

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

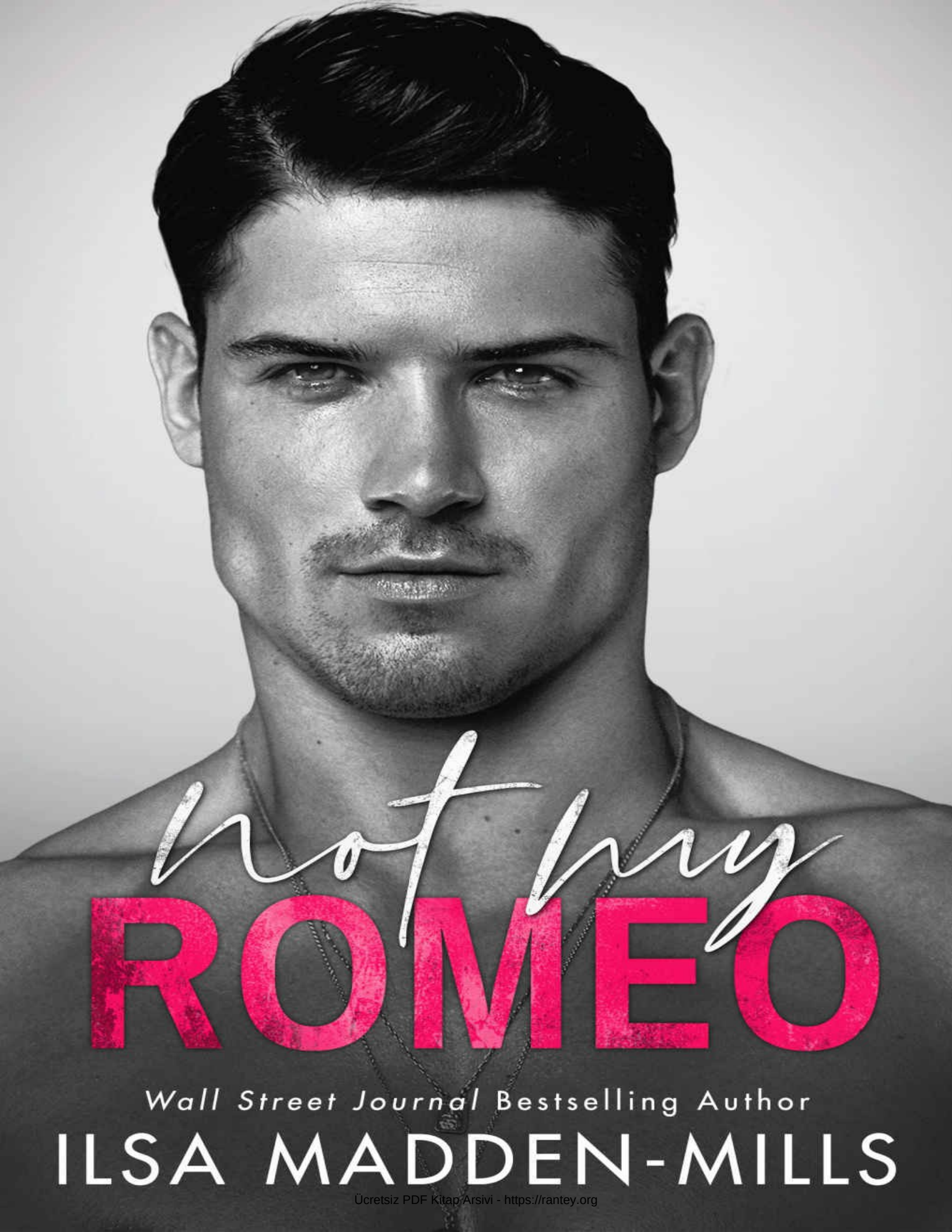
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Not My
ROMEO

Wall Street Journal Bestselling Author

ILSA MADDEN-MILLS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

not my
ROMEO

ILSA MADDEN- MILLS YAZARININ DİĞER ESERLERİ

Çok Kötü Şeyler
Çok Kötü Başlangıçlar Çok
Kötü Şeyler Çok Çarpık
Şeyler
Kirli İngilizce
Pis İngilizce
Örümcek
Sahte Nişanlı
Sana
Meydan
Okuyorum
Bahse
Varım
Senden
Nefret
Ediyorum
Erkek arkadaş pazarlığı
Son Adam (Tia Louise ile)
The Right Stud (Tia Louise ile)

not my ROMEO

I LSA MADDE N -MILLS

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2020 Ilsa Madden-Mills
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542021883
ISBN-10: 154202188X

Kapak tasarımı: Hang Le

Kapak Fotoğrafı: Daniel Jaems

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1 ELENA](#) [Bölüm 2](#)

[JACK](#) [Bölüm 3 ELENA](#)

[Bölüm 4 JACK](#) [Bölüm 5](#)

[ELENA](#) [Bölüm 6 JACK](#)

[Bölüm 7 ELENA](#) [Bölüm 8](#)

[ELENA](#) [Bölüm 9 JACK](#)

[Bölüm 10 ELENA](#)

[Bölüm 11 ELENA](#)

[Bölüm 12 JACK](#)

[Bölüm 13 ELENA](#)

[Bölüm 14 JACK](#)

[Bölüm 15 ELENA](#)

[Bölüm 16 ELENA](#)

[Bölüm 17 JACK](#)

[Bölüm 18 ELENA](#)

[Bölüm 19 ELENA](#)

[Bölüm 20 JACK](#)

[Bölüm 21 JACK](#)

[Bölüm 22 ELENA](#)

[Bölüm 23 ELENA](#)

[Bölüm 24 JACK](#)

[Bölüm 25 ELENA](#)

[Bölüm 26 ELENA](#)

[Bölüm 27 JACK](#)

[Bölüm 28 JACK](#)

[Bölüm 29 ELENA](#)

[Bölüm 30 JACK](#)

[Bölüm 31 ELENA](#)

[Bölüm 32 JACK](#)

[Bölüm 33 ELENA](#)

[Bölüm 34 JACK](#)

[Bölüm 35 ELENA](#) [Sonsöz](#)

[JACK](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

not my
ROMEO

Bölüm 1

ELENA

Sigara içiyor olsaydım, şu anda ağzımda bir tane olurdu. Belki iki tane.

Ama yok, o yüzden küçük Ford Escape'imi Milano'nun tıklım tıklım dolu otoparkına sokarken başparmağımın tırnağını çiğnemekle yetiniyorum. Etrafa göz gezdirirken, taş ve sedirden yapılmış dış cepheye, kapının yanındaki titrek gaz lambalarına bakıyorum. Burası beş yıldızlı bir restoran, Nashville'in en iyilerinden biri, rezervasyon için bir ay beklemek gerekiyor ama randevum bize kısa sürede yer bulmayı başardı. Bunun için puan.

Göğsümden uzun bir iç çekiş çıkıyor.

Kim, söyleyin bana, kim Sevgililer Günü'nde görücü usulü buluşmayı kabul eder?

Görünüşe göre ben.

"Mührü kırıyorum!" Kimseye duyurmuyorum.

Bu doğru. Bu gece, NBC'nin Music City'deki yerel hava durumu sunucusu Greg Zimmerman'la buluşacağım. Uzun boylu, esmer, yakışıklı, biraz inek ve ayrılıktan yeni çıkmış biri olduğu söyleniyor. Benim için mükemmel. Değil mi?

Peki neden bu kadar endişeliyim?

Kısa bir an için sahte bir baş ağrısı düşündüm. Lanet olsun. Bunu yapamam. Birincisi, oda arkadaşım Topher'a bunu yapacağıma dair söz verdim; ikincisi, yapacak daha iyi bir şeyim yok; ve üçüncüsü, açlıktan ölüyorum.

Ve Topher ne derse desin, bu sadece hızlı bir akşam yemeği. Onu bugün kütüphanede hatırlıyorum. Grateful Dead tişörtünü ve dar kot pantolonunu giymiş, ata binme taklidi yaparken romantizm bölümünde bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Safkan bir at gibi üzerine bin Elena. Dizginleri al, mahmuzlarını sapla ve ertesi gün yürüyemeyecek hale gelene kadar ona bin. Onu öyle bir döv ki ertesi gün "Bulutlu ve kar yağışlı" bile diyemesin.

Saç buklemden düşen bir tutam saça üfledikten sonra düzgünce kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Bu gece şaka yok. Güzel bir yemek için buradayım. İtalyan yemeği favorimdir ve şimdiden güzel bir kase makarna ve sarımsaklı ekmek hayal ediyorum.

Sadece merhaba de, kibar ol, yemeğini ye ve çık.

Ayrıca. Yeni biriyle tanışmanın nesi yanlış olabilir ki?

Dikiz aynasını indirip görünüşümü kontrol ediyorum. Kağıt gibi solgun. Çantamı karıştırdıktan sonra vişne kırmızımı çıkarıp dolgun dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum, ardından bir mendille kuruluyorum. İnci kolyemi ve uyumlu küpelerimi ayarlarken yüz hatlarımı inceleyerek iç geçiriyorum. Gerçek şu ki, bende dikkat çekici hiçbir şey yok. Burnum biraz fazla sivri ve sinir bozucu derecede kısayım: çıplak ayakla bir metre on beş santim ve bir çeyrek. O çeyrek çok önemli. Gerçek bir minyon ile "standart" beden arasında bir yerde yüzdüğüm için ya çok uzun ya da çok kısa kıyafetler giymek zorunda kalıyorum. Eğer üzerime tam oturan bir şey istiyorsam, kendim dikiyorum.

Aynaya bir kez daha baktım. Bir iç çekiş daha. Umarım Greg hayal kırıklığına uğramaz.

Arabadan inip güzelce boyanmış meşe çift kapıya yaklaşıyorum, siyah takım elbiseli bir kapıcı bana gülümseyerek kapıyı açıyor. "Milano'ya hoş geldiniz," diye mırıldanıyor ve ben fuayeye adım atıp karanlık iç mekanda gözlerimi kısarken endişelerimi yutuyorum.

Dang.

Dehşet omurgamdan yukarı tırmanıyor.

Neden buluşmadan önce Greg'in fotoğrafını görmemekte ısrar ettim?

Çoğunlukla sadece şaşırmak istedim. Varlığınız benimki kadar sıkıcı ve sıradan olduğunda, onu renklendiren küçük şeylerdir. Her zamanki kahvem yerine

Naneli latte. Akıllara zarar. Saçımı topuz yapmak yerine, dağınık bir topuz yapalım. İnanılmaz. Tanışma randevunuzun resmini görmek yerine, yine de gidin ve mavi gömlek giyen adamı arayın. O an heyecan verici gelmişti ama içeriği kontrol ederken kendime lanet ediyorum. Fuayede beni bekleyen kimse yoktu. Trafiğe yakalandığımı bildirmek için ona mesaj attım ama cevap alamadım. Belki de çoktan oturmuştur ve beni bekliyordur.

Hostes, aşk dolu bir çifti restoranın arka tarafındaki yerlerine oturtuyor ve beni yalnız ve kıpır kıpır bırakıyor. Siyah kalem eteğimi aşağı doğru sıyırdım. Belki de daha flörtöz bir şeyler giymeliydim? Ninemin bana bıraktığı bir dolap dolusu dar elbisem var-

Hayır.

Gerçek ben buyum ve gördükleri hoşuna gitmiyorsa, canı cehenneme.

Ben neysem oyum.

Beş dakika daha geçtikten ve hostes hala geri dönmedikten sonra, sinirlerim daha da arttı ve ensem nemli bir şekilde küçük bir ter döktüm. Nereye gitmişti? Mola mı verdi?

Uzun bir banka oturup telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj daha gönderdim.

I'm here in the foyer,

Gönderdim. Cevap gelmiyor.

Canım sıkkın ve açlıktan ölmek üzereydim.

onu kendim bulacağım. Kendime güvenim yokmuş gibi davranarak fuayeden çıkıyorum ve restoranın çevresinde hızlıca bir tur atıyorum. Birkaç dakika sonra müşterilere bakarken kendimi bir sapık gibi hissediyorum, bu yüzden tuvaletlerin yanındaki gölgeli oyukta durup Sevgililer Günü'nde yalnız erkekleri tarıyorum.

Sevgililer Günü'yle ilgili korkunç bir geçmişim olduğunu düşünürsek, Topher buluşmamız için başka bir gece seçmeliydi. Lisedeki Sevgililer Günü dansımda, flörtüm Bobby

Carter, o kadar çok baharatlı punç içti ki beyaz elbisemin her yerine kustu. Üniversitedeki erkek arkadaşımın romantik bir geceden anladığı, en sevdiği şey olan suşi sipariş etmek ve ardından arkadaşlarıyla internette video oyunları oynamaktı. Yirmi altı yılım boyunca bir tane bile düzgün Sevgililer Günü hatırlamıyorum.

Bam. Gözlerim, kolları ön kollarına kadar kıvrılmış, mavi düğmeli bir bluz giyen uzun boylu, siyah saçlı bir adama takılıyor. Uzak köşede, ayrı bir yerde oturuyor, neredeyse saklanmış. Masasının etrafında birkaç boş masa var ve böylesine yoğun bir gecede yalnız kalmayı başarmış olmasını ilginç buluyorum. Bir garson yemeğini bırakıyor ve dudaklarım geriliyor.

Bensiz mi yiyor?

Telefonunu masanın üzerinde, yanında görüyorum. Bu ne cüret!

Neden bana cevap vermedi?

Pelüş deri koltuğunda oturuşuna bakılırsa, beklediğimden daha uzun boylu.

Dur bir dakika. Belli belirsiz tanıdık geliyor, kısa bir süre gördüğünüz ama adını koyamadığınız bir yüz gibi. Annem ve Clara Teyze güzellik salonunda televizyonu her zaman açık tutarlar, bu yüzden onu haberlerde görmüş olabilirim.

Çantamdan beyaz kedi gözü gözlüğümü çıkarıp daha iyi görebilmek için takıyorum. Midemde kelekler uçuşurken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Olamaz. Bu o olamaz. O ... o ... acayip muhteşem, sıradan bir yakışıklıdan bahsetmiyorum, bir film yıldızı gibi: koyu renk saçları yüzüne dökülmüş, telleri dalgalı ve asi, bakır röfleli, yumuşak ve ipeksi yanaklarına değiyor ve bence bir haber spikeri için fazla uzun - ama ben ne bilirim ki? Benim televizyonum yok.

Saçlarını geriye itmek için kolunu kaldırıyor ve gözlerim kumaşın arasından süzülen önkol ve pazılarının sıkıca sarılmış kaslarına, göğsüne doğru incelen inanılmaz geniş omuzlarına takılıyor.

Şuna bakar mısın? Ve bu o olmalı, değil mi?

Doğru restorandayım. O yalnız. Mavi bir gömlek giyiyor. Koyu renk saçları var. İhtimaller evet diyor. Genellikle en basit açıklama tam olarak görüldüğü gibidir. Bu yüzden, o benim randevum olmalı.

Söz konusu adam pencereden dışarı bakmak için dönüyor, parmaklarını sabırsızca masaya vuruyor ve ben onun profilini inceliyorum. Uzun, düz bir burun, dolgun, koyu renk kemerli kaşlar ve keskin, sivri bir çene hattı. Şehvetli dudaklar, alttaki çökmüş bir şekilde dolgun. Neredeyse kötücül. Serap olmadığından emin olmak için gözlerinizi tekrar tekrar çeken türden bir seksi. NYU'da onun gibi seksi, atletik, spor yapan tipler tanırdım. Ve o tipler bana hiç ikinci kez bakmazdı. Ben o iğrenç kelebek makinelerinden birinin etrafında beceriksizce dolanırken, terlemeyen güzel, uzun boylu, ince kızlar onlara yaltaklanır, havlu, su şişesi ve seksi vaatler getirirken onları çalışırken izlerdim.

Yine de kalın boyunlu ve kızarmış yüzlü kaslı adamlar gibi kaslı değil. Kasları gergin ve güçlü, çok abartılı değil, yine de sıkı ve şüphesiz sağlam-

Elena. Bu kadar vücut yeter. Bu senin zevkine göre. Devam et.

Kehribar rengi bir sıvıdan bir yudum alıyor, gözleri odanın içinde gezinirken uzun bronzlaşmış parmakları kırılğan kabı kavriyor. Sanki gördüğü herkesi değerlendiriyormuş gibi restoranın etrafında dolanıyor ve ben yirmi adım öteden bile onun cızırtısını hissediyorum. Omurgamdan aşağıya doğru farkındalık zerrecikleri kayıyor. Greg'den dalga dalga yayılan muazzam bir hayvani çekim gücü var. Ben alfabım, diye bağılıyor vücut dili. Gel ve bana meydan oku. Birkaç kadının ona baktığını izliyorum - hatta bazı erkekler dönüp onu süzüyor. Bazıları fısıldaşıyor. İlginç. Sanırım haberlerde epey takipçisi var.

Bakışları hiç durmadan üzerimde geziniyor.

Şaşırmadım.

Gölgelere geri çekiliyorum.

Lanet olsun. Ellerim sıkıştı. Güzel ve inek bir şey istemiştım, bu seksi canavarı değil!

Ve yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa, huysuz biri. Hayat asık suratlı olmak için çok kısa bayım. Peki neye sinirlenmiş? Ben buradayım!

Ve benim bir resmimi gördü. Topher öyle söyledi.

Evet, belki de seninle gerçekten tanışmak istemiyordur. Belki de senin gelmeyeceğini umuyordur.

Ayağımı vuruyorum. Gitmeliyim. Gerçekten.

Evde yapmam gereken bir sürü şey var. Biraz dikiş, Romeo'ya sarılmak

Milano'nun baharatlı ve kışkırtıcı kokusu etrafımı sarıyor ve midem öfkeli bir uluma çıkarıyor. Bir adımdan diğerine geçiyorum. Burası ile Daisy arasında yemek yiyebileceğim her yer tıka basa dolu olacak. Eve dönerken bir arabalı restorana uğrayabilirim ama Sevgililer Günü'nde bir Big Mac ve patates kızartması ne kadar acınası olabilir ki? Ayrıca, yarın tüm meraklı aileme hesap vereceğim. Bu tanışma randevusunu çok büyüttüler: Ooooooh, Elena'nın bir hava durumu sunucusuyla randevusu var. Cebindeki barometre mi yoksa seni gördüğüne sevindi mi diye sor. Bu külçe Clara Teyze'den geldi. Eğer şimdi korkup kaçarsam, bunun bedelini çok ağır öderim, çünkü ne kadar cesur bir yüz ifadesi takınırsam takınayım, herkes aylardır kendimde olmadığımı biliyor.

Kendime zihinsel bir moral konuşması yapıyorum.

Biraz taşaklı ol, Elena.

Hayatı bir kenarda yaşamaya devam edemezsiniz.

Bazen dışarı çıkıp istediğini almalısın. Bir gülün çiyini emecek kadar ateşliyse ne olmuş yani?

Yüzünde tehlikeli bir ifade varsa ne olmuş yani?

Sen açsın. Makarna için yap.

O senin flörtün. Git hakla onları, kızım.

Kararlılığımı topluyorum, küçük siyah topuklu ayakkabılarımı ona doğru tutuyorum ve yürümeye başlıyorum.

Bölüm 2

JACK

"Um, sen osun, değil mi?" Gergin bir kahkaha. "O adam mı?"

Elimdeki viski bardağından başımı kaldırıp önümde duran kumral saçlı minyon kadına bakarken yemeğimin tadını çıkarmak için elimden geleni yapıyorum - bu günlerde yüzüm medyanın her yerindeyken bunu yapmak çok zor. Mekândaki her göz ya bana dik dik bakıyor ya da burun kıvrıyor.

Boynuna kadar düğmeli bir gömlek, siyah bir kalem etek ve alçak topuklu ayakkabılar giyiyor. Gözlerimi davetsiz misafirin yüzüne dikiyorum, gergin saç modelini ve büyük beyaz gözlüklerini inceliyorum.

Lanet olsun. Bir muhabir daha. Ellerim kucağımda kenetleniyor ve gözlerimi sunucuyu aramak için etrafta gezdiriyorum. Onu göremeyince göğsümden derin bir nefes çıkıyor. Deri sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ona dik dik bakıyorum. Bir yanım gergin; diğer yanım ise kızgın.

"Evet, ben o adamım." Ne halt istiyorsun? Yüzüm öyle diyor.

Koyu renk kirpikleri krem rengi teninde dalgalanırken kendini toplar gibi oluyor, narin yüzünde kararlı bir ifade beliriyor. Yutkunuyor ve ben itiraz edemedim karşımdaki koltuğa oturuyor.

Göz kırpıyorum.

Nefes veriyor. "Tanrı'ya şükür. Beni ele veren mavi düğmeli elbisem ve yalnız olduğun gerçeğiydi." Gözleri göğsümden geziniyor, bir an için omuzlarımda duruyor. "Seni bulduğuma sevindim. Beni affet.

geç kaldım. Romeo için bir fotoğraf çekimi yaptım - Instagram'da epey takipçisi var - ve sonra Nashville şehir merkezindeki trafik çılgıncaydı."

Geç kaldığı için onu affedecek misin?

Ve Romeo ile fotoğraf çekimi? İsim tanıdık geliyor. Ligin yeni oyuncusu mu?

"Hmm." Viskimden bir yudum daha alarak şaşkınlığımı gizliyorum, bakışlarımı ondan ayırmadan, güvensizce. Halkla ilişkiler uzmanım Lawrence, taraftarlarla yaşadığım son anlaşmazlığa sempati duyan ve olumlu bir hikaye yazmaya istekli olabilecek bir kadın spor blog yazarından bahsetti.

Ama muhabirlerden nefret ettiğimi biliyor. Peki neden bana söylemedi?

Kahretsin, her zaman bana söylemeden bir şeyler yapıyor. Kim olduğunu teyit etmek için onu aramayı düşündüm ama "Demek blog yazarı sensin?" diye sordum.

Gözleri açılıyor, yüzü soluyor. "Benim bir blogum var."

"Hmm."

Birkaç dakika bana bakıyor ve başını sallıyor. "Gah, bunu sana söylediğim için Topher'ın derisini yüzeceğim. Tabii ki herkese söylemem gerektiğini düşünüyor. Ama o küçük kasabaların nasıl işlediğini anlamıyor, özellikle de Daisy'nin. En derin sırlarınızı bir kez öğrendiklerinde, sizi sokakta gördüklerinde düşündükleri tek şey bu olur. Ve fısıltılar ... iyilik."

Gözkapaklarımı indirerek onu izliyorum, değerlendiriyorum. Topher adında birini tanımıyorum. Ve neden blogunu saklasın ki? Belki de spor bloggerı değildir. Yanıma gelen kadınlara alışkınım, çoğunlukla forma peşinde koşanlara. Geçmişte, özellikle üniversitede ve profesyonel futbola başladığım ilk yıllarda, en güzellerini seçip tekliflerini kabul ettim: otel odalarının anahtarları, ellerime sıkıştırılan telefon numaraları, VIP partilerimize takılan kızlar... Ama bu kız o kategoriye uymuyor. Dar elbise yok. Minimal makyaj. Çalışkan görünümlü.

Devam ediyor. "Gerçek bir hikaye: Clara teyzem, kasabadaki insanların görmesini engellemek için erkek arkadaşını arka kapıdan gizlice içeri sokuyor. Arabasını kilisenin arkasına park ediyor ve evine kadar yürüyor ve Clara kırk yaşında. Keşke herkese postacıya aşık olduğunu söyleseydi." Zarif bir kaşını kaldırıyor. "Scotty ondan on yaş daha genç ve oldukça çekici."

"Anlıyorum." Black Pumps çok konuşur. Ve futbol hakkında değil. Bana yarım bir gülümseme veriyor.

"Bunun nasıl olduğunu biliyor olmalısın, ilgi odağı olmamak ve kişisel işlerinizi gizli tutmak istiyorsunuz."

Gerçekten de öyle. Toplum içinde güzel bir kadeh viskinin tadını çıkarmak bile beni paranoyak yapıyor. Yaptığım her şeyi bir manşet olarak hayal ediyorum. Jack Hawke içiyor! Bu Nashville'li oyun kurucunun bir kez daha alkollü araç kullanması anlamına mı geliyor? O alkollü araç kullanma olayı beş yıl önce, NFL'deki ikinci yılımda oldu ama kimse unutmadı. O ilk yıllarda çok parti yaptım. Şöhret ve paranın beni yenilmez yaptığını sanıyordum. Aptalca.

"Evet, mahremiyetimi çok seviyorum." Makarnamdan bir ısırık alıyorum, çiğniyorum ve yutuyorum, gözlerim onda, omuzlarının sertliğini, sanki burada olmayı gerçekten istemiyormuş gibi uzun, yavaş nefes alışını yakalıyorum.

Kahretsin. Belki de hiç sempatik değildir. Belki de hepsi benden bir hikaye almak için bir hiledir.

İkimiz de konuşmazken birkaç saniye geçiyor ve sandalyesinde biraz kıpırdanıyor, gözleri beni takip ediyor. Yemeğe devam etmek kabalık ama hiçbir muhabir, blog yazarı ya da rastgele bir insan beni-

Sanki kızgınmış gibi dolgun kırmızı dudaklarını çiğniyor. Dolgun ve aşırı gür, koyu kırmızı. Biraz günahkârca.

Büyük beyaz gözlüklerinin ardında, gözleri birkaç dakika boyunca benimkileri tutuyor. Canlı bir akuamarin rengi, siyah çerçeveli ve yoğun kirpikli bu gözler beni ani bir vahşilikle mızraklıyor. "Biliyor musun, sana mesaj atıp geç kalacağımı söylediğim halde yemeğe bensiz başlaman çok kaba bir davranış."

"Mesajını görmedim ve açlıktan ölüyordum. Kusura bakma." Umursamazca omuz silkiyorum, hiç de üzgün görünmüyorum.

Servis görevlisi aceleyle masamıza geliyor, siyah takım elbisesini düzeltiyor.

"Efendim." Gözlerini ... her kimse ona dikti ve sonra bana döndü. "Geçip gittiği için çok üzgünüm. Yılın en yoğun gecesi olduğunu biliyorsun. Lütfen beni affedin. Güvenliği çağırmamı ister misiniz?"

Black Pumps sinirden kızgınlığa geçer. Garsona lazer odağıyla bakıyor, yüzü öfke dolu. "Tam burada oturuyorum. Ve burada olmam gerekiyordu. Bu ayarlanmıştı. Bu bir randevu."

Gözlerim parlıyor. İş randevusu mu demek istiyor?

Omurgasını dikleştiriyor ve makarnama özlem dolu bir bakış gönderiyor. "Ben de ekstra ekmekle ne yiyorsa onu istiyorum." Elini benim yarım kalmış bolonez kaseme doğru sallıyor. "Ve bir bardak kırmızı. Hayır. Cin tonik olsun, yanında da iki double Hendrick's ve salatalık. Aslında şu içkileri getirmeye devam ederseniz harika olur. Teşekkür ederim." Sesinde, söylediği her şeyi tatlı kılan ama neredeyse dudaklarımı seğirten bir azimle katmanlanmış o güney aksanından sadece küçük bir parça var. Bana annemin bir zamanlar sahip olduğu, bir haksızlık olduğunda her an saldırmaya hazır küçük bir fino köpeğini hatırlatıyor.

Garson ona göz kırpmıyor, sonra yüzünde yalvaran bir ifadeyle bana bakıyor. "Efendim, tekrar en derin özürlerimi sunarım-"

Düşüncesizce bir karar vererek onu savuşturuyorum ve bu tür fikirlerin başımı belaya sokma eğiliminde olduğunu hatırlatan hatırlatmayı bir kenara bırakıyorum. "Endişelenme. Hadi bayanı besleyelim, olur mu?"

Derinden eğilip uzaklaşıyor ve ben gözlerimi tekrar kıza çeviriyorum.

Birkaç dakika önceki üstünkörü bakışım yerine, yüz hatlarını dikkatle inceliyor, daha fazla katalogluyorum. Magazinel anlamda güzel değil ama **onda** büyüleyici bir şeyler var. Havasız, muhafazakâr ve

Altında yumuşak kıvrımlara işaret eden kıyafetler. Belki de dudaklardır. Kesinlikle dudaklar. İstemedi de olsa onları kendi avantajına kullanıyor; bir an dudaklarını büzüyor, bir an sonra alttakini çiğniyor.

Ligdeki en iyi oyun kuruculardan biri olarak, özel yeteneklerimden biri sahadaki bir oyunu anlatan yüz ifadelerini ve tikleri okumaktır. Ve onun bana sanki özel biri değilmişim gibi baktığını fark etmeden edemiyorum; gözlerinde heyecan parıltısı yok, kirpikleri titremiyor, Jack Hawke isminin taşıdığı ağırlığa hayranlık duymuyor. Büyüleyici.

"O ... gömleğindeki minik uçan domuzlar mı?" Siyah kadife Peter Pan yakasına kadar iliklenmiş beyaz gömleğe bakışlarımı daraltarak soruyorum.

"Evet. Kumaş New York'taki bir tasarımcıdan. Bir ay önce sipariş ettim ve çıldırdım. Romeo'ya yastık bile yaptım."

"Bu Saints'in yeni açık alıcısı mı? Geçen sene mi seçildi?"

Başını eğiyor. "Pek sayılmaz. O benim küçük göbekli domuzum. Bir çay fincanı. O bir kurtarma ve en tatlısı. Tamam, belki en tatlısı değil ama biri onu evimin karşısındaki Cut 'N' Curl'e bıraktığında dayanamayıp aldım. Ölümün kıyısındaydı. Daha geçen ay, birisi verandama bir kutu yavru kedi bıraktı ve bana hitaben bir not bıraktı; buna inanabiliyor musunuz? Sanki onlara bakacağımı biliyorlarmış gibi. Erkeklerden biri hariç hepsine yuva buldum. İlgilenir misin? Siyah ve gri, çok sevimli ve yavru eğitilmiş; yemin ederim."

Bir kahkaha attım. Bu kız-

Eğer Romeo futbolcu değil de minyatür bir domuzsa, neler oluyor?

"Kediyi pas geçeceğim."

"Her erkeğin bir kediye ihtiyacı vardır. Seni daha yumuşak yapabilir." "Daha yumuşak mı olmalıyım?"

"Zararı olmaz. Yine de hile yapmak için birden fazla kedi gerekebilir. Görünüyorsun ..." Ellerini etrafta sallıyor.

"Gergin."

Hiçbir fikri yok.

"Anlıyorum."

"Köpek sever misin o zaman?" diye soruyor. "Evcil hayvanlar için zamanım yok."

Yüzünü buruşturuyor. "Eğer fikrini değiştirirsen, kediyi tavsiye ederim. Köpeklerle karşı değilim ama onlar hemen herkesi severler. Kediler daha seçicidir ve onlara sahip olan erkekler huysuzluğu takdir edebilir ve kesinlikle kişilik sorunlarıyla başa çıkabilir - ki bu bir ilişkide anahtar olabilir. Ayrıca kediler çok komiktir. İnternette kaç tane kedi videosu olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Bir milyardan fazla! Bu çılgınca değil mi?"

Deli mi o? O da kim?

Yine de her kelimesine takılıyorum, yavaş yavaş ısınıyorum, ilgimi çektiğini hissediyorum.

"Kumaştan bahsettiniz. Gömleğinizi kendiniz mi yaptınız?"

Gözlüklerini yukarı itiyor. "Mağazalar benim zevklerime ya da fiziğime göre satış yapmıyor. Aslında, mağazalardaki kıyafetlerin çoğu benim gibi bir kadının ne istediği hakkında hiçbir fikri olmayan insanlar tarafından tasarlanıyor. Ama blogumu biliyorsanız

. . ." Yüzü kıpkırmızı oldu. "O zaman uzmanlık alanımın iç çamaşırı olduğunu biliyorsun."

İç çamaşırı mı? Arsa kalınlaşıyor.

Parmaklarımı masaya vuruyorum, daha önceki ilgimin bir kısmı azalıyor. Benden bir destek mi bekliyor? Makyaj malzemelerini tanıtmamı isteyen bir kızla kısa bir süre çıkmıştım. İnsanlar, başlangıçta niyetli olsunlar ya da olmasınlar, bir şekilde her zaman beni bir şekilde kullanmak için dönüp dolaşıyorlar.

Şimdi görebiliyorum.

NFL süperstarı Jack Hawke kız arkadaşları için falan filan iç çamaşırlarını seviyor.

Garson içkisini masaya koyuyor ve kadın içkisini tamamen yudumladıktan sonra masaya bırakıyor ve uzun bir iç çekiyor. "Tanrım. İçeri girip seni bulmaya çalıştığım andan beri buna ihtiyacım vardı."

Şaşırtıcı bir şekilde, sempati yükselir ve tüm endişeleri gölgede bırakır. "Kötü bir gün mü?"

Bir kahkaha attı. "Kötü bir yıld. İki yıl önce New York'tan Daisy'ye geri taşındım ve birbiri ardına delice günler geçirdim. Ailem, işim, küçük kasabam."

Çatalımı yere bıraktım. "Benim için de boktan bir hafta oldu."

Başını sallıyor. "Bunu tekrar deneyelim, olur mu? Bana kendinden bahset. Televizyonda hava durumu sunucusu olmak nasıl bir şey?"

Soru geldiğinde içkimden bir yudum alma aşamasındayım ve boğazıma takılıyor, kekeliyorum, sonra öksürüyorum ve ağzımı kapatmak için beyaz peçetemi tutuyorum.

"İyi misin?" Gözleri kocaman, ıslık ıslık, deniz renginde.

"Peki," diyorum boğuk bir sesle. Beni hava durumu sunucusu sanıyor. Ne.

Ne. Cehennem.

Başımı sallıyorum, söyledikleri aklıma geliyor ... mesajı göndermesi hakkında ... mavi gömleğim hakkındaki yorumu ... şef garsona olan kızgınlığı ... ve her şey yerine oturuyor.

Bir randevu. Belli ki kör bir randevu.

Ama kızlar yatağıma girmek için her türlü numarayı denediler. Bir keresinde, yoldayken, otel odama girdim ve dolabımda çıplak bir kız buldum. "Seni seviyorum Jack!" diye bağırdığı için otel güvenliğinin onu çıkarması gerekti.

"Beni hava durumu yaparken gördün mü?"

Yüzünü buruşturuyor. "Aslında hayır. Haberler endişe verici; ayrıca nadiren televizyon izlerim."

Boynumu ovuyorum. "Ve sen yüzümü görmeden bu randevuyu kabul ettin? Bu oldukça cesurca."

Bana ilk gerçek gülümsemesini veriyor. "Bu benim tehlikeli yaşama versiyonum."

"Futbol hayranı mısın?"

"Erkekler birbirlerini dar pantolonlarla itip kakıyor, bir top için kavga mı ediyor? Lütfen. Çok mağara adamı. Ben kitapları ve podcast'leri tercih ederim. Ya sen?"

Yüzündeki boş ifadeye bakıyorum. Vay be.

Birbirimize bakarken yaklaşık on saniye geçti.

İçimde bir heyecan fırtınasının yükseldiğini hissediyorum, önce hafifçe, sonra bir anda tüm duyularımı kaplıyor. Hayır. Lanet olsun. İpucu. Beni tanımıyor! Ona sarılmak istiyorum. Belki o kediye de alırım. Şaka yapıyorum.

Bir haftadır ilk kez gülüyorum. Sanki paralel bir evrendeyim ve her şeyi baştan yaşıyorum. Kahretsin. Bembeyaz, tertemiz bir sayfa.

Ama . . .

Jack. Kim olduğunu açıklayamazsın.

Eğer onun sevgilisi olduğumu düşünüyorsa, hemen şimdi itiraf etmeli ve ona gerçeği söylemeliyim. Bu işi daha fazla uzatarak onu utançtan kurtarmalıyım.

Ama . . .

Eve gittiğimde boş bir daire ve ESPN'deki yüzümden başka neyim var ki?

Ayrıca, abartısız bir şekilde seksi, her şey düğmeli ve sadece çözülmeyi bekliyor-

Bakışlarım dar gömleğinin üzerinde geziniyor, bluzunu zorlayan dolgun kıvrımlarını inceliyor.

Ve ben bir meme adamıyım.

Söyle ona. Ağzımı açıyorum ve o konuşuyor.

"Hava durumu sunmanın en sevdiğiniz kısmı nedir? Kar fırtınası mı, şehrin her bir kelimeye kilitlendiğini bildiğin, dışarı koşup ekmek ve süt aldıkları zaman mı?" Garsonun getirdiği makarnadan kocaman bir ısırık alıyor, makarnayı çevirmek için bir çatal ve bir kaşık kullanıyor ve bana bir cevap düşünmem için birkaç saniye veriyor.

"Hmm, bulutları severim. Ve yağmuru. Islak."

Bana hızlıca bir bakış atıyor ve peçetesiyle ağzını nazikçe sıvazlıyor, bileklerindeki ultra ince kemiklerle, zarif hareketleriyle dikkatimi çekiyor. Bir keresinde, bir

Uzun zaman önce, Ohio'lu fakir bir çocukken, o elleri, o narinliği çizmek isteyebilirdim. Sanki kollarımda kırılacakmış gibi görünüyor-

"Vay canına, bulutları sever misin?"

"Evet, şu kabarık kümülüs olanlar." Hiçbir fikrim yok. "Onlar ... beyaz."

"Anlıyorum." Kaşları kırışıyor. "Sorun benim, değil mi? Çok fazla konuşuyorum, geç kaldım ve garsona kaba davrandım ve sen de bu işle hiç ilgilenmiyorsun-"

"Elena? Burada ne işin var?" Sözler masamızda duran tıknaz, iyi giyimli, kahverengi saçlı bir adamdan geliyor. Bakışlarını bana çeviriyor ve yüzünde anında tanıdık bir ifade görüyorum, ağzı bir karış açık kalıyor. Evet, işte bu. Beni tanıyor.

Elena'ya bakıyorum -isim için teşekkürler Tanrım- bembeyaz kesilmiş, elleri boynundaki incileri çeviriyor. Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarım ondan adama kayıyor, aradaki bağlantının ne olduğunu merak ediyorum.

"Randevum var, Preston. Belli değil mi?"

Kekeliyor, ondan bana bakarken gözleri büyüyor. "Bu gece mi? Evde olacağını düşünmüştüm."

Elena sertleşiyor. "Hasret çekmiyorum."

Preston kravatını düzeltiyor, dudakları geriliyor. "Elbette. Sadece burada olacağını bilseydim, buraya Giselle ile asla gelmezdim." Gözlerini Elena'dan ayırmadan başını restoranın ortasına doğru itiyor. "Daha yeni geldik ve şurada oturuyoruz. Bir içki daha almak için bara gidiyordum ve tesadüfen seni gördüm-"

Gözleri şimşek gibi çakıyor ve sanırım o derinliklerde acı görüyorum. "Beni gördüğünü unut. Giselle'e geri dön."

Ellerini pantolonunun içine sokuyor. "Asla incitmek istemedim-"

"Ama sen yaptın." Makarnasını işaret ediyor. "Ayrıca, burada yemek yemeye çalışıyorum ve yemeğimi ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Hatırladın mı?"

Konuşmak için ağzını açtı.

"Defol git," diyorum, niyet ettiğimden daha sert bir şekilde.

Yerinden kıpırdamıyor, gözleri sevgilimin üzerinde. Tepeden tırnağa kızın üzerinde geziniyor, yüzü onaylamaz bir hal alıyor. "Onunla ilgilendiğine inanamıyorum," diyor nefesinin altından.

Vücudum geriliyor, omuzlarım sıkışıyor.

Ona bir adım daha yaklaşıyor. "Herkes hayatına devam etmeni istiyor ama bu adam öyle değil-"

Ayağa kalkıyorum, altı-dört bedenim onunkinin üzerinde yükseliyor ve ne kadar uzun olduğumu unuttuğu belli oluyor, televizyonda görüldüğümde daha iriyim. Yumruklarım kıvrılıyor, bu hafta yaşadığım her şey birikiyor ve patlamakla tehdit ediyor. Genelde öfkemi kontrol altında tutarım, yaptığım her şeyin dikkatle incelendiğini bilirim, ama onunla bir çocukmuş gibi konuşmasına izin vermeden önce lanetleneceğim.

"Şimdi masanıza dönün, yoksa sizi kaldırtırım," diye mırıldandım usulca. "Burası benim restoranım."

Sanki beni **savuşturmamak** istercesine ellerini kaldırdı. "Bak.

Bela, Elena."

Omuz silkiyor. "Belki de tam ihtiyacım olan şey beladır, Preston.

Küçük bir macera."

Bana bir bakış fırlattı, sonra sarışın bir bayanla oturmadan önce restoranın diğer ucuna doğru koştu.

Sandalyeme yerleşiyorum ve onun parlak bakışlarıyla buluşuyorum.

Hayır, lütfen ağlama. Ağlayan kadınlar bana hep annemi hatırlatır. Onu gülümsediğinden daha çok ağlarken gördüm. Ve bu bende bir şeyleri düzeltme isteği uyandırıyor.

"İyi misin?"

Başını sallıyor, boğazını temizleyip masaya bakarken kendini toparlıyor gibi görünüyor. "Onu kaçırdığınız için teşekkür ederim. Burada olacağından haberim yoktu."

"Sorun değil," diyorum huysuzca. "Buranın sahibi siz misiniz?"

Omuz silkiyorum. "Sadece çeşitlendiriyorum. Şef ya da

başka bir şey olmak istemiyorum. Kağıt üzerinde iyi görünüyordu, ben de aldım."

"Neden senin baş belası olduğunu söyledi?" Bir parça ekmeğin üzerine tereyağı sürüyor, gözleri aşağıda.

Duraksadım. "Ünlü olduğunuzda insanlar ya sizi sever ya da sizden nefret eder."

Garson tabağımı aldı ve onun için bir cin tonik daha koydu.

"Eski sevgilin, değil mi?" Sonunda söyledim. "Dur tahmin edeyim... onu unutamadın mı?"

"Uzun hikâye." İç geçiriyor, hala bana bakmıyor ve bu beni biraz çıldırtıyor, gözlerinin üzerimde olması gerekiyor. İnsanlar hep bana bakıyor. O neden bakmıyor?

Onu çatı katımda hayal ediyorum, kumral saçları dökülmüş, vücudu yatağıma yayılmış-

Lanet olsun.

Bu da nereden çıktı?

Onu tanımıyorsun, Jack.

Onunla daha yeni

tanıştın.

Sakin ol.

Bölüm 3

ELENA

Pekala.

Peka

la.

Peka

la.

Öldürücü güzellikteki randevuma küçük bakışlar atıp duruyorum. Hava durumu sunucularının bu kadar seksi olduğunu kim bilebilirdi? Ve o klasik yakışıklı yüz? O steroidli bir Yunan tanrısı. Televizyonun onu sevmesine şaşmamalı. Hayatımda gördüğüm en güzel adam. Ayrıca biraz da belalı. Preston'la nasıl başa çıktığını, onun üzerinde nasıl yükseldiğini, öfkesini zar zor dizginlediğini görünce başım döndü. İki erkeğin benim yüzümden anlaşmazlığa düştüğünü hiç sanmıyorum. Özellikle de son öğünümmüş gibi yemek yerken.

Boğazımı temizliyorum. "Topher birinden ayrıldığından bahsetti. Tinder gibi tanışma sitelerini denedin mi? Yeterince cesur olamadım."

Kaşlarını çatıyor. "O siteler beni temkinli yapıyor. Seks aramadığın sürece Tinder'a girme Elena. O zaman bile tehlikeli."

Bütün gece yüzüm kızarmıştı ama şimdi yanaklarım daha da kızarıyor ve elimi yanaklarıma götürüyorum. Evet. Sıcak. "Şey, evet... belki de o kadar kötü olmazdı. "İyi olursan yalnız kalırsın."

Kaşlarını çattı. "Mark Twain?"

İlgim içimde alevlendi. "Klasikleri mi okuyorsun?"

"Şaşırmış gibi görünmemeye çalış." Gözleri alçalıyor, yüzümde geziniyor ve dudaklarımda kalıyor. "Ne tür kitaplar

Hoşuna gidiyor mu Elena?"

Duraksıyorum. Tükettiğim tüm ateşli romantizmden bahsetmek iyi bir fikir değil, bu yüzden temel bilgilere bağlı kalıyorum. "Ben bir kütüphaneciyim. Her şeyi okurum."

"Kapa çenenin. Dürüst bir kütüphaneci." Başını sallıyor. "Tahmin etmeliydim."

Ama Topher ona söylemedi mi?

"Neden gülümsüyorsun?" Onun yerine ben soruyorum.

Masanın üzerine doğru eğiliyor ve kokusunu alıyorum: deri ve kaliteli viskiyle karışık erkek kokusu. "Çünkü sen her erkeğin kütüphaneci fantezisine uyuyorsun: zeki, çalışkan, büyük gözlüklü, dar kalem etekli." Beyaz bir gülümseme yayıyor.

Oh.

Oh!

Bacaklarım masanın altında sallanıyor ve gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum. Sürekli aşağı kayıyorlar ve bunun sebebinin odanın artık daha sıcak, havadaki gerilimin daha yoğun görünmesi olduğunu biliyorum.

"Sanırım bu gece saçma bir kalem takmalı ve görünümü tamamlamak için elimde bir kitap taşımalıyım."

"Hmm. Bir dahaki sefere, belki."

Bana sanki Belçika çikolatasıymışım gibi bakarken kalbim küt küt atıyor. Odanın etrafına bakıyorum. Onun gibi bir adamın benim gibi kızlar hakkında fanteziler kurduğu bu evren nasıl bir yer? Sinirlerim daha da geriliyor.

Saptır, yönlendir. "Pekala. Eski sevgilinle aranda ne oldu?"

Dudakları sıkışıyor, yüz hatları sertleşiyor. "Eski sevgilim beni profesyonel bir hokey oyuncusu için terk etti, sonra da hakkımda seks hayatımıza kadar her şeyi anlatan bir kitap yazdı. Ayrıca benim kötü niyetli bir alkolik olduğumu da söyledi."

Saçmalık. "Bu doğru mu?" "Hayır!"

"Bunu neden yaptı?"

"İnsanlar para için çılgınca şeyler yaparlar, sizi önemsediklerini söyleyen insanlar bile."

Yüzünde mesafeli, uzak bir ifade var. Dedikoduyu ve yol açabileceği tahribatı anlıyorum. Preston ve Giselle aramızda geçen her şeyi gizli tuttular ama tüm kasaba onun önce benimle çıktığını biliyor. Herkesin acıma dolu bakışlarını yakaladım ve kafalarında uydurdukları hikâyeleri anlatmaya imkân yok. Zavallı kız. Preston onu daha güzel, küçük kız kardeşi için terk etti. Tam olarak gerçek değil ama o anıları bir kenara itiyorum.

"Kıçını tekmelememi ister misin? En iyileriyle gırtlak yumruğu atabilirim."

Gülüyor. "Hayır."

Bakışlarımı güçlü kollarına, oradaki açık kahverengi saçlara, parmaklarının uzunluğuna, işaret parmağını viski bardağının tepesine yavaşça sürmesine, uzun bakışlarına dikiyorum. "Sadece tahmin yürütüyorum ama bahse girerim seksi kısımlar tamamlayıcıdır." diyorum. İçkimden bir yudum alıyorum. "Bilirsin, sadece olumlu yanlarını bulmaya çalışıyorum. Tam olarak ne dedi?"

Parmağı duruyor ve o alaca renkli gözler benimkilere dikiliyor. Göz kırpyorum. Kahverengi değiller, sarı da değiller, ortalarda bir yerde, altın rengi, delici ve yoğunlar, loş ışıktaki bile sıcak bir gün doğumu rengindeler. Küçük bir sırtma yavaşça başlıyor, yüzünün yontulmuş çizgileri tam bir gülümsemeye dönüşene kadar hafifliyor. "Ah, Elena. Beni asla unutamayacak."

Omurgamda bir karıncalanma oluyor.

Bu çok kibirli bir yorum, ama lanet olsun, merak galip geliyor.

"Nedenmiş o?" Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Mark Twain'den bir seks tartışmasına geçtik ve ben koltuğumun ucundayım.

"Gerçekten yatakta nasıl olduğumu mu soruyorsun?"

"Sanırım kitabı kendim okuyabilirim. Adı ne?" Telefonumu çıkardım. "Her şey Amazon'da, değil mi?"

Yere attığım bir meydan okumaydı bu ve o da yerden aldı. "Lütfen yapma."

"O zaman söyle ve beni para ve zamandan kurtar."

Tam on saniye boyunca bana bakıyor, göz kapakları iniyor. Göğsü yükseliyor.

Yutkunuyorum. Çok ileri gittim. Ona baskı yapmamalıyım. Seks hakkında! Neyim var benim böyle? Preston ve Giselle'i gördüğüm için suçluyorum.

"Elena," diyor usulca, sanki ismimi dudaklarında tadıyormuş gibi, üç heceyi uzatarak. Sesi alçak ve boğuk, egzotik bir ipek gibi, altın ve lacivert renkleriyle derin ve zengin, ellerimin arasından süzülüyor. "Bir kadını nasıl tatmin edeceğimi, ayrı kaldığımız her an beni arzulamasını nasıl sağlayacağımı biliyorum diyelim."

Haraç olarak gönüllü oluyorum. Ne için?

Hayır.

Derin bir nefes çekiyorum.

Cidden, burada havayı mı kapattılar?

Şubat ayında neden terliyorum? İçkime bakıyorum. Gerçekten içmeyi bırakmalıyım.

"Söyleyecek bir şey yok mu?" diye soruyor usulca.

Şimdi anlıyorum. Greg seksi zamanlar konusunda benden çok ileride. Bahse girerim sağlıklı sollu hatunları beceriyordur. Hava durumu hayranları. Ne de olsa Nashville'de ünlü sayılır, hakkında bir kitap bile var! Ve ben buradayım. En güzel yıllarımı bir vibratörle harcıyorum.

"Kulağa hoş geliyor." Kanlı olmamasını umarak yüzümü sakınleştiriyorum. Preston yatarken tam takım pijama giymişti. Tam takım! Çoraplar da dahil. O pis kokulu siyah çoraplar.

"Güzel mi?" Gülümsüyor. "Bunu tarif etmenin bir yolu da bu."

Konuyu değiştiriyorum. "Preston kız kardeşimle çıkıyor. Onu orada görüyor musun?" Sırtım onlara dönük ama başımı restoranın ortasına doğru itiyorum. "Uzun boylu, güzel olan. Geçen yıl Nashville'e geri döndüğünde 4 Temmuz aile barbekümüzde tanıştılar."

"Kahretsin."

"Çifte bok." İçkimin kalanını yuttum. Garson yeni bir tane getirdi.

"Eski sevgilim ona bir yüzük takmamı istedi. Yapamadım, o da bana kitapla karşılık verdi." Duraksıyor. "Aradığım kişi o değildi."

Homurdanıyorum. "Efsanevi olan. Özel bir insan olmadığına inanmaya başladım."

Hevesle başını sallıyor. "Sana katılıyorum. İlişkilerden hoşlanmıyorum. Tek getirdikleri acı."

Yakınlaşana kadar masanın üzerinden eğildim. "Preston c-l-i-t'imi bile bulamadı. Sanki ... benimle yeterince uğraşmadı ve sanırım içimde bir şey, kadın sezgisi, bir şeylerin eksik olduğunu biliyordu ama kafamdaki o sesi görmezden geldim." Ne ifşa ettiğimi fark eder etmez irkildim.

Ne yapıyorum ben? Çok çapkınım. Klitoris diye heceledim! İç çektim, geri çekildim. "Özür dilerim. Saçmalayıp duruyorum. Bütün bu Sevgililer Günü buluşması bir hataydı-"

"Hata değil, Elena."

Bölüm 4

JACK

Sophia'dan ve onun hakkımda söylediklerinden bahsettiğime inanamıyorum. Güzel olabilir ve beni sevdiğini söylemiş olabilir ama sonunda gerçek yüzü ortaya çıktı. Yutkunuyorum, viskime bakıyorum. Tanrı aşkına, sadece bir tane içtim ama yine de çok fazla şey söylüyorum. Nedense Elena'nın benim içki içmeye ve kadınlara vurmaya meraklı, kötü huylu bir sporcu olduğumu okuyacağı düşüncesi beni rahatsız ediyor. Ona bırakmak istediğim imaj bu değil.

O çok . . .

Bir gülümsemeyi geri alıyorum. Neredeyse utangaç ama değil, takdir ettiğim bir açık sözlülükle konuşuyor.

Dostça olmayan bir bakışın üzerimde olduğunu hissederek omzunun üzerinden bakıyorum ve kaşlarımı çatarak, sevgilisini öperken bana kaçamak yan bakışlar gönderen Preston'a bakıyorum.

Küçük bir kasabada yaşamamanın ve onları sürekli görmenin onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

Tam bir cehennem.

Muhabirlerin ve hayranlarımın bana nasıl baktığını biliyorum. Parti çocuğu.

Kaba. Super Bowl kaybedeni.

Masanın üzerine doğru eğiliyor ve kokusu etrafıma yayılıyor, tatlı ve taze, bahar çiçekleriyle karışmış bal gibi.

Sizi geçmişinizle yargılamayan biriyle tanışmayalı ne kadar oldu?

Siktir et.

En son ne zaman seviştin?

"Televizyonda olmak nasıl bir şey?" Kendini makarnasına kaptırmış, hareketleri zarif ama her lokmayı yutuyor. Bir parça daha ekmek alıyor.

Endişe beni çekiştiriyor. Ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum. "Tüm gözler bir hata yapmamı bekliyor ve geçirdiğim haftadan sonra kariyerim sona erebilir." Gerçek bu.

Masanın üzerinde duran eli uzanıyor ve geri çekilmeden önce kısa bir süre benimkine dokunuyor. "Özür dilerim. Kulağa korkunç geliyor."

Hareket ettiğinde, mum ışığı gömleğinin şeffaflığını vurguluyordu ve altındaki renge bakınca donup kalıyorum, pembe ve seksi bir şey. Isı, sıcak ve yakıcı, doğrudan aletime doğru parlıyor.

Altımda nasıl hissedeceğini merak ediyorum, o bacaklar belime dolanıyor, dolgun göğüsleri çıplak göğsüme değiyor, o küçük topuklar sırtıma batıyor-

Dur, Jack.

Sessizleşiyorum, kaşlarımı çatıyorum, aklım hayatıma girip çıkan meçhul kadınlar silsilesine gidiyor. Elena benim tipim değil. Kırık bir kalbi var ve

. . . güzel. Ama lanet olsun, göğsümdeki bu endişe ve gerginlik düğümü beni öldürüyor.

Parmaklarım masaya vuruyor; son ekmek parçasını yerken onu izliyorum. İçkimi bitirirken gözlerim ondan restorandaki insanlara kayıyor, birinin ne zaman gelip imza isteyeceğini ya da bana bir pislik olduğumu söyleyeceğini merak ediyorum ve kahretsin, insanların benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü bilmesini istemiyorum.

Beni inceliyor. "Sessizsin."

"Evet."

"Neden?"

Kaşlarımı çatıyorum. Kim olduğumu açığa vurmadan ne kadar zor bir hafta geçirdiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Ki yapmalıyım! Hemen

şimdi. "Normalde

sessizimdir."

"Konuşmuyorum. Çok fazla konuşuyorum." "Anlıyorum."

Söyle ona, Jack. Onunla çıkmadığını söyle.

Masadan içkisini alır ve fondip yapar. İç çekerek peçetesini zarif hareketlerle katlıyor ve sonra ayağa kalkıyor, yüzünde zor bir projeyi tamamlamış gibi bir başarı ifadesi var.

Sandalyemde doğruluyorum.

Gidiyor mu?

Çantasını karıştırdıktan sonra bir tomar yirmilik çıkarır ve masanın üzerine koyar.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Eve gidiyorum. Bu güzel yemek için teşekkür ederim. Bu benim payıma düşeni karşılar. Sizinle tanışmak harikaydı. Belki haberleri izlemeye bile karar veririm." Kıpırdanıyor, topukları çoktan kapının yönünü gösteriyor.

"Bekle, Elena." Ayağa kalktığımda ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Yanımda o kadar ufak tefek duruyor ki, topuklu ayakkabıyla yaklaşık beş beşlik bir vücudu var. Gözlerim başının üstünden ayaklarına gidiyor; o siyah etek, daha önce fark etmediğim, dolgun, kıvrımlı ve gür, nefis kum saati figürüne yapışıyor. Lanet olsun.

"Gitme," diye mırıldandım.

İptal et, iptal et, diye bağılıyor sağduyum ama onu bastırıyorum. Hayatımın geri kalanının nasıl geçeceğini bilmiyorum ve bir yanım her şeyi bir kenara itip unutmak istiyor -onunla birlikte.

"Hadi ama. Bu korkunçtu." Nefes veriyor. "Geç kaldım. Bana mesaj atmadın. Eski sevgilim geldi. Kendimi kötü hissediyorum."

"Kabul ediyorum, sosyal becerilerim berbat." Parasını alıp tekrar eline tutuşturuyorum, parmaklarımız birbirine sürtünüyor. "Neden ikimiz de buradan çıkıp başka bir yere gitmiyoruz?"

İşte gidiyorum, düşüncesizce davranıyorum.

"Nerede?" Yüzünde belirsiz bir ifade belirliyor.

Belki bir içki ya da tatlı için başka bir bar diyebilirim ama orada beni tanıyan insanlar olacak; kendimi rahat hissettiğim sadece birkaç yer var ve burası da onlardan biri. Sophia'nın kitabı bir yıl önce çıktığından beri artık pek dışarı çıkmıyorum. İçime kapandım ve itibarımı olabildiğince korumaya çalışıyorum.

"Benim evim. Buradan çok uzakta değil."

Öne doğru bir adım atıyorum ve elini kolumun kıvrımına sıkıştırıyorum. "Ayrıca, eski sevgilin burada ve buradan yanında ben varken çıkmak istemez misin?"

"Senden gerçekten hiç hoşlanmadı." Önce yere, sonra bana baktı. "Ama ben tanımadığım erkeklerle eve gitmem."

"Elena. . ." Sesim kesiliyor.

"Evet?"

"Ya size c-l-i-t-s'in benim uzmanlık alanım olduğunu söylersem?"

Gülüyor, yanaklarına renk gelmiş, başı öne eğilmiş. "Bunu sana asla söylememeliydim."

"Kullandığımız her kelimenin bir anlamı ve amacı vardır ve bunu siz söylediniz. Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

Dudağını ısıyor ve işte orada, yüz yüze duruyoruz, birbirimize biraz fazla uzun bakıyoruz ve insanlar bakıyor ve muhtemelen telefonlarıyla fotoğraf çekiyorlar.

"Bugün Sevgililer Günü. Bu gece başka ne planladın? Eski sevgilin için dondurmana sarılıp ağlamak mı?"

"Belki."

"Ben dondurmadan daha iyiyim."

"Belli ki Ben & Jerry's Rocky Road yememişsin." "Belli ki benimle daha önce tanışmamışsın." Uzandım ve kısaca dolgun alt dudağına dokunuyor, başparmağımı ipeksi teninde gezdiriyorum, sikim pantolonumun içinde şişiyor.

Gözleri kapanıyor ve ağzını hafifçe aralayarak yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Um . . . Bilmiyorum."

"Elena, beni bunun için yalvartacak mısın?" Gözlerim yanıyor, ona duyduğum bu ihtiyaç her an artıyor ve büyüyor

Burada durmuş birbirimize bakıyoruz.
Lütfen evet de.

Bölüm 5

ELENA

Odaya bakıyorum, Breton Hotel'in en üst katında bir çatı katı, restorana yakın lüks bir yer. Minibarın başında bize içki hazırlayan Greg'e bakıyorum. Açıkçası başka bir içkiye ihtiyacım yok, çünkü zaten yeterince içtim ve kafam güzel ve ben ne halt ediyorum?

Randevuyu erkenden bitirmeye hazırdım çünkü bana karşı sessizleşti ve egzotik domuzlar, sokak kedileri ve Preston hakkında çok fazla saçmaladığımı biliyordum. Tanrım. Bir randevu kursuna ihtiyacım var.

Ama Milano'dan onun kolunda, Preston ve Giselle'in ağzı açık bir şekilde bana bakarak çıkmaya değer miydi? Greg kolunu omuzlarıma attı ve onların yanından vals yaparak geçerken beni kendine çekti. Sonra bir şehir arabası çağırdı ve bizi otele götürdü.

Yolculuk sessizdi. Gözleri yüzümde, bana küçük bakışlar atıp duruyordu ama ben arkama dönüp baktığımda gözlerini kaçırıyor ve dümdüz karşıya bakıyordu. Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ve ben bunu onun da benim kadar gergin olmasına bağlıyordum.

Lobiye girdik ve bana görebileceğim herkesi görmezden gelmemi fısıldadı. Asansörün bizi götürdüğü yirminci kattaki çatı katının çift kapısının önünde nöbet tutan güvenlik görevlisi dışında etrafta kimse yoktu.

Sırtı bana dönük ve bakışlarım o inanılmaz geniş omuzlarını, maun rengindeki

Dışarıda çok vakit geçiriyormuş gibi saçlarına rölfe yaptırmış. Özel dikim olduğu anlaşılan pahalı gri bir pantolon giyiyor, kumaş güçlü kalçalarına yapışıyor ve dar bir bacak açıklığına kadar iniyor.

Barın etrafında kayıyor, cinime tonik ekliyor, hareketi ormandaki bir kaplan gibi kıvrak ve hassas. Greg bir erkek gibi yürüyüp konuşuyor olabilir ama özünde saf bir hayvan.

Dudaklarımı yalıyorum, bir yanım kaçmaya hazır ama diğer yanım Preston'ın karşısına dikilip o kısık boğuk sesiyle konuştuğu andan beri içimde yavaş yavaş yanan bir alev var-

O dönüyor ve ben başlıyorum.

Bana doğru yürüyor -hayır, yürüyor-.

Onu tanıyorsun bile ve . . .

Buna ihtiyacım var, karşı koyuyorum. Ayrıca, Topher onaylı. Aylardır evde kışımın üstünde oturuyorum ve bir şeye ihtiyacım var, sadece bir şeye, beni bu bunalımdan çıkarıp hayatıma devam etmemi sağlayacak bir şeye.

Sadece kendiniz için koyduğunuz kurallarla sınırlandırılırsınız. Hayatını yaşa, diyor Nana kafamın içinde. Aileme tıp fakültesine gitmeyeceğimi söylediğimde bana bunu söylemişti. Kendime karşı dürüst olmamı isterdi. Sanırım hava durumu sunucusunu onaylardı.

Bana içkimi uzatıyor ve kendi içkisinden bir yudum alıyor, gözleri yarı açık, bir parça vahşilik var. Bakışlarını tutarak G ve T'mi emiyorum. Vahşi olmak istiyorum. Onunla vahşi olmak istiyorum.

Hayır yok, mantıklı tarafım karşı çıkıyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" Bardağımı masaya bıraktım. Aptalca bir soru, Elena.

Bir an duraksıyor. "Yakınlarda bir dairem var ama çatı katı işe yakın."

Bir restoran ve iki ev mi? Greg zengin biri.

"Anlıyorum."

Koridorun sonunda görebildiğim yatak odasındaki büyük boy yatağa, zengin beyaz kuştüyü yorgana, milyonlarca kabarık yastığa bakıyorum. Hayatımda iki erkekle birlikte oldum. Biri, mezun olduktan sonra Silikon Vadisi'ne taşınan üniversite aşkım Tad'di. Benden onunla birlikte taşınmamı istemedi -yeni işinde tutunması ve yaşayacak bir yer bulması gerekiyordu- ve ben de ona baskı yapmadım. İrtibatta kalma ve birbirimizi görmek için uçma sözleriyle yollarımızı ayırdık ama nedense ikimiz de bunu yapmadık. İyi huylu, rahat bir ilişkimiz vardı ve o gittikten birkaç ay sonra onu neredeyse hiç düşünmediğimi fark ettim. Yaklaşık bir yıl önce, onu internette araştırdım ve yakın zamanda evlendiğini gördüm. Sonra Preston geldi ve bakın nasıl sonuçlandı. Erkekler beni terk edip duruyor ve acaba içimde bir şeyler mi eksik diye düşünüyorum.

"Gergin görünüyorsun, Elena. Gergin olma."

Haklısın. Bu evcil domuzuma salatalık yememesini söylemek gibi bir şey.

"Seni eve bırakması için bir araba çağırmamı istersen, çağırırım. Sadece ikimizin aramızda var gibi görüldüğünü düşündüm." Sesi sanki ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi kesiliyor.

"Hayır, ben burada olmak istiyorum."

"Güzel." Birkaç dakika birbirimize bakıyoruz ve ben bir ayağımdan diğerine geçerek kıpırdanıyorum.

Yaklaşıyor, elindeki bardağı benimkinin bulunduğu sehpaye bırakıyor. "Saçınızı açabilir miyim?" Sesi tereddütlü ve gerçekten gergin olduğunu düşünmek beni rahatlatıyor.

"Tamam."

Bu sabah işe gitmeden önce özenle topladığım saçlarımı çekiştiriyor.

Saçlarım döküldüğünde iç geçiriyor, sırtımın ortasına dökülen uzun tellerde ellerini gezdiriyor. Saçlarım benim hazinem, uzun, kalın ve parlak, altın rengi röfleli bakırımsı bir renk. Topher bana her zaman saçlarımı

Aşağı doğru, en iyi özelliğim bu, ama daha kolay yukarı kaldırılıyor ya da bir saç bandıyla geriye çekiliyor.

"Çok güzel. Bu kadar uzun olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldanıyor.

Eliyle kafa derime öyle bir masaj yapıyor ki ona bir adım daha yaklaşıyorum, bedenim gevşiyor ve altın gözlerinin yoğunluğu altında eriyor.

"Bazı belgeleri imzalamanız gerekiyor. Senin için sorun olur mu?"

Evraklar
mı? Göz
kırpıyor
um.

Başparmağı alt dudağımı çeğiştiriyor, Milano'da yaptığı gibi yumuşak bir şekilde ona sürtünüyor. "Sadece gizlilikle ilgili temel şeyler, bir Gizlilik Sözleşmesi formu. Kim olduğum ve eski sevgilimin yaptıkları yüzünden işimi şansa bırakmıyorum. Anlaştık mı?"

"O kadar da önemli biri değilsin."

Kıpırdamıyor ve benden bir adım geri çekiliyor ve ben hemen onu geri istiyorum.

"Elena, sana söylemem gereken bir şey var. . ." Yüzünü ovuşturuyor. "Kahretsin."

Tereddüt ediyor.

Nefes veriyorum. Preston Giselle'i eve götürecek ve her ne kadar pijamaları ve kokan çoraplarıyla gelecek olsa da, bu gece yalnız olan ben olacağım.

"Evli misin?" diye
sordum. "Hayır!"

"Kız

arkadaşın

mı?" "Hayır."

"Seri katil mi?"

"Hayır, ama olsaydım bunu kabul eder miydim?"

Sırıttıyor. "Cinsel yolla bulaşan bir hastalığın var mı?"

Alay ediyor. "Tabii ki hayır. Daha yeni muayene oldum. Ayrıca, asla korunmasız seks yapmam."

O zaman neden bu kadar çelişkili görünüyor? Belki de benim yüzümdendir. Her zamanki gibi değilim.

"O zaman iyiyiz. Olan bu, değil mi? Sadece iki yalnız insan arasında seks."

İçini çekiyor ve bana uzun uzun bakıyor. "Asla yalnız olmamalısın, Elena."

Sesindeki samimiyet ve sıcaklık karşısında tüm vücudum yumuşuyor. Büyüyen tonunu seviyorum. Erkeksi ve Preston'inkine hiç benzemiyor. Gözlüklerimi çıkarıyor ve ben dudaklarına bakıyorum. Delicesine gür, dolgun ve tamamen ısırılabilirler, diplerinde derin bir girinti var. Hiçbir erkeğin böyle kötü bir ağzı olmamalı.

"İşte bu yüzden bunu yapacağız," diye mırıldanıyorum.

Bir karara varmış gibi görünüyor ve beni büyük, modern bir mutfağa götürüyor, orada bir çekmecedен birkaç kağıt parçası çıkarıp beyaz mermer tezgahın üzerine koyuyor.

Kâğıtlara odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama arkama geçtiğinde, saçlarımı yana doğru kaldırıp dudaklarını ensemdaki hassas derinin üzerinde hafifçe gezdirirken bedenini bedenime bastırduğında bu çok zor oluyor.

Ateş beni yalıyor, kısa temastan sonra gittikçe yükseliyor. Daha gerçek anlamda öpüşmedik bile, ama ben şimdiden dışarıdan içeriye doğru yanmaya başladım.

Titreyen bir nefesle kâğıtlara üstünkörü bir göz attım. Bir gizlilik anlaşması. İğrenç. Ben güvenilir bir insanım. Cilveleşmelerimi asla kimseyle paylaşmam. Aman Tanrım, benim de saklamam gereken sırlarım var! Merhaba, seksi iç çamaşırı.

Elleri incilerimin tokasını çözüyor, ellerinin tenime değen yumuşak sıyrıkları bacaklarımı güçsüzleştiriyor.

"Acele et, Elena."

Yumuşak kelimeler doğrudan içime işliyor, titredikçe içim ısınıyor. Kalem elime alıp isim ve adresi karalıyorum.

Yüzümü ona dönüyorum, dudağımı çiğniyorum. "Her şey tamam."

Onunla yüzleştüğimde gözlerinde yine o vahşi bakış var, beni tepeden tırnağa süzerken göğsü hızla yükseliyor. Saçlarımın omuzlarıma dökülmesi dışında ne gördüğünü bilmiyorum ve meme uçlarımla hazır olda beklediğinden oldukça eminim.

Elimi göğsüne koydum. "Önce bana kendin hakkında üç şey söyle."

Parmakları gömleğimin üst düğmesini açıyor. "Bir bakayım. Göbek adım Eugene ve on altı yaşına kadar büyüme atağı geçirmediğim gerçeğiyle birleşince, ortaokulda çok dayak yememe neden oldu." İkinci düğmeyi çözüyor. "İkincisi, sudan kesinlikle çok korkarım. Beni asla yüzerken ya da bir plaj tatilinde göremezsiniz."

Çok atletik görünüyor. "Neden?" Bir sonraki inci düğmeye giderken nefes alıyorum.

Yüzünü boynuma dayayıp nefes alıyor. Dudakları kulağıma değiyor. "Sana söylemiyorum. Kahretsin, çok güzel kokuyorsun. Ne tür bir parfüm bu?"

Kesik kesik nefes aldım. Topher'ın bana verdiği bir şey. "Hatırlayamıyorum, ya üçüncüsü?"

Gömleğimin son düğmesini parmaklıyor ama tam olarak çözmiyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başımı sallıyorum, eli saçımı çekince vücudum karıncalanıyor, tutuşu boynumu yukarı kaldırmama neden oluyor. Bu hareket biraz buyurgan ve keskin, ama sadece omurgamdan aşağı elektrik cızırtıları gönderiyor.

"Seksimi sert ve kirli severim. Bu seni korkutuyor mu?"

"Kelepçeleri çıkarmadığın sürece sorun yok." Sarhoş olmalıyım çünkü onları birazcık bile umursamayabilirim.

Köprücük kemiğimi öpüyor. Zar zor. "Dördüncüyü istemedin ama gerçek şu ki seni becermeden önce banyoda otuz bir çekmem gerekebilir Elena."

İçimden uzun bir nefes çıkıyor. "Greg . . ."

Yüzünü buruşturuyor ve ellerini indiriyor. "Bana Greg deme." "Tamam, Eugene."

Bir kahkaha attı. "Bana kendinden bahset."

"Göbek adım Michelle."

Bana uzun uzun bakıyor, gömleğimin son düğmesini açıp onun bıraktığı yerden devam ederken gözleri kararıyor. Bunu ben yapıyorum. Ve bunun özgürlüğü, bu adamın beni istediğini bilmek beni cesur kılıyor.

"Bana daha fazlasını anlat," diye mırıldanıyor, gözleri kısık, bir kurdun avını izlediği gibi beni izliyor.

"Kitapları seviyorum; kokularını, ellerimdeki ağırlıklarını. Kütüphaneci olmadan önce New York'ta aşk kitapları editörlüğü yapıyordum."

Bakışlarımı tutuyor, ağzı lezzetli bir şekilde benimkine yakın. "Güzel. Başka ne var?"

"Gergin olduğumda kelimeleri heceliyorum." Kızardım.

"Seni sinirlendiriyorum. Bunu dosyalıyorum. Başka?" diye homurdanıyor.

"Bir erkekle hiç orgazm olmadım."

Gözleri yarıya indi. "Tatlı Elena, ilk iş bunu halledeceğim."

Göğsümden uzun bir nefes çıkıyor, bir kısmı coşku, bir kısmı heyecan, sanki beni parça parça yiyip bitirecekmiş gibi bana bakışıyla içimi yalıyor. Bu güven duygusu kükrüyor. Becerikli bir hareketle bluzumu kaydırarak çıkarıyor ve yere düşüyor.

Yutkunuyor, gözleri her santimimi yakarken boğazı titriyor. Bir adım geri atıyor, gözleri alev alev yanıyor.

Kütüphaneci olabilirim ama iç çamaşırlarım seks kedisi diye bağılıyor.

Eteğimin fermuarını açıyorum ve onu yana atarak içinden çıkıyorum.

Mutfak masasının yanına iniyor.

Ve tam olarak ne gördüğünü biliyorum - üç parçalı pembe pullu bir takım, askılarında el yapımı İtalyan dantelleri bulunan jartiyerli bir sütyen ve külot.

Göğsü yükseliyor. "Becer beni." Oh, yapacağım.

Tam C kuplarımı kavriyorum, ellerimi kumaşın üzerinde kaydırıyorum ve ona payetlerin pembeden gümüşe nasıl değiştiğini gösteriyorum. "Kumaşı hareket ettirdiğinde göğüslerimin üzerinde küçük tek boynuzlu atlar var." Parmaklarımı külotun bel bandının üzerinde gezdiriyorum, yüzünde gördüğüm şeyle kendimi cesur, çok cesur hissediyorum. Tümseğimin tepesine dokunuyorum. "Ve burada, payetleri hareket ettirdiğimde"-küçük göğüslerimin üzerinde duran kumaşı kaydırıyorum.

"küçük bir kalptir." Preston'a hiçbir tasarımı için modellik yapamamışken, onun için bu kadar kolay olması komik. Dikiş odamdaki mankenlere ve elbise formlarına şöyle bir baktı ve yüzü kızarmış bir halde odadan çıktı. Bana bağırdı ve eğilimlerimle tüm ailemi mahvedeceğimi söyledi. O zaman aynı olmadığımızı anlamalıydım. Aradığım kişi o değildi.

Çünkü o kişinin sizi anlaması, kabul etmesi gerekir.

Ama önümdeki adam bana hiç de hoşnutsuzlukla bakmıyor. Elmacık kemikleri kızarmış bir halde çenesindeki kırıklıkları ovuşturuyor. "Elena, beklediğim gibi biri değilsin. Ya da belki de öylesin. Bilmiyorum." Başını iki yana sallıyor. "Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum."

Parmaklarımı kalçalarım, oradaki dantel parçalarına doğru dans ettiriyorum, tokayı açıyorum ve jartiyerin düşmesine izin veriyorum.

Pantolonunu avuçlayarak, "Daha fazla," diye itiyor.

Küçük üçgen sütyenin düğmelerini açıyorum, parmaklarımdan düşüp mutfak fayansına doğru sürüklenmesine izin vermeden önce bir an döndürüyorum.

Dudağını ısıyor, gözleri yüzüme gelmeden önce üzerimde geziniyor.

Kıpırdıyorum ve külotum yere düşüyor.

Şu anda kimim ben? Kim bu çılgın kız? Bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

"Elena." Adımı bir iniltiyle söylüyor ve mutfakta dizlerinin üzerine çöküyor. Kalça kemiğime ağzı açık bir öpücük kondururken elleri belimi sarıyor, tepeme doğru inerken tenimi emiyor ve ısıyor. Bir parmağı meme ucumu okşuyor, birinden diğerine kayarken dili beni sahiplenmeyle, kavurucu sıcaklıkla ve karanlık vaatlerle boyuyor. Vücudum arzuya dalgalanıyor, kenetleniyor, titreyen sinirlerim ürperiyor ve ona doğru eğiliyor.

Tüm tutarlı düşünceler yok olur.

İçimde lezzetli bir çılgınlık dönüyor, ıslak ve kaygan, tutku dudaklarının ve dilinin hissiyle sarılmış. Çıkardığı her inilti, ellerinin her dokunuşu, her yalayışı

Ben ve o olan bu pervasız evrende kaybolana kadar güçlendi, sınırsız bir acıya dönüştü. Dilini oynatıyor ve parmaklarını içimde hınzırca hareket ettiriyor ve tepemde bir yerde parlak bir ışıkla bir yıldız patlıyor, beni serpintiyle ısıtıyor, parlayan kıvılcımlar ve korlar etrafımda patlıyor. Başımı geriye atarak haykırıyorum, tüm bedenim dalgalanırken, kabarırken ve şişerken, benim bu güzel salıverilmenin tadını çıkarırken nefes nefese kalıyorum.

Etkileriyle boğuşurken dakikalar geçiyor. Beni kollarına alıp mutfaktan koridordan yatak odasına taşırken oda dönüyor. Konuşmuyoruz, ya da belki o konuşuyor, ama ben onun sıcak kucağında gevşek bir şekilde iz sürmüyorum. Kurt beni yakaladı ve bundan daha mutlu olamazdım.

Bu cesur yanıma tanımıyor olabilirim ama şu anda istediğim şey o. Bu anı. Bu mutluluk. Bu tek gece.

Yarın için sonra endişelenirim.

Bölüm 6

JACK

Saatler sonra aniden uyandım ve yataktan doğruldum, yumruklarımı kaldırdım, kalbim bir yük treni gibi çarpıyordu. Lanet olsun. Yine kâbus. Yavaşça sol omzumu ovuyorum, yara izimin olduğu yeri, oradaki ağrıyı hafifletiyorum. İç çekiyorum ve başımı ellerimin arasına alıp yatağa oturuyorum. Derin nefes alıyorum, uzun nefes veriyorum. Rüyayı düşüncelerimden kovmak umuduyla gözlerimi kapatıyorum ama işe yaramıyor.

Harvey beni duvara fırlattı, eli sıkıydı. boğazıma karşı. Üzerimde geziniyor, sigaranın nefesi yüzümde. On üç yaşındayken onunla boy ölçüşecek biri değilim ve etli pençelerini üzerimden çekmek için sırık gibi kollarımı uzatıp çırpınıyorum. Yol haritası gibi gözleri bana dik dik bakıyor ve ben orada karanlığı, alkolün ya da annemin düzeltemeyeceği bir boşluğu görüyorum. Tatminsizlik, hoşnutsuzluk, çekilmek için can atan bir el bombası gibi kokuyor.

Ağzım açılıyor, nefes nefese kalıyorum. Yüzümün önünde siyah noktalar dans ediyor.

"Bırak onu!" Annem arkasından bağılıyor ama o dönüp bakmıyor bile. Bana yağlı bir sırtış atıyor ve daha sert bastırıyor. Tırnaklarım eski panellere sürtünüyor, kavırıyor.

"Bana ukalalık etti, Eugenia. Bu çocuğa biraz ders vermeliyim. Ona iyi gelebilir. Küçük amcık. Her zaman sinirlerimi bozuyor."

Göz kapaklarım kapanırken omzunun üzerinden anneme bakıyorum. İşte bu kadar. Belki de bu noktaya geleceğini hep biliyordum, Harvey etrafında ve ayaklarının altında olmamdan bıkmıştı, başka bir

besleyecek bir ağız. Annem onu bırakamıyor. Vücudunda kırılan dudaklara ve çatlayan kaburgalara rağmen. Sırtıma vurduğu kemer darbelerine rağmen.

Annemin yatak odasına koştuğunu ve hızla geri döndüğünü belli belirsiz fark ediyorum. "Bırak onu, yoksa seni vururum, Harvey."

Kollarını indiriyor, ben de havayı içime çekerek tüylü halının üzerine çöküyorum ama tek odaklandığım şey annem ve silahı kavrayan o titreyen iki el.

Vur onu, vur onu, kafamın içinde bağıriyorum.

Ona doğru ilerliyor, sürünerek yaklaşıyor, bu hareketsizlik beni bana attığı hızlı yumruklardan daha çok korkutuyor.

"Anne," diye mırıldanıyorum ve o anda bana baktığında, onu yere itiyor, silahı elinden alıyor ve ona iki kurşun sıkıyor. Silahı tekrar bana doğrulttu-

Dur.

Yüzümü fırçalıyorum, sonra telefonumu alıp saate bakıyorum. Sabahın beşi. Yatağa dönmek için egzersiz saatime çok yakın. Ayrıca, benim için daha fazla uyku olmayacak. O rüya bir kez vurdu mu, pençelerini derinlere saplıyor, beni sarsıyor, büyüdüğüm cehenneme geri götürüyor. Yirmi sekiz yaşındayım ve bu bok hala ayakkabınızdan çıkaramadığınız kirli sakız gibi üzerime yapışıyor.

Yumuşak bir horlama sesi kulaklarıma ulaşıyor ve irkilerek yataktan kalkıyorum, yatağımdaki kıza göz kırpıp beyaz yorganın altında top gibi kıvrılmış vücudunu incelerken neredeyse tökezliyorum. Kızıl ve altın karışımı saçları yastığın üzerine yayılmış, yumuşak pembe dudakları nefes alırken aralanmıştı. Yanağının yumuşak kıvrımını, kumral kaşlarının zarif kavisini izliyorum. Bir yanımda hemen yanına sokulup onu hak ettiği şekilde uyandırmak istiyor ama aklım orada değil. O kâbus bir kez başladı mı, yalnız kalmak için can atıyorum.

Ayrıca, bugün zaten yeterince zor geçecek. Bununla yüzleşebilirim.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde banyoya gidip aynada kendime bakıyorum. Morarmış gözlerimin altında koyu gölgeler var ve Super Bowl'dan bu yana birkaç kilo vermişim, oysa yaz kampına hazırlanmak için kilo almam gerekiyordu.

Spor salonuna gidiyor olmama rağmen duşa giriyorum ve sıcak suyun üzerimden kaymasına izin veriyorum, o rüyanın son kalıntılarını kafamdan atmaya çalışıyorum. Sırtım acıyor ve duşun şeffaf camından aynaya bakıyorum. Sırtımın büyük bölümünü kaplayan sarı-siyah kaplan dövmesinin üzerinde uzun çizikler var ve benden küçük bir kahkaha geliyor. Dün gece kafamdaki tüm saçmalıkları susturdu, kargaşaya bir bandaj oldu. Önümde duruşunu hatırlıyorum, tüm kıvrımları ve ateşi, ilk kez dilimin altına boşalırken boğazının derinliklerinde çıkardığı sesi, elleri saçlarımın derinliklerinde, bana ne istediğini gösteriyordu-

Sikim yine sertleşti.

Görmezden geliyorum.

Gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde, muhtemelen o da herkes gibi olacak.

Her neyse.

Bir şeyi daha fazlasına dönüştürmek için hiçbir neden yok.

Duştan çıktıktan sonra karanlık odaya geri dönüyorum ve mümkün olduğunca sessiz hareket ederek egzersiz kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı giyiyorum. Kapıya doğru giderken mutfakta durup Gizlilik Sözleşmesi'ni alıyorum ve kâğıtları bakmadan spor çantamın içine yerleştiriyorum.

Beni durduran şey, parıldayan pembenin parıltısı. Dün gece giydiği küçük külot mutfak adasının yanında duruyordu. Onunla ilgili anılar aklıma geliyor. Dürtüsel olarak eğilip onları kapıyorum ve spor ayakkabılarımın içine sokuyorum. Masadan bir post-it defteri alıyorum; sonra onun için bir not karalıyorum ve yastığının üzerine bırakıyorum. Ona gerçeği borçluyum.

Çatı katından çıkıyorum ve Quinn asansörün önünde duruyor, iri ve kaslı, yirmi bir yaşında. Lucy'nin eski evlatlık çocuklarından biri ve onu birkaç ay önce

Ona ne zaman ihtiyacım olsa arıyor. Başka birinin periyodik olarak nerede vakit geçirdiğimi öğrenmesi beni tedirgin ediyor. Dairem bir blok ötede ama o binada birinci sınıf güvenlik var, otelde ise pek yok. Dün gece onu aradım ve çatı katına çıktığımı söyledim, o da geldi. Güvenlik konusunda sıfır deneyimi var, ama sert görünüşlü ve Lucy bir şey istediğinde, bunu gerçekleştirmek için elimden geleni yapıyorum.

"Günaydın, efendim. Stadyum mu?"

Başımı salladım. "Evet ve bana efendim demek zorunda değilsin Quinn." Bana her hitap ettiğinde aynı konuşmayı yapıyoruz.

"Şimdi sizin için bir araba çağıracağım, efendim. Ya da ben sizi götürebilirim?" Ona el salladım. "Ben süreceğim."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve bütün gece burada durmaktan sıkıldığını anlıyorum - her ne kadar hâlâ dinç görünse de. Muhtemelen asansörün yanındaki büyük deri koltukta uyukluyordu. Başım çatı katının kapalı kapısına doğru gidiyor. "Temizlikçi kadının bugün gelmeyeceğinden emin olur musun? Aşağıya telefon et ve onlara haber ver."

Yüzü bir sırıtişla ikiye ayrılıyor. "Güzel bir akşam mıydı?"

Kaşlarımı çattım. "Özel hayatımı tartışmıyoruz. O odaya kimlerin girip çıktığı beni ilgilendirir." Duruyorum. Yine de . . . "Ona üzgün olduğumu söyle, olur mu?"

Bana tuhaf bir bakış attı, sonra doğruldu ve başını salladı. "Elbette, efendim."

"Quinn. Bana Jack de lütfen. Bizi aynı kadın büyüttü. Neredeyse aileden sayılırız."

Pek sayılmaz. Ben Lucy'nin evinden ayrılıp üniversiteye gittikten çok sonra ortaya çıktı ama kahretsin, bazen keşke gerçek bir kardeşim olsaydı diyorum.

Başını sallar. "Üzgünüm, sadece iş için minnettarım, efendim- Jack. Pek çok insan hapse girmiş birini işe almak istemez."

Lucy bana sarhoşken başka bir üniversite öğrencisiyle girdiği çatışmayı anlattı.

Senatör. O çocuk kırık bir kol ve kırık kaburgalarla hastanelik oldu. Quinn altı ay ceza aldı, hayatına yeni başlayan bir çocuk için zor bir ceza ve onu gördüğüm kadarıyla kibar ve yaptığı işte iyi ve bu kas gücüyle kesinlikle rolüne uygun görünüyor. İçgüdülerimle hareket etmeye çok inanırım ve içgüdülerim Quinn'in iyi bir çocuk olduğunu söylüyor.

"Hey. Unut bunu. Önemli olan şu anda hayatını nasıl yaşadığın."

Nefes veriyor. "Nefsi müdafaaydı, efendim-Jack. Kendisi yaptı, ben de sinirlenene kadar sinirlendim. Medya olayı abarttı."

"Bana açıklamana gerek yok. Ben de birkaç kez kendimi kaybettim." Daha geçen sezon sahada içine düştüğüm bir çatışmayı hatırlıyorum, beni sert bir şekilde yere düşüren ve omzumu inciten bir kask kapma olayından sonra. O kavgayı ben başlatmamış olsam da, insanların benim başlattığımı düşündüğüne inansanız iyi edersiniz.

Sırtına bir tokat atıyorum. "Asla arkana bakma Quinn. Bırak insanlar konuşsun." Bu benim mottom.

Bana umut dolu bir bakış daha atıyor. "Bu gece bana ihtiyacın olacağını mı düşünüyorsun? Herhangi bir planım yok. Burada ya da nerede istersen orada olabilirim."

Bu gece ona ihtiyacım yok. Ama Quinn'in meşgul olmak istediğini söyleyebilirim. "Devon'ın Razor'da doğum günü partisi var. İstersen saatlerce takılabilirsin."

Sırıttırıyor. "Evet, efendim."

Bir saat sonra, Aiden spor salonuna girdiğinde koşu bandında on beş mil yapmıştım, yüzü erken saate göre çok neşeliydi. Görünüşe göre başka biri daha onun oyunu üzerinde çalışıyor. Takımın çoğu şu anda tatilde, uzak bir yerde dinleniyor, sezon dışında ailelerinin ya da sevgililerinin tadını çıkarıyor. Ben öyle değilim. İşte buradayım, bir numaralı yerimi korumak için kıcımları yırtarak çalışıyorum.

Ve Aiden... evet, o da çok çalışkan.

Yirmi üç yaşında ve Alabama'dan süperstar olarak seçildi, kadroya girdiğinden beri ensemde soluyor, her şeyi berbat etmemi bekliyor ki yerime geçebilsin.

Yanımdan geçerken konuşmuyor ama gözleri her yerimde. Yanımdaki koşu bandına yaslanırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Makineyi kapatıyorum ve kulaklıklarımı çıkarıyorum. "Gördüklerin hoşuna gitti mi? Nasıl koşacağınıza dair tavsiyeye ihtiyacınız var mı?"

Bu oyunun büyük bir kısmı kafada oynanıyor ve kimse bu konuda benim kadar iyi değil. Elbette, özel hayatım etrafımda yığılıyor olabilir ama genç bir delikanlının kalbimi hedeflediğini anlarım. Futbol sahip olduğum tek şey ve oyunumu korumak için her şeyi yaparım.

"Sakin ol, ihtiyar. Buraya sadece çalışmaya geldim."

Uh-huh. Her sabah saat gibi burada oluyor, benim kadar geç saatlere kadar kalıyor.

"Pas oyununda yardıma mı ihtiyacın var? Bir hücumda yarım saniye tereddüt ediyorsun. Yerimi almayı aklından bile geçirmeden önce bunu düzeltsen iyi edersin."

Kaşlarını
çatıyor.
Sırıyorum

"Tereddüt etmiyorum."

"Evet, öyle." Omuz silkiyorum ve bir havlu alıp yüzümdeki teri siliyorum, yaşadığımız o son korkunç oyunu tekrar oynadığını biliyorum.

Bir halter almadan önce omuzlarını yuvarlıyor ve kolları için tekrarlar yapıyor. "Ben sadece bu takım için en iyisini istiyorum-"

"Ve bunun sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ağırlığını bırakıyor ve kahverengi saçlarını geriye iterek bana ukala bir sırıtış atıyor.

"Evet, dostum. Bir düşünsene. Yedi yıldır buradasın ve parmağında bir Super Bowl yüzüğü göremiyorum. O maçı berbat ettin Hawke. Beş top çalma. Beş. Geçen ay milyonların önünde tıkandın ve bu şehir

hatırlar. Ve şimdi ..." Halteri rafa geri koyarken gülüyor, ellerini seçkinin üzerinde gezdiriyor, boş boş daha ağır bir tane alıyor. Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Dostum. Neredeyse bana başlangıç pozisyonunu veriyorsun. Geçen hafta koca Escalade'inle küçük bir çocuğa çarptın. O kupayı kaybettiğin için seni affetmiş olabilirler ama genç bir taraftar ..." Bir omzunu kayıtsızca kaldırdı.

Öfke artıyor. "Seni oyuna aldıklarında gol atmaya çalıştığını görmedim. Topu bir santim bile hareket ettiremedin. Sen. Tereddüt ettin." Devam ediyorum, "Şimdi parlak ve ışıltılı olabilirsin, ama cesaretin yok, Alabama."

Kıllanıyor.

Spor salonunun çift kapısı açılır.

Baş antrenör John Connor içeri girdiğinde dönüyorum, bakışları boncuk gibi. "Her şey yolunda mı?" Gözlerini aramızda gezdiriyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Aiden ve ben sadece çene çalışıyorduk."

"Evet," diye ekliyor Aiden. "Jack benim ne kadar harika olduğumu söylüyordu."

Banktaki su şişemi almak için eğildim; sol omzumdan aşağıya doğru inen bir ağrı çatlağı koluma kadar karıncalanırken dudaklarım gerildi. Dişlerimi sıkarak omuzlarımı gevşemeye zorluyorum. Aiden'in zayıflığının kokusunu almasını asla istemem. Ya da herhangi birinin. Omuzlarımı silkip atıyorum, acı azalırken rahatlıyorum.

Koç koşu ayakkabımı ve terli yüzümü görünce kaşlarını çatıyor. "Basın toplantısı iki saat sonra. Ne söyleyeceğini biliyor musun?"

Basın toplantısı.

Göğsümde gergin bir his büyüyor. Ne söyleyeceğimi biliyor muyum? Hayır.

Konuşabilmek için dua ediyorum.

Ona sertçe başımı salladım ve salondan çıktım. Lawrence beni koridorda karşılıyor, Armani takım elbisesi gri ve yüzü kadar keskin. Yaslandığı duvardan doğruldu. "Her şeyden önce bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum.

"Gece geç saatlerde." "Ayrıca, internette Milano'da bir kadınla çekilmiş bir fotoğrafın var.

Kadın, içiyor. Bu iş bitene kadar kafanı aşağıda tutmanın hangi kısmını anlamadın Hawke?"

"Bir randevuydu. Ve yemekle birlikte bir içkiydi."

Ağzı açık kaldı. "Randevu mu?"

Yüzümü fırçalıyorum. "Planlanmamıştı."

Başını sallıyor, beni dikkatle süzüyor. "Senin de bir adamın suratına girdiğin bir video var-"

"Yüzüne vurmadım. Lanet olsun Lawrence. Benim bir hayatım var. Neden yaptığım her şey didik didik edilmek zorunda?" Yanından geçip gidiyorum, o da beni takip ediyor, bacakları benimkilerden oldukça kısa, bu yüzden ona yetişmek için koşturuyor.

"Çünkü sen sensin ve medya senden nefret ediyor." "Yalanları seviyorlar."

"Ama iyi bir hikaye olur."

Soyunma odasına girip dolabımı açıyorum ve orada bulunan kıyafetlerime bakıyorum, sokak kıyafetlerinden birkaç takım elbiseye kadar her şey var.

Lawrence omzumun üzerinden beliriyor, rafları karıştırıyor ve Tiger amblemlı sarı bir polo ile bir kot pantolon çıkarıyor. "Gazeteciler için rahat giyinmelisin, gösterişli bir şey olmasın. Ütülü gömleklerini ve pantolonlarını sevdiğini biliyorum, ama ilgili görün. Kibar ol. Gülümsemeyi dene. O gür sesini yumuşat."

Derin bir nefes alırken omuzlarım geriliyor. "Ben anlatılabilirim. Bok gibi fakir büyüdüm. Üniversitedeki ilk yılımda Heisman ödülünü kazandım. Neden kimse bunu hatırlamıyor, ha?" Ona yan gözle bakıyorum. "Ve ikimiz de o gazetecilerin yüzüne bakmasına dayanamadığımızı biliyoruz. Bunu yapamam Lawrence. Bu şeye neden gittiğimi bile bilmiyorum."

"Çünkü Koç seni zorluyor."

Yüzümü ona dönüyorum ve yüzündeki sempatiyi görüyorum. Bir kalabalık peşime düştüğünde hissettiğim paniği biliyor. Lisedeyken böyle değildim ya da belki de öyleydim ve semptomları fark etmemiştim çünkü hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım.

Kendimi toplum içine çıkarmak. Üniversitedeyken, büyük bir maçtan sonra sahadan çıktığımda ve bir muhabir yüzüme mikrofon tuttuğunda bunu hemen fark ettim. Onları geçtim ve yoluma devam ettim. Bazen kaskım takılıysa sorun olmazdı. Birkaç kez takım arkadaşım Devon yanımda dururdu ve konuşmanın çoğunu onun yapmasına izin verirdim. Tanrı biliyor ya, zaten çenesini kapatamıyor. Daha sonra, draft edildikten ve Nashville'e geldikten sonra herkes benden medyayla dost olmamı, istedikleri zaman yerel oyunculara röportaj vermemi, galalarda sunuculuk yapmamı bekledi. Milyon yıl geçse de asla.

Ve kibirli, duygusuz bir pislik olarak ünüm doğdu.

"Basın toplantısı kötü bir fikir değil. Yıllardır bir tanesinde bile konuşmadın ve inan bana, o odada ağızlarının suyu akacak."

"Yardımcı olmuyorsun, Lawrence."

"Geçmişte senin hakkında çok şey söylendi - Sophia'nın yalanları da dahil - ve sen kendini hiç savunmadın. Super Bowl'u kaybettin. Bir çocuğu ezdin, kazara. Kendine çeki düzen vermenin ve kendini ortaya koymanın zamanı geldi. Bak, beni imaj sorunlarını düzeltmem için tuttun. Muhabirlerin yüzüne bakması konusunda endişelisin ama bu sefer dene. Gerekirse yere bak. Sadece olanlarla ilgili kelimeleri çıkar. Bu senin hatan değildi Jack, ama insanlara anlatmadığın zaman onlar da kendi fikirlerini oluşturuyorlar."

Orada durdum, düşündüm. Korkunun kökenini bile bilmiyorum. Sadece orada.

Nefes verir. "İnsanlar kötü adamları sever Hawke ve senden de harika bir kötü adam olur. Seni takas edeceklerine dair söylentiler var."

"Söylentiler kimden?"

"Ayrıntıları bilmiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum.

Her zaman söylentiler vardır, özellikle de büyük bir mağlubiyetten sonra, ama beni takas ederlerse ... bu bir ölüm cezası olur. Diyor ki, Jack

sorunları var ve Nashville onu istemiyor. Artı, şu lanet omuz. Bir süre ovalıyorum, sonra elindeki askıları alıp duşa gidiyorum.

Arkamdan geliyor, telefonunun kulaklığı kulağında, biriyle konuşuyor. Muhtemelen menajerimle.

Suyu açıyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Duş aldığım süre boyunca benimle konuşacak mısın?"

Dudakları birbirine yapışır. "Eğer mecbur kalırsam. Beklediğim sorulara vereceğimiz birkaç yanıtı gözden geçirmemiz gerekiyor. Olayı saptırıp çocuğu suçlayacağız. Zaten stadyumun dışında, yasak bölgede bulunmaması gerekirdi. Onu görmemen senin hatan değildi."

"Lawrence, o bir çocuk. Onu suçlayamam. Git buradan, tamam mı? Bırak düşüneyim." Duraksadım. "Ayrıca, Elena adında bir kız hakkında ne bulabilirsen bul."

Kollarını kavuşturur. "Sekreterin değil."

"Kişisel asistanlar. Bugünlerde onlara böyle diyorlar. Ama sen benim halkla ilişkiler uzmanımsın."

Gözlerini deviriyor. "Bir kız, ha?"

Spor çantamı aldım ve Gizlilik Sözleşmesi'ni çıkarıp taradım. "Evet. Dün geceki." Midem bulandı. "Kahretsin!"

"Ne?" Omzumun üzerinden bakıyor.

İnliyorum, kâğıtları tararken içimi bir korku kaplıyor. "Gizlilik Sözleşmesini gerçek ismiyle imzalamamış."

Omuz silkiyor. "Juliet Capulet? Kulağa hoş geliyor. Belki de Elena onun göbek adıdır?"

"Pek sayılmaz."

Dudaklarım gerildi. "Bir adres var mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Ev adresi:

Verona, İtalya." "İtalyan mı?"

Bir kahkaha attım. "Dostum. Romeo ve Juliet. Birinci sınıf edebiyat dersini nasıl geçtin sen?"

Omuz silkiyor. "Aletin başını belaya sokacak."

Kâğıtları çantama geri tikiştirdim. "Sadece kim olduğunu öğren, tamam mı? Onu bu sabah numaralarım ile birlikte bıraktım ama

Uyandığında pek iyi bir ruh halinde olmayacak. Beni yerel hava durumu sunucusu Greg falan sanıyor-"

Lawrence kekeliyor. "Ona yalan mı söyledin? Tek başına bu bile Gizlilik Anlaşması'nı geçersiz kılmaya yeter. Ya doğruca medyaya koşarsa?"

İrkildim. Dün gece doğru düzgün düşünemiyordum. "Sadece onu bul ve yeni bir tane yapalım, doğru mu?"

Ellerini havaya kaldırır. "İnanılır gibi değil. Benden gerçekten de senin gibi rastgele birini avlamamı istiyorsun. _"

Parmağım onu mızraklıyor. "Rastgele değil. Böyle konuşma Lawrence. O bir insan."

Ve ondan hoşlandım.

Kaşları tavana vurdu. "Artık bu işi bırakmalıyım."

"Ayda bir istifa etmekle tehdit ediyorsun ve kimse sana inanmıyor. Çünkü beni çok seviyorsun ve sana iyi para veriyorum." Koluna bir tokat attım. "Sana ihtiyacım var. Bu kasabada iki iyi arkadaşım var, sen ve Devon. Birlikte olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzdan haberin var mı?"

Lawrence, Devon ve ben Ohio State'te futbol oynadık ve son yılımızda ulusal şampiyonluk kazandık. Ben Nashville'e seçildim -ilk tur, ilk seçim- ve Lawrence'ın ailesi burada yaşıyor. Futbol onun için ömür boyu sürecektir bir kariyer değildi, bu yüzden onu halkla ilişkiler olarak işe aldım, önümüzdeki birkaç yıl içinde ona ne kadar ihtiyacım olacağını fark etmemiştim bile. Ve Devon

-Birkaç yıl önce Jacksonville'den Nashville'e takas edildi, en iyi geniş alıcımız ve sahadaki en iyi adamım.

Lawrence kaşlarını çatıyor. "Bir kızı nasıl bulacağımı bilmiyorum."

"Yalancı. Profesyonel gibisin, dostum, gizli ve casus gibisin. Keskin odaklı bir lazer gibisin. Sen yüksek binalara tırmanan bir ninjasın. Kahretsin, sen-"

"İyiyim. Ben harikayım. Yeteneklerim var." Özenle manikürlenmiş tırnaklarını inceliyor. "Ama bu farklı. Belki de bu kız bulunmak istemiyordur. Yakınlarda mı yaşıyor?"

Duruyorum, konuşmamızı hatırlıyorum. "Daisy. Küçük bir kasaba. Hiç duymamıştım ama şehirden pek ayrılmam."

Soyunma odasında volta atıyor. "Daisy, Daisy, bu neden bu kadar tanıdık . . ."

"Lawrence, onun imzasına ihtiyacım var. Çok paranoyağım." Başını sallıyor, telefonunu çıkarıp not alıyor.

"Adını bir çiçekten alan bir kasabada yaşayan Elena

- "Bir ot, gerçekten, eğer düşünürsen." Bana değerlendirci bir bakış attı. "Umarım tüm bu zahmete değer."

Vücudum ısınıyor, onun iri gözlerini, dün gece üstümdeyken sırtını dikleştirmesini, uzun saçlarının bacaklarımın üstünü okşamasını hatırlayınca sikim seğiriyor

-

"Hawke, dinliyor musun? Elimde neredeyse hiçbir şey yok."

Egzersiz pantolonumdaki çadırı saklamak için sırtımı ona döndüm. "O bir kütüphaneci. Daisy'de bunlardan çok fazla olamaz."

Uzun bir iç çekti. "Pekala, ben birkaç telefon görüşmesi yaparken sen de duş al."

Bölüm 7

ELENA

Ağzımın içinde milyonlarca pamuk yumağı var. İnliyorum, elim şakaklarıma bastırıyor ve başımda yavaş yavaş ağırlı bir gümbürtü başlıyor. Merhaba, baş ağrısı mahşeri. İrkiliyorum ve lanetliyorum. Cin tonik içersem böyle olur işte. Bir daha asla içmeyeceğim.

Etrafımda dolaşıyorum ve kocaman bir pencereden gelen ışığı engellemek için elimi gözlerimin üzerine koyuyorum. En azından tenimin altındaki çarşaflar ipeksi ve peluş. Hmm, onları değiştirmiş olmalıyım. Elim yatağı okşuyor. Romeo nerede?

-

Vay be. Kendi yatağымda değilim.

Dün geceye dair her şey hafızamda canlanıyor.

En lezzetli yerlerim ağrıyor ve bu beni gülümsetiyor. Greg. Greg. Greg. Greg. O . . . lanet . . evet, f-kelimesini alıyor, çünkü bu adam bir kadını nasıl mutlu edeceğini biliyor ve kesinlikle benim c-l-i-t'immin nerede olduğunu biliyor.

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Sabahın yedisi ve Bay Weatherman'ı orada görmeyi umarak arkamı dönüyorum ama kocaman yatak boş, sadece kafasının olması gereken yerde küçük bir girinti var. Orada bir not var. Gözlerimi kısarak bakıyorum ama faydası yok, iyice görebilmek için yüzüme yakın tutmam gerekiyor.

Benim adım Jack. Yanlış kimlik olayı için özür dilerim. 861-555-5144.

Üç kez okumak zorunda kaldım. Çok
Ne kadar iyi vakit geçirdiğimizi anlatan kısım nerede?

Ve yanlış kimlik? Bu bir şaka mı?

Yatağa uzandım, düşündüm, Milano'daki buluşmamızı canlandırdım. Greg olduğunu söylediğini sanıyordum.

Ona o adam olup olmadığını sordum, o da evet dedi.

Huzursuzluk oturduğum yerden kalkmama ve lambayı yakmama neden oluyor. Başım zonklarken yapabildiğim kadarıyla önceki geceye odaklanıyorum. Greg'in neye benzediğini bilmiyordum ve mavi gömlekli adamı gördüğümde onun Greg olduğunu düşündüm. Dudaklarımı çiğneyerek durakladım. Ona yaklaştım, oturdum ve konuşmaya başladım.

İnançsızlık kalbimi hızlandırıyor. Hayır! Hayır! Yanlış adamla oturmuş olmam ve onun tek kelime bile etmemiş olması mümkün mü? Ve tüm o hava konuşmaları -ki yağmur ıslaktır!

Küçümseme öfkeyi besler.

Ne tür bir insan başkasının sevgilisi gibi davranır?

Tam olarak kiminle seks yaptım?

Yataktan beyaz bir çarşaf kapıp üzerime örtüyorum ve ayağa kalkıyorum. Duvardaki aynaya aceleyle baktığımda ... tek gecelik sarhoş bir ilişki yaşamış gibi görünüyorum; saçlarım her yerde; bir tarafı dimdik, diğer tarafı gözleme gibi dümdüz. Çenemde kurumuş salya var ve gözlerimin altında lekeli rimel var. Dengesiz görünüyorum. Bu her şeyi açıklıyor. Gizlice kaçmasına şaşmamalı.

Kıyafetlerimi toplamak için mutfağa giderken bir yandan da yüzümü ovalıyorum. Eteğim, gömleğim, sütyenim ve jartiyerim hâlâ fayansın üzerinde, külotum yok.

Birkaç dakika sonra mutfağı didik didik ettikten sonra çalışma odasına geçip bütün sandalyeleri ters çevirdim, hatta masanın ve mini barın altına bile girdim ama pembe iç çamaşırını hâlâ bulamadım. Jack, ya da adın her neyse, o iç çamaşırları eteğimin ve bluzumun toplamından daha pahalıya mal oldu, malzemeyi ve minik payetleri ipek üzerine elle dikmek için harcanan saatleri sayarsak.

Gidebileceğim ya da gidemeyeceğim önemli bir moda toplantısı için bunlara ihtiyacım var!

Onları aldı mı?

İmkânı yok. Neden yapsın ki?

Ben de yeniden başladım, bu sefer daha yavaş davranarak tüm çatı katını dolaştım. Yatağın altını bile kontrol ettim ve süpürgeliklerin yanındaki mutfak zemininin çevresini taradım. Hiçbir şey yok.

Ayağa kalkıp bıraktığı notu tutarken bunun tek bir açıklaması olduğunu düşünüyorum. Yumruklarım kıvrılıyor.

Jack bir yalancı ve hırsız. Tam bir pislik.

Şimdiden ona bırakacağım notu hayal ediyorum ve sandalyelerden birini tekmelerken yüksek sesle mırıldanıyorum, ancak bu sadece ayağımı acıtıyor ve gözlerimden yaşlar akarak sesleniyorum. Kapı hafifçe çalınıyor ve topallayarak kapıya doğru gidiyorum, gözetleme deliğinden bakınca uzun boylu, genç bir adam görüyorum, yüzünde endişe var. Siyah boğazlı kazak ve siyah pantolon giyiyor. Tam James Bond tarzı.

Kapıyı kırbaçla açtım. Ağzımdan çıkan ilk kelimeler "Jack de kim?" oldu, öğretmen sesiyle, kısa ve direkt, kütüphaneye gelen çocuklar için ayırdığım sesle, özellikle de liseliler için. Geçen hafta bir grup çocuk dönem projeleri için araştırma yapmak üzere kütüphaneye gelmişti ve Daisy Halk Kütüphanesi sanki kendi kişisel sevişme yerleriymiş gibi bir çifti kütüphanede öpüşürken yakaladım.

Gözleri üzerimdeki derme çatma toga tarzı kıyafeti görünce bembeyaz kesildi. Hemen giyinmeliydim ama iç çamaşırlarım için çok endişelendim.

"Hanımefendi. Günaydın. Ben, uh ... iyi misiniz? Burada bir kargaşa duydum ve kontrol etmek istedim."

Bakışları ellerimdeki pembe sütyene takılıyor ve yanaklarında yavaş yavaş bir kızarma başlıyor.

Arkama sıkıştırıyorum. "Ben iyiyim. Beni kontrol etmenize gerek yok." Yutkunuyor ve omzumun üzerinden bir noktaya bakıyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece bir keresinde bir muhabir buraya girip eşyalarını karıştırmıştı. Bir keresinde bir kız içeri girdi. Bütün kıyafetlerini çaldı."

"Aferin ona!"

Göz kırpıyor. "Hanımefendi. Sadece sizi kontrol etmek istedim. Jack bana bu işi iyi niyetinden dolayı verdi ve ben de yüzüme gözüme bulaştırmak istemiyorum." Duraksıyor. "Size üzgün olduğumu söylememi istedi."

"Üzgün mü? Aman Tanrım! Seni özür dilemeye gönderecek kadar yüzsüz."

Genç James Bond kıpırdanıyor. "Jack'in çıktığı çoğu kız mutlu-"

Öfkem kabarıyor. "Bu duruma hiç yardımcı olmuyorsun."

Başını eğip gözlerini indiriyor. "Özür dilerim hanımefendi. Diğer kızlar hakkında böyle konuşmamalıydım. Çok uzun zamandır burada bir tane bile olmadı."

Tanrım. Yüzünü okuyabilmek için bu adama daha iyi bakmalıyım. Topallayarak çantama uzanıyorum ve gözlüklerimi çıkarıp takıyorum ve genç adamı kontrol etmek için geri dönüyorum. Bir anda rahatladım. Tedirgin ve rahatsız görünüyordu.

Boğazını temizliyor, kollarını bir asker gibi önünde kavuşturuyor.

"Jack'in güvenliği siz misiniz?"

Bana sıkı bir baş selamı verdi. "Evet, hanımefendi."

"Lütfen bana öyle demeyi kes. Benden çok daha genç olamazsın."

"Evet, hanımefendi-özür dilerim. Güneyli çocuk. Elimde değil. Dışarı çıkıp size bir şeyler getirebilir miyim? Ya da alt kattaki kahvaltıya çağırayım mı? Buradaki personel olağanüstü." Gözlerini benden uzak tutuyor ve kendimi rahat hissediyorum.

Midem gurulduyor, hırlıyor ve iç çekiyorum. Bu hiç de Aç olmanın tam zamanı. "Özür dilerim, adınızı unuttum?"

Elini uzattı. "Quinn. İhtiyacın olan her şey için buradayım."

Onunla sıkı bir tokalaşma yapıyorum. "Peki ya Jack? O nereye kaçtı?"

Sanki bilmem gerekiyormuş gibi bana garip bir bakış attı. "Stadyumda. Bugün büyük bir basın toplantısı var."

"Anlıyorum." Zihnim çalkalanıyor, onun güçlü vücudunu, o sıkıca sarılmış kaslarını hatırlıyorum. Nashville'de stadyum demek ya hokey ya da futbol demekti ve Jack kız arkadaşının onu bir hokey oyuncusu için terk ettiğini söylediğinden beri ...

"Sanırım futbol erken saatlere kadar sürüyor."

Bana kocaman bir gülümseme verdi. "O ligdeki en çalışkan oyun kurucu. Gerçek bir efsane. Seçildiğinden beri Nashville'e dört AFC şampiyonluğu kazandırdı. Normal sezonu dört bin yüz dört yarda pas, beş yüz elli bir yarda koşu ve otuz bir touchdown ile tamamladı. Henüz bir Super Bowl kazanmadığımızı biliyorum ama tüm suç onda değil. Önümüzdeki sezon o sezon olacak. Bunu hissedebiliyorum." Kızardı.

"Uh-huh." Bana Yunanca gibi geldi. "Devam et. Futbol istatistiklerini severim. Jack başka ne yaptı?"

Bana garip bir bakış atıyor ama Jack hakkında konuşmak istediği belli oluyor. "İnsanlar bu yıl Pittsburgh'a kaybettiğimiz için hâlâ kızgın ama kazanmak için takım olmak gerekiyor. Savunmada daha iyi adamlara ihtiyacımız var. Sadece geçmiş yüzünden kötü bir şöhreti var."

"Biliyorum. Geçmiş. Adamım, onu her yerde takip ediyor. Çok yazık." Beklentiyle Quinn'e bakıyorum, o da benimle birlikte başını sallıyor.

"Doğru ya! Bir kere alkollü araç kullanmaktan ceza alıp kenara çekilmişse ne olmuş? O yıllar önceydi. Yani, hadi ama; yirmi iki yaşında yirmi dört milyonluk bir imza primi aldı, kendisinden önce oynayan oyun kurucudan on beş milyon daha fazla. Bazı hatalar yaptı. Bu kadar para, içine işeyecek bir kabı bile olmayan bir çocuğu mahvedebilir." Sanki çok şey söylemiş gibi yüzünü buruşturuyor.

Aynen öyle.

"Anlıyorum. Super Bowl ne zamandı?"

Başlıyor. "Geçen ay, hanımefendi. İzlemediniz mi?"

"Kaçırdım."

Sanki korkunç bir şekilde başarısız olmuşum gibi bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor. "Çok yazık."

Jack'in kim olduğunun farkına varmayı yüzümden uzak tutuyorum. Bir sporcu. Lanet bir atlet! Milyonlar kazanan ünlü biri!

O kadar saçma ki yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Quinn kaşlarını çatıyor.

"İyi misiniz bayan?"

"Bana Elena de lütfen. İsrar ediyorum," diyorum dalgınca, Quinn'den nasıl daha fazla bilgi alabileceğimi bulmaya çalışarak.

"Jack'e dönelim. Bu sabah ayrıldığında nasıl görünüyordu?"

Quinn tereddüt eder. "Belki biraz yorgun. Aklında çok şey var. Neyle uğraştığını biliyorsun. Medya ondan nefret ediyor ve bunun iyi bir nedeni yok. O tanıdığım en nazik insanlardan biri. Yaralanan o çocukla ilgilendi ve kimseye söylememesine rağmen tüm tıbbi masraflarını bile karşıladı."

Nazik mi? Bana yalan söyledi ve donumu aldı!

Çocuk mu? Ne çocuğu?

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Jack'in tam olarak kim olduğunu ve neden o olduğunu anlayana kadar buradan ayrılmayacağım.

. . . Dudağımı ısırdım. Bana kendimi çok güzel hissettirdi.

Her neyse. Beni kandırdı ve bu her şeyden üstün. Midem gurulduyor. "Ne zaman dönecek?"

"Geleceğinden emin değilim. Genelde diğer evinde kalır. Burada istediğin kadar takılabilirsin."

Oh, anladım. Burası lanet saray. Kaynayan duygularımı saklamak için elimden geleni yapıyorum.

"Peki Quinn, Jack buzdolabını dolu tutuyor mu?" Çoktan mekâna girmiş, Fransız tarzı paslanmaz çelik buzdolabını açmıştım bile.

Arkamdan geliyor. "Onun için devam ediyorum. Eğer iyiysen, ben giderim."

Yumurta, yeşil biber ve bir çekmece dolusu birinci sınıf peynir gördüğümde gözlerim kamaşıyor.

"Oh, Quinn," diye iç geçirdim. "Burada gouda var. Ve dang . . . taze ıspanak var." Ciyaklıyorum. Akşam yemeğinden bu yana yüzyıllar geçmiş gibi geliyor.

Ayrıca, o zamandan beri neredeyse bir maraton koştum. "Aç mısın?"

Bana emin olmayan bir bakış atıyor ve başını çevirip kapıya bakıyor. "Um, evet. Gouda. Biraz da gravyer var."

"Nasıl alışveriş yapılacağını biliyorsun Quinn. Buzdolabımı istediğin zaman doldurabilirsin."

Bana öylece bakıyor ve bir parça endişe görüyorum. Benden biraz korkuyor. Güzel.

Karıştırma kaplarını bulana kadar üç dolap açıyorum ve omzumun üzerinden ona gülümsüyorum. Saçım ve çarşafımla ne kadar çılgın göründüğümü biliyorum ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

"Gitsem iyi olacak ..." Yumurtaları granit tezgâha kırmamı ve sonra kaseye damlatmamı izleyerek sözünü kesiyor.

Öğretmenin sesi geri geldi. "Otur, Quinn. Sabahın bu erken saatinde kimse ön kapıya hücum etmez. Şimdi gel şu yumurtaları çırp, biraz ıspanak doğra, ben de gidip kendime çeki düzen vereyim, döndüğümde bize bir omlet hazırlayacağım ve buna bayılacaksın."

Ve bana Jack hakkında her şeyi anlatacaksın.

"Uhhh . . ."

Kaseyi ona doğru itiyorum ve gülümsüyorum. "Aç değil misin?"

İsteksizce başını sallıyor. "Sayılır. Genelde alt kattaki restoranı arıyorum ve onlar da bana yemek getiriyor."

Gülümsüyorum. "Senin gibi iri yarı adamların evde pişmiş yemeğe ihtiyacı var. Benim de öyle. Bak, zaten ortak bir noktamız var. Kanka olacağız. Hemen döneceğim."

Çantamı ve giysilerimi aldıktan sonra mermer döşemeli ana banyoya dalıp duvardan duvara beyaz taşın zenginliğine bakıyorum. Aynadaki yansımamı tekrar yakalıyorum ve iniliyorum. Aklıma sert bir darbe geliyor. Yalancı bir futbolcu tarafından. Sporculara karşı olduğumdan değil, ama ben? Ben seksi jock tipi bir kız değilim. Ben entelektüel olana çekilirim.

tipler: avukatlar, öğretmenler, bilgisayar programcılar- hava durumu uzmanları.

Yüzümü yıkadıktan ve saçlarımı tarayıp dağınık bir şekilde düğümledikten sonra aceleyle giyiniyorum, külotumu çıkarıyorum. Arkamı döndüğümde kapıdan çıkmak üzereydim. Çantamı karıştırdıktan sonra kiraz kırmızımı çıkarıyorum ve aynasına yazıyorum: Jack. İç çamaşırımı geri istiyorum!

Bölüm 8

ELENA

Birkaç saat sonra, Quinn'le pek de bilgilendirici olmayan bir kahvaltıdan sonra, ellerim direksiyonda, 40. Otoyol'dan Daisy'ye doğru yirmi dakikalık bir yolculuk yapıyorum. Quinn'in tek konuşmak istediği Jack'in futbol kariyeriydi ve kişisel olarak onunla ilgili hiçbir şey yoktu. Yine de ondan hoşlanmıştım ve Jack'in bana yalan söylemesi onun suçu değildi.

Tek gecelik ilişkimden utanıyorum ve otoyolda yanımdan geçen her arabanın yüzümdeki kocaman kırmızı A'yı görebileceğinden eminim. Zayıf, zayıftım. Cin tonik de eklenince tüm çekingenliğim kayboldu.

Tamam, tamam, öpüşmesinden de olabilir. Ve onun yanan bir ateşten daha sıcak olduğu gerçeği.

Telefonum yine bir mesajla çalışıyor ve Topher'ın beni kontrol ettiğini anlıyorum, ama mesaj atıp araba kullanmam, hatta direksiyon başındayken telefonla konuşmam. Ayrıca, ona daha önce çatı katından bir mesaj göndermiştim. **I'm alive and on my wayhome.** Cep telefonum tekrar çalışıyor, sonra tekrar ve gözlerimi telefonumun olduğu yolcu koltuğuna dikiyorum. Gönderen Seksi Avukat'tı ve çenem gerildi.

Preston'ı neden hala rehberimden silmedim?

Nefesimin altında küfrederek bir çıkış buluyorum ve bir benzin istasyonunda kenara çekiyorum. Onu kesinlikle görmezden gelmeliyim ama Preston beni Jack'le giderken gördü ve ne söyleyeceğini merak ediyorum. Telefonu açıyorum ve bir dizi

Ondan gelen mesajlar; ilk mesajlar daha önce gönderilmiş ama ben kaçırmışım.

I came by your house this morning and you weren't there.

Did you spend the night with him?

Elena. Are you crazy? He's not a good person.

Ve sonra sonuncusu: **Call me.**

Onu aramak mı? Ona yatırım yaptığım aylar boyunca, beni anladığını düşündüğümde - ta ki anlamayana kadar - o tanıdık acı ve öfke yükseliyor. Takım elbisesi ve kravatıyla kütüphaneye geldiğinde tanıştık, yakışıklı yüzünde ilgi çekici bir gülümseme vardı. Amcasının şirketinde çalışmak için hukuk fakültesinden yeni mezun olmuştu, benimle konuşmak için bir saat kaldı, sıcak kahverengi gözleri geri döndüğümde beri Daisy'de gördüğüm en sıcak şeydi. İki Stephen King sesli kitabı ve telefon numaramı alıp gitti ve kısa sürede kasabada bir şey olduk. Her ne kadar seks alışılmışın dışında olmasa da, samimiyetimiz arttıkça bunun da gelişeceğini düşündüm.

Bu neden önemli?

Kız kardeşim şehre geldi ve her şey sona erdi.

Adını İki Zamanlı Avukat olarak değiştirdim ve yola geri döndüm.

East Main'deki iki buçuk katlı beyaz evime giden asfalt yola girerken Taylor Swift "You Need to Calm Down" şarkısını çalıyor. Yüz yıldan daha eski olan beş bin metrekarelik Viktorya tarzı ev, büyükannem vefat ettiğinde bana bırakılmıştı. Arabamı meraklı insanlardan saklamak için bir garaj da dahil olmak üzere sürekli güncellemelere ve yenilemelere ihtiyaç duyuyor ama güney cazibesi damlıyor, beyaz ahşap bozulmamış ve gevrek, sağ tarafta zencefilli ev tarzı bir kule. Bir açelya çalısının yanında **1925 YILINDA KURULAN BELLE OF DAISY** yazan küçük bir demir tarihi levha duruyor. Ailemin üç nesli tarafından sahiplenildi. Görkemli sütunlar geniş ön verandayı süslüyor ve manolya ağaçları bahçenin her iki yanında sıralanıyor. Evin etrafı iki muhteşem söğüt ağacıyla çevrilidir. Gri bir

Mavi taş kaldırım verandaya çıkıyor ve ben her şeyi içime çekerek evimin rahatlığının göğsümdeki o gergin hissi hafifletmesine izin veriyorum. Bu küçük kasabanın beni çıldırtacağını hissettiğim günlerde, eve gelmek her şeye değiyor.

Topher ön kapıyı açıyor ve bana ulaşmak için basamakları ikişer ikişer çıkıyor. Beyaz dar kot pantolon, REM gömlek ve yırtık pırtık siyah Converse giymiş, kıpır kıpır pembe bir Romeo tutuyor, şu anda benim ördüğüm kırmızı bir kazakla süslenmiş.

Önümde durdu. "Nerelerdeydin?" Cevap beklemeden Romeo'ya dik dik bakarak devam etti. "Cehennemden gelen domuz, sahip olduğum eski bir çift Chucks'ın parmaklarını çiğnedi. Kireç yeşili! Yüksek topuklu! Bunların ne kadar ettiğini biliyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. Benim yaşımda, bir tutam uzun dalgalı beyaz-sarı saç ve ince yapısıyla, elinde sörf tahtasıyla Kaliforniya sahillerine aitmiş gibi görünüyor. Ama o sadece eski iyi bir güneyli çocuk, biraz yanlış anlaşılmış ve bir sürü harika. Daisy'ye ilk taşındığımda Daisy Toplum Merkezi tiyatro programında tanıştık. O Peter'dı, ben de Varolmayan Ülke'deki Wendy. Kısa bir süre sonra, küçük kiralık evinin kira kontratı bitince buraya taşındı. Tanrı biliyor ki yeterince yerim var: altı yatak odası, dört banyo ve evin arkasında dönümlerce güzel tepeler.

"Bunları Goodwill'den almadın mı, Topher? Ve bunlar gerçekten para eder mi?"

Sırıttırıyor. "Nereye ya da ne kadar ödediğim önemli değil. Kireç benim rengim, bebeğim. İçinde iyi görünüyorum. Cehennemden gelen domuzun itaat okuluna ihtiyacı var."

Romeo homurdanır ve ona ters ters bakar ama Topher onu teslim etmeye çalışmaz.

"Ona giydirdiğin kazak güzelmiş,"
diyorum. Omuz silkiyor. "Hava
soğuk."

"Uh-huh."

Ne derse desin, küçük pembe domuzu biraz seviyor.

"Tamam. Aptal ayakkabıları unut." Beni iki yanağımdan öpüyor, normalde neşeli olan yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Greg bu sabah bana mesaj attı ve grip olduğunu ve dün gece geç kalacağını söylediğinde sana geri dönmediğini söyledi. Seni kaçırdığı için üzgün, af diliyor ve seni aramayı planlıyor, falan filan." Suratını asıyor. "Üzgünüm çünkü siz iki küçük ineğin birbiriniz için mükemmel olduğunu biliyordum."

"Grip, ha?" Bir köpek kadar hasta olsa iyi olur.

"Yeniden planlamak istiyor."

"Dün gecedен sonra olmaz. Sadece kötü bir zamanlama. Şu anda kimseyle tanışmaya hazır değilim."

Yaz mavisi gözleri darmadağınık gömleğimin ve eteğimin üzerinde geziniyor. Romeo'yu bizi takip etmesi için bırakıp kaldırımda yürürken kolunu benimkine doladığında yüzünü yavaş bir sırıtma kaplıyor. "Yani Greg'le çıkmadın. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Bütün gece neredeydin? Lütfen bana Preston için bir yerlerde ağlamadığını söyle."

Dudaklarımı bastırıyorum, acıyı bastırıp onun yerine öfkeye sarılıyorum. "Clara Teyze'den alıntı yaparsak: 'Preston punç kâsesinde bir bok.' Ama onu dün gece Milano'da Giselle ile gördüm. Görünüşe göre Sevgililer Günü için gidilecek yer orasıymış. Başka bir randevum vardı."

İşaret parmağını ve başparmağını birbirine bir santim mesafede tutuyor. "Eve gelmediğinde anneni aramama ramak kalmıştı."

Donup kaldım. "Hain. Eğer ima bile edersen seni uykunda bıçaklarım-"

"Yüce Tanrım, şaka yapıyorum. Beni korkutuyor." Sırıttıyor. "Peki kiminle çıktın?"

Romeo'yu kucağıma alıp kulağını hafifçe kaşırken yavaşça kızardığımı hissediyorum. Yüzünü kollarıma gömüyor ve uzun, karışık bir iç çekiyor. "Önemli biri yok."

"Bardan birini mi aldın?" Hemen hemen.

Caddenin karşısındaki Cut 'N' Curl'e bir göz atıyorum, annem ve Clara Teyze'nin güzellik d kk n , Daisy'de saçınızı yaptırmak ve son dedikoduları duymak için bir yer. Park yeri tıklım tıklım, tipik bir Cumartesi günü. Bu sabah saat onda açtılar ve şüphesiz arabamın burada olmadığını gördüler. Sorarlarsa ayak i leri için dışarıda olduğumu söyleyebilirim ama Clara Teyze hemen bitişikte oturuyor ve hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Kimse u ramadı. Hiçbir şeyden haberleri yok," diyor Topher, gözlerinde bir parıltıyla. "Ama bana neler olduğunu anlatmazsan, saçımı kestirmek için içeri girip kütüphanecinin eve gelmediğini söylemek zorunda kalabilirim."

Koluna  akacı bir  aplak atıyorum ve eve giriyorum, ama içeride g r nd   m kadar neşeli değilim.

Beni bir kitap gibi okuyor. "Hemen kes  unu Elena. Sen yapıyorsun. Ne olmuş yani tavladi ın bir adamla kaçamak yaptıysan-"

"Kaçamak yaptığımı kim söyledi?"

"Saçların çılgınca, kıyafetlerin buru  buru  ve dudakların nefis bir şekilde  i mi  görünüyor."

"Ne kadar canlı bir hayal gücün var."

"İyi bir seks gecesinin neye benzediğini biliyorum." Sırıttıyor, bronzla mış yüzünde beyaz dişleri parlıyor.  ubat ayının ortasında olabiliriz ama o güneşe tapıyor ve kışın solaryuma giriyor.

Çantamı kanepeye bırakıp, büyükannemin yaptığı dantel örtülerin arkasını  rtt    soluk mavi koltu a oturuyorum. Evdeki mobilyaları yenilemeye hâlâ vakit bulamadım, bunun nedeni çoğunlukla bunun için paramın olmaması - ve bir yanımda eski mobilyaları seviyor çünkü anıları barındırıyorlar.

"Kimdi o?  u Tinder'daki adamlardan biri miydi-"

"Hayır," diye mırıldandım. "Jack Hawke."

Yavaşça göz kırıyor. "Jack Hawke mı? Tigers'ın oyun kurucusu mu? Yetişkin bir adamı ezecek kadar büyük silahları olan cehennem gibi ateşli? O Jack Hawke mı?"

" yle mi?"

Gülümsemesiyle odayı aydınlatırken yüzündeki neşe artıyor.

"Sırıtmayı kes," diye inliyorum, tekrar ortaya çıkmaya karar veren baş ağrımı ovuşturarak. Romeo'yu yere bırakıyorum ve çalışma odasında kurduğu küçük çadırına gitmeden önce daireler çizerek koşuyor. Rahatlamadan önce etrafı karıştırdığını duyuyorum. "Korkunçtu."

"Seks mi? Ah, kahretsin, o adamla ilgili hayallerim vardı, onun-"

"Dur!" Elimi kaldırdım. "Sadece olanları unutmak istiyorum."

"Peki, o zaman nasıl oldu?" Karşımdaki eski kadife kanepeye oturuyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Şimdi hayal ediyorum da, sen barda Greg gelmedi diye üzgün üzgün bakarken, o seksi sporcu içeri giriyor ve senin zarif siyah topuklu ayakkabılarına bir göz atıp iki kez bakıyor."

Keşke böyle olsaydı, belki o zaman bu kadar kötü hissetmezdim.

"Tam olarak değil."

"Bana eziyet etmeyi bırak. Her detayı istiyorum."

Başımı salladım. "Yürüdüm ve masasına oturdum."

Öne doğru eğiliyor. "Onu sen mi aldın? Oh shiiiiitttt. Bu çok iyi olacak. Dökül, Elle, dökül."

"Sinir bozucusun."

"Değilim."

"Öyle."

"Tamam, belki biraz sinir bozucu olabilirim ama Hog'un icabına baktım-"

"Romeo."

"Her neyse. Sadece söyle bana. Lütfen. Matt'le ayrıldığımızdan beri herkesin aşk hayatını yaşadığını biliyorsun."

İçimi çektim. Matt'i aştı ama ne yaptığını anlıyorum. Benim için endişeleniyor. Sanırım Preston ve Giselle'den beri endişeleniyor.

"İyi. Jack'in masasına oturdum çünkü onu Greg sandım. Üzerinde mavi bir tişört vardı, yalnız ve düşünceli bir hali vardı ve futbolu takip etmediğimi biliyorsun. Daisy o kadar küçük ki büyürken bir futbol takımımız bile olmadı. Ayrıca televizyon da yoktu..." Bir anlık utançla ellerim yüzümü kapatıyor. "Bu çok saçma! En azından yüzünü bir yerden tanıyacağımı düşünürdünüz. . bar televizyonu gibi, biraz tanıdık geliyordu ama ben sadece Greg olduğunu, onu daha önce televizyonda gördüğümü düşündüm."

Gülüyor. "Nashville'deki en kötü, en seksi sporcuyla becerdin. Kadınların hayatı boyunca onun peşinden nasıl koştuğu hakkında bir fikrin var mı? Güvenliğe bile ihtiyacı olduğunu duydum." Sehpadan günlüğünü aldı. "Bunu yazıyorum. Yazacağım o büyük Amerikan romanına girecek-"

"İyi bir fikir değil," diye mırıldanıyorum, Gizlilik Sözleşmesi'ni hatırlayarak. O bana kaşlarını çatarak bakarken ben ayağa kalkıp adımlarımı hızlandırıyorum.

"Onu tekrar görmeyi planlıyor musun?" "Bir kerelik bir şey."

Düş kırıklığına uğramış görünüyor, minderlere yaslanıyor. "En azından iyi miydi? Vücudunun alt kısmı geri kalanıyla orantılı mı?"

Yaşadığım orgazmları hatırlayarak tüm vücudum kenetlenirken yüzüm alev alev yanıyor. Vay be. O konuda da başarılı oldu. İlki mutfakta dizlerinin üzerindeydi; ikincisi ana yatak odasında yerde, o arkamdaydı; üçüncüsü, sonunda yatağa ulaştık-

Nefes alıyorum.

"Yüzün bir dur işaretinden daha kırmızı." Topher kıkırdar.

"İşin can alıcı noktası şu: Jack bana gerçekte kim olduğunu söylemedi,

ve ben uyanmadan gitmiş."

Yüzünü buruşturup defterini kapatıyor. "Ahh. Bu hiç de günlüğe yakışır bir şey değil. Pislik herif."

Onun Greg olduğunu nasıl varsaydığımı tekrar düşünerek nefes veriyorum. "Blogumdan bahsetti ve ben de tasarımlarımı yayınladığım yeri kastettiğini düşündüm ama acaba benim

başka bir blog yazarı ..." Kaşlarımı çattım. "Neden benimle çıkmadığını söylemedi ki? Neden bunu bir sır olarak sakladı?"

Omuz silkiyor ve kaşlarını sallıyor. "Yaramazlıklarını mı giydin?"

"Tek boynuzlu at seti."

Alçak sesle ıslık çalıyor. "Güzel."

"Külotu da saklamış."

"Hiç hoş değil. Onları geri almalıyız." Topher işimin ne kadar önemli olduğunu, giymek istediğim hayali parçalar yaratmayı ne kadar sevdiğimi biliyor. Mağazalarda satılan, üzerime tam oturmayan, basit, sıradan dantel parçalarını değil. Eşsiz giysiler, göz alıcı, seksi ve ilginç şeyler için can atıyorum. Azimli, dolgun vücutlu kadınlar için üretilmiş.

Topher'ın kaşları çatılıyor ve derinleşiyor. Ayağa kalkarken ayakları kayıyor ve bana doğru yürüyor. "Elle, tatlım, başka haberlerim var ve sen başka bir şekilde öğrenmeden önce sana söylemek istiyorum."

İnledim. "Lütfen bana bunun annemle ya da Clara Teyze'yle bir ilgisi olmadığını söyle." Sürekli uğruyorlar. Dikiş odamı bile kilitlemeye başladım.

Başını sallıyor, güzel saçları omuzlarında dalgalanıyor.

"Tamam, söyle bana."

"Birkaç dakika önce bir Sun Drop almak için Cut 'N' Curl'e koştum. Piggly Wiggly'den bile alamazken, distribütörden aldıklarını biliyorsun. Giselle oradaydı. . ." Sesi kesiliyor ve midem bulanıyor.

"Beni Jack'le gördü."

Yüzümü izliyor. "Sen ve Jack hakkında tek kelime etmedi..."

"Ama?"

Yüzünü buruşturuyor ve derin bir nefes alıyor, gözleri yumuşak ve dikkatli. "Herkes yüzüğünü gösteriyordu. Etrafta gösteriş yapıyor, insanların yüzüne doğru sallıyordu. Çok üzgünüm."

Kalbimin üzerine kocaman bir kurşun parçası düşüyor ve ben onu atmak, göğsümden söküp atmak için mücadele ediyorum.

uzakta. Nefesim kesildi. "Yüzük, ha?"

Sandalyenin koluna oturur. "Preston dün gece evlenme teklif etti. Yüzüğü cheesecake'in içine saklamış. Çok basmakalıp. Ne erteleme festivali ama."

Ellerimi birbirine kenetledim. Bir yanım bunun olacağını biliyordu. Onlarla karşılıklı oturmak zorunda kaldığım Pazar öğle yemeklerinde belliydi. Giselle gözlerini ondan alamıyor. Ona tamamen aşık.

Dört Temmuz partime nasıl vals yaparak geldiğini ve onunla ilk kez nasıl tanıştığını hatırlıyorum. Memphis'te yaşıyordu ve her nasılsa onunla çıktığım altı ay boyunca yolları hiç kesişmemişti. Uzun boylu, uzun bacaklı ve sarışın, benden üç yaş küçük ve kalp şeklinde yüzü ve bebek mavisini gözleriyle çok güzel.

Onu kızım ile tanıştırdığımda hissettiğim o batma hissini, kızımın elini enerjik bir tokalaşmayla tuttuğunda gözlerinin nasıl parladığını hatırlıyorum.

Topher mutfağa gidip bir bardakta bir miktar burbonla dönerken fark etmiyorum bile. "Sanırım bu pahalı bir şey."

Küçük bir yudum alıyorum. "Nana'nın yirmi yıllık Pappy'si. Bir daha asla içmemek için çok fazla."

"Senin almanı isterdi. Leydi bir asiydi. Senin gibi."

Sandalyeye yığıldım, inanılmaz yorgun hissediyordum ve hiç de asi gibi değildim.

"Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Preston senin için doğru kişi değil. O kendini beğenmiş, kışında sopası olan bir pislik. Yani, hangi erkek seni ve çirkin bir domuz için bile yaptığın onca güzel şeyi görmez ki!"

Romeo kafasını çadırdan çıkarıp Topher'a dik dik bakar ve gözleri açıkça benim hakkımda ne dediğini biliyorum der.

"O akıllı, biliyorsun." Bir yıl önce biri onu güzellik mağazasının otoparkına bıraktığında, ölmek üzereydi, buruşuk soluk derisi kemiklerine yapışmıştı, çok zayıf ve inceydi, zar zor nefes alıyordu. Veterinere giderken yol boyunca ağladım.

ofisinde, küçük şeyin yaşamasına izin vermesi için göklere yalvarıyor, ona sonsuza dek bakacağına söz veriyordu.

Topher Romeo'yu kucağına alır ve güven verici bir şekilde sevmeye başlar. "İyi, biraz sevimli. Toynakları olmasına rağmen

-Dün gece seni aramak için koştururken bin iplik numaralı çarşafıma girmesine izin verdim."

"Ona banyo da yaptırdın mı?"

"Tabii ki. Cehennemden gelen domuz ortalığı dağıtmayı sever, her yer su olur. Ayrıca lastik bir ördeği de çiğnedi."

Buna gülümsüyorum, ama hissetmiyorum.

"Ama cidden Elena, Preston içindeki kadını, sahip olduğun tüm bu inanılmaz yeteneği görmüyor."

"Dur." Sinsice gülümsüyorum.

Bana sıkıca sarıldı. "Hadi, git üzerine rahat kıyafetler giy ve üst kattaki yatağıma yığılıp kitap okuyalım. Ama sonra seni dışarı çıkaracağım. Biraz kestirmeyi düşünmelisin, yaşlı bayan."

"Senden sadece altı ay büyüğüm ve hayır, lütfen, hiçbir yere gitmek istemiyorum. Sadece inzivaya çekilmek ve evde kalmak istiyorum." Ayrıca, biraz dikiş dikebilirim, özellikle de kendimi gerçekten adamak ve iç çamaşırı şirketiyle görüşmek istersem.

Yüzünü buruşturuyor. "Yapamazsın. Bugün Michael'ın doğum günü.

Hatırladın mı?"

Ugh. Tamamen unutmuşum. Michael, Topher'ın Nashville'den arkadaşlarından biri ve ara sıra bizimle takılıyor. Heteroseksüel ama Topher'la lise yıllarından beri tanışıyorlar.

Bana dikkatli bir bakış atıyor ve hâlâ nişana vereceğim tepkiyi ölçtüğünü biliyorum ama cesur bir yüz ifadesi takınıyorum.

İç çekiyorum. Belki de dışarı çıkmalı, her şeyi unutmalı ve aptalca dans etmeliyim. "Gece kulübü kıyafetlerinde hiç iyi değilimdir."

Elini göğsüne bastırıyor. "Kıyafetlerini seçmek benim için bir zevk olacak."

Yüzünü inceliyorum, zorlukla gizlediği neşeyi görüyorum.

"Uh-huh. Yüzündeki o bakışı biliyorum. Bu mu

"Temalı partilerinizden birini düzenlemek ister misiniz?"

Başını sallıyor. "Dün Michael ile teyit ettim. Grease, bebeğim. Ben John Travolta'yım, sen de Olivia Newton-John'sun." Alkışlıyor, belli ki heyecanlı.

Feryat ediyorum. "Hayır, lütfen hayır. Sadece normal kıyafetler giymek istiyorum."

"Elena Michelle. Senin sefil hayvanınla ilgilendiğim için şık bir parti yapacağız. Bana borçlusun."

"Bana çift isim verme. Sen anne değilsin."

Ama o çoktan salondaki cilalı kiraz merdivenlerde vals yapmaya başlamıştı. "Bana bakın, ben Sandra Dee'yim, bekareti berbat-"

"Sen adam olmazsın!" Arkasından sesleniyorum ama o hâlâ şarkı söylemeye devam ediyor. "Ve şimdi bu şarkı kafamın içinde!"

Merdivenin tepesinde duraklar. "Ayrıca, daha sonra Jack Hawke ve onun cinsel hünerleri hakkındaki tüm detayları duymak istiyorum. Detayları biraz hafif geçtin."

"Onu bir daha asla görmeyeceğim, bu yüzden bir önemi yok." "Kötü kadın." Odasında kayboldu ve ben de Çadırından dışarı fırlamış olan Romeo'yu kaldırıp yüzüne kocaman bir öpücük konduruyorum. Dün gecedен ve nişan haberinden kalan her şey yağmur bulutları gibi omuzlarıma çöküyor. İçimi çekiyorum. "Romeo, ben ne yapacağım?"

Bana bakıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Ünlü bir futbolcuyla yattım," dedim. "Külotumu çaldı. Ayrıca Preston ve Giselle evleniyorlar ve sanırım ..." Yutkunuyorum. "Onlar için mutlu olmalıyım. Sen ne düşünüyorsun?" Ona bakıyorum.

Ciddi sorunlarınız var hanımefendi, diyor gözleri.

Bölüm 9

JACK

Önünde uzun bir masa ve her koltuğunda bir sıra mikrofon bulunan basın toplantısı salonundaki kamera ve muhabir kalabalığının arasından geçerken Lawrence yanımda, "Akbabalar etrafımda dönüyor," diye mırıldanıyor. Biz içeri girerken kalabalık dağılıyor ve ben bakışlarımı önümde tutuyorum. Soyunma odasında kendime iyi bir moral konuşması yaptım ve tamam, belki, sadece belki, bunu yapabilirim gibi hissediyorum.

Ortada bir yere oturuyorum ve Koç bir yanıma, Lawrence da diğer yanıma oturuyor.

Devon aceleyle odaya giriyor ve koşarak ön tarafa geçip beni yumrukluyor. "Artık korkmayın. Favori burada." Ona yakın olan çekici bir muhabire el sallıyor. "Hey. Seni görmek güzel. Beni ara sıra ara."

Kızarıyor. Evet, muhtemelen ona dokunmuştur.

"Devon," diye mırıldandım. "Gelmene gerek yoktu. Ama harika bir geç girişti. Herkes bakıyor." Kendime güvenim yokmuş gibi davranıyorum. Hayatım boyunca yaptığım bir şey.

"Benim planım tabii ki." Kaşlarını oynatıyor ve elini koyu mor uçlu dikenli saçlarına sürterken geniş bir sırıtış fırlatıyor. "Ayrıca kamerada iyi görünüyorum."

En sona oturur, koltuğunda kambur durur ve odaya tembel bir bakış atmaya devam eder, bakışlarıyla karşılaşan herkese göz kırpar.

Lawrence eğiliyor ve tısladığını duyuyorum, "Kes şu saçmalığı, yoksa bir dahaki sefere imajını düzeltmem için bana para ödersin."

"Nashville beni seviyor Lawrence," diye cevap veriyor, sesi eğleniyor. "Aş artık bunu. Ben yanlış yapamam."

"Onlara zaman verin," diye mırıldandı Lawrence. "Hayranlar vefasızdır."

Koç kürsüye çıkar ve muhabir ve kamera kalabalığına bakar. "Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim. Eminim hepiniz takımı dinlemek için sabırsızlanıyorsunuzdur." Bana bir bakış attı.

Çenemdeki bir kas patladı.

"Öncelikle, bilmek istediğinizi bildiğim ilk soruyu yanıtlamama izin verin. Jack Hawke'ın toksikoloji sonuçları geldi ve kaza sırasında vücudunda alkol ya da uyuşturucu olduğuna dair bir bulguya rastlanmadı. Onu takımdan uzaklaştırmak için ne bir plan ne de bir neden var. Gerçek şu ki hepimiz Jack'in arkasındayız. Onu destekliyoruz. O hâlâ Tigers futbol takımının lideri." Uzun bir duraklama. "Şimdi soru sormak isterseniz, Jack cevap vermeye hazır. Eminim farkındasınızdır, Jack yıllardır gazetecilerin kişisel sorularını yanıtlamadı ama bugün konuşmayı kabul etti."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki sanki odadaki herkes duyabilirmiş gibi geliyor.

Sonra Aiden odanın arka tarafına geçip duvara yaslanıyor ve gözleriyle kalabalığı süzüyor. Bu hafta beni bırakan Adidas temsilcisiyle konuşmak için döndü. Yüzümü buruşturuyorum. Bu doğru. Jack Hawke artık Adidas'ın yüzü değil. Beni bırakmalarına şaşırmadım; Sophia'nın kitabı çıktığından beri bunu bekliyordum. Sanırım bu hafta pastanın üzerindeki krema oldu.

Kapı tekrar açılıyor ve gözlerim parlıyor. Timmy Caine, ezdiğim çocuk, kolu alçada tekerlekli sandalyede geliyor; annesi hemen arkasında. İçeri giriyorlar ve Aiden'in diğer tarafında duruyorlar.

Bu karmaşanın içinde olmamalıydı. O sadece bir çocuk.

Muhabirler masada bana doğru koşarken, kameralar yanıp sönerken bunu unutuyorum.

"Jack, kazada saldırı ile suçlandın mı?"

"Jack, ezdiğin çocuğun sadece on yaşında olduğunun farkında mısın?"

Belli ki onun burada olduğunu henüz fark etmemişler.

"Jack, buraya gel. Taraftarların seni takımdan çıkarmak için imza kampanyası başlattığının farkında mısın?"

"Jack, Sophia Blaine'in Cosmo için senin hakkında bir makale yazdığı doğru mu? ıktığınız dönemde onu kürtaja zorladığını iddia ediyor."

Hayır. Yutmadım. Yutkundum, boğazım kurudu.

Başım dönüyor. "Jack, neden röportaj vermiyorsun?"

Kalabalık bana bakarken tüm sesler birbiri üzerine yükseliyor ve her yerim yanıyor. Ellerimi masanın altında kenetliyorum, Tanrı'ya kimsenin kusmak istediğimi fark etmemesi için dua ediyorum. Yüzümü sakın tutmak için derinlere iniyorum. Sakin ol. Sakin ol. Sesini alçak tut. Sakin ol.

Kot pantolonlu ve ESPN rozetli genç bir adam diğerlerinin önünde ilerliyor ve ben onu John olarak tanıyorum, bir talk show sunucusu, büyük silahlardan biri. "Jack, bize tam olarak ne olduğunu anlatabilir misin?"

Başımı sallıyorum ama sesim çıkmıyor. Dört nefes alarak sakinleştirici egzersizlerimi uyguluyorum - derin nefes alıyorum, uzun nefes veriyorum.

"Hey, yakala şunu!" Masanın ucundaki Devon. Ayaktaydı ve elinde geldiğini görmediğim bir futbol topu vardı.

Otomatik pilotta çalışıyorum, ayağa kalkıyorum ve topu yakaladığımda içgüdüsel olarak hareket ediyorum.

"Top sendeyken çeneni kapatamıyorsun. Sürekli bize ne yapmamız gerektiğini söylüyorsun." O sırtıyor, ben de yüzüme bir tane yapıştırıyorum. Topun ellerimde nasıl hissettirdiğini inkar edemem, deri sıkıca kavırıyor. Rahatlık. Ev.

Gözleri anlayışla parlıyor ve kamburuna geri dönerek yerine oturuyor.

İşte buradayım, eleştirmenlerimin -ve vurduğum çocuğun- önünde duruyorum, değer verdiğim şeyi tutuyorum.

Onlarla konuşmalısın.

İlişkilendirilebilir olmalısınız.

Oda sıcak ve muhabirlere doğru döndüğümde yüzüm kızarıyor.

Mekandaki herkes bana bakıyor, bekliyor, bazıları kaşlarını çatıyor ve muhtemelen ne kadar aptal olduğumu not ettikleri kağıtlara bir şeyler karalıyor. İçimdeki garipliği, tanımadığım insanların yüzüme bakmasından duyduğum korkuyu görmüyorlar.

Boğazımı temizlerken ellerim topu sıkıyor. Tüm oda donup kalıyor, bekliyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Kalın sesim için yapabileceğim bir şey yok ama yumuşatmak için elimden geleni yapıyorum.

Devon'a bakıyorum ve o da bana dilini çıkarıyor. Bir kahkaha atıyorum, çünkü işe yarıyor.

Nefes aldım ve kürsüye doğru yürüdüm.

Bu iş sende, Jack. Kariyerinin başlarında hatalar yaptıysan ne olmuş? Hayatının en güzel yıllarını bu şehre verdin. Sinirlerimle boğuşuyorum, onları bir sandığın içine tikiyorum ve etraflarına bir zincir sarıyorum.

Ben konuşurum. "Üç gün önce olan şey bir kazaydı. Antrenmandan sonra stadyumdan çıkıyordum, park yerimden geri geri gidiyordum ve arkamda scooter'ıyla giden genç çocuğu görmedim. Ona çarptım ve kolunu kırdım, bileğini burktum. Prognozu iyi." Kelimeleri zorlayarak söylüyorum. "Gerçek şu ki burada müstehcen bir hikâye yok. Kazalar her gün oluyor ve neyse ki kimse daha ciddi bir şekilde yaralanmadı. Bunun için minnettarım ve Timmy ile ailesini takip etmeyi planlıyorum."

Bazıları bana bakakalıyor. Adrenalinimin yüzümdeki mikrofona güç vermesine yardımcı olduğu sahadaki beş saniyelik bir röportaj dışında, bu draft edildiğimden beri basına söylediğim en fazla şey. Koç sorunumu biliyor ve maçlardan sonraki basın toplantılarında, o maçı anlatırken benim sessiz kalmama izin veriyor.

Başka bir muhabir öne atlıyor.

"Ona arptığınızda dikkatiniz dağınık mıydı? Bazı tanıklar telefonunuzla konuştuğunuzu söylüyor."

Dudaklarım gerildi. Tanık mış, kıcımın kenarı. Orada kimse yoktu. "Timmy'nin evini satması için para teklif edildiğini biliyor musun?

Hikaye mi? Ona bağırdığınız ve ambulans çağırmaı reddettiğiniz iddiaları var-"

"Buna cevap verebilirim," diye arkadan küçük bir ses geliyor ve tüm salon Timmy'yi tekerlekli sandalyesinde, annesi onu ileri doğru iterken görmek için dönüyor. Muhabirler arka tarafa koşuyor.

Kahretsin.

Masadan kalkıp kalabalığın arasından onun olduğu yere doğru ilerliyorum. Erkek bir muhabir mikrofonu yüzüme tutuyor. "Bugün geleceğini biliyor muydun, Jack?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, etrafından dolanarak.

Lawrence geri dönmemi istiyor ama siktir et; bu muhabirlerin zavallı çocuğun peşine düşmesine izin veremem.

Sonunda ona ulaştım ve topu ona attım. Yakalıyor ve elim ince omzuna gidiyor. Sıska bir şey, saçları kısa kesilmiş, etrafını saran siyah gözlükleri var. Üzerinde bir numaralı parlak sarı Tigers forması (benimki), bana bakıyor.

"Hey, küçük adam. Hiçbir şeye cevap vermek zorunda değilsin.

Bu muhabirlerle başa çıkmak zor olabilir."

Bana kaşlarını çattı. "Gelmemem gerektiğini söylediğini biliyorum ama annem beni getireceğini söyledi ve ben dırdır ederken bana hayır demek çok zor."

Laura'ya bakıyorum.

Omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Bütün gece yalvardı. Sanırım son üç gündür ESPN izliyordu. Senin için endişelendi ve muhtemelen sarhoş olduğunu söylediler."

Neden stadyumdan çıkarken sarhoş olayım ki? Kimse umursamıyor bile. Sadece varsayıyorlar.

Gazeteciler etrafımızı sarıyor ve onlara ters bir bakış gönderiyorum. "Geri ekilin, olur mu? O sadece bir çocuk."

Ama Timmy bu ilgiden hoşlanıyor, çünkü tekerlekli sandalyesinin diğer tarafından içeri sızmayı başaran ESPN'den John ile konuşmaya başladı bile.

"Timmy, bana ne olduğunu anlat." Yüzüne mikrofonu dayadı.

Timmy John'a bir bakış atar, çenesi kararlı bir şekilde yukarı kalkmıştır. "Tamam. Bay Hawke bana bağırmadı ve bunu kim söylediye yalancıdır. Hemen ambulansı aradı ve hatta benimle geldi çünkü annem nerede olduğumu bilmiyordu. Nashville'e giden bir otobüse bindim ve şu scooterlardan birini kiralayıp güvenliği atlatarak stadyumun otoparkına girdim."

"Büyük bir Tigers hayranı mısın?" John bana bir bakış fırlatarak soruyor. "Bugünlerde pek çok insan öyle değil."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Timmy başını sallar. "Kolumu düzeltip alçıya alırken Jack benimle oturdu. Gece yarısına kadar ayrılmadı. Ve ben bir hikaye satmıyorum, çünkü anlatacak bir hikaye yok."

Muhabirlere şeytani bir gözle bakıyor ve ben bir sırtışı ısıyorum.

Yine de bir yanımda annesinin bundan daha fazlasını yapıp yapmayacağını merak ediyordu. Fazla bir şeyleri olmadığını fark etmeden edemedim. Temiz ama eski giysiler, adresleri Daisy'de küçük bir daire.

Daisy mi?

Bağlantıyı fark ederek donup kalıyorum ama Timmy konuşmaya devam edince bırakıyorum.

"Bay Hawke benim en sevdiğim Tigers oyuncusu ve onu görebilmek umuduyla stadyumun etrafında dolanıyordum. Okulda zorbalığa uğruyordum ve bundan bıkmıştım, bu yüzden o gün onu görmek için okulu kırdım. Dışarı çıkmasını bekledim." Yüzünü buruşturuyor. "Gerçekten, bu benim hatam."

"Hayır, öyle değil. Böyle söyleme," diyorum kaşlarımı çatarak. "Açık olup olmadığını iki kez kontrol etmeliydim."

Bir muhabir bana sert bir bakış atarak "Yaraların ne kadar ciddi Timmy?" diye soruyor.

Burada kazanamam.

"Ben iyiyim! Pazartesi okula dönüyorum." Sırıttıyor. "Tekerlekli sandalyeyi seviyorum ama ona gerçekten ihtiyacım yok. Annem beni hareketsiz tuttuğunu söylüyor." Bir sırtıma daha. "İdare etmesi zor biriyim."

"Bugün neden geldin Timmy?" John bana bakarak soruyor. "Sana hiç para ödendi mi?"

Sinirlerim tepeme çıkıyor. O gerçek mi? Sanırım yüzüm ne düşündüğümü söylüyor olmalı çünkü John'un rengi soluyor.

"Tuttuğum takımı ve oyuncuyu desteklemek için. Onun hakkında söyledikleriniz doğru değil. Hastane faturalarımı ödedi ve o ... ve o ..."

"Ne?" John sorar.

Timmy dudağını ısırtıyor ve bana "özür dilerim" der gibi bakıyor. "Yarın benimle kahvaltı yapmak için Daisy'ye geliyor. ... ve o-o benimle çok takılacak." Ne oluyor be?

Bütün gözler bana bakıyor. Devon'la birlikte yanıma taşınan Lawrence'a bir bakış fırlatıyorum. Devon gülüyor ve Lawrence'ın başının döndüğünü görebiliyorum.

İkisi de bunların hiçbirini kabul etmediğimi biliyor. "Benim okuluma da gelecek ve bir konuşma yapacak. ünlü bir oyun kurucu olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında." İç çektim. Timmy tam bir manipülatör.

Timmy kocaman gözlerle bana bakıyor. "Ve bu yılki oyunumuza katılarak küçük kasabamızı desteklemek istediğini söyledi. Annem oyunun yönetmeni!" Muhabire dönerken yüzü aydınlanıyor. "O benim en iyi arkadaşım olacak!"

"Vay canına Jack," diye mırıldanıyor Devon yanımda. "Programının bu kadar akıcı olduğunu bilmiyordum. Gelip benim de bir şeyler yapmama yardım etmek ister misin?"

"Bununla git." Lawrence'ın yeşil gözleri parlıyor. "Döndür. Çünkü bu senin kucağına düştü ..."

Gazetecilerle konuşurken Timmy'ye bakıyorum, onu içime çekiyorum, cipimin arkasına koştuğumda ve onu orada yatarken gördüğümde küçük bedeninin ne kadar küçük olduğunu hatırlıyorum.

kolu kırıldı, scooter ikiye ayrıldı. Hissettiğim dehşeti hatırlıyorum. Onu öldürmemiş olmam bir mucize.

"Bütün bunlar doğru mu?" Soru kadın muhabirlerden birinden geliyor ve Timmy ile konuşurken babasının kısa süre önce nasıl vefat ettiğini anlatırken gözleri yaşıyor. Jack Hawke'ı iyi gösterelim için mükemmel bir poster çocuğu olabilir.

Derin bir iç çektim. Bu durumu kullanmaktan hiç hoşlanmıyorum ama ...

"Evet. Timmy harika bir çocuk. Çok iyi arkadaş olacağız."

Bölüm 10

ELENA

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim, güzel kız?"

Uzun bir bardak buzlu suyu yudumlarken barda sağımdan bir erkek sesi geliyor. Alnımda ter lekeleri var ve maskaram bulaşmış - barın karşısındaki aynada görebiliyorum - bu yüzden şu anda güzel olmadığımı biliyorum.

Aynaya üstünkörü baktığımda uzun boylu, saçları yandan kesilmiş, jöleli ve diken diken saçları olan biri olduğunu görmeme rağmen ona bakmıyorum bile.

"İlgilenmiyorum." Barmene bir bardak su daha vermesini işaret ediyorum. "Bir daha iç. Bu sefer daha az buz lütfen," diyorum peçeteyle önce yüzümü, sonra göğsümü silerken.

Mohawk biraz daha yaklaşıyor ve ben pahalı bir tıraş losyonu kokusu alıyorum, deniz gibi serin tonları olan bir şey. "Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor. "Benden kaçmaya mı çalışıyorsun? Başlarda biraz korkutucuyum ama beni tanıdıktan sonra-"

"Başka bir güzel kız dene." Erkekler için havamda değilim, özellikle de dün geceden sonra.

Barmen suyu bıraktı, ben de saldırdım. Mohawk kıkırdıyor. "Çok susamışsın."

"Hâlâ burada mısın?" Telefonumu çapraz askılı çantamdan çıkarıp kaydırıyormuş gibi yaparak söylüyorum.

"Evet. Şimdiye kadar imza istemediğine şaşırdım. Buraya sık gelir misin? Seni hiç görmedim ve buraya gelen herkesi tanırım. Burası benim uğrak yerim."

İmza mı?

Tamam, meraktan dönüp ona iyice bakıyorum. Uzun boylu, yaklaşık altı iki boyunda, zayıf, mor uçlu saçları ve kollarında kıyafetinin içinde kaybolan dövmeleri var.

Üzerinde kırmızı şimşekler olan gömleğine kaşlarımı çatıyorum. "Ben buraya hiç gelmem. Aslında bugün arkadaşımın doğum günü." Topher, Michael ve bazı arkadaşlarını gösteriyorum. Çocuklar T-Birds gibi giyinmişler, saçları kabarık, siyah deri ceketleri, beyaz tişörtleri ve kotlarının arka ceplerinde tarakları var. Birkaç kız -Michael'ın maiyeti- Pink Ladies ceketleri ve kaniş etekleri giyiyor. Her yerde Grease var. Topher yine saldırıyor. İkinci Cadde'deki bir Tayland restoranında erkenden yemek yedik ve dans etmek için buraya geldik. Tüm etkinliği Topher planladı. Bu onun en sevdiğim yönlerinden biri, diğer insanları özel hissettirmeyi çok seviyor.

Mohawk onların "Who Let the Dogs Out" şarkısında dans etmelerini izliyor ve sonra yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle bana dönüyor. Uzun dalgalı saçlarıma, kırmızı stiletolarıma, boğucu siyah deri pantolonuma ve omuzları açık dar siyah gömleğime bakıyor. "Sanırım sen Grease'in sonundaki Olivia Newton-John'sun? Ateşli Sandy?"

"Mmm. Sen süper zekisin."

İğnelemelerim onu yıldırmadı. Gerçi daha iyi bir gecede gururumu okşayabilir, hatta ona gömleğindeki baskıyı sorabilirdim. Ona tam oturuyor, göğsünü sıkıyor ama sıkıyor, kolları kaslı pazularını mükemmel sarıyor. Özel dikim. Pahalı. Bana göre bir gömlek değil ama kumaşı ilginç. Romeo yeni bir yatak örtüsünü sevebilir. İnternette aramak için aklıma bir not alıyorum.

"Adım Devon Walsh, bu arada." Sanki bir şey yapmamı bekliyormuş gibi beklentiyle bana bakıyor, ben de yavaş bir golf alkışı yapıyorum.

"Güzelmış. Bu bir kız ismi."

Başını eğiyor. "Cidden, beni tanımıyor musun? Bu halimle bile mi?" Bir elini dikenli saçlarının arasından geçiriyor. "Bu

benim kartvizitim. Liseden beri öyleyim."

"Bazı erkekler lisede zirve yapar, Devon. Ben olsam bununla övünmezdim."

Başını arkaya atıyor ve gözleri parlayarak gülüyor. Yüzü yakışıklı, güzel bir burnu var ama sanki bir kez kırılmış gibi duruyor, hafif bir kusur. Kulaklarında iki küçük siyah halka var. Gümüş bir kaş küpesi flaş ışıklarının altında bana göz kırıyor ve kara kaşlarının düz hatlarını vurguluyor. Kolunun üzerinde taşıdığı neon mavisi deri ceketini de hesaba katarsak, ilginç biri.

"O gömleği nereden aldığını söyle."

Dudakları seğiriyor. "Eğlencelisin. Ve henüz zirveye ulaşmadım.

Hâlâ tırmanıyor." Gömleğini ovalıyor. "Hoşuna gidiyor, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Dokunmak ister misin, bebeğim?"

Gözlerimi deviriyorum. Son iki gecedir birbirinden çok farklı ama seksi iki erkeğin dikkatini çekmemin sebebi ne? Bu geceki deri pantolondan olmalı. İyi vakit geçirmek istiyorum diye bağıyorlar.

Ama Jack'le aramda ne vardı? Çünkü beni iş kıyafetlerimle gördü.

Bara geri dönüyorum. "Bana bebeklik yapma. Ya da güzel kız ya da."

"O zaman bana adını söyle."

"Hayır."

Kıkırdıyor. "Sadece ilk isim. Soyadlarına sonra geliriz."

Ve daha sonra derken. . . evet, doğru. Bunu bir daha yapmayacağım.

Kafamı barın karşısındaki esmer kıza doğru itiyorum. "Onu dene. O senin hızına daha uygun; ayrıca sana büyük boy bir Snickers'mışsın gibi bakıyor."

Omuz silkiyor. "Hayır. Sen gözüme çarptın. Seni gördüğümde diğer herkes kayboldu. Yani, ben fotoğrafçı değilim ama bizi birlikte hayal edebiliyorum."

Güldüm. "Bu berbat bir tavlama cümlesi ama azmine puan veriyorum."

"Kendimi durduramıyorum; dilimden yuvarlanıveriyorlar. Ve genellikle bu replikler işe yarıyor. Genelde tek yaptığım adımı söylemek oluyor ve kızlar ayaklarıma kapanıyor. Üzgünüm." Sırıttırıyor, hiç de özür diler gibi görünmüyor.

"İlgilenmiyorum. Tek istediğim bir süre burada takılmak, sonra da Romeo'ya gitmek."

"Romeo mu? Bir erkeğin mi var?" "Evcil domuz."

Gülüyor ve bira şişesiyle oynuyor. "Ülkedeki en iyi geniş alıcı ile konuşma ayrıcalığına sahip olduğunuzu söylesem bana yardımcı olur mu-"

"Ne?" Başlıyorum, bardağım neredeyse ellerimden kayıyor.

Dudakları yavaş bir sırtışla yukarı kalkıyor. "Ah, futbolu seviyorsun. Nashville'de Tigers için oynuyorum. Bir şey değil." Selam veriyor.

Başımı sallıyorum, tekerlekler dönüyor. "Futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Karanlık kulübün etrafına hızlıca bir göz atıp Jack'i arıyorum, kalbim göğsümde zıplıyor. Futbolcular kurtlar gibi sürüler halinde gezmezler mi? Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum, ama ...

Barmenden bir bira daha sipariş ediyor ve uzun bir yudum alıyor. "Ama beni duydun, değil mi?"

"Hayır."

Bana bakakaldı. "Bu bir rezalet. Gerçek bir suç."

"Mmm." Kulübü tararken Jack'ten hâlâ iz yok ama o kadar çok kuytu ve karanlık yer var ki onu kaçırıyor olabilirim.

"Burada yalnız mısın?" diye sordum.

Sırıttırıyor. "Aslında hayır. Bugün aynı zamanda benim doğum günüm -ne tesadüf ki- ve birkaç arkadaşım ve takım arkadaşım VIP odasını ele geçirdi."

Tesadüfi dedi. Yumuşadım. Büyük kelimeleri severim.

"Gerçekten mi? Bir VIP odası. Huh." Jack'i tekrar görmeyi çok isterdim. Belki suyum suyunu suratına fırlatırdım. Belki eski moda bir güneyli tıslama krizi geçiririm.

Devon başını sallıyor. "Erkekler tuvaletine uğramak için dışarı çıktım ve seni burada içki taşıırken gördüm."

"Su."

"Tamam, su. Partimize katılmak isteyebileceğinizi düşünmüştüm ama ilgilenmediğinizi görüyorum..." Yüzünde hayal kırıklığıyla bar taburelerini tırıyor.

"VIP odası daha mı serin? Burası çok sıcak."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Evet. Bu insan kalabalığından kurtulup sohbet etmek güzel olmaz mıydı?" Bakışları yine üzerimde geziniyor, göğüs dekolteme takılıyor.

Gömleğimi yukarı çekiyorum. "Sohbetten kastın ..."

Gülüyor. "Sohbet seni istediğin şeye götürebilir.

VIP bölümünde gidebileceğimiz birkaç özel oda var."

Eğildim ve alnına vurdum. "Kes şunu." "Ah!" diyor, vurduğum yeri ovuşturarak. "Neden yaptın

Bu mu?"

"Çünkü çok yumuşak ve flörtözsün. Tek yaptığın 'Hadi soyunalım' havası atmaksa nasıl iyi bir kızla tanışabilirsin ki?" Duraksıyorum. "Ama gömleğini sevdiğim için seni biraz rahat bırakacağım. Yüksek sesli müzikten uzaklaşmak fena olmazdı. Yemek var mı?"

Jack Hawke diye biri var mı?

Gözleri parlıyor. "Tabii ki. Ve doğum günü pastası. Beni yine dövmeyeceksin, değil mi?"

"Belki, belki de değil. VIP odasına giden yolu göster. Hadi yapalım şu işi." Boş su bardağımı barın üzerine çarpıyorum. Şu anda sinirim nereden geliyor bilmiyorum ama Jack VIP odasındaysa, bu benim için bir şans olabilir.

Bilmiyorum.

Ama onu görmek istiyorum.

"Beni takip et, bebeğim. Herkesi seveceksin."

"Uh-huh."

Beni kulübün solunda, arka tarafa yakın, kırmızı kadife kordonlarla çevrili bir alana yönlendiriyor. Daha önce içeri girdiğimde bunu fark etmemiştim bile, ya da girişi koruyan fedaiyi.

Omzumun üzerinden bakıp Topher ve Michael'a başparmaklarımla onay işareti yapıyorum. Devon'a dirsek atıyorum. "Kankam seninle olduğumu biliyor, o yüzden komik şeyler yapma."

"Ah, seni dünyada incitmezdim."

Korumanın yanından geçip koridorda yürürken ve daha küçük bir barı ve dans pisti için yükseltilmiş bir kürsüsü olan loş bir odaya girdiğimizde sinirlerim geriliyor. Güzel giyimli garsonlar ellerinde şampanya tabaklarıyla odada dolaşıyor. Arka duvarda soğuk karides, meyve, peynir ve küçük kişilerle dolu daha uzun bir yiyecek masası sıralanıyor. Onlara bakıyorum.

Dans pistine bakan bir pencere var ve Topher'ı görüyorum, ancak kulüpteki sıradan insanların barın içini göremediğinden eminim. Pencereyi fark etmemiştim bile.

"Burada epey kalabalık var," diye mırıldanıyorum çantamdan soluk pembe kedi gözü gözlüklerimi çıkarıp takarken. Beyaz gözlüklerimden daha büyükler ve yanlarında küçük mücevherler var. Süslü gözlüklerim.

Devon beni odanın içinde dolaştırıyor, rastgele insanlara sesleniyor. Erkekler sırtına vurup doğum gününü kutluyor. Beni tanıştırmak istercesine birkaç kez bana bakıyor ve adımı bile bilmediği için sırtıyorum. Birkaç kadın ona doğru koşuyor, yanağına öpücükler konduruyor, beni kenara çekiyorlar, ben de onlara izin verip uzaklaşıyorum ve yemeğe geri dönüyorum. Bir tabak aldım ve doldurdum. Bir kadeh şampanya kaptıktan sonra gölgelerin arasında durup etraflı inceliyorum. Hiç bu kadar kaslı adamı bir arada görmemişim ve topuklu ayakkabılarımda içinde bile kendimi küçük hissediyorum. Güzel kadınlar, yani acayip süper model tipler, kaslı kollara asılıp erkeklere cilve yaparak odayı dolduruyor. Benim tarzım bir yer değil ve aynı anda

Jack'i bulmakla ilgili kabadayılık Titanik gibi batıyor. Buraya çok düşünmeden bir dürtüyle geldim ama buraya uymadığım çok açık. Bu aptal pantolonla bile!

Devon yeniden ortaya çıktığında ağzıma bir kiş tikiştiriyordum. "Kaçmışsın."

Çiğniyorum ve başımı sallıyorum. "Yemek."

"Anlayabiliyorum."

"Yargılamayın. Yemeğin takdir edilmesi gerektiğine inanıyorum."

"Sürekli salata yemeyen her kadına hayranım."

Bir karidesin etrafında gülümsüyorum. Devon biraz çapkın olsa da o kadar da kötü biri değil. "Makarna salatası değilse, belki biraz tortellini ve yarım kilo pastırmayla birlikte, haksız mıyım?"

"Kesinlikle. Şu anda bir pastırmalı sandviç yiyebilirim." Yanımda kayıyor ve kalabalığı izliyor.

Yükseltilmiş bir kürsüde dans eden bir grup güzel kıza ellerimi sallıyorum, tavandaki hoparlörlerden müzik sesi geliyor. "Bugün senin doğum günün. Neden dışarıda biraz hareketlenmiyorsun?"

"Meh. Sanırım buradaki her kızı en az bir kez becerdim."

Öksürüyorum ve neredeyse karidesimin bir kısmını tüküreceğim, o da sırtımı sıvazlıyor. "Bebeğim, iyi misin?"

Lokmalarımı yutuyorum. "Devon, bak, ben takılmıyorum. Size yanlış bir fikir vermek istemem."

"Sanırım alnımdaki gümbürtü bir ipucuydu."

"Güzel. Ben sadece J-"

Kalabalık dağılır ve işte oradadır. Her bir santimi ateşli; koyu renk saçları yüzüne dökülmüş; cam gibi kesilmiş çene hattı; günahkâr, şehvetli dudakları dolgun ve yastık gibi. Bir film yıldızı olabilirdi. Gözlerimi kısıyorum. Bekle. Berraklık yüzüme tokat gibi çarpıyor. O Adidas'çı değil mi? Adidas adamı değil mi? Ağzım açık kaldı. Evet o! New York'ta yaşarken Times Meydanı'ndaki bir reklam panosunda yüzünü gördüğümü kesinlikle hatırlıyorum. Bu birkaç yıl önceydi, ama lanet olsun, onunla seks yapmıştım.

Her neyse.

Arkaya yakın bir yerde duruyor ve üç kadın onun etrafında pervane oluyor; bir kızıl saçlı, bir esmer ve bir sarışın. Hiç şaşırmadım. Her türden bir haremi var.

Göğsüm kabarıyor ve tabağımdaki yemeği bırakıp gözlerimi ona dikiyorum.

"J-a-c-k. İşte buradasın."

Devon gözlerimi takip ediyor. "Jack Hawke hayranı mısın? Onunla tanışmak ister misin?"

Fan mı? Fan mı?

Ve onunla tanıştın mı? Onu becerdim!

Göğsümün yeterince kapalı olduğundan emin olmak için tişörtümü düzeltiyorum ve savaşa hazır bir şekilde pantolonumu çekiştiriyorum. Jack söz konusu olduğunda neden her zamanki kibarlığım ya da doğuştan gelen utangaçlığım üzerinde durmadığımı bilmiyorum. Onunla ilgili bir şey içimdeki savaşçıyı ortaya çıkarıyor. Belki Preston bana kazık attığı ve ben de genel olarak kızgın olduğum içindir, belki de Greg'e gerçekten ilgi duyduğum içindir.

"Onu tanıdığımı söyleyebilirsin. Affedersin Devon, birinin bana bir özür borcu var."

Gözleri parlıyor. "Jack'i tanıyor musun? Sana bir özür borcu mu var?"

"Kazanan, kazanan, tavuk yemeği." Tabağımı önümden geçen bir tabağa bıraktım ve stiletolarımı ona doğru çevirdim.

O oyun kurucuyu öldüreceğim.

Odayı geçip onun olduğu yere varmak sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor ve insanların bana baktığını hissediyorum. Kim olduğumu ve neden süper modellerden çok daha kısa olduğumu merak ettiklerine şüphe yok. Boş ver onları. Bu kalabalık için normal olmayabilirim ama söz hakkımı kullanacağım.

Ona ulaşmak için birkaç kişiyi itmem gerekiyor, omuzlarımı kullanarak onun küçük çemberine girmeye çalışıyorum. Bu ben değilim, ama adrenaline koşuyorum. Geliyorum

Yaklaşık bir metre ötede durdu ve en az iki beden küçük siyah bir elbise giymiş kızıl saçlı bir kıza baktı. Yakut dudakları ve bu kadar zayıf bir kızda gördüğüm en büyük göğüslere sahip. Aferin ona. Kız ona gülümseyip sohbet ederken zarif bir el onun pazularının etrafında kıvrılıyor. Başımı eğiyorum, adamın kızın yanından nasıl baktığını fark ediyorum, başını sallıyor ama aslında konuşmuyor, sadece dinliyor, yüzünde hafif sıkılmış bir ifade var. Doğru yerlerde sözsüz işaretlerle karşılık veriyor ama akli çok uzakta gibi görünüyor.

Biliyorum çünkü en az üç dakika boyunca orada durup ayaklarımı yere vurarak sinirlerimi geriyorum. Önce onun beni görmesini umuyorum. Ama görmüyor. Boyum çok kısa.

Diğer tarafta sarışın, kolunu adamın diğer omzuna atmış; eğilmiş, ipeksi saçları adamın pahalı bir sanat eseri olan şık düğmeli gömleğine sürtünüyor. O da konuşuyor, Bayan Red'in söylediklerine katılıyor. Sonra dikkatim dağılıyor; kolları sıvalı ve gözlerim yine o kollara takılıyor, ne kadar gergin ve kaslı olduklarına, önceki gece beni ne kadar sıkı tuttuğuna, içime girerken ellerinin kalçalarımda olduğuna-

Bu saçmalığı hemen kes.

"Jack Hawke," diye bağıriyorum ve düşündüğümünden daha keskin çıkıyor.

Etrafındaki herkes konuşmayı keser.

Başını yavaşça kaldırıyor ve bu bir milyon yıl sürmüş gibi görünüyor, ancak o bal rengi gözlerin benimkilerle buluşmasının sadece birkaç saniye olduğuna eminim. Beni tepeden tırnağa süzerken yemyeşil ağzı aralanıyor, yüzünde bir tanıma belirliyor. Boynundan yüzüne doğru yavaşça bir kızarıklık yayılıyor.

Sonra sanki yanlış bir şey yapmışım gibi kaşlarını çatı.

-Yalancı olan o olduğu halde.

Bu doğru, dostum.

Eminim beni bir daha göremeyeceğini düşünmüştündür.

Evet, bana cep telefonu numarasını içeren bir not yazmıştı ama bu gerçek miydi?

Kızlar beni süzdü ve bunun nasıl olduğunu bilirsiniz. Gözlüklerime, dalgalı saçlarıma, terli yüzüme ve pantolonuma bakarak beni bir kez daha küçümsüyor ve eğleniyorlar. Tanrım, bu korkunç, dar, yapışkan pantolonları kim unutabilir? Onları üzerimden nasıl çıkaracağım? Makas.

"Elena."

Söyleyiş şekli, heceleri çıkarması, derin sesinin dokusu beni ürpertiyor.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, odağının ve varlığının gücünü yüzüme doğru esen büyük bir kasırga gibi hissediyorum. O ilkel. O sikişin tanrısı.

Ona bir ağaç gibi tırmandım ve her anın tadını çıkardım.

Ve o da yaptı.

Bunun için ona yalvardım. Bana yalvarıyor- Omurgamda bir karıncalanma.

Siktir et o karıncalanmayı.

Derin bir nefes alıyorum, yumruklarım iki yanımda kıvrılıyor. "Weatherman, külotum nerede?"

Bölüm 11

ELENA

Devon yanımda belirttiğinde Jack yavaşça göz kırpmıyor ve ben ona bakmasam da gözlerinin benden Jack'e kaydığını hissediyorum.

Jack kızlardan sıyrılıp bize doğru ilerliyor, odağı tamamen benim üzerimde, kaşları çatılmış bir şekilde alnına doğru eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Burada ne işin var? Neden beni aramadın?"

Oh. Tamam, belki de cep numarası gerçektir. Denemek için çok kızgındım ve ayrıca tuhaf birinin açmasından korkuyordum ve o zaman sormak zorunda kalacaktım: Siz Jack Hawke mısınız, seks yaptığım ve külotumu saklayan ünlü futbolcu? Eninde sonunda numarayı arayacaktım çünkü merakım beni çıldırtacaktı ama bugün sadece . . . işlemek için bir gün.

Çenemi yukarı kaldırarak soğukkanlı davranıyorum. Son sorusunu duymazdan geliyorum. "Bu kulübü çok seviyorum. Her zaman burada parti yaparım."

Beni inceliyor. "Hayır, bilmiyorsun. Bu gece burada olacağımı biliyor muydun?"

Alay ediyorum, kaşlarımı çatıyorum. Onun nesi var ki? "Hayır." "Sen muhabir misin?" diye tersliyor.

Bön bön bakıyorum. Tanrım. Hayatımda gördüğüm en güzel adam olabilir, ama lütfen.

"Ben bir kütüphaneciyim," diye tısladım. "Yaşamak için kitapları rafa kaldırıyorum, Tanrı aşkına. Seni takip edecek vaktim yok. Sadece iç çamaşırlarımı istiyorum! O tasarımı çizmek için saatlerimi harcadım. Haftalarımı aldı."

Dokunduğunuzda görüntünün değişmesini sağlamak için bunları yapmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Bunlar paha biçilemez külotlar!"

Toplum içinde ayrılmak üzereyim ve bunu yapmam.

-Ben yapmam. Annem bana her şeyi içimde tutmayı öğretti. Gülümse. Lütfen ve teşekkür ederim demeyi. Dram yaratma. Dedikodunun nesnesi olma. Eğer kırgınsanız, "Çok yaşa" deyin ve yolunuza devam edin.

Ama Tanrı seni korusun, burası için yeterli değil.

"Don deyip durma," diye tıslıyor ve odanın etrafına bir bakış fırlatıyor. Kolumu tutuyor ve beni yana doğru çekiyor. Elleri nazik ama tenimde bir damga, ondan bana doğru akan bir akım.

Gitmeme izin veriyor, bakışları bana dokunduğu yerde kalıyor, sanki o da bu elektriğin benim kadar farkındaymış gibi. "VIP odasına nasıl girdin?"

Bizi takip eden Devon yaklaşıyor. Yüzünde garip bir ifade var. Belki de şaşkınlıktır. "Dostum. O benimle."

Jack sanki tokat yemiş gibi başını geriye atıyor ve sanırım Devon'ın bizi takip ettiğini fark etmiyor. Lazer keskinliğinde gözlerini ona dikti. "Bu doğru mu? Onunla nerede tanıştın? Çünkü onu burada tekrar görmek garip. Sanırım NFL oyuncularını toplamak için sıcak noktaları araştırıyor. Herkes senin bu kulübün sahibi olduğunu ve benim de Milano'nun sahibi olduğumu biliyor."

Parmağımı geniş göğsüne bastırıyorum. "Bu ne cüret? Senin kim olduğunu bile bilmiyordum. İnan bana; tanışmam gereken hava durumu sunucusu olmadığını bilseydim, asla ..." Nefes alıyorum. Bu cümleyi bitiremiyorum bile.

Devon önce bana, sonra Jack'e baktı. "Bekle. Sen ve o mu?"

Jack derin bir nefes alır ve Devon'a sertçe başını sallar.

Devon'ın ağzı açılır. "Bana bahsettiğin kişi o mu?"

Öfke daha da alevleniyor, yüzüm alev alev yanıyor. "Takım arkadaşlarıyla benim hakkımda mı konuştun?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Siz ikiniz

en kötüsüdür. Kendini beğenmiş atletler etrafta dolaşır ve kadınları ister istemez tavlalar-"

"Beni sen aldın," diye mırıldanıyor Jack, neredeyse göğüs göğüse gelene kadar yaklaşıyor. "Benimle oturdun ve şimdi düşünüyorum da, 'Oh, üzerinde mavi bir gömlek var, o zaman benim randevum olmalısın' cümlesinin yasal olup olmadığını nasıl bilebilirim? Gizlilik sözleşmesine gerçek adını bile yazmamışsın."

Ne? Sözleri beni duraksattı ve kaşlarımı çatarak düşünmeye çalıştım. Ne kadar özel biri olduğunu söylemişti ve bunu anlıyorum, ama bu kadar paranoyak olmak

Devon bizi içeri alırken çenesini ovuşturuyor. "Onunla barda tanıştım ve onu aldım-"

Devon'a parmaklarımı şıklattım. "Beni sen almadın. Ben sadece Jack'i bulmaya geldim."

Devon sırtarak "Ah," diye cevap verir.

"Ve sen de bu gece burada mıydın?" Jack sordu. "Evet," diyorum.

"Anlıyorum."

Yüzündeki gerginliğin bir kısmı gidiyor ve birbirimize bakıyoruz, ikimiz de gereğinden fazla nefes alıyoruz. Kendini o kadar beğenmiş ki!

"Değilim."

Yüksek sesle söylemiş olmalıyım.

Başımı salladım. "Ben televizyon izlemem. Futboldan anlamam. Bilseydim bile ikinizden de vebadan kaçır gibi kaçardım. Sevgililerimin tatlı olmasını isterim. Yalancı da olmasınlar."

Jack yüzünü buruşturur. "Elena. . ." Ama sözünü bitirmez ve Devon sözü devralır.

"Ben tatlıyım," diyor Devon suratını asarak. Ama ben zar zor dinliyorum.

Jack'in yüzünün düzlemlerini inceliyor, onu anlamaya çalışıyorum. O dün geceki adam değil. O adam benimle ilgileniyordu, öpücükleri derin, kırmızı şarap gibi, koyu, zengin ve sarhoş ediciydi-

Unut bunu.

"Buraya iç çamaşırlarımı almaya geldim."

Jack yüzünü ovalıyor, sesi yumuşuyor. "Elena, lütfen, burası yeri değil. İnsanlar yaptığım her konuşmayı dinliyor. Daha özel bir yerde konuşabilir miyiz?"

Çatı katı gibi mi? Ha.

Başımı sallıyorum. Ünlü olduğunu anlıyorum. New York'ta bir reklam panosundaydı, ama . . .

"Seninle ilgili hiçbir şey gerçek değil miydi?" diye sordum.

Devon bizden uzağa bakıyor, kıpırdanıyor ve sanırım çok fazla şey söylüyorum ve bu beni yukarı çekiyor. Ugh. Bu ben değilim. VIP odalarına girip süperstar sporculara yaklaşmam. Yaralarımı sarar ve yoluma devam ederim.

Öfkem sönüyor ve uzun bir nefes veriş beni terk ediyor. Tamam, tamam.

Ben söyleyeceğimi söyledim. Gitmeliyim. Çıkışa bakıyorum.

"Elena, bekle. . ." Bir elini saçlarının arasından geçiriyor, altın rengi röfleler parlıyor. "Bak, bu sadece ... bu çok büyük bir tesadüf ve bir VIP partisi senin ortaya çıkacağını düşündüğüm son yer." Duraksıyor. "Seni tekrar böyle görmek istemezdim."

Evet, çünkü yanında üç kız vardı.

"Selam. Tanıştığımızı sanmıyorum," diyor küçük çemberimize katılan bir erkek sesi. "Aiden Woods, oyun kurucu. İçeri girdiğini gördüm. Pantolonuna bayıldım."

Lanet olsun bu pantolonlara. Yanımıza kayan adamı görmek için gözlerimi Jack'ten ayırıyorum. Genç, klasik komşu çocuğu tipinde, çenesi kare şeklinde, yanaklarında gamzeler var. Elimi tuttu ve sıktı.

"Alabama, sakın ol. O Jack ve benimle birlikte," diyor Devon öfkeyle.

Aiden -ya da Alabama- bana geniş bir gülümseme veriyor. "Sen de dörtlü için açık mısın?"

"O bunu yapmaz," diye homurdanıyor Jack. "O bir forma kovalayıcısı değil."

Forma takipçisinin ne olduğunu bile bilmiyorum.

"Huh. Seni buralarda görmedim. Bir adın var mı?" Alabama onları görmezden gelerek bana soruyor. Bana açık mavi bir

gözler ve ödüllü bir gülümseme.

Jack onun omzuna onunkiyle vurur. "Hayır, senin için bir ismi yok. O benimle birlikte. O bir hanımefendi."

Peka

la.

Peka

la.

Önce onu tavladım, şimdi de kadın mı oldum? Duygusal kırbaç mı geçiriyor?

Jack, omuz darbesinden sonra bile salatalık kadar soğukkanlı görünen Alabama'ya odaklanmış durumda. Geçmişini seziyorum.

"Kadınları severim," diye mırıldanıyor Alabama, bana ukala bir sırıtış atarak. "Anladığım kadarıyla Jack ile arkadaşsınız. İkiniz nasıl tanıştınız?"

Kelimelerimi dikkatle seçerek dudaklarımı yalıyorum. Jack'e kızgın olabilirim ama onun için herhangi bir soruna neden olmak istemiyorum. "Daha yeni tanıştık," diyorum ona.

"Gerçekten mi?" diye cevap verir. "Çünkü sen geldiğinden beri gözlerini senden ayırmadı. Ona 'hava durumu sunucusu' mu dedin? İkinizin taktığı şirin bir lakap mı bu?"

Alabama saldırgan ama güneyli aksanıyla büyüleyici.

"Hayır," diye cevap verdim. Kısa. Kısa ve öz.

Jack'in burnu bizi izlerken parlıyor. Eğiliyor ve Devon'ın kulağına benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler fısıldıyor. Devon yüzüme bakıyor, Jack'i dinliyor ve başını sallıyor.

Alabama başını bana doğru eğerken, "Eminim seni benden uzaklaştırmak için plan yapıyorlardır," diye mırıldanıyor. "Jack biraz bölgeci. Çıkmadığınıza emin misiniz?"

"Hayır." Sadece seks yaptık.

"Yani müsait misin?"

Yüce Tanrım. Ona bakıyorum. "Bütün futbolcular, etraflarındaki her kadının onları istediğini mi sanıyor?"

Ellerini kaldırdı. "Evet."

Jack ve Devon konuşmalarını bitiriyorlar ve Devon bana kocaman bir gülümseme gönderiyor. "Buradan çıkmaya hazır mısın?"

Jack'in gözleri benimkilere yapışıyor, uzaklara bakmadan önce araştırıyor. "Eminim öyledir," diyor sıkıca.

Benden kurtuluyor.

"Çok hazırım," diye mırıldanıyorum.

Alabama bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor ama bunun beni çekici bulmasıyla ilgili olduğunu sanmıyorum, daha çok Jack için kim olduğumla ilgili. "Hey, seninle tanışmak güzeldi. Belki tekrar görüşürüz."

Başımı salladım.

Devon elimi onun bükülmüş koluna geçiriyor ve VIP odasından çıkıyoruz. Bara geri döndüğümüzde garip bir şekilde sessiz, kaşlarını indirmiş.

Bar taburesine oturuyorum ve VIP odasının bulunduğu büyük cam pencereye bir bakış gönderiyorum.

Şu anda bizi mi izliyor?

Yoksa zaten üç model arasında mı sıkışmış?

Kimin umurunda?

Devon uzun bir iç geçirdi, bakışları benimkileri takip ediyordu. "Güven bana; burada olduğunu bildiğine göre artık izliyordur. Jack hiçbir şeyi kaçırmaz."

Bir su daha işaret ediyorum, pipetten uzun bir yudum alıyorum. Topher ve arkadaşları hâlâ dans ediyor, "Greased Lightning" şarkısı çalıyor ve bahse girerim Topher DJ'i ikna etmiştir. Topher yanımdaki Devon'ı görüyor, sırttan yüzü bana Devon'ın kim olduğunu bildiğini söylüyor. Yüzümü buruşturuyorum ve ellerimi kaldırıyorum. İhtimaller ne ki? diyor yüzüm. Bana bir öpücük konduruyor.

"Kankan mı?" Devon sordu.

Başımı sallıyorum.

"Jack benim en iyi arkadaşım, üniversite günlerinden beri öyleydi; ayrıca birlikte yaşıyoruz. Sanırım bir anlamda kardeş gibiyiz. Onun için her şeyi yaparım."

"VIP'den çıkan kadınlara eşlik etmek mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Öyle değildi. Seni koruyordu. Gazeteciler seninle görüşüğünü bilselerdi, inan bana, seni rahat bırakmazlardı."

"İçeride gazeteciler var mıydı?"

"Hayır, ama oradaki insanlar konuşabilir. Kolay kolay güvenmez, özellikle de Aiden'a."

Bir su daha söylüyorum ve Jack'in bu gece ne kadar farklı olduğu konusunda hayal kırıklığına uğramış hissederek iç çekiyorum.

Yanıma yerleşiyor, yüzünde konsantrasyon var, sanki kelimelerini dikkatle seçiyor. "Ayrıca bana dün geceyle ilgili detay vermedi. O sadece senin gerçekte kim olduğunu bilmek istiyordu. Aslında, onu hiç görmedim-"

"Ben hiç kimse değilim." Omuz silkiyorum.

Devon başını sallar. "Söylesene, Jack sana cep numarasını bıraktı mı?"

"Evet." Sanırım öyle dedi.

"Bunu asla yapmaz. Bahse girerim o numara beş kişide vardır." Kaşlarını sallıyor.

"Şey, onu aramıyorum."

"Uh-huh."

"Yapmayacağım."

"Tabii, tabii."

"Seni tekrar döveceğim."

Sırıttıyor ve saatini kontrol ediyor. "Bir yere mi geç kaldın?"

"Hayır. Sadece bekliyorum." "Jack için mi?"

Bana tereddütlü bir şekilde başını sallıyor. "Evet, seninle konuşmak istiyor. Seni oradan çıkarmamı söyledi. Aiden'ın seninle konuşmasından hoşlanmıyor. Arada ince bir buz var."

"Oh."

Başını sallıyor. "Bir düşünün. Zirvedeki futbolcular oraya ulaşıyor çünkü birincisi, çok yetenekliyiz; ikincisi, çok rekabetçiyiz; ve üçüncüsü, hepimiz o zaferi ve parayı istiyoruz. Bu bir takım sporu ama her zaman kendinizi düşünürsünüz. Alabama, Jack'i sert bir şekilde devirmek ve onun yerini almak istiyor." Birasını su bardağımla tokuşturuyor ve eğiliyor. "Benimle dans et. Bu şarkıya bayılıyorum."

"Gerçekten mi? Kim söylüyor bunu?" Sam Smith'in "I'm Not the Only One" şarkısı.

Gözlerini deviriyor ve elimi tutuyor. "Kimin umurunda? Hadi dans edelim."

Ben kabul edene kadar elimi çekiştiriyor - tatlı bir köpek yavrusu gibi - ve beni dans pistine götürüyor.

Devon beni kollarına alıyor, elleri belimde, benimkiler omuzlarında ve yavaş şarkıda sallanıyoruz. Aramızda hatırı sayılır bir mesafe bırakıyor ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Sadece gülümsüyor, dişleri bronzlaşmış yüzünde beyaz bir parıltı ve Jack gibi sanırım o da çok fazla açık havada. "Senden neden hoşlandığını anlıyorum. Gerçekten açık bir kitapsın, biliyorsun. Yüzün tam olarak ne düşündüğünü söylüyor. Hiç kurnazlık yok. Kurnazlık yok. Sen külotunu istediğinde, onun afalladığını görmek çok ferahlatıcıydı. Kadınlar ona akın ediyor ve tek söyledikleri 'Evet Jack, ne istersen Jack' oluyor." Kıkırdıyor. "Bizim kadar çok kadınla birlikte olduktan sonra, gerçek olanları anlıyorsun."

İri elleri sırtımın alt kısmına, kışıma yaklaşıyor. Ona yan gözle bakıyorum. "Dikkat et, Mohawk."

Gülüyor. "Ayrıca, buraya gelmeden önce ona altmış saniye veriyorum."

Saçımın bir parçasına üflüyorum. "Seninle dans etmemi umursadığına ikna oldun mu? Lütfen. Hadi bahse girelim. Göstermediği bir dolar."

"Kahretsin, senden hoşlandım. Tamam, sıra sende."

Kafamdan altmışa kadar sayıyorum ve şarkı başka bir yavaş şarkıya dönüşüyor. "O burada değil. Olmasını istediğimden değil. Bana borçlusun."

Devon düşünüyor, bakışları pencereye geri dönüyor. "Pekâlâ. Tamam, biraz daha acımasız oynayalım. İki katı ya da hiç?"

Başımı sallıyorum. Neden olmasın? Bir kere Jack'i görmek istiyorum çünkü merhaba, külot. Onları geri istiyorum.

Devon kaşlarını çatar. "Kirli oynayacağım; beni anlıyor musun?"

Kirli oynamak mı?

Ve ben buna cevap veremeden Devon dansımızı durdurarak sırtımı pencereye dayadı. Bir kolunu belime dolayarak bana yaklaşıyor. Eliyle saçımı okşuyor ve Topher'ın yaptığı gibi yanağıma öpüyor ama dudakları kulağıma doğru kayıyor. Kulak mememi ısıyor ve gıdıklandığım için kıkırdıyorum ama daha çok mırıldanarak saniyeleri saydığı için. Başkalarına sanki kucaklaşıyormuşuz ve o da benim boyun bölgemi emiyormuş gibi geliyor. "Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on-"

"Devon!" Jack yanımızdan sesleniyor, Devon'dan beş santim daha uzun. Elini Devon'ın omzuna koyarken kaşlarını çatıyor. "Ne oluyor be? Ona arkadaşlık edin dedim, öpüşün değil." Sesi çok kabaydı.

Devon ellerini yatıştırıcı bir tavırla havaya kaldırarak beni bırakıyor. "Kusura bakma dostum. Onu oradan çıkarmamı söyledin ve güzel bir şarkı çaldı. Kendimi durduramadım." Bana göz kırpmıyor, ellerini pantolonunun içine sokuyor ve vals yaparak pistten çıkıyor. Isık çaldığını duydum.

"Paramı sonra ödersin Elena," diye sesleniyor dans pistinin kenarından, bana gösterişli bir el sallarken. Bardaki esmer kıza doğru ilerliyor ve başını eğiyor. Ona güzel kız dediğine şüphe yok.

Jack bana bakıyor, bakışları üzerimde gezinirken anlaşılmasa bir hal alıyor. "Sana ne için ödeme yapacağım?" Başını sallıyor. "Boş ver. Benimle gel. Özel bir oda bulalım."

Tutmam için elini uzatıyor ve ben de ona bakıyorum. Sesi alfa diye bağırıyor ve ona yakın olduğum için içimdeki her atom titreşiyor.

Çiftler etrafımızda dolaşüyor, çalan şarkının ritmi giderek hızlanıyor, kalbimin çarpıntısıyla eşleşiyor.

"Elena. Benimle gel. Lütfen," diye ekliyor müziğin temposu arttığında usulca. "Burada konuşamayız. Bu çok

yüksek sesle."

En azından bir lütfen aldım.

"Hayır." Yanından geçip kulübün çıkışına doğru ilerliyorum. Yolda telefonumu çapraz çantamdan çıkarıp Topher'a eve gittiğime dair bir mesaj yazdım. Kimse planladıkları kadar uzun kalmamı beklemiyordu, ben de kendim gittim. Bu barı kapatıp birkaç bara daha uğrayacaklar.

Kalabalığı yararak çıkışa ulaştığımda Jack arkamdan "Elena, bekle," diye sesleniyor. Onu arkamda hissediyorum, teninin sıcaklığını, kokusunu, çam ve erkek esintileriyle baharatlı kokusunu.

Arkamı dönmüyorum ama önümde birkaç kızın telefonlarını çıkarıp fotoğraf ve muhtemelen video çektiklerini görüyorum. Başımı eğip yere bakıyorum. Eğer herkesin söylediği gibi medyayla arası iyiye, bunun bir parçası olmak istemiyorum, özellikle de onun kalabalığına uymadığım ortadayken. VIP odasındaki o "Evet, ne istersen Jack" diyen söğüt gibi yaratıkları hatırlıyorum.

Evet, Jack ve ben birlikte gitmiyoruz. Bu çok açık.

Bölüm 12

JACK

Sikeyim.

Benden uzaklaşmak için kalabalığın arasından geçerken neden gözlerimi o pantolonun içindeki kalp şeklindeki kıcından alamıyorum?

Benden uzak dur.

Bir kadın benimle hiçbir şey yapmak istemeyeli ne kadar oldu? Hatırlayamıyorum. Sanırım ortaokuldayken, sıska bir bücürdüm. Futbol oynayana kadar kadınlar bana akın etmedi.

Kalabalığın arasından hızla geçip kapıyı arkasından çarparak çıkıyor ama ben hemen arkasındayım. Gecenin tadını çıkarırken içime bir rahatlama çöküyor. Sonunda o kulüpten çıktım. Oraya artık nadiren gidiyorum ama Devon'ın doğum günü nedeniyle bir araya gelip kaynaşmamın önemli olduğunu biliyordum. Kendimi "açık" olmaya zorlamak zor, özellikle de tüm bu diğer şeyler olurken.

O bir köşeyi dönüyor, ben de koşuyorum. Bu sefer elimden kaçmasına izin veremem. Ama onu VIP odasından çıkarmam gerektiğini biliyordum, çünkü dedikodular en küçük şeyden başlayabilir.

Kaldırımında ona yetiştiğimde çiseleyen soğuk bir yağmur var. Umursamıyor, yürürken şemsiyesini bile çıkarmıyor. Bana ıslanmayı umursamayan bir tip gibi geldi. Ellerimi ceplerime sokarak ona ayak uydurmaya çalışırken keşke benim de bir şemsiyem olsaydı diyorum.

Ne diyebilirim ki?

Kahretsin.

Bugünlerde bir kızla nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Ben başlıyorum.

"Arabam. Eve. Uzakta."

Dudaklarım seğiriyor ve bana bir bakış attığını görüyorum.

"Bu kadar komik olan ne? Ve neden beni takip ediyorsun? Biber gazım var, biliyorsun."

Başımı salladım. "Güzel. Arabana tek başına yürümemelisin. Oraya gittiğinden emin olacağım."

Dolgun dudaklarını birbirine bastırıyor. Bu gece sıcak pembeler ve gözlerim her zaman üst kısma gidiyor, orada derin bir V var, ona nasıl yeni öpülmüş bir görünüm verdiğini fark ediyorum.

"Bana bakmayı kes. Ben bir sapığım, unuttun mu? Seni Milano'ya ve kulübe kadar takip ettim."

Elini tutuyorum ve durup elime bakıyor. Gitmesine izin veriyorum ama en azından artık benden uzaklaşmıyor. "Elena. Öyle dediğim için özür dilerim."

"O zaman neden öyle şeyler söyledin?"

"Çünkü ben aptalım." Nefes veriyorum. "VIP odasına geldin ve üzerinde bu vardı." Elimi seksi kıyafetine doğru sallıyorum. "Bu beni şaşırttı. Devon'ın oranının sahibi olduğu bilinen bir gerçek ve kadınlar sırf bizi aramak için orada takılıyor. Ayrıca, seni kafamda başka biri olarak canlandırmıştım. Çok şık ve düzgün ..."

Gözlerim alçalıyor, gömleğinin omzundan aşağıya doğru kayarak sütyeninin siyah dantelini ortaya çıkarmasını izliyorum. Boyu göğsümün üst kısmına denk geliyor ve onun küçük bedenine bakıyorum, tüm koruyucu içgüdülerim alevleniyor - özellikle de onu dans pistinde Devon'la sarmaş dolaş gördüğümde. Orosu çocuğu. Benimle oynuyordu. Ondan hoşlanmıyor. Değil mi?

Ya öyleyse?

Boynumu
döndürüyoru
m.

Kumral saçlarını toplamak için gözlüklerini yukarı kaldırmış ve yüzü çoğunlukla makyajsız, cildi porselen gibi, kirpikleri koyu ve kalın, dalgalanan yelpazeler gibi

bana göz kırpmıyor. Dün geceyi, o kalem eteği ve ağırbaşlı Peter Pan yakasını hatırlıyorum.

"Düğmelerinin ilikli olması hoşuma gidiyor," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Neden?"

Omuz silkiyorum, şaşkın hissediyorum. "Bilmiyorum. Belki de sadece sen böylesin."

"Oh."

Yumuşak yağmurun altında durup birbirimize bakıyoruz ve ben boğazımı temizliyorum. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Sana gerçek adımı yarım düzine kez söylemek istedim. Söylemedim, çünkü beni ben olduğum için değil, ben olduğum için istediğini bilmek iyi hissettirdi."

Benden uzağa bakıyor, yanımdan geçerken gülen bir grup insanı izliyor. Bize bakmıyor gibiler ama ben bu sokaktan ve herkesten uzaklaşmak için can atıyorum.

"Devon'dan hoşlanıyor musun?" Kendimi şaşırtarak ağızımdan kaçırdım. Okyanus gözlerini bana dikti.

"Eğer olsaydım?"

"O zaman geri çekileceğim." Orosu çocuğu. Geri çekilmeyeceğim. "Neyden geri çekilmeyeceksin? Biz bir şey değiliz, Jack."

"Öyle mi? Dün geceden sonra bile mi?" Onu yakından izliyorum, beden diline kelimelerden çok daha fazla güveniyorum.

Göğsü yükseliyor ve yanakları yavaşça kızarıyor. Yutkunuyor ve dudaklarını çiğniyor ve bedenim karşılık veriyor, sertleşiyor.

"Ondan hoşlanmıyorsun, yoksa kızarmazdın." Daha fazla güven kazanarak ona bir adım daha yaklaştım. Uzanıp bir tutam saçına dokunuyorum, parmaklarımın arasından geçmesine izin veriyorum, önceki gece onu nasıl sertçe çektiğimi hatırlıyorum, bu baskıyı gittikçe artırıyorum, bana durmamı söylemesini bekliyorum, ama yapmadı. İnledi ve boşaldı, amı sikimin etrafında sıkılaştı ve spazm geçirdi. İhtiyaç beni yıkadı. Ona bir kez daha sahip olmak için.

"İşimiz bitmedi, Elena. Benimle çatı katına gel."

Küçük elleri birbirine kenetleniyor ve ağzını açıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Onun yerine tekrar yürümeye başlıyor ve ben de gözümü kırıştırtarak peşinden gidiyorum. "Ne dedim ben?"

Yeşil bir arabaya ulaştı ve tıklayıcısına bastı. "Bir bayana nasıl kur yapılacağını gerçekten biliyorsun, Jack. Sanırım tek yapman gerekenin parmaklarını şıklatmak olduğunu düşünüyorsun ve ben de biraz eğlenmek için sana o çatı katında katılacağım."

Oynaşmak mı? Sırıtiyorum. "Ben bir ilişki aramıyorum ve sen daha yeni birinden ayrıldın. Seni yanlış mı anladım?"

Yağmur hızlanıyor, daha sert yağıyor, ikimizi de ıslatıyor ama ikimizin de umurunda değil gibi görünüyor.

"Öncelikle, ben tek gecelik ya da iki gecelik ilişkiler yaşamam. Beni hiç tanımıyorsun."

"Tamam, o zaman seni tanımama izin ver." Kafamı yolun aşağısındaki bir kafeye doğru itiyorum. "Sana bir kahve ısmarlayayım. Beni tanımaya çalış."

Kahr

etsi

n.

Kahr

etsi

n.

Sahiplerinin beni tanımadığı halka açık yerlerden nefret ederim. Ama . . .

Soğuk bir rüzgâr esiyor ve o titrediğinde kaşlarımı çatıyorum. Gözlerindeki yağmuru siliyor.

"Al," diyorum ve gömleğimin düğmelerini açıyorum ve çıkarıp başının üzerinde tutuyorum. Pek yardımcı olmuyor ama en azından daha fazla ıslanmıyor.

"Palto giymeliydin," diye mırıldanıyorum ona bakarak. "Hava kırk derece ve yağmur yağıyor."

Artık sıırılsıklam olmuş beyaz tişörtüme bakıyor, sonra tekrar göz göze geliyoruz. "Şimdi de hava durumu sunucusu mu oldun?"

Sırıtiyorum. "Yağmur. Islak."

Bana solgun bir gülümseme veriyor ve göğsünden uzun bir iç çekiş çıkıyor; yüzünde mesafeli bir ifadenin büyüdüğünü görüyorum. "Bir dahaki sefere bir kızla seks yaptığında sana

bir ipucu: Kim olduğun hakkında yalan söyleme ve o uyanmadan ayrılma. Kötü bir davranış."

Beni uyandıran o lanet kabus.

Bir parçam bunu açıklamaya çalışırken tereddüt ediyor, ama ...

Onu tanımıyorum. İçgüdülerim onun samimi olduğunu söylüyor, ama . . .

İçimden bir ses, kimseye gerçekten güvenemeyeceğimi söylüyor. Onunla paylaştığım her şey eninde sonunda bir arkadaşına bile olsa aktarılabilir ve sonra o arkadaşım başkasına anlatmaya karar verir. Çok yakında medyaya sızacak ve onlar da bundan bir hikaye uyduracaklar. Sonuçta, bana ihanet eden sadece Sophia değildi. Harvey'nin kız kardeşi, askere alındıktan sonra Sports Illustrated'da annemle geçirdiğim ilk yılları anlatan bir makale yazarak hayat hikayemden çıkar sağladı. Yalan kokuyordu, Harvey'i yanlış anlaşılmış ve aşktan gözü dönmüş biri olarak resmediyordu.

"Haklısın. Kalmalıydım. Seni kollarıma alıp uyandırmalıydım." Yüzümü buruşturdum. "Böyle şeylerde iyi değilimdir."

Birkaç saniye beni inceledi. "Elena, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bunu mu?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. "Bak, her şeye baştan başlayabilir miyiz?"

Cevap beklemeden elimi uzatıp onunkini tutuyorum. "Merhaba. Ben Jack Eugene Hawke, oyun kurucuyum. Gittiğim her şehirden sevimsiz kahve kupaları ve magnetler topluyorum. Sen sırtımdayken sınav çekebilirim-evet, bugün bunu düşündüm. Çok okurum, çoğunlukla gerilim romanları. Ohio'da küçük bir kasabada büyüdüm. Annem öldü. Babamın nerede olduğunu bilmiyorum. Çizim yapmayı çok severim ama kimseye göstermeye utanırım. Son senemde ulusal bir şampiyonluk kazandım, üçüncü sınıftayken de Heisman ödülünü. Aslında utangacım. The Office'ten Dwight Schrute beni ağlatana kadar güldürüyor. Ve son zamanlarda, seksi kütüphanecilere karşı doyumsuz bir tutkum olduğunu keşfettim."

Betona bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor ve çılgın bir nedenden dolayı, mavi-yeşil gözleri bana bakarken nefesimin kesildiğini hissediyorum.

Bakışlarım benimkileri tutuyor, nefesim kesilmiş, onun cevabını bekliyorum. Daha önce hiçbir kıza böyle şeyler söylememiştim. Hiç istemedim.

"Fena değildi. Teşekkür ederim."

Hâlâ elini tutuyorum ve başparmağım bileğine değiyor.

"Neden bir ama sesi duyuyorum Elena?"

Elini elimden çekerken uzun bir iç geçiriyor.

Sinirlerim tepemde uçuşuyor. "Elena. . ."

Benden bir adım geri çekiliyor ve kahretsin, bunu yapmasını istemiyorum. Sanki her an ortadan kaybolacakmış gibi hissediyorum.

"Gitmem gerek. Tanıştığımıza memnun oldum, Jack. Kendine iyi bak."

Dönüp başını gömleğimin korumasından çıkarıyor ve arabasına doğru ilerliyor.

"Elena!"

Dönüp bana bakıyor. "Öyle mi?"

Dudaklarımı yalıyorum, gömleğim ellerimde sıkılı, yağmur şimdi daha sert yağıyor, damlalar yüzüme çarpıyor. "Bir yıldır birlikte olduğum ilk kızsın."

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum; belki de sadece birkaç dakika, ama yaptığı her şeyi katalogluyorum, hafızama kaydediyorum. Gözlerinin parlamışını, göğsünün inip kalkışını. İnançsızlık narin yüzünü kaplıyor, bakışları benimkini arıyor.

Sonra geri dönüyor, arabasının kapısını açıyor ve biniyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir iç çekiyorum. Çok kötüsün, Jack.

Geri geri gidip uzaklaşıyor ve ben onun arka lambalarının gittikçe küçülmesini izliyorum.

Karanlık gökyüzüne bakıyorum, işliyorum, planlıyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp Lawrence'ın numarasını tuşluyorum.

"Yo!" diye cevap veriyor. "Nereye gittin sen? Seni burada bulamıyorum. Quinn de bulamıyor. Burası tıklım tıklım. Devon gittiğini söyledi. Konuşmalıyız-"

"Soyadını öğrendin mi?"

Duraklıyor ve kulüpten gelen müziğin telefonda içeri sızdığını duyabiliyorum. "Bu kız senin tipin değil, Jack."

"Kim o?" Elim telefonu kavriyor.

"Şu anda kariyerine odaklanmalısın. Bu hafta menajerinle bir toplantı yapalım. Belki Adidas sponsorluğunu geri alabiliriz."

"Öldü. Aiden bu gece bana onlarla çoktan bir toplantı yaptığını söyledi. Boş ver gitsin."

Bir dizi küfür savurur. "Sonofabitch. O genç delikanlı senin kuyruğuna öyle bir bindi ki-"

"Para umurunda değil Lawrence. Bana kızdan bahset."

İç çekiyor. "Daisy'den Elena Michelle Riley, yirmi altı yaşında, kütüphaneci. Babası ölmüş, annesi hayatta. Bir kardeşi var. Hiç evlenmemiş, tutuklanmamış ya da profesyonel bir sporcuyla çıkmamış. New York'tan buraya taşınmış ve büyükannesinin evine yerleşmiş." Duraklıyor. "Bir daha asla senin için bu boku yapmayacağım. İmajını düzeltmem gerekiyordu, fahişelerini kontrol etmem değil."

Sesinde tereddüt seziyorum.

"Öyle mi? Başka ne var?" Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

"Bir erkekle yaşıyor." Kıskançlık tavan yaptı.

"Adı ne?"

"Topher Wainscott. Senin kız kapıldı. Bırak gitsin."

Topher . . . hmm.

"Adres?"

Uzun bir nefes üflüyor. "Ciddi misin, Jack? Onun evine gidemezsin. O gizlilik anlaşmasını hiç imzalamadı."

"Ben aptal değilim Lawrence. Ver onu bana."

Bir adres sayıyor ve ben de hafızama kazıyorum.

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz." Telefonu yüzüne kapattım.

Bana karışmamam konusunda ders veriyordu.

Porsche'uma doğru yürüyorum ve kapıyı açmadan hemen önce duraksıyorum, kafamda geri geri gidiyorum. Kahretsin. Onu takipçi olmakla suçladım ve işte buradayım.

Siktir et.

Bu gece VIP odasında bana nasıl baktığını biliyorum, "tartışırken" bile. Üç kez boşaldığını ve hiçbir erkekle boşalmadığını biliyorum. Dizinin iç kısmını öptüğümde kıkırdadığını biliyorum; boynundaki o noktayı emdiğimde nasıl inlediğini biliyorum-

Evet. Oh, evet.

Orada bir şey var ve o her neyse, tekrar istediğim bir şey.

Bölüm 13

ELENA

Saat on bir civarında evimin önüne geldim ve yağmurdan kaçır gibi içeri daldım.

Nana'nın iyi stoklanmış dolabından küçük bir kadeh Pappy doldurduktan sonra Jack'i düşünerek etrafta dolanıyorum. Onu yağmur altında bana kim olduğunu anlatırken hayal ediyorum ve onda kötü çocuk bir futbolcudan daha fazlası olduğunu görebiliyorum ve bu biraz tehlikeli ve çok seksi.

Benden titrek bir nefes geliyor.

Unut onu.

Bir yıldır ilk kez olsa bile. Değil mi? Ama neden bu kadar bekledi?

Eski sevgilisinden ayrılmasının ve ardından yazdığı kitabın acısı mıydı? Belki de.

Ve utangaç mı?

Bunu hayal bile edemiyorum, çünkü çatı katında beni nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu.

Yine de, onun gibi bir erkek için belki de seksten değil, genel olarak kendisinden bahsediyordu. Belki de seks onun için yepyeni bir kategoridir, kendini bırakma yoludur.

Ve şimdi azdım.

Ugh.

Kaçınılmaz olarak kendimi yüksek tavanlı ve ağır antika avizeli dikiş odamda buluyorum. Burası eskiden ninemin odasıydı, bana ve Giselle'e uyumlu elbiseler dikerdi. Dikiş makinesi hala köşede duruyor, ağır dökme demirden yapılmış eski bir siyah Singer. Benim yerim

cumbalı pencerenin hemen önünde, tasarımlarımı çizdiğim bir çizim masası, profesyonel bir serger ve iki dikiş makinesi var. Her biri iç çamaşırlarımdan biriyle kaplı mankenler ve elbise formları odayı süslüyor. İpek, dantel, payetler, iplik, kurdeleler ve kumaş parçaları Topher'ın bir araya getirmeme yardım ettiği raflarda düzenli bir şekilde dizilmiş durumda.

Bir kağıt parçası, Cuma günü çıktısını aldığım bir e-posta, çalışma masamın üzerinde duruyor ve ben onu alıp tekrar okuyorum.

Sevgili Elena,

Şirketimize ve örnek eskizlere gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz.

Şu anda tasarım departmanında bir stajyer pozisyonumuz bulunmaktadır. Bu pozisyon bir yıl içindir ve yan haklarla birlikte tam zamanlı istihdam olasılığı vardır. Aklınızdan geçenin bu olmadığına farkındayım, ancak başvurmanız konusunda sizinle konuşmak isteriz. Lütfen beni arayın ve bir toplantı ayarlayalım. Tasarımlarınızı bizzat görmek isterim.

Marcus Brown

Little Rose Lingerie CEO'su

Viskiden bir yudum aldığımnda hayal kırıklığına uğradım, yanık yumuşak ve tatmin edici. Birkaç hafta önce Marcus'a blogumun linkiyle birlikte birkaç eskiz göndermiştim. Ne bekliyordum bilmiyorum... belki de beni kucaklayacaklarını ve bana gerçek bir pozisyon teklif edeceklerini.

İşler bu şekilde yürümüyor, Elena.

Moda konusunda hiç deneyimim yok, sadece gözüm var. Diplomam İngilizce.

Mektubu ovalıyorum. Bu büyük bir adım olabilir, ancak zamanımın çoğunu ayak işlerini yapmak ve gerçek personel için latte almakla geçirmek aklımda olan şey değil.

Bir de annem var. Daisy'deki birkaç nüfuzlu arkadaşını arayarak benim için aldıracağı işimden ayrılırsam kalp krizi geçirir. Ayrıca, iç çamaşırlarına ilgi duyduğumu öğrenirse çok utanır. Dedikodular onu öldürür.

Mektubu bir kenara fırlatıp köşedeki koyu yeşil kadife Queen Anne şezlonga uzanıyorum ve gözümü avizeye dikiyorum.

İşimi bırakmamın gülünçlüğüne sesli gülüyorum.
iş.

Nana bana **d e v a m** etmemi söylerdi. O her zaman Fikirlerimi teşvik etti, Daisy'den çıkıp dünyayı görmem için beni zorladı. Annem NYU'dan mezun olduktan sonra Daisy'ye geri dönmediğim için surat astığında, Nana bir yayınevindeki ilk işimi kutlamak için bu evde benim için büyük bir parti verdi. Tek başıma Avrupa seyahatine çıkmam ninemin çok hoşuna giderdi. Bana her zaman içimdeki vahşi ruhu anlamış gibi bakardı.

Bu anıları bir kenara itip bardağımı yan sehpaye bırakıyorum ve Jack'in çatı katında bana bıraktığı karalanmış notu çıkarıp parmağımı el yazısının eğimli çizgileri üzerinde gezdiriyorum.

Onu orada yağmurun altında bıraktım.

Küçük bir gülümseme dudaklarımı büktü. Hayatımda gördüğüm en ateşli adamdan uzaklaştım.

Bu konuda ne yapacağını merak ediyorum.

Çünkü Jack gibi adamlar bir şeyi isterlerse, rekabetçi doğaları gereği, onu elde etmeyi amaç haline getirirler. Bu doğrudan Devon'dan geldi.

Göreceğiz.

Telefonum beni uyandırıyor ve küfrediyorum.

Bana sarılmış olan Romeo yüzünü koluma daha da gömüyor ve ben uzanıp komodinden telefonumu alırken mutsuz bir ses çıkarıyor.

"Wakey, wakey!"

Neşeli ses tonuyla inledim. "Anne. Saat sabahın sekizi."

"Ve bugün Pazar. İki hafta önce bana bugün kiliseye geleceğine söz vermiştin!"

"Bağırmayı kes," diyorum ve yatakta doğruluyorum. "Bunu sana gerçekten söyledim mi?" Burnumu kıvırıyorum, geçen hafta Cut 'N' Curl'de saçlarımın uçlarını kestirirken başımın etini yediğini hayal meyal hatırlıyorum.

"Genç bayan, akşamdan kalma mısınız? İçki içmek ruha iyi gelmez."

O zaman büyükannem neden bana bir dolap dolusu pahalı viski bıraktı?

"İsa şarap içerdi anne, ama ben geç geldim. Bugün kilisede bu kadar büyütülecek ne var?"

"Bunun için endişelenme, sevgilim. Ama söz vermiştin."

"Anne, evde çalışmam lazım." Çizim yapmak ve biraz temizlik yapmak istiyorum. Yoğun bir hafta sonu oldu ve düşünecek zamanım bile olmadı.

"Tanrı mazeret dinlemez."

Ayrıca saatlerce dans edip sonra da bir oyun kurucuyla karşı karşıya gelmiyor.

İç çekiyorum.

"Güzel bir şey giy - etekli küçük blazer ceketlerinden birini."

Ses tonum alçalıyor. "Anne, ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey yok. Clara Teyze ve ben seninle saat dokuzda dışarıda buluşacağız ve birlikte içeri gireceğiz."

"Daisy Lady Çetesi mi?"

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Bu ismi sen ve Clara uydurdunuz. Lenslerini tak. Bir zararı olmaz."

biraz makyaj yaparsın ..."

Tamir kokusu alıyorum. Kiliseye tam bir fahişe gibi gitmeliyim.

"Ayrıca, hava durumu sunucusunun nasıl çalıştığını bana hiç anlatmadın-"

"Olmadı."

Küçük bir sessizlik oluyor ve onu şehrin diğer yakasında, sadece birkaç blok ötedeki görkemli tuğla evinde hayal edebiliyorum. Kafasının içindeki çarklar dönüyor, neden daha fazla bilgi vermediğimi merak ediyor. Muhtemelen topuklarına vuruyor, kahvesini içiyor, çoktan giyinmiş ve kiliseye gitmeye hazır. Kahretsin, muhtemelen uyandığından beri bütün evi temizlemiştir bile.

"Şey, onu hiç sevmedim. Her zaman kar yağacağını söyler ama asla yağmaz. Sen daha iyisini yapabilirsin."

"Doğru."

"Lisenin bu dönem yeni bir basketbol koçu aldığını duydunuz mu? Brett Sinclair. İyi çocuktur. Onunla aynı okula gittin. Los Angeles'lı şehirli bir kızla evlendi.

-Bir şarkıcı ve ne kadar vahşi olduklarını bilirsiniz. Kimse şaşırmadı. Çocuk da yok. Eğer vaiz işe yaramazsa-"

El yordamıyla yataktan çıktım, ayağa kalkarken üzerimdeki örtüleri tekmeledim. "Vaiz! Anne, hayır. Hayatta olmaz."

"Elena Michelle, ben hâlâ senin annenim. Ve geleceğine söz vermiştin. Bu onun ilk Pazar günü ve tek yaptığının sıraları doldurmak ve ona hoş karşılandığını hissettirmek olduğunu biliyorsun. Benim işim bu. Kiliseyi destekliyorum."

O da işin içinde. Çarşamba akşamları bayanlar için İncil dersi düzenliyor. Dışarı çıkamayan yaşlılara ya da hastalara her gün yemek götürüyor. Kasabadaki kadın sığınma evini kontrol ediyor.

Ama tek yaptığı bu değil.

Lanet olsun.

"Ne dedin sen?" diye soruyor.

Yüksek sesle küfretmiş olmalıyım. "Yok bir şey. Sadece ayak parmağımı çarptım."

Nefes veriyor. "Bak, Topher'ın sana Preston ve Giselle'den bahsettiğini biliyorum. Orada olmayacaklar. Gittiler.

Preston'ın ailesine söylemek için Mississippi'ye. Üzgünüm, aşkım. Birini bulacaksın-"

"Tanrım, mutlu olmak için bir erkeğe ihtiyacım yok!"

"Uh-huh. Dokuzda görüşürüz. Giyin. Güle güle." "Anne-"

Ve telefonu yüzüme

kapattı. Kahretsin.

Bir saat.

Romeo'ya bakıyorum ve o da bana sırtarak karşılık veriyor. "Hain," diye mırıldanıyorum ve burnunu kaşıyorum. Annemi seviyor.

Yerdeki deri pantolonum gözüme çarpıyor ve homurdanıyorum. Onları kesmek zorunda değildim ama dün gece bir saatimi Google'da Jack Hawke'ı araştırarak geçirdikten sonra onunla ilgili o korkunç kitabı indirmeye çok yaklaştım. Odanın öbür ucuna fırlatmadan önce sadece ilk bölümü bitirebildim. Sophia Blaine'e göre, onunla bir maç sonrası partisinde tanışmış ve hemen sırılsıklam aşık olmuş ama adamın sarhoş ve tacizci olduğunu fark etmemiş. Eminim bu detaylar ilerleyen bölümlerde anlatılacaktır ama onları okuyacak kadar yürekli olduğumu sanmıyorum. Eski iş yerimin onun kitabını yayınlamış olmasından nefret ediyorum.

Pantolonu elime alıp Romeo'ya bakıyorum. "Annem çok şanslı ki bunlar kesinlikle boktan, yoksa hemen geri giyerdim."

Romeo kafasını yorganın altına sokar.

Aynen öyle.

Kaldırımdan aşağı, West Street'teki kütüphanenin hemen yanında yer alan ve mezhepsel olmayan bir cemaat olan First Cumberland Kilisesi'nin kemerli ahşap çift kapısına doğru yürüyorum. Daisy'deki en büyük kilisedir ve Paskalya ve Noel'de 300-350'den fazla üyeye sahiptir. Eski bir yapı olan kilise, eskiden kırmızı olan tuğlalardan inşa edilmiştir.

Yakın zamanda şaşırtıcı bir beyaza boyandı. Güzellik mağazasında bu konuda çok fazla görüş var.

Derin bir nefes alarak kıyafetimi düzeltiyorum, üzerimde kendi diktiğim minik pembe kelebek düğmeli beyaz bir gömlek var. Kalçalarımın tavan arasında bulduğum vintage siyah kadife bir kalem etek var. Nana'nın. Şanslıyım ki, o ve ben aynı kıvrımları paylaşıyoruz. Yine de etek dar. Bir süreliğine karbonhidratı azaltmam gerekebilir.

Ceketi arkada bıraktığım için annem haklı. Dikkat etse iyi olur. Kendimi asi hissediyorum.

"Geldiğim için bile şanslı," diye mırıldanıyorum kimseye.

Annem Lincoln'ünden iniyor ve adımı söyleyerek beni yanına çağırıyor. Uzun boylu ve zayıf, sarı saçları, zarif mavi takım elbisesi ve orta topuklu siyah ayakkabılarıyla görkemli. Klas. O ve Giselle birbirlerinin kopyası gibiler; güzel, havalı ve çekingen.

Keskin mavi gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyor, dudakları ayakkabılarımda kasılıyor. İç geçirdi. "Pembe ayakkabılar mı? Gerçekten mi? Sen böyle değilsin."

Ama öyleler; sadece o bunu görmüyor.

Neyse ki Topher da ben de 8 bedeniz. Dolabına sessizce girip bulabildiğim en parlak, en sürtük çifti seçtiğimde yüksek sesle horluyordu.

"Cynthia, zavallı kızı rahat bırak."

Mor çiçekli ve dantelli bohem tarzı bir elbise giyen Clara Teyze yanıma geldiğinde gülümsüyorum. Sırıtiyorum. Biraz dağınık görünüyor, küçük tüylü şapkası da tam oturmamış. Annemle aralarında on yaş fark var ve birbirlerine gece ile gündüz kadar zıtlar. Çoğu gün, Clara Teyze benim ablam gibi hissediyor.

"Ayakkabılarına bayıldım. Onları her gün giymelisin. Eminim Bay Rhodes çıldıracak," diyor Clara Teyze, kolunu benim koluma dolayarak. "Orada vaaz verecek, bunlara bir göz atacak ve kutsal kitaptaki yerini kaybedecek. Aziz Peter, kurtar beni bu kadından!" Meryem Ana'ya dua ediyor.

Annesi koluna bir tokat atar. "Kes şunu. Biz Katolik bile değiliz."

Yürürken, "Bay Rhodes sanırım vaiz," diyorum.

"Evet!" Clara Teyze diyor ki. "Bu hafta Cut 'N' Curl'deki tüm güzel dedikoduları kaçırdınız. Tanrım, Tigers'ın futbolcusu ve küçük Timmy Caine'i duydun mu-"

"Boş ver onu," diyor annem diğer yanıma geçip elimi okşarken. "Hadi vaiz için bir oyun planı yapalım."

Clara Teyze yumruklarını havaya kaldırıyor. "Daisy Lady Çetesi yine saldırıyor. Bu kasabanın sahibiyiz. Kimse bizim güveçlerimizle ya da annenizin çöpçatanlığıyla kıyaslanamaz."

"Plan... plan falan yok," diyorum sertçe.

Annem sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Karısı üç yıl önce öldü, Allah rahmet eylesin, yalnız olduğunu biliyorsun."

Gri saçlı ve elinde İncil olan yaşlı bir adam hayal ediyorum. Tanrım.

Bana yardım et.

İçimi çektim. "İkinizin de tımarhaneye yatırılması gerekiyor. Planınızın bu olduğunu bilseydim asla söz vermezdim."

Annem omuz silkiyor. "Bence birileriyle çıkmaya başlamalısın; böylece Preston ve Giselle, bilirsin . . ." Bana dikkatli bir bakış gönderiyor.

"Evlendikleri zaman," diyorum açıkça.

Clara Teyze öğürür gibi bir hareket yapıyor.

Annem ona kaşlarını çatıyor. "Kes şunu, Clara. Bu ciddi bir mesele. Elena en büyükleri ve evlenecek olan o olmalı. O yaşlı bir kız olacak-"

Gökyüzüne yalvaran bir bakış gönderiyorum. Tanrım, ben ciddiyim. Çok iyi bir kız olmadığımı biliyorum, özellikle de bu hafta sonu, ama lütfen ısrarcı annemle başa çıkmama yardım et.

"Tereddüt etmeyi bırak ve hadi Elena," diyor annem kolumdan çekştirerek.

Ona ters ters bakıyorum. Daha kötülerini de yapmıştı. Lisedeki son yılımda, erkek arkadaşım balodan bir hafta önce beni aniden terk ettiğinde, Nashville'deki bir kız arkadaşını aradı ve üniversiteli oğlunu beni alması için göndermeye ikna etti. Gönderdi de. Limuzinle, elbiseme uygun kiralık bir smokin ve güzel bir korsajla geldi. Baloya gittik ve birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık. Arkadaşlarım ona o kadar aşıktı ki zamanlarının çoğunu benimle değil onunla konuşarak geçirdiler.

Annem gizli yöntemleri olan iyi yağlanmış bir makine. Korkutucu. "Anne. Yirmi birinci yüzyıldayız. Ben hiç evlenmek zorundayım. Ölene kadar Topher'la yaşayabilirim," diyorum ve birkaç cemaat üyesi yanımdan geçip bizi içeri alırken "Günaydın" diye mırıldanırken sesimi alçaltıyorum.

Annem de onlara bakıyor, omurgası dikleşiyor. "Topher'ı tartışmayalım."

Onunla bir sorunu olduğunu biliyorum, ancak bu eşcinsel olmasıyla ilgili değil - ki bu şaşırtıcı. Ama o bir erkek ve benimle yaşıyor ve bu da kasabada konuşulmasına neden oluyor. Topher'ın benimle yaşaması konusunda beni ilk kez sorguladığında sinirlendim ve sert bir şekilde tepkimi gösterdim. Nana o evi bana bıraktı ve o ev benim. Beni biraz zorlamasına izin verebilirim ama söz konusu sevdiğim insanlar olunca... hayır.

Çan kulesi çanı çalıyor ve ben ayaklarımı sürüyerek arabama geri dönmeyi düşünüyorum.

Annem biliyor. "Bak, zaten buradasın; sadece kapıda elini sık, tek istediğim bu. Hemen yandaki kütüphanede çalışıyorsun. Eninde sonunda onunla tanışacaksın. Ayrıca, bir vaize ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin. Kullanışlı olabilirler. O da oldukça ileri görüşlü, kiliseyi beyaza boyuyor ve yeni ilahi kitapları istiyor. O da senin gibi. Modern."

Bana hiç benzemiyor.

Clara Teyze bana sırtıyor. "Sana söylemediği şey, onu Pazar öğle yemeğine davet ettiği. Güveçte tavuk ve ev yapımı mayalı ekmek yapmış. Bamya ve çedarlı patates püresi de olabilirmiş."

"Ohh, büyük silahlar," diyorum.

"Ve iyi porselenleri kullanıyoruz." Annem ışınlanıyor.

"Monogramlı peçeteler?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor.

"Ve eminim masa için taze çiçekler almışsındır," diye ekliyorum. Sırıttıyor.

Nefesimin altında küfrediyorum.

Clara Teyze ellerini kaldırdı. "Bilgin olsun, benim vaizle bir ilgim yok. Benim duymak istediğim şu hava durumu sunucusu. Çok iyi bir oyuncu olduğunu duydum." Kıkırdıyor ve ben gözlerimi kısıyorum. Topher. Bu ikisi hırsız kadar kalın kafalı.

"Topher mı söyledi?" Ona tısladım. Ne zaman vakti oldu ki? Eminim ona mesaj atmıştır. Ugh.

Sadece sırtıttıyor.

Kapıyı açıp içeri giriyoruz. Annem girişte kendisine seslenen birkaç üyeyi hemen atlatıyor ve beni salonun ön tarafına yakın bir adama doğru sürüklerken onlara alışık oldukları gülümsemesini veriyor.

Annem beni ödüllü bir keçi gibi önüne itiyor. "Patrick, canım, bu benim kızım Elena." Elinde Dönerken elini mengene gibi koluna koymuş.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Oh, ilk isim temeli. Hiç şaşırmadım.

Tamam. Evet. Patrick Rhodes, kalın kum rengi saçları ve siyah çerçeveli modern tarz çerçevelerin ardındaki zeki gözleriyle hoş görünümlü, neredeyse akademik bir adam. Tanıdığım biri gibi çok yakışıklı değil ve hatta üniversitedeki eski sevgilime benziyor. Anneme. İç çektim. Tipimi biliyor.

"Merhaba." Sesi güzel ve derindi, uzun boyluydu ve mavi takım elbisesini çok iyi dolduran zayıf bir yapısı vardı. Beklediğimden daha genç, belki otuzlu yaşların ortalarında.

Karısına ne oldu? Eminim annem biliyordur.

Eli kolumda, sanki her an kapıya doğru kaçacakmışım gibi sıkı sıkı duruyor. İkimizi de rehin tutuyor. Manyak kadın.

"Elena kasabanın kütüphanecisi. Salı ve Perşembe günleri okul öncesi çocuklarla çok güzel masal saatleri yapıyor. Çocukları çok seviyor. Bu yüzden kütüphaneci oldu."

İçten içe inliyorum. Yalan! Beni yuva kurmaya ve çocuk yapmaya hazır bir kadınmışım gibi gösteriyor. Bir gün doğru insanla tanıştıgımda bunu yapmak istiyorum. İşimi seviyorum çünkü kitaplar var, ama üç ve dört yaşındakilerle hikaye saati kızgın kedileri gütmek gibi. Topher benden daha iyi iş çıkarıyor.

Hâlâ konuşuyor. "Bir ara uğramalısın. Yeni bir biyografi bölümü açmışlar." Annem ona gülümsüyor. "Biyografileri sevdiğinden bahsetmiştin."

"Gerçekten de öyle." Sesi biraz kuru ve kaşlarını kaldırarak anneme bakıyor.

Bir sırtışıma geri alıyorum. Aptal değil ve eminim karısı öldüğünden beri bir sürü çöpçatan anne görmüştür. Bir yıl sonra evlenmek için manevra yapacağını çok iyi biliyor.

Annem Patrick'le konuşmaya devam ederken Clara Teyze kulağıma fısıldıyor. "Ben olsam yapardım. Daha düzenli gelmeye başlamam gerekebilir."

"Evet, Scotty bu konuda ne derdi?" Ben de fısıldıyorum. "Bahse girerim dün gece senin evine geldi ve şafak sökmeden gitti. Aşüfte. Onu ne zaman adam edeceksin?"

Kimse fark etmesin diye kolumu hafifçe çimdikliyor, ben de güldüğümü gizlemek için öksürüyorum.

Yüzüne bir göz attım, parlıyordu. Muhtemelen Scotty'nin postalarını onun yuvasına koyduğunu düşünüyordu.

İncelemem karşısında kızardı. "Ben aşağıdan seviyorum, siz çocuklar öyle demiyor musunuz? Daha heyecanlı."

Bana dirsek atıyor ve annemin bize ters ters baktığını görüyorum ve bir şey kaçırdığımızı anlıyorum.

Oh, evet. Vaiz.

Bay Rhodes gözlerimle buluşuyor; sonra bakışları aşağıya kayıyor ve tam olarak ayakkabılarımın üzerine düşüyor. Dört inç topuklu ve narin. Onları hissetmeye çalışarak birkaç dakika içinde zıpladım.

Bakışları tekrar yüzüme geliyor, yavaşça sırtıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi tutup sıkarken başımı sallıyorum. "Daisy'ye hoş geldiniz Bay Rhodes. Burada olmanıza sevindim." Ben de sevindim. Eski vaiz yetmiş yaşındaydı ve yıllar önce emekli olması gerekmişti.

"Bana Patrick de lütfen. Cynthia sürekli senden bahsediyor. Bu yıl da Romeo ve Juliet oyununu oynayacağınızı söyledi. Gidip kendim bakacağım."

Ona sürekli benden mi bahsediyor? Çekiniyorum.

Benim için gerçekten endişeleniyor. Yuva kurmam gerektiğine dair tüm palavralarının altında, bir yol ayrımında olduğumu hissediyor olmalı; içimde bir şeyler dışarı çıkmak için kıpırdanıyor. Muhtemelen New York'a geri taşınacağımdan korkuyor.

"Tabii ki. Yapmalısın." Bir gülümseme yapıştırıyorum. Bakışlarında küçük bir ilgi pırıltısı var. Eğer ayakkabılar onu caydırmazsa...

Hayır, hayır. Hayır, hayır. Hayır. Hayır.

Asla bir vaizin sevgilisi ya da karısı olamam.

Viskiyi, vibratörleri ve seksi iç çamaşırlarını severim-

"Teşekkür ederim, evet, burada olduğuma sevindim," diyor arkamdaki derin, kusursuz ses ve Jack'i görmek için döndüğümde içimdeki her kas şaşkınlıkla (ve rahatlamayla?) kasılıyor. Kapıdan yeni girmiş ve karşılayıcı olarak görevlendirilen çiftle sohbet ediyordu. Annem onların yanından hızla geçti ama o geçmedi.

Tıraş olmaya vakti olmamış gibi çene çizgisini koyu bir kırıkkılık gölgeliyor ve saçları sanki yeni duş almış gibi hafif nemli.

"Bu da ne?" Dedim.

Annem bana dirsek attı. "Kim o?"

"J-a-c-k."

Clara Teyze kıkırdıyor. "Ve şimdi kelimeleri heceliyor. Biri koku tuzu getirsin." Ne? Hayır.

Başımı salladım.

"Sanırım bu Tigers'ın oyun kurucusu," diye mırıldanıyor Patrick. "Vay canına. Gerçekten de sıraları doldurmuşsun, Cynthia."

Annem sadece omuz silkiyor.

Jack yavaşça dönüp bana bakıyor.

Bana gülümsüyor, bronzlaşmış yüzünde beyaz dişleri parlıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. Bir elini koyu renk dalgalarının arasında gezdiriyor, bakışları tekrar yüzüme gelmeden önce üzerimde geziniyor. Yüzünde tereddütlü bir ifade var, tereddüt eder gibi görünüyor ama sonra bize ulaşmak için adımlarını atıyor.

"Elena."

Adımı yavaşça söylüyor, ses tonu sıcak ve biraz da şaşkın.

Ayak parmaklarımdan başlayıp yüzüme doğru büyüyen yavaş bir kızarma hissediyorum.

Ödeşemiyorum. Ödeşme yeteneğim ciddi şekilde çarpıtıldı. O burada ne yapıyor?

Birbirimize bakarken birkaç saniye geçiyor ve kafamın içinde onu dün gece yağmurda görüyorum.

Clara dantel yelpazesini çıkardı ve öfkeyle sallıyor.

Anne döner beady gözler üzerinde Ben.

Bekliyorum için bir giriş. Reddediyorum.

Ağzım birden fazla kez açılıp kapanıyor ve Jack hepsini görüyor.

Ne kadar telaşlıyım.

Muhtemelen meme uçlarımdan içimde sıkıştığını görebilir. Sütyen.

Düşük belli kot pantolon giyiyor, dar ve vücuda tam oturuyor.

bacaklar, deri mokasen ayakkabılar ve bu kez lacivert-sarı pencere camı desenli bir başka düğme. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, kaslı ön kollarındaki kıllar güneşten öpülmüş.

Annem kimseye belli etmeden "Ben yerime oturacağım," diyor ama kılını bile kıpırdatmıyor.

"Yapmalıyız. O Palmers'ların arka sırayı almasını istemeyiz. Bir sıraya bir kez sahip olursan, sonsuza kadar senin olduğunu bilmiyorlar mı?" diyen Clara Teyze.

Kimse kımıldamıyor.

"Bunu yapmalarından nefret ediyorum," diye mırıldanıyor annem. "Ben onlardan daha uzun süredir buradayım. Orası benim yerim. Bu konuda bir kural koymalıyız."

Clara Teyze başını sallar. "Kocanız da, Allah rahmet eylesin, on beş yıl boyunca bu kasabanın belediye başkanlığını yaptı. Toplumun temel taşlarından birisiniz. Neredeyse kraliyet ailesindensiniz."

Patrick boğazını temizler. "Ön sıra genellikle her zaman boştur. En azından benim son cemaatimde böyleydi."

"Kimse ön sırayı sevmez. Oraya biraz viski koy, belki gelirler," diyor Clara Teyze kulağıma, ama ben Jack'e bakarak fark etmiyorum bile.

Hâlâ orada duruyor, gözleri üzerimde. Bakmayı bırakmadı!

"Gidip sıramızı kurtaralım, Cynthia," diyor Clara Teyze sonunda yüksek sesle ve annemi salona doğru itiyor.

Bize bakışlar fırlatarak kaçıyorlar.

Şimdi sadece ben, vaiz ve futbolcu kaldık. Kesinlikle kötü bir şakanın başlangıcı.

Jack, Patrick'in elini sıkmak için bakışlarımızı

kırıyor. "Jack Hawke. Tanıştığımıza memnun oldum.

Güzel yer."

Onunla benimkinden çok daha sıkı bir tokalaşmayı paylaşıyorlar. "Hoş geldiniz," diyor Patrick kocaman bir gülümsemeyle. "Aslında büyük bir hayranınızım.

Lisedeyken oynardım. Wide receiver. Seni Daisy'ye getiren nedir? Elena'yı tanıyor musun?" Patrick bir kaşını kaldırır.

"Ben biliyorum. Ve burada, Daisy'de birkaç kişi daha-" diyor Jack, sonra koro "Amazing Grace "e başlayınca duruyor.

"Üzgünüm, bu benim işaretim. Gitmem gerek." Patrick başını oditoryuma doğru itiyor. "İlk gün ve her şey. Bu harika.

seninle tanışmak." Bana bir gülümseme veriyor. "Sen de Elena. Umarım seçmelerde görüşürüz?"

"Elbette."

Ve sonra uzaklaşır, oldukça güzel vücudu koronun şarkı söylediği yere açılan kapılardan geçerek kaybolur. Şarkı lideri koroyu yönetirken oturması için önde bir sandalye olacak.

Kaşlarımı çatıyorum, Jack'e dönüyorum ve sesimi buluyorum. "Burada ne işin var senin?"

Yüzünü buruşturuyor ve yüzünde suçlu bir ifade olduğunu düşündüğüm bir ifade beliriyor. "Yemin ederim, burada olacağını bilmiyordum ama bugün çok daha ilginç bir hal aldı."

Sözlerini kafamda tekrar ediyorum. "Yani bugün kilise için Daisy'ye mi geldin?"

"Tam olarak değil."

"Bayan Riley!" Timmy Caine antreden içeri girerken ses kapıdan geliyor. Bana doğru koşup sağlam kolunu bana doladığında, diğer kolum alçıdaydı, dikkatimin dağılmasından memnun bir şekilde gülümsüyorum. Beyaz alçıda parlak renklerle yazılmış isimler var. Jack'inkini ve Jack'in sırtındaki dövmeyle çok benzeyen bir kaplan çizimini görüyorum.

Kalın, etrafı saran gözlükleri, küçük çerçevesi ve kendisinden önce bir başkası tarafından giyildiğini düşündüğüm kıyafetleriyle Timmy yaşına göre küçük ve kütüphanede en sevdiğim öğrencilerden biri. Zor zamanlar geçirdi, babası geçen yıl alkollü araç kullanırken geçirdiği bir kaza sonucu vefat etti. Piggly Wiggly'den eve dönerken bir araba kırmızı ışıktaki geçmişi ve sürücü tarafına çarpmış. Olay yerinde ölmüş. Annem çok üzgündü, birkaç gün boyunca Laura'ya yemek götürdü ve ziyaret etti. Bu küçük kasaba biraz dedikoducudur ama içimizden birinin bize ihtiyacı olduğunda insanlar birbirine kenetlenir.

Jack, Timmy'nin saçlarını karıştırır. "Hey, küçük adam. Seni burada yendim. Yapacağımı söylemiştim. Benim arabam hızlıdır."

"Bizimle kahvaltıda buluştuğunuz için teşekkürler! Ve yeni bisiklet için," diyor Timmy. "Lokantadaki muzlu krepler çok güzeldi. Annem tekrar yapmamız gerektiğini söylüyor."

Caine ailesini kahvaltuya mı götürdü?

Jack gülümser. "Bir dahaki sefere waffle deneyeceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet!" Timmy hızla uzaklaşır ve mabede göz atar. "Burası tıklım tıklım dolu. Ön sıraya oturmak zorundayız. Anne, Bayan Claymont'un koroda şarkı söylerken dişlerinin fırladığı zamanı hatırlıyor musun?"

Annemin anlattığı hikayeyi hatırlayarak gülüyorum, sonra da dün gece Jack Hawke hakkında yaptığım Google araştırmasında bulduğum noktaları birleştirerek nefesimi tutuyorum. İnternette basın toplantısından kesitler izledim, önemli noktaları öğrendim ama ezdiği çocuğun yaşı küçük olduğu için adı verilmemişti. Timmy'nin kolundaki alçıya bakıyorum ve Jack'e dönüyorum.

Jack beni izliyordu ve ona baktığımda kızardı. "Elena, ne düşündüğünü biliyorum. Onu incitmek istememiştim."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun," diyorum Timmy fuayede dolanıp boya kalemleri ve tören için bir program alırken usulca. Sürekli Jack'e bakıyor ve sırtıyor.

Laura bize ulaştı ve Jack'in yanında duruyor. "Bizimle kiliseye gelmene gerek yoktu. Kahvaltı yeterliydi." Laura ona bakıp gülümsüyor ve kahretsin, altın sarısı saçları ve şeftali ve krem rengi teniyle ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Benden birkaç yaş büyük ama lisedeki o popüler güzel kızlardan biriydi.

Tüylerim diken diken oluyor, ta ki onları tekrar bastırana kadar. Laura'yı kıskanmaya hakkım yok.

Timmy onun elini çekiştiriyor. "Hadi gel. Vaizi takdim edecekleri zamanı kaçırmak istemiyorum. Uzun boylu olduğunu duydum. Ben de uzun olmak istiyorum." Jack'e sırtıyor. "Kalıyor musun?"

Jack bana bakıyor, yüzü emin değil. "Ah, emin değilim." Kot pantolonuna baktı. "Aslında kilise için giyinmedim."

O zaman neden buraya geldi?

Timmy benden Jack'e bakıyor. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Evet," diyor Jack.

"Hayır," diyorum aynı anda.

Timmy kaşlarını çatar. "Yetişkinler tuhaftır."

"Öyleyiz," diye onaylıyor Jack, sonra dikkatini elini omzuna koymuş olan Laura'ya çeviriyor.

Jack'e sarılıyor ve ben . . . Kaşlarımı çattım.

Bize gülümsüyor ve sığınağın kapısını açıyor. "Ciddiyim Jack. Kalmak zorundaymışsın gibi hissetme. Sonra görüşürüz."

Sonra mı?

El sallayarak kapıdan çıkıp gözden kayboluyorlar ve Jack bana dönüyor. Birbirimize bakarken fuayede uzun bir sessizlik oldu.

Neden kiliseye girdi?

Laura'yla ilgileniyor mu? Onun forma takipçilerinden biri değil, ama kesinlikle güzel. Ve belli ki birlikte biraz zaman geçirmişler.

Fuaye boş, elleri cebinde beni izliyor ve ben kelimelerimi bulamıyorum.

Bana sırtıyor, dün geceye göre çok daha rahat görünüyor. "Beni gördüğünde yüzünün halini görmeliydin. Paha biçilemez. Fotoğrafını çekmeliydim. Yani, ağzın açıktı. Sinekler girebilirdi." Duraklıyor. "Burada olduğum için kızgın mısın?"

Kendime zihinsel bir sarsıntı veriyorum. Öyle miyim? Bilmiyorum. "Burası kilise. Herkese kapımız açık."

Yüzünde oldukça çocuksu bir ifadeyle sırtıyor. "Sanki birbirimize rastlamadan duramıyormuşuz gibi geliyor. Bu kader mi?"

"Bu da bir şeydir."

"Hmm. Külotun bende, Elena." Ön cebinden bir parça kumaş çıkarıyor, sadece birkaç santim, ama pullar tam orada.

Gözlerimi fuayede gezdirirken ağzım açık kaldı.
Hala boş.

"Burada olacağımı bildiğin için mi?" Bu nasıl mümkün olabilir? "Hayır, burada olacağını bilmiyordum ama seni görmeyi umuyordum.
bugün."

Oh.

Parmağıyla kumaşı ovuşturuyor, bakışlarını benden hiç ayırmıyor. "Onları istiyor musun?"

Dudaklarımı yalıyorum, parmağım onları ondan koparmak isteyeğiley seğiriyor.

"Gelin alın onları."

Ses tonundaki otoriteden, konuştuğunda hissettiğim çekingenlikten, o boğuk, karanlık sestən ürperiyorum.

Ellerimi küçük yumruklar halinde kıvırıyorum.

O külotu kiliseye getirmeye nasıl cüret eder? Annem buradayken.

Bu sefer futbolcuyu gerçekten öldüreceğim.

Bölüm 14

JACK

"Nereye gidiyorsun?" Dönüp koridorda sola doğru ilerlerken arkasından sesleniyorum, doğruca kapısı kapalı bir odaya gidiyor. Bir kıza ilk kez çıkma teklif edecek bir çocuk gibi tedirgin ve gergin hissederek peşine takılıyorum.

Cevap vermeden kapıyı açıyor ve beni takip etmemi işaret ediyor. Yanından geçerken yüzünü okumaya çalışıyorum. Küçük elleri kenetlenmiş ve omuzlarında hoşuma gitmeyen savunmasız bir bükülme var ve umarım bunun nedeni ben değilimdir. Olmak istemiyorum. Olmak istiyorum... Kahretsin, bilmiyorum, onu aklımdan çıkaramadığım dışında. Dün gece kulübün dışında onunla konuşmamın bile ne kadar güven gerektirdiği hakkında bir fikri var mı?

Oda biraz karanlık, tek ışık kilisenin bakımlı arka bahçesine bakan küçük bir pencereden geliyor.

Kutsal alana bakan büyük bir pencere var ve ben de oraya bakıyorum. Birlikte geldiği kadınları arka sırada buluyorum; biri sarışın, diğeri Elena'nınki gibi kumral saçlı.

Camına bakılırsa pencere tek yönlü, tıpkı VIP odası gibi. Odanın üst köşesinde bir hoparlör var ve koronun şarkı söylerken çıkardığı yumuşak sesi duyuyorum.

"Bizi göremiyorlar mı?" Ben soruyorum. "Kilisenin kendi VIP odası var. Harika." Aptal gibi konuşuyorum.

"Evet. Emziren anneler için." Yüzünü bana döndü, göğsü yükseliyordu.

Oh. Tamam. Tamam. Büyürken hiç kiliseye gitmedim ve birkaç yıl önce oyunculardan biri evlendiğinden beri de kiliseye adımımı atmadım. Dinle büyümedim, ne annemden ne de Lucy ile koruyucu ailede.

"Ah. Güzel."

Birbirimize bakıyoruz.

Neden söyleyecek başka bir şey bulamıyorum?

Çünkü bunun için hiç çalışmak zorunda kalmadın, göt herif.

Sanki hızlı bir kaçışa ihtiyacı varmış gibi kapıya yaslanıyor. "Neden burada olduğunu açıklamak ister misin?" Sesi titriyor ve onu etkileyebileceğimi bilmek beni daha da heyecanlandırıyor.

"Bu sabah Timmy ve Laura ile kahvaltı yaptım. Bunu dün basın toplantısından sonra planlamıştık. Beni de kiliseye davet ettiler ve içeri girip girmeyeceğimden emin olmadan onları buraya kadar takip ettim. Aynı kilisede olma ihtimaliniz nedir?"

"Şehirde sadece iki tane var, yani yarı yarıya."

"Park yerinde arabayı gördüm. Ne beklediğimi bilmiyorum. Seni fuayede görmemiş olsaydım, her şey bittikten sonra oturup seni yakalamaya çalışabilirdim."

"Anlıyorum." Dudaklarını çiğniyor.

"Dün gece benden uzaklaştın, Elena. Sana kimseye söylemediğim bazı şeyleri söyledikten sonra." Ona daha da yaklaşıyorum, omurgamda sıcak bir farkındalık oluşuyor. Ve bu karıncalanmanın ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Onu istiyorum. Kötü bir şekilde.

Ellerini önünde kavuşturur. "Jack, bak, iyi birine benziyorsun-"

"Ben değilim."

Kaşlarını çatıyor. "Öylesin."

Ben başlıyorum. Kimse böyle bir şey demez. "O zaman benim hakkımdaki makaleleri okumalısın."

"Ben yaptım. Unut bunu. Bu görüşlerin bir önemi yok. Timmy'ye nasıl baktığını gördüm ve basının nasıl

tasvir ediyor. Okuduğum her şeye inanmam, Jack. Ayrıca Quinn senin ayı astığını düşünüyor. Ayrıca, dün gece çok iyi özür diledin."

"Her şeyi berbat ettiğimden emindim, çünkü sen gittin."

Dudağını ısıyor. "Yağmurda benim için tişörtünü çıkarmıştın."

Neden benden bu kadar uzakta duruyor? Bir adım daha yaklaşıyorum, eteğinin içindeki kıvrımlarına bakıyorum.

Elini kaldırıyor. "Ve güzel bir geçirdik. Sevgililer Günü geçirdik." Kirpikleri bir an için titriyor. "Yalan söyleyip gittiğin için seni affediyorum. Ama bu bir daha olamaz."

Ve bununla seksi kastediyor.

Sesi sanki bir konuşma okuyormuş gibi çıkıyor, omurgası dik, gözleri ne halt ettiğim konusunda beni şüpheye düşürecek kadar sert. Geri kükremeden önce yarım saniye tereddüt ettim. İçeri girdiğimde bana nasıl baktığını gördüm. Sanki emmek istediği bir lollipop gibiydim.

"Seni çıplak gördüm Elena. Gerçekten de oldu. Hem de oldukça muhteşem bir şekilde." Yüzüne bakıyorum, yanağının yumuşak kıvrımını, bir ayağından diğerine kıpırdanışını alıyorum.

Benden küçük bir kahkaha geliyor. "Liseden beri bir kızın peşinden bu kadar koştuğumu hatırlamıyorum. Sana ... eşyanı geri getirdim. Bu seni mutlu etmiyor mu?" O kumaş parçasını tamamen çıkarıp önünde sallandırırken yüzünü renklendiren kızarıklığın tadını çıkarıyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor. "Yani evime gelip onları öylece teslim mi edecektin? Çünkü bu çok etkileyici. Belli ki nerede yaşadığımı biliyorsun."

Tereddüt
ediyorum.

"Evet." "Nasıl?"

"Bunu araştırması için birini gönderdim. Bu külotu istiyorsan daha yakına gelmelisin."

"Tamam." Şu anda benden iki santim uzakta; teninin sıcaklığını hissedebiliyorum, giydiği tişört göğsüme sürtünmeye yakın. Kokusunu içime çekiyorum, biraz taze-

"Gelmeden önce viski içtin mi?" Sözlerim inanılır gibi değil. "Hiç mi saygın yok senin?" Kıkırdıyorum.

Başını kaldırıp bana ters ters bakıyor. "Dün gecedan kalan bir yudumdu! Eğer bu kasabada yaşamak ve ailemle uğraşmak zorunda kalsaydın -ki bu arada beni Patrick'e ayarlamak için ellerinden geleni yapıyorlar-"

Kıskançlık her **yanimı** sardı. "Vaiz mi? Yok artık.

O sana göre değil. Sen çok vahşisin." "Hayır, değilim!"

Sırıtiyorum. "Sana nasıl vahşi olduğunu anlatmamı ister misin?"

Beni görmezden geliyor ve külotu almak için hamle yapıyor, ben de arkamdan çeğiştiriyorum. Arkamdan uzanıp onları almaya çalışıyor, göğüsleri vücuduma değiyor, sert, sıkı ve mükemmel.

"Ver şunları bana," diye tıslıyor. "Al onları."

"Sen çok büyüksün!" Onlar için bir hamle daha yapıyor ve onları almaya çok yaklaşıyor. Ondan dans ederek uzaklaşıyorum ve o da beni takip ediyor, topuklarının üzerinde biraz sallanıyor, küçük tutuşlar yapıyor, ama ben el değıştiriyorum ve onları onun ulaşamayacağı bir yere koyuyorum.

"Jack Hawke, külotumu ver." Bana bakıyor, göğsünden küçük hava kabarcıkları çıkıyor.

"Önce bana bir öpücük ver."

Kolları iki yana düşmüş, güzel gözleri kocaman.

"Neden?" "Çünkü dudaklarını düşünmeden duramıyorum." "Onları sikinin etrafında mı istiyorsun?"

Bu edepsiz kelime dudaklarından döküldüğünde inliyorum, sonra yüzündeki şaşkın ifadeye gülüyorum, sanki bunu söylemeyi hiç beklemiyormuş gibi. "Olabilir. Bunu yapmadık. Ama aynı zamanda uzun, nefes nefese bir öpücük istiyorum, birkaç cin tonik içmediğinde bana verdiği türden."

"Oh." Kafası karışmış görünüyor ve ben de söylediklerimden dolayı keskin bir nefes alıyorum.

Öpüşmek mi?

Çok erken, çok hızlı.

Ağzım hala durmuyor.

"Seni istiyorum Elena," diyorum usulca.

Sanki dans ediyormuş gibi hafifçe sallanıyor ve ben de o iri gözlerindeki beyaz benekleri, kirpiklerinin kalın ve kıvrık oluşunu, teninin mükemmel, kremi ve-

Elimden külotu çekip aldı. "Aha! Benim, çok teşekkür ederim." Bana gülüyor, kırmızı dudakları kıvrılıyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Beni kandırdın." Elimi ensesinde dolaştırıp saçlarını kabarttığı yerden sırtına dökülene kadar çekiştiriyorum. Saç telleri ipeksi ve yumuşak, kırmızı ve altın renkleri birbirine karışarak omuzlarının üzerine düşene kadar düzenliyorum.

"Ne yapıyorsunuz?" diyor, donup kalmış, sesi kısılmış, kahkahası kesilmiş. "Kilisedeyiz."

"Kilisede horoz demiştin, yani bu bir şey değil." "Horozdan bahsediyor olabilirdim."

"Bahsetmiyordun."

Kızardı.

"Seni öpeceğim, Elena. Tam burada, emziren anneler odasında."

"Bence yapmamalısın."

"Şu anda, bu durumda, öyleyim. Cuma gecesi dudaklarına yeterince dikkat ettiğimi sanmıyorum." Dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor ve başını yukarı kaldırıyorum. "Eğer kaçmak istiyorsan, işte sana fırsat."

Nefesi küçük pantolonlardan çıkıyor. "Beni öpmesen iyi edersin."

"O zaman benden uzaklaş."

"Bunu yapmak zorunda değilim."

"Gerçekten yapmalısın, yoksa olacak." "Hayır, olmayacak!"

Nefesi kesiliyor. Ama o kılını bile kıpırdatmıyor. "Son şansın," diyorum usulca, bir parçasını çekiştirerek Saç.

"Kes şunu."

Gölüyorum. "Kızgın bir kedi yavrusu gibisin. Ama hareket etmiyorsun. Seni tutmuyorum Elena."

"Hareket edemiyorum!"

"Aynı."

Nefes alıyor. "Ama burası kilise ve öpüşmemeliyiz."

"İnsanlar burada evlendiklerinde öpüşüyorlar."

"Çileden çıkarıyorsun." Dili dışarı çıkıp dudaklarını ıslatırken gözleri ağzımda.

"Sana o kadar çok şey göstermek istiyorum ki Elena."

"Seks gibi şeyleri mi kastediyorsun? Çünkü biraz deneyimsiz olabilirim, ama sizi temin ederim ki oldukça iyi ayak uydurabilirim-"

"Biliyorum." Gölüyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Bölüm 15

ELENA

Ne kadar güzel öptüğünü unutmuşum, dudakları benimkiyle buluştuğunda önce yumuşak, ağzımı ayırıyor, küçük ısırıklarla yavaşça genişletiyor, dili derinlere iniyor, benimkine doğru kayıyor. Eli önce kalçama iniyor, sonra da kıcımlı avuçlamak için kayıyor. "Elena," diye mırıldanıyor yanağıma karşı ve ağzımı tekrar alıyor, emin ve hızlı, dili benimkine karışıyor. Tadı ilahi, tatlı ve karanlık birbirine karışıyor ve beş saniye içinde sıfırdan bine çıkıyoruz, aç ve doyumsuz, ellerimiz birbirimizin üzerinde. Benimkiler göğsüne doğru kayıyor, pahalı kumaşı okşuyor, ona dokunuşumun hissettirdiği olmasa gerekenden daha erotik. Meme uçlarım sütyenimin içinde boncuk boncuk, dik ve ağrıyor ve saçlarını tutuyorum, ona batıyorum ve sahip olduğum tüm şüpheleri bırakıyorum. Neden olmasın? Onu öpmek patlayan bir yıldızı tutmak gibi, sıcak, canlı ve ölümcül - ve ben bunu istiyorum. Sadece küçük bir öpücük, diyorum kendime. Ayrıca bu, günlüğüne yazacağın türden bir öpücük; yaşlanıp saçların ağardığında hatırlayacağın türden bir öpücük.

İnliyor ve beni kendine doğru bastırıyor, kotunun içindeki sert uzunluğu hissetmeme izin veriyor. Ağzının içine doğru iç çekiyorum, ellerim omuzlarına gömülüyor. Konu bu olduğunda hiçbir şeyi utangaç ya da yavaş yapmıyor; hayır, istediği şeyin tam kalbine iniyor.

Öpüşmenin çılgınlığı içinde bir şekilde duvara yaslandım ve ellerimi başımın üzerine kaldırdı, ağzı boynuma doğru ilerliyor, sertçe emiyor, sonra oraya küçük öpücükler konduruyor. Benim adımları söylüyor. Tanrım, gerçekten

Sanki beni yemek istiyormuş gibi adımı söylemesi gibi. Eteğim yukarı kalktı ve kalçalarını hafifçe bana sürtüyor-

Hoparlörden bir adamın, Patrick'in sesi yükseliyor ve Patrick vaazına başlarken biz de dağılıyoruz.

Cehenneme gideceğiz.

Jack'in göğsü yükseliyor. "Elena, bu aramızdaki çok iyi-"

Sözünü bitiremeden yüzünü buruşturup sendeleyerek geri çekiliyor ve bir grup sallanan sandalyenin yanındaki kanepeye oturuyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor ve sol omzunu döndürüyor, parmakları derisine batıyor. Bembeyaz olmuş, yüzü gerilmiş ve kaskatı kesilmiş.

Zor nefes alarak yanına eğildim. "Ne oldu?"

Başını sallıyor, yüzünü buruştururken boğazı düğümleniyor. "Eski bir sakatlık. En kötü zamanlarda alevleniyor." Başını arkaya yaslıyor, elini omzuna bastırırken büyük nefesler alıyor.

"Ne yapabilirim ki?"

Gözlerini tavana dikmiş, hâlâ bana göre fazla solgun. "Bir şey yok. Isıtıcı pedlere, ilaçlara ve derin bir masaja ihtiyacım var." Gözlerini kapatıyor. "Bana bir dakika ver."

Küçük kanepede rahat etmesi için ona yardım etmeye çalışıyorum ama devasa gövdesiyle bunun bir faydası yok; aslında kanepeden daha büyük.

"Aleve alabilir misin?" Çantamı karıştırıyorum ve bir şişe çıkarıyorum.

"Evet." Elimden üç hap alıyor ve ağzına atıp yutuyor.

"Sana mutfaktan biraz su getireyim." Ayağa kalkıyorum ve elimden tutup beni dizlerim yere gelene kadar aşağı çekiyor.

"Hayır, gitme."

Bir spazm daha geçirirken elimi tutuyor.

"Jack, lütfen, beni endişelendiriyorsun. Kasaba doktorunu aramalı mıyım? Süslü bir doktor değil ama

ev ziyaretleri, ve eminim buraya gelecektir. Annem ailesini tanıyor-"

"Hayır, teşekkür ederim; çok nazıksınız." Yavaşça kendini oturmaya bırakıyor, nefesi daralıyor.

"Bu bir futbol sakatlığı mı?"

Gözleri benimkileri buluyor. "Aslında değil." Garip bir cevap. "O zaman ne?"

Cevap vermiyor ama kendini daha fazla kaldırıyor, sırtını dikleştiriyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. Ben de onunla birlikte hareket ediyorum, ona destek oluyorum. Ufak tefeğim ve pek yardımcı olamadığımdan eminim ama deniyorum.

Bana puslu gözlerle bakıyor. "Nashville'e geri dönmem gerekiyor. Bu olay başıma geldiğinde uyguladığım bir rutinim var ve bunu burada yapamam. Acaba. . . beni götürebilir misin? Beni götürür müsün?" Kızardı.

"Neye ihtiyacın varsa."

"Senden istemekten nefret ediyorum."

"Anlayabiliyorum."

Başını salladı. "Seni geri getirmesi için bir araba çağıracağım." "Tabii ki."

Yüzünü buruşturmaması için her şeyi kabul ederim.

Yavaşça hareket ederek kapıya doğru yürüyor, ben de yanında. Külotum düşürdüğüm yerde duruyordu, eğilip çantama tıktırdım.

Bir kahkaha attı. "Sana bir şey söylediğimde ya kızacaksın ya da eğleneceksin."

"Öyle mi?"

"Dün gece bunlar cebimdeydi."

"Sen bir sapıksın, Jack Hawke. Bunlar bunca zamandır sendeydi ve bana hiç teklif etmedin mi? Seni asla affetmeyebilirim." Gülümsedim.

"Onları bütün gece yanımda taşıdım, sanki kendime sakladığım küçük bir sırımı gibi. Sonra sen yanıma geldin ve şoktan bayılacağımı sandım." Kapının yanındaki duvara yaslanıyor, omzunu ovmak için bir an duraklıyor.

Başımı salladım. "Neden onları geri vermedin?" İç geçiriyor. "Bunu düşündüm. Muhtemelen **vermeliydim.**

Seni tekrar görmek istedim."

"Jack." İlgisi karşısında şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Seninle ne yapacağım ben?"

"İlk iş, kimse acı çektiğimi görmeden beni bu kiliseden çıkarmak. Sence bunu yapabilir misin?" Bana araştıran bir bakış attı. "Yaralandığıma dair bir ipucu bile ortaya çıkarsa ..."

Doğru ya. Kariyeri. Her konuda aşırı paranoyak. "Daisy Lady Çetesi'nin gayri resmi ve istenmeyen lideriyle konuşuyorsunuz, yani evet, kurnazım. Bu kiliseyi avucumun içi gibi bilirim. Anahtarlarınızı bana verin, ben de arka tarafa çekeyim. Tek yapman gereken bu odadan çıkmak, koridorun sonuna kadar sağa gitmek ve mutfağa varmadan önce bir yan çıkış var. Anladın mı?"

Başını sallıyor. "Akıllıca. Anahtarlarım cebimde. Onları benim için . . onları benim için alabilir misin?"

Başımı sallıyorum ve sağ cebini yokluyorum, o başını duvara yaslarken elimi cebine sokuyorum.

"Elena. . . ." diye inliyor metal anahtarları tutup parmaklarımı sert bir şeye sürttüğümde.

"Nasıl oluyor da hem heyecanlı hem de acı çekiyorsun?" Fısıldıyorum ve ona yakın olmam dışında nedenini bile bilmiyorum ve o çok güzel ve ...

Bir kahkaha atıyor. "Benim için uzun zaman oldu. Ve sanırım bu sensin."

Pekala.

Titrek bir nefes verdim ve anahtarlarını havaya kaldırdım. "Ne sürüyorsun?"

"Siyah Porsche. Dışarı çıktığında solda, büyük bir Lincoln'ün yanında." Bana bir bakış gönderdi. "Düz vites kullanabilir misin? Bu araba benim bebeğim sayılır ve senin vites değiştirme düşüncen-"

"Ninem bana on yaşındayken traktör sürmeyi öğretti. Senin süslü küçük arabayı kullanabilirim. Sorun seni ona bindirmek olabilir."

"Ben al Bakım. Bu. Tanışın sen Dışarıda içinde Üç dakika mı?"

Ona başımı salladım ve kapıyı açtım.

Ben çıkamadan elimi tutuyor. "Elena. . ." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Öyle mi?"

Dudaklarını yalıyor, yüzünde çözemediğim bir ifade var.

"Teşekkür ederim."

Gülümsüyorum. "Ne için? Buradan çıkıp eve dönmene yardım ediyorum. Bunu herkes için yaparım."

Yarı sırtıyor, yarı yüzünü buruşturuyor. "Evet, sanırım yapardın. Demek istediğim, teşekkür ederim..."

"Ne?" Fısıldıyorum. Tekrar.

"Sen olduğun için. Yalan söylediğim için beni affettiğin için. Çoğu kişiden daha fazla nezaket kapasiten var."

Ona başımı salladım. "Sadece doğru insanlarla tanışmadın, Jack."

"Belki." Yüzünde bir başka acı titreşimi belirirken gözlerini kapatıyor.

"Tamam, ben arabayı getireyim."

Başını salladı.

"Jack?"

"Öyle mi?"

İç içe geçmiş ellerimize bakıyorum. "Gitmeme izin vermelisin."

Yüzü kızarıyor ve elimi bırakıyor. "Kusura bakma. Üç dakika sonra görüşürüz."

Çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve etrafı tarıyorum. Genelde tuvalete koşturan ya da geç gelen insanlar olur ama vaizin ilk günü olduğu için kilise gibi sessiz. Homurdanarak ön kapıdan çıktım ve şık siyah Porsche'ye yöneldim.

İçeri kayıyorum ve deri koltuğu ayarlıyorum, burnum içerideki onun kokusuyla doluyor, tamamen erkek ve o. Ellerimi direksiyonun üzerinde gezdiriyorum, okşuyorum, arabayı Jack'in kullandığını düşünüyorum.

Hayal kurmayı unut. Tamam. Benim bir görevim var.

Marşı basıyorum ve motor gürlüyor, güçlü ve yolu yemeye hazır. Geri vitesle takip yan girişe doğru sürüyorum.  oktan dışarıda beni bekliyordu, omuzları dik, yüzü ta  gibi.

Dışarı fırlayıp kapısını açıyorum, o da arabaya doğru yürüyor, alçak yolcu koltuğuna bakarken yarım saniye duraksıyor. Bir dizi küfür savuruyor ve eğilip kendine çeki düzen vermeyi ba ardığında yüzümü buru turuyorum. Emniyet kemerine uzanmaya çalışıyor ama ben ondan önce davranıp kemeri çekiyorum ve yerine oturtuyorum.

"İ te," dedim.

Tam ayağa kalkıyordum ki kolumdan tutup beni kendisine doğru çekti.

"Orada i ler tam da yoluna giriyordu ve ... Bir daha öpücük alamayabilirim." Bir ka ını kaldırıyor. "Haksız mıyım?"

Ona cevap vermek yerine gülümseyip kapıyı kapattım ve tekrar içeri girip hızla kiliseden uzakla tım.

Bölüm 16

ELENA

Neredesin?

Your car is still at church. Everyone can see it.

Did you leave with that football player?

Elena Michelle, you missed Sunday lunch.

Okay, okay, I'm sorry about the preacher. But I think he liked you!

FYI, I saw on the internet that Jack Hawke has a drinking problem.

He is NOT marriage material.

Annemin bana gönderdiği bir dizi mesajı okurken iç geçiriyorum. Jack'in hiçbir özelliği içki sorunu olduğunu göstermiyor. İçgüdüsel olarak uyanık ve odaklanmış, alkolün onu yönetmesine izin vermeyecek kadar rekabetçi. Bunu nasıl bildiğimden emin değilim ama biliyorum. Evet, Cuma günü viski içti ama iyi bir viskinin de hiçbir sakıncası yok. Ayrıca, VIP partisinde elinde içki bile yoktu.

Bir de Clara Teyze'nin mesajları var:

You should have seen Cynthia at lunch. She chewed so hard I thought her teeth might break. You're with Mr. Hottie Footballer, aren't you? Sneaky devil. Take some pics for me. Bare-chested? Dick pic? LOL.

Genç erkek eğitmen yaklaşırken telefonumu yere bıraktım. Gideon bir şey. Jack'in çatı katındayız ve Jack'in sırtı ve omuzları üzerinde çalıştığı bir seansı yeni bitirmiş. "Dinlenmeye ihtiyacı var. Sorunların çoğunu çözdüm ama daha fazla ağrısı olursa yine Aleve ver. Uyuşturucu taramaları yüzünden daha sert bir şey almayacak." Sonraki sözleri gözlerimi parlatıyor. "O

gerçekten dinlenmeye ihtiyacı var. Bugün antrenman yok; ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Onunla birlikte değilim." Kendine gel, sucu çocuk.

"Uh-huh." Garip bir nedenle boynuma bakıyor. Kapıyı açıyorum. "Jack ve ben arkadaşız."

Öğretmenin sesi karşısında jöleli saçlarının diplerine kadar kızarıyor. "Özür dilerim, sadece tahmin ettim. Jack, ah, kadınlar, duyduğum her şey-"

Kapıyı daha geniş açıyorum. "Lütfen varsayımda bulunmayın. Eminim Pazar öğleden sonra yapacak başka işleriniz vardır. Hoşça kalın." "Tatlı görünebilirim ama bana bulaşma, ahbap" dercesine kibarca gülümsüyorum.

Kapıdan içeri girdi ve ben de kapıyı sıkıca kapattım.

Buraya yaklaşık iki saat önce vardık. Yakınlardaki bir dairede yaşayan Quinn'i aradıktan sonra, birlikte onu yan girişten ve özel bir servis asansöründen çatı katına çıkardık.

Gideon on beş dakika içinde geldi, bir masaj masası ve yağlar çıkardı. Jack atletik şortunu giydi, masanın üstüne çıktı ve eğitmen işe koyuldu. Gözlerim sürekli sırtındaki siyah-sarı kaplan dövmesine, hırıltılı, keskin ve ısırma hazır dişlerine takılıyordu. Birlikte geçirdiğimiz geceden zar zor hatırlıyorum, sadece göz ucuyla bakıyordum, ama çoğunlukla sırtına pek dikkat etmemiştim. Gerçekten dikkat etmeliydim. Tehditkâr görünüyor ama güzel. Parmaklarımı üzerinde gezdirmek isterdim.

Döndüğümde Jack çalışma odasında omuzlarını yuvarlıyor, yüzünde rahatlamış bir ifade var. Gözlerimi onun geniş göğsünden ayırmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Kaslı göğüs kasları, sıkı karın kaslarının dalgaları, kalçalarının siyah şortuyla birleştiği hafif V harfi. Birkaç esneme hareketi yaparken uylukları bile güçlü, kalın ve gergin.

Tavana bakıyorum. Tanrım. Biraz merhamet et.

Ayrıca, hafızam onun hakkını vermiyor.

Quinn mutfaktan içeri giriyor. "Aç mısınız efendim? Bir şeyler hazırlayabilirim."

"Yemin ederim Quinn, bana böyle demeyi kesmezsen seni kovarım," diye mırıldanıyor Jack, yüzünü fırçalayıp televizyona doğru yürürken. ESPN açılır, sesi kısıktır. "Şaka yapıyorum ama hadi ama; neredeyse aile sayılırız."

Başımı eğiyorum, Jack'in sesinde hüzünlü bir ton seziyorum. Quinn doğruldu. "Doğru."

Jack, Quinn'in daha önce sehpanın üzerine bıraktığı bir şişe Gatorade'i kapıyor ve uzun, bronzlaşmış boğazını emerek öldürüyor.

Başka tarafa bakıyorum.

Tam da karnım guruldarken.

Jack duraklar. "Aç mısın, Elena? Sanırım masaj öğle yemeği boyunca devam etti."

"Hayır, ben iyiyim." Bu sabah kahvaltıyı atlamışım. Bir hırıltı daha.

"Yalancı," diyor Jack bana doğru yürürken. Her zamanki atletik zarafetine ve hünerine tam olarak geri dönmüş değil, sol kolunu aşağıda ve yanında gevşek tutmaya odaklanırken geniş göğsünde hafif bir aksama var.

"Pizza sipariş edebilir miyim?" Quinn teklif ediyor.

Pizza mı? Pazar tavuğunu kaçırdıktan sonra mı? Vaizle olan düzen ne olursa olsun, o benim en sevdiğim yemektir. Sanırım annem şu anda Tupperware'lerde yemek artıkları saklıyordur.

Jack hala ön kapının yanında boş boş durduğum yerde bana ulaştı. Buradan çıkmalıyım. Güveç çağırıyor.

"Ne istiyorsunuz? Herhangi bir yeri arayıp teslim ettirebilir miyiz? Milano'ya mı?"

Omzunun üzerinden bir noktaya bakıyorum. "En sevdiğin değil mi?"

"Sadece ... bir gömlek giyebilir misin?"

Quinn kıkırdıyor ve sanırım bizi izlerken yüzünde memnun bir ifade görüyorum.

Jack sırtıyor. "Hayır, böyle dolaşmayı seviyorum. İnsanı telaşlandırıyor ve bunun pek sık olduğunu sanmıyorum."

Kimi kandırıyor bu? Onunla ilgili her şey beni sinirlendiriyor.

Quinn'e bakmadan, "Milano'yu ara. Salata, bolonezli makarna ve ekstra ekmek? Farklı bir şey istemiyorsan tabii?"

"Ekstra mı?"

"Cuma günü çok ekmek yedin. Hazırlıklı olmak istiyorum."

"Hmm, yaptım." Saçımın bir parçasını döndürüyorum, sonra duruyorum,

Kaşlarını çatarak. Ben ne zaman saç çeviren biri oldum?

"Beni buraya getirdikten sonra en azından bunu yapabilirim."

Ama hiç de zor olmadı, özellikle de yanımda bu kadar seksi biri varken. Aslında uykuya daldı -nasıl olduğunu bilmiyorum- ve ben de o zamanın çoğunu ona bakarak geçirdim, neden beni tekrar görme zahmetine girdiğini merak ederek.

Seks için, Elena. Adam seni becermek istiyor.

Başımı salladım. "Yemek güzeldir."

"Milano's en iyisidir. Orayı satın almakla iyi ettiniz efendim ama beni saymayın," diyor Quinn. "Bugün izin günüm ve eğer iyiyseniz, ben gidiyorum."

Quinn'e bakıyor. "Ateşli bir randevu mu?"

Quinn benden Jack'e baktı. "Ah, evet."

Gözlerimi kısarak bakıyorum. Quinn yalan söylüyor. Randevu falan yok. Clara Teyze bana Scotty'nin geceleri arka kapısından girmediğini söylediğinde hissettiğim gibi hissediyorum bu yalancılığı.

"Kim? Biriyle görüştüğünü bilmiyordum. Lucy bundan hiç bahsetmedi," diye soruyor Jack, yüzündeki ilgiyle.

Quinn'in yüzünde tıpkı Jack'le ilgili kişisel bilgileri ondan zorla almaya çalışırken onu omletimi yemeye zorladığım sabahki gibi bir geyik bakışı var.

"Uh ... şey, ben ... evet." Quinn yere bakar. "Şu siparişi Milano'ya bildireyim."

"Gerek yok. Yapabilirim. Randevuna burnumu sokmak istememiştim. Senin işin falan," diye mırıldanan Jack'in yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Sanki Jack, Quinn'in ona sır vermesini istiyor gibi. Lucy mi?

"Siz ikiniz kuzen misiniz?" diye sordum. Birbirlerine hiç benzemiyorlar.

"Hayır," der Quinn, Jack'in bunu yapmayacağı belli olduğunda. Jack'e yardım ister gibi bir bakış fırlatır, yüzü kararsızdır. "O ... um ..."

"O bizim koruyucu annemizdi," diye ekliyor Jack sessizce. "Annem öldükten sonra onunla yaşadım. Quinn ben üniversiteye başladıktan sonra ona geldi."

Koruyucu aile. Onu oraya koyacak ne olduğunu merak ederek bunu dosyaladım.

"Anlıyorum. Özel bir kadın olmalı."

Jack başını sallar.

Quinn boğazını temizler. "O harika biri. Jack askere alındıktan sonra onu Ohio'dan buraya bile taşıdı. Ona Brentwood'da kocaman bir ev aldı ve kanunla başım derde girdiğinde Jack bana bu işi verdi-"

"Eminim Elena bunları duymak istemiyordur."

Oh, ama ben biliyorum! Buradaki dinamikleri çözmeye çalışırken büyüledim.

Ama gerçek şu ki, Jack'in onun hakkında çok fazla şey bilmemi istediğini sanmıyorum.

"Elena iyi-" Quinn, Jack sözünü kesmeden önce şöyle der. "Quinn, senin randevun yok mu?"

"Evet, doğru. Ben giderim." Quinn telefonunu aldı ve beni geçerek fuayeye yöneldi. Sesini alçaltarak eğildi. "Ona bir süre eşlik eder misin Elena?"

Yüzü ciddiye.

"Neden?" O Jack Hawke. Neden onun Ben mi?

Jack'e bir bakış fırlattı, o da geri döndü. den. "Bakın, o dik duran bir adam. Biraz yanlış anlaşılmış. Ayrıca, Gideon'a kapıyı nasıl gösterdiğini duydum. Ballbuster." Duraklıyor, ifadesi sertleşiyor. "Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?"

Ona zarar vermek mi? Bu da ne demek oluyor? "Tabii ki hayır."

"Biliyordum." Sırıttıyor, yüzü aydınlanıyor. "Senden hoşlanıyor, biliyorsun. Sen ayrıldıktan sonra bana yirmi soru sordu."

Penthouse. Söylediğin her Şeyi bilmek istedi. Banyoda notunu gördü. Beş dakika boyunca güldü. Senin bir fişek olduğunu söyledi."

Ve sonra kapıdan çıktı.

Çalışma odasına döndüğümde Jack çoktan telefonda yemek siparişimizi vermiş, şoföre talimatlar veriyordu. Ayakkabılarımı çoktan çıkarmış, modern mobilyalara, siyah deri kanepelere, şık koltuklara, sehpaları süsleyen ağır cam heykellere - burada olduğum gece zar zor fark ettiğim Şeylere - bakarak çalışma odasını dolaşıyorum. Kitaplıkta ne fotoğraf ne de gerilim kitapları vardı. Mutfakta da tek bir sevimsiz kupa ya da magnet yoktu, yoksa yemek yaparken her Şeyi katalogladığım için hatırlardım. Tüm bulduklarım güzel bir mutfağın temelleriydi: paslanmaz çelik tencere ve tavalar, pahalı beyaz porselenler.

Anlamalı bir Şey yok.

Soğuk ve steril.

Nashville Şehir merkezine bakan tavandan tabana devasa cam pencerelerin önünde duruyorum. Güzel manzara. Ve stadyuma yakın, sadece bir blok ötede. Kullanışlı.

Camdaki yansımadan Jack'in bana yaklaştığını izliyorum, hâlâ çıplak göğüslü.

"Yemek yakında burada olacak." Sesi sessiz, sanki artık yalnız olduğumuz için huzursuz olduğumu hissediyor.

"Neden senin yaşadığın yere değil de çatı katına geldik?" Arkamı dönüp ona bakıyorum, yüzü gülmüyor, kaşları biraz çatık.

"Neden yapayım ki?"

"Orada daha rahat edeceğin için mi? Burası bir ev değil. Senin resimlerin ya da kupaların yok. Devon'la birlikte yaşamıyor musun? Eminim Quinn'i aramak yerine yerleşmene yardım ederdi."

"Doğru."

"Bana güvenmiyor musun?" Başımı eğiyorum, kızgın değilim ama sadece merak ediyorum. Okuduklarıma dayanarak mahremiyet ihtiyacını şimdi anlıyorum, ama böyle yaşamayı düşünmek, bu kadar

Tanıştığınız her bir kişiyle savunma yapmak çok yorucu olmalı.

Kanepeye uzanır ve yanındaki koltuğa hafifçe vurur. "Hadi, otur."

Aramızda yaklaşık bir metre mesafe bırakarak oturuyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Bana omzundaki yara izinden bahset."

Kaşlarını çatıyor.

Evet, antrenör için soyunduğunda yaklaşık beş sent büyüklüğündeki o kabarık deri parçasını görmüştüm. Nasıl olduysa daha önce gözden kaçırmışım.

"Kurşun yarasına benziyor." Şaşkın bakışları karşısında sııttım. "Daisy'nin belediye başkanı olmasının yanı sıra babam bir doktordu. Beni tıbbi fotoğraflarla eğlendirmeyi severdi. Her şeyi gördüm. Bıçak yaraları, kurşun yaraları, kırık bacaklar, hatta bir keresinde paramparça bir bilek - bu garipti." Yüzümü buruşturuyorum. "Tıp fakültesine gitmemi bekliyordu ama ben gitmedim."

"Yeterince zekisin."

"Belki."

"Hmm." Bana şaşkın bir bakış attı. "Belki de yara izime daha yakından bakmalısınız, Dr. Riley." Daha da yaklaşıyor, bacağını benimkine bastırıyor. Teninden yayılan ısı bir fırın gibi.

Omzuna dokunuyorum, parmağımı kabarık derinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum. "Fırlatma omzun değil, çünkü sağ elini kullanıyorsun, bu da iyi bir şey."

"Evet." Beni dikkatle izliyor, gözleri yüzümü arıyor. "Ama bunun bir kurşun yarası olduğunu nereden biliyorsun?"

"Öncelikle ben güneyliyim ve Daisy'de herkes geyik avlar ya da ateşli silah sahibidir. Ben şahsen silahlardan hoşlanmam ama hayatım boyunca silahlarla iç içeydim. Hatta bir keresinde geyik standında biriyle çıkmıştım. En kötü zamandı. Erkendi, soğuktu, ağaçların tepesindeydim ve tek istediğim eve gitmektir. Sanırım yakın mesafeden bir tabanca. Kol fonksiyonlarını kontrol eden sinir demeti olan brakiyal pleksusa isabet etmiş gibi görünüyor. Ameliyat mı oldunuz? Bu arada

İnsanlar omuza isabet eden kurşunların hayati tehlike yaratmadığını düşünürler, ancak kan damarlarına zarar verebilir ve şiddetli ağrıya neden olabilirler - özellikle de kaslarınızda hala dolaşan parçalar varsa; haksız mıyım?"

"Hmm."

"Ve bahse girerim, solgunluğuna bakılırsa, bu olay olduğunda daha gençtin."

"Elena. . ." Kaşlarını çatıyor.

Geri çekiliyor. Bana her şeyi anlatmıyor.

Elimi sıcak teninden çekip yutkunuyorum. Yarasını kontrol etmek için bile olsa ona dokunmamalıydım... ama ...

"Anladım. Sen özel birisin."

Derin bir nefes veriyor. "O kadar da güzel bir hikaye değil."

"Yara izleri genellikle öyle değildir."

"Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Çünkü National Enquirer'a koşup onlara söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Sadece başını sallıyor ve kumandayı kapıp Asyalı karakterlerin olduğu bir diziye tıklıyor ve ayaklarını cam sehpa dayayarak koltuğa geri yerleşiyor. "Tamam, iyi, bir kurşundu. Çocukken vurulmuştum."

"Oh."

Yüzü kızarıyor ve yüzünü kapatmaya çalışsa bile onu gizleyen kırılganlığı görüyorum.

Normalde peşini bırakırdım ama yapamam. Jack hakkında daha fazlasını bilmek istiyorum, efsanevi oyun kurucudan daha fazlasını.

"Bir tür çetede miydin? Lisede bir kızın namusunu mu korudun?"

Boş gözlerle televizyona bakıyor. "Neden bu kadar önemli?" "Çünkü bana senin kim olduğunu söylüyor."

Keskin bakışları bana dönüyor. "Önce sen. Topher kim?"

"Devon sana söylemedi mi?"

Başını sallıyor.

"O benim eşcinsel oda arkadaşım."

"Sana Greg Zimmerman'ı ayarlayan kişi, ünlü hava durumu sunucusu. Uzun boylu ve siyah saçlı bu arada. Ben çok daha yakışıklıyım."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Greg'i araştırdım. Sadece rakibimin kim olduğunu bilmek istedim. Onunla çıkacak mısın? Tekrar mı?"

"Kıskandın mı?"

"Senin tipin olduğunu anladım."

Birbirine kenetlenmiş ellerime bakıyorum.

Aramızda birkaç dakika sessizlik oluyor ve onun beni dikkatle izlediğini, incelediğini, uzun bir iç çekişle bir karar verdiğini hissediyorum. "Elena . . . annemin birlikte yaşadığı adam beni vurdu."

Bakışlarım onunkilere yapışırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Jack, bu korkunç."

Başını sallıyor, gözleri bir anıya dalmış gibi görünüyor. "Pisliğin tekiydi. Ona vurdu. Beni tokatladı. Hatta bir keresinde evimizin arkasındaki gölde beni boğmaya bile yaklaştı. Bana yüzme öğrettiğini iddia ediyordu ama pislik herif beni suyun altında tuttu. Bu yüzden hâlâ yüzemiyorum."

Dehşet üzerime çöktü. "Jack-"

"Hayır, bırak bitireyim. Beni seviyordu, ama onu daha çok seviyordu, anlıyor musun? İçki içmesine ve iğrenç bir öfkesi olmasına rağmen. Onu bırakamazdı. Bir gün okuldan eve geldiğimde burnu kırılmıştı ve ben de kendimi kaybettim. Beni duvara yasladı ve ben her şeyin bittiğini sandım. Annem ona silah çekti, o da annemin elinden silahı aldı."

Korku beni dolduruyor.

Düzensiz bir nefes alıyor. "Onu öldürdü, sonra da beni vurdu."

Elim onun elini tutuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

şaşkınlıkla yere baktı, sonra bana döndü. "Bunların hiçbirini bilmiyor muydun?"

Başımı sallıyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Hayır."

İç çekiyor. "Sophia'nın kitabında var, gerçi o biraz süslemiş."

"İndirdim ama daha fazla ilerleyemedim. Berbat bir şey."

Başparmağı elimin üst kısmını okşuyor. "Silahı ondan aldım ve onu öldürdüm. On dört yaşındaydım. Polis bunun nefsi müdafaa olduğunu bilecek kadar evimize gelmişti ama yara izimi böyle aldım. Sophia'ya göre bu yüzden sarhoş ve tacizciymişim, tıpkı onun gibi. Eskiden çok eğlenirdim..." Sesi kesiliyor. "O zamanlar ateş doluydum ve bir sürü param vardı. O çocuğun kim olduğunu bile bilmiyorum. Aiden gibi belki. Aceleci, yenilmez ve çok kibirli."

Gülümsüyorum. "Hâlâ kibirlisin."

Gülüyor ve hikâyesinin yarattığı gerginlik havadan siliniyor.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Bana uzun uzun baktı. "Hmm, seninle konuşmak kolay."

Televizyona bakıyorum, sinirlerim tepemde. "Televizyonu sevdiğini bilmiyordum.

K-dramaları."

"Evet, yaklaşık on bölümdür bu aptal adamın bu hatunu öpmesini bekliyorum ve eğer yakında bir şey olmazsa yapımcılara bir e-posta yazacağım."

"Altyazılı ve romantik bir film mi? Vay be."

Açık ağzımı içine alıyor. "Tanıştığımızda yarım kilo ekmek yediğin için seni yargılamayacağım, sen de beni K-dramalarım için yargılama."

"Yargılamamak. Kim kimdir ve neler oluyor?"

Televizyonu işaret ediyor. "Adı Seni Bir Kez Gördüm. Bu adamın adı Lee ve herkesle kavga etmeyi ve tartışmayı seven belalı bir adam. Tamamen yanlış anlaşılmış. O Dan-i. Adam kızın elbisesine soda döktüğünde tanışmışlar; sonra kız onun suratına bir tokat atmış ve şimdi kampüste kızın peşini bırakmıyor."

"Bu bir üniversite aşkı mı?" Sesimdeki kuşkuyu engelleyemiyorum.

"Bu çok iyi! Duygular çok yoğun. Yatırım yaptım."

"Yani o kıza aşık ama kız ondan hoşlanmıyor mu?" Lee ve Dan-i'nin onun başka biriyle çıkması konusunda tartışmalarını izliyorum. "Her zaman istediğini elde etmeye alışkın mı?"

Jack'in gözleri televizyona kilitlendi. "Onunla birlikte gibi, ama nasıl hissettiğini anlayamıyorum. Yani, bir keresinde onu kar fırtınasından kurtarmıştı ama kız o sırada onun arkadaşlarından birine aşıktı. Ona iyi bir adam olduğunu göstermek için elinden geleni yapıyor, ama duygusal sorunları var ve onunla konuşurken bunu belli ediyor. Hiç aşık olmamış ve onunla nasıl konuşacağını bilmiyor."

"Karmaşık ..." Bir sırtışımı geri alıyorum.

"Orada bana güldüğünü biliyorum ama sana bakamıyorum çünkü altyazıları okumak zorundayım."

"Çok tuhafsın."

"Hiçbir fikrin yok." Gülüyor. "Ama ilişkilerinin dinamiği sizi içine çekiyor."

"Aman Tanrım. Sen gizli bir romantiksin!"

"Değilim." Şimdi bana sırtıyor, gözlerinde bir parıltı var. "Ben büyük ve sert bir futbol oyuncusuyum."

"Yani? İki üniversite öğrencisi arasında filizlenen bir aşkı uyuşturucu gibi izliyorsunuz!"

"Çatlak bu! Daha öpüşmediler bile ve bu beni öldürüyor! Nesi var bunların? Neden adam kızı tutup bir tane de ona atmıyor?"

"Çünkü o zaman gösteri olmazdı!"

"Doğru." Başını geriye atıp gülüyor, sonra doğruldu, bakışları dudaklarımda. "Elena. Öpücüklerden bahsetmişken . . ." Yüzüne yaklaşıp kadar eli beni çekiyor, avucumu göğsüne koyduğumda teni ateş gibi. Onu durdurmak için ya da-

"Jack. Oynaşmamalıyız."

"Frisky mi dedin?" Gülüyor. "Ve ben buna katılmıyorum," diye mırıldanıyor. "Bilgin olsun, boynunda kiliseden kalma bir morluk var."

Gözlerim parlıyor ve tenimi beni öptüğü yere bastırıyorum. "Jack Hawke, seni pislik. Bu yüzden Gideon bana bakıp duruyordu."

beni. Şimdi bunu örtbas etmek zorundayım." İç çektim, sesimde sıcaklık yoktu. Ben de en az onun kadar zevk almıştım.

"Belki diğer tarafta bir tane daha gerekir. Eşleşen bir set." Eli enseme geziniyor, oradaki deriye masaj yapıyor, gömleğime doğru iniyor. Düğmelerle oynuyor. "Bunları yavaşça çözmek istiyorum."

"Yaralanmış olman çok kötü," diye mırıldandım.

"Hmm." Başımı kendine doğru eğiyor. Gözbebeklerindeki arzuyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Seni tekrar öpmek için ölüyorum. Bana izin verecek misin?"

Önce bana sormasını seviyorum. Kabul etmemi bekliyor. Bu sert dış görünüşün altında kadınları incitmeyen bir adam var.

"Elena?"

Onu kilisede gördüğüm andan itibaren, kalbim için tehlikeli olduğunu söylesem de, içimden bir ses tekrar onun kollarında olmak istediğimi söylüyordu.

"Öp beni."

Neredeyse tereddütle, sanki bana hareket etme şansı veriyormuş gibi yapıyor. Ama yapamıyorum. Ağzının içinde iç çekiyorum, dişlerimle dudaklarını ısıriyorum.

Baskıyı artırıyor, dudakları daha sert ve ısrarcı bir şekilde dudaklarımın üzerinde geziniyor. Biz öpüşürken zaman duruyor. Göğsü parmaklarımın altında ipeksi, yağlardan dolayı yumuşak. Yukarı çıkıyorum, yüzüne dokunuyorum, tırnaklarımı çenesindeki kaşıntıya sürüyorum ve ağzını daha geniş açıyor, beni yutuyor, daha da yaklaşıyor. Nefis kokuyor, tamamen erkek ve ilkel. Dili benimkiyle savaşıyor, emiyor, sonra bırakıyor, beni keşfediyor, benimkine sürtünüyor. Bir süre devam ediyor bu derin öpüşmeler, beni sarsıyor, göğsüne sürtünürken tenimi alevlendiriyor.

Aynı anda hem ağırlıksız hem de ağır hissediyorum, bacaklarım makaslanıyor, ... istiyorum.

Geri çekilirken göğsü yükseliyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Fazla hareket edemiyorum... omzum . . . yapacak mısın . . ."

Aklımı kaçırdım, çünkü bana ne istediğini söylemek zorunda değil. Eteğimi üst baldırlarıma doğru itip çıplak baldırlarımı okşarken hareket ediyorum ve ona sarılıyorum.

"Bu da ne?" Yumuşak bej tangama, üstündeki kahverengi saçağa bakıyor.

Boynuna bir öpücük konduruyorum. "Barbar Prenses seti, İspanya'dan ithal edilen yumuşak bir deri olan güderi ile yapılmıştır."

"Onları sen mi yaptın?"

Başımı sallıyorum, yüzümü boynunun derinliklerine yerleştirirken utaniyorum, ellerim oradaki saçlarla oynuyor, parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırıyorum.

"Çok güzeller ama çıkarabilir misin? Çıkarabileceğimi sanmıyorum."

"Külotumu tekrar çıkarmayacağım." "O zaman seni nasıl sikeceğim?"

Sözlerinin çizdiği imaj karşısında tüm vücudum kenetleniyor. "Kim demiş sevişeceğimizi?"

Eli saçlarıma dolanıyor, kafa derim karıncalanana kadar çekiştiriyor ve doğrudan merkezime bir şimşek gönderiyor. Sonra beni sertçe öpüyor, ağzı talepkâr ve sert, yanağımdan kulağıma doğru kaymadan önce. "İstiyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Ama eğer istemiyorsan Seni hala boşaltabilirim, Elena."

"Hmm," diye nefes alıyorum, kalçalarım şortundaki çadıra doğru dönüyor, ona doğru kayıyor, tangamın ince kasıklarından tenime karşı sert çıkıntısını hissediyorum.

"Bu bir evet mi?" İnliyor, koyu renk kirpikleri yanaklarına çarpıyor.

"Evet," diyorum, şortuna doğru hareket ederek.

Dudağını ısıtır. "Bunu yapmayı bırakma. Lütfen."

Parmağı külotumun altından geçip kaygan etimle buluştuğunda nefesim kesiliyor. Başparmağı en sevdiğim baskı noktamda dönerek daireler çiziyor.

"Jack . . ." Tahmin ettiğim gibi sesim kararsız ve titrek. Bu arzu bizde çok hızlı ve ben buna alışık değilim,

Bir erkekle bu kadar kontrolden çıkmış hissetmeye alışık değilim. Preston'la iyi şeylere başlamadan önce üç ay çıkmıştım ama Jack'le tek düşünebildiğim bu. Seks konusunda hiçbir zaman çok maceracı olmadım; bunun bir nedeni utangaçlık, diğer nedeni ise bana yol gösteren ve ne istediğimi gösteren doğru bir partnerimin olmamasıydı.

"Durmamı ister misin?"

"Durursan ölürüm."

"Buna izin veremem," diye gürlüyor boynuma karşı.

Parmakları becerikli, kıvrımlarımı ayırıp içeri girerken ıslaklığımla kaygan, tomurcuğumun etrafında dönmeden önce hızlı bir vuruşla dalıyor, daha iyi erişim için zorlanırken uyluk kasları altımda geriliyor. "Bluzunu çıkar." Ses tonu hırçın ve düğmeleri yeterince hızlı çözemiyorum, düğmeleri yarıklardan kaydırırken ve gömleğin ucunu eteğimin bel bandından kurtarıırken ellerim titriyor. O çıldırtıcı dokunuşunu hiç kesmiyor, beni bir kalp durdurucu saniye parmaklıyor, sonra tekrar daireler çizmeye başlıyor. Omuriliğimin tabanında keskin zevk dikenleri oluşuyor ve nefes nefese kalana kadar beni daha yükseğe itiyor. Orgazm benim için nadir ve değerlidir, eski sevgililerimin asla zaman ayırmadığı bir çalışma ve çaba gerektirir.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor, gözlerini bana dikerek.

Gülüyorum, böyle düşünmesine şaşırıyorum. Tişörtümü çıkarıyorum ve ağzı açık kalıyor. Zar zor görünen deri sütyenime bakıyor. "Seni nasıl sikmemem gerekiyor?"

Bana olan ihtiyacı beni daha da tahrik ediyor, narin demikup sütyenimin ön kopçasını açarken yüz­süzleştiriyor, bakışları karşısında göğüslerim karıncalanıyor.

"Sadece tek bir iyi elim var, o da senin amının üzerinde. Daha yakına gel." Alt dudağını ısırtıyor.

"Böyle mi?" Dizlerimin üzerine çöküp onun üzerinde durana kadar hafifliyorum.

"Daha yakın."

Elini üzerimden çekmesini istemeyerek içeri giriyorum ama o ne istediğimi biliyor ve asla durmuyor. Başını yukarı kaldırıyor ve

Ağız bir meme ucunu alıyor, dili areolama sürtünüyor, dişlerinin keskin kenarları hassaslaşmış tenime sürtünüyor. Çenesindeki tüyler bana sürtünüyor, karıncalanıyor. Ellerim saçlarını kavırıyor, ona tutunuyorum.

Bunu planlamamıştım. Gerçekten bu kadar ileri gitmesini istememiştim.

"Kafanın dolaşmasına izin verme; benimle kal," diyor, diğer meme ucuna geçiyor ve sertçe emiyor, sığabileceği kadar teni ağzına alıyor.

Beni şaşırtan ve çok iyi hissettiren lezzetli bir şekilde iğneliyor, beni istediği gibi, arzu yanaklarını kızartıyor.

İçimde iki parmağı var, yumuşak ve kolay, ve ben ona daha fazla erişim sağlamak için geriye doğru eğildim. İçimde çırpınıyorlar, bir yeri okşuyorlar ve üzerime sıçrayan yeni ısı roketiyle sarsılıyorum ve geriliyorum.

"G noktası. Elimi sür." Şakaklarında boncuk boncuk ter vardı, yüzü konsantrasyonla gerilmişti.

"Canını yakıyor muyum?" Nefes nefese kaldım. Gideon'un sözlerini hatırlıyorum.

"Hayır, hayır, hayır, durma. Omuzun lanet olsun, seni becereceğim; boşaldıktan sonra seni bu kanepenin üzerine yatıracağım."

Kafamda canlandırıyorum, koca bedeni arkamda, elleri kalçalarıma giriyor. "Konuşmaya devam et."

Şaşkın bir kahkaha atıyor. "Elena, hayatım boyunca neredeydin?"

"New York, sonra Daisy," diye mırıldandım. "Bana daha fazlasını anlat, Jack." Mavi gözleri bana parıldıyor. Kurt gibi. "Daha fazla ne?" "Aptal sporcuyla oynama. Pis konuş Jack, şimdi."

İnliyor ve o sırada yanında duran yaralı sol elini hareket ettiriyor. Göğsümde gezdiriyor, parmakları meme uçlarımda etrafına dolanıyor ve onları koparıyor.

"Jack . . ."

Elini belime doluyor ve beni sıkıca kavırıyor. "Ben de seni duvara karşı becereceğim Elena. Seninle

kıçın ellerimde ve ayakların sırtıma batıyor. Bunu henüz yapmadık. Buraya gelirken bunu düşünmeden edemedim."

Oh, oh . . .

Kalbim göğsümde titriyor. Böyle bir adamla nasıl başa çıkabilirim? Ham, ateşli ve ilkel. Titriyorum ve tavandan tabana pencerelerin camında bir yansımamızı yakalıyorum. Üstündeyim, saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor, ellerim saçlarında. Çökmüş ve neredeyse güzel görünüyorum.

"Jack . . ."

"Bebeğim, lütfen gel. Seni becermem gerek," diye gürlüyor.

Benim ol, diyor sanırım ama emin değilim ve bu doğru olamaz çünkü bunun ne olduğunu biliyorum. Bu sadece seks. Sadece aynı şeyi isteyen iki insan ve lanet olsun, neden tanıştığımız andan beri bunu durmadan yapmıyoruz?

Çünkü o olduğu kişi, sen de olduğun kişisin-

"Elena, benimle kal. Sen ve ben, hemen şimdi."

Spor şortunu indiriyor, kalın boyu dışarı fırlıyor, uzun, sert ve damarlı, mantar başı kızarmış ve sıkı, orada bir boncuk ıslaklık. Kalçalarımı kavırıyor ve beni kendisine doğru kaydırıyor, etlerimiz buluştuğunda ondan uzun bir gırtlak hırıltısı geliyor. Ona sürtünüyorum.

"Gel." Parmakları benimle oynuyor, daireler çiziyor, kadifemsi teninin ipeksi hissi kıvrımlarımı sıyrıyor. Birazcık hareket etsem neredeyse içime girecek ve tüm mantığımı aşıyorum, zihnim onunla dolu ve dokunuşu vücudumu tırmandırıyor, arıyor, özlüyor, tam oraya gelene kadar o kadar hızlı ki beni şaşırtıyor. Zevk bir tren gibi içime giriyor ve beni ele geçirip üzerimi yıkarken titriyorum, beni titreşimli bir hisle kaplıyor. Evren hareket ediyor ve ben onun dalgaları arasında güçsüz kalıyorum. Onun üzerinde dönüyorum, titriyorum, onu kayganlaştırıyorum, sürüyorum.

Jack yüzümü kendine çekiyor ve beni sertçe öpüyor. "Elena, Elena, Elena. . sen çok-"

Kapı zili çaldı.

Bölüm 17

JACK

Elena eteğini aşağı sıyrarak kucağımdan iniyor. Panik içindeki parmakları yerden aldığı gömleğinin düğmelerini ilikliyor.

"Bu bizim yemeğimiz," diyorum onu izlemekten keyif alarak. Tanrıça. Tanıdığım en seksi kadın ve bunun farkında bile değil.

"Birini atladın," diye mırıldandım. "Orta düğme. Ayrıca bana bir battaniye atabilir misin?"

"Üşüdün mü?"

"Pantolonumdaki çelik boru."

Yüzü kızarıyor ve koltuğa doğru koşarak kürk battaniyelerden birini kapıp bana geri fırlatıyor.

Masanın üstündeki aynaya doğru ilerliyor ve dağınıklığı düzeltmek için saçlarını okşuyor.

"Aman Tanrım. Deli gibi
görünüyorum." "Evet."

Bana ters ters baktı. "Ne? Sen
biliyorsun." Sırıtiyorum.

Ding-dong! Ding-dong!

"Onu almazsan makarnamız soğuyacak," diyorum gülererek, çünkü şu anda saçını bir çeşit topuz yapmaya çalışıyor, ama aletlerinin olmadığı açık. "Dostum, o ekmek çok güzel olacak ve senin tek yapmak istediğin kendini düzeltmek."

Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Sen. Bu senin hatan. Hareket etme. Bunu ben halledeceğim."

Nefesini üfleyerek saçlarından vazgeçiyor ve kapıya doğru yürüyor. Eteğinin ters giyildiğini, arkada olan yırtmacın artık önde olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Gömleği de yamuk, bir tarafı içine sokulmuş, diğer tarafı dışarı sarkıyor.

Kahretsin, onu kızdırmaya bayılıyorum. Hoşnutluk üzerime çöküyor. Milano'da yanıma oturduğu andan itibaren onunla ilgili bir şey beni yakaladı ve bu çok yeni ve canlandırıcı ve kim olduğum umurunda değil.

Tedirginlik içeri sızıyor.

Ama ben ne halt ediyorum? Korunmayı bile düşünmeden onu burada, kanepede becermeye hazırdım.

Kapıda kimin olduğunu göremiyorum ama ses hemen tanıdık geliyor. Lawrence. İrkildim. Bütün gün bana mesaj atıp Timmy ve Laura ile kahvaltının nasıl geçtiğini ve sosyal medyada paylaşabileceği fotoğraflar çekip çekmediğimi soruyordu. Çekmemiştim. Aklımdan bile geçmedi. Biliyorum bu hikayeyi döndürüp Futbolcu genç hayranıyla vakit geçiriyorsa çevirmem gerekiyor ama ...

Mırıldanıyorlar ama ben onları duyamıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Lawrence beni korumaya gelince tam bir buldog olabiliyor.

-Ona bunun için para ödüyorum ama kadınlar söz konusu olduğunda pek de yumuşak biri değil.

Onlar çalışma odasına geri dönerken ben ayakta durmak için kendimi rahatlattım. Takım elbise giymiş ve Wall Street'e özgü saç stiliyle, normalde çok etkileyici olan yüzü bomboş olan Elena'nın önünde yürüyor. Onunla ilgili sevdiğim küçük şeylerden biri de bu, onu okuyabilmem. Milano's: Bir fino köpeği kadar gergin. VIP parti: kızgın. Kilise: Şok. Öpüşmemiz: Çok ateşli.

Sonra elinde taşıdığı kağıtları gördüm.

Hay sikeyim. Gözlerim kısa süreliğine kapandı. Gizlilik Sözleşmesi konusuna yaklaşmak üzereydim ama Lawrence muhtemelen züccaciye dükkanına girmiş bir boğanın ustalığıyla beni alt etti.

"Telefonuna cevap vermiyorsun, göt herif. Ve bunun beni sinirlendirdiğini biliyorsun," diyor içeri girerken. Tişörtümün olmayışına bakıp bir kaşını kaldırıyor. "Sana ulaşamayınca Quinn'i aradım, bugün spazm geçirdiğini ve misafirin olduğunu söyledi. Onun için yeni kâğıtlar getirdim. İyi misin?"

"Güzel." Hâlâ sızlıyor. Sahada bundan daha kötü sakatlıklar yaşadım ama ne zaman ortaya çıkmak istese başımın etini yiyen bu oldu. Ama hiç bu kadar kötü acımamıştı. Bunu ona söylemiyorum.

"Güzel. Yakında eğitim kampın var. Zirvede olmak istiyorsun."

"Olacağım

."

"Tamam."

"Başka bir şey var mı?" Elena'nın kâğıtları masama bırakıp koridordaki tuvaletlerden birine doğru yürümesini izlerken daha da gerginleşerek soruyorum.

Lawrence onun gidişini izliyor. "Güzel. Mahremiyet." Sesini alçaltarak birkaç adım daha yaklaşır. "Timmy'nin okulundaki müdürle konuştum. Genç hayranlarıyla buluşup futbol topu imzalayacakmışsın. Ona gösteriştan uzak, okul toplantısı gibi bir şey olmayacağını söyledim. İyi mi?"

"Sıradan olsun. Medya olmasın."

"Kimse fotoğraf çekmeyecekse ne anlamı var ki Jack?"

Haklı olduğunu bilerek içime çekiyorum. "Instagram ya da her neyse, onun için bir fotoğraf çekebilirsin. Bunun bir sirke dönüşmesini istemiyorum. Timmy'nin okulunun ya da evinin önünde muhabir istemiyorum. Laura bundan hoşlanmaz." Kahvaltıda da aynı şeyi söyledi ve ben de hayatlarının altüst olmadığından emin olmak istiyorum.

"Peki." Ağır bir iç çekti. "Timmy bu oyun şeyini yapmanı istiyor. Bunu nasıl başaracaksın?"

Bir inilti çıkardım. Sahnede olmak istemiyorum. Kendimi orada, ayaklarımın üzerinde sallanırken, yüzüm kan içinde hayal ediyorum,

kelimeleri çıkarmaya çalışıyorum. Yok artık. Düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyor.

Beni okuyor. "Yardım etmediğin zaman seni idare etmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sadece git ve ne olacağını gör. Belki yönetmen asistanı falan olursun."

Başımı sallıyorum, midemin çukurundaki endişeden hoşlanmıyorum. "Evet."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Hâlâ gizlilik sözleşmesini imzalamadı. Bana kapıda söyledi. Ne oluyor lan? Ve şimdi burada mı? Sakatlığı hakkında basına tek kelime etti ve-"

"Omuzu biliyor. Olay olduğunda o da oradaydı."

Lawrence bir dizi küfür savurur.

"Söylemeyecek Lawrence."

"Uh-huh. Bu kızı üç gündür tanıyorsun." Başını sallıyor. "Sophia'nın bu yaranın sürekli ortaya çıktığını bilmediğine şükret."

Doğru. Sophia yara izini biliyordu çünkü memleketimdeki herkes bu hikayenin ayrıntılarını biliyordu ve bu hikaye yıllardır etrafımda dolaşıyordu. Ayrıca, Harvey'nin kız kardeşi makalesini yazdı. Sophia'ya ara sıra yaşadığım acılardan hiç bahsetmedim, çünkü bu nadiren oluyordu. Konu ona geldiğinde tereddüt ettim, ki bu onun benim için yanlış olduğuna dair bir ipucu olmalıydı.

Yine de Elena'ya söyledim. Bunu küçük bir futbol olayı olarak geçiştirebilirdim ama yapmadım. Ona hikayeyi baştan sona anlattım ve Devon'dan beri bunu yaptığımı hatırlamıyorum.

Lawrence bana Timmy'nin Daisy'deki okulu hakkında detaylar veriyor, Elena odaya geri döndüğünde sessizleşiyor. Bakışlarıma karşılık vermiyor. Kıyafetleri düzeltilmiş ve saçları pürüzsüz, uzun telleri sanki taranmış gibi parlıyor. Dudaklarında taze kırmızı ruj var. Masadan kâğıtları alıp bizden birkaç adım ötedeki masaya oturuyor, kâğıtları karıştırırken başı öne eğik, bizi görmezden geliyor.

Harika. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Hepsi bu kadar mı Lawrence? Öğle yemeğinin gelmesini bekliyoruz." Ona sert bir bakış attım. Siktir git.

Başını sallar ve döner. "Beni dışarıda görme. Acı çektiğini biliyorum. Okul için hangi gün ve saatte buluşacağımızı ve konuştuğumuz diğer şeyleri sana bildiririm." Elena'ya başıyla selam veriyor. "Memnun oldum, Elena."

Hiç kafasını kaldırmıyor. "Tabii ki."

Yüzümü buruşturuyorum. Sesi sessiz, kibar, son derece kibar. Ama ben de tanıştığıma memnun oldum demedi.

Lawrence umursamaz bir tavırla bana bakıyor ve başıyla onaylayıp gidiyor.

Ona doğru yürüyorum, omuzlarındaki sertliği fark ediyorum. "Elena. . ."

Bir elini kaldırdı. "Hayır, hayır. Bu büyüleyici belgeyi okumayı bitirmeme izin verin - bu arada Sevgililer Günü'ne kadar geriye gidiyor."

O kâğıtlarda başka neler olduğunu bildiğim için yüzüm kızarıyor: Rıza ve yaşla ilgili kesin bir ifade; ön sevişmeden anala kadar yapacağı cinsel eylemlerin açık tanımı, yanına işaret koyduğu ya da koymadığı şeyler; cep telefonu numaram, çatı katındaki Wi-Fi şifresi, dairemin konumu, hatta Lucy'nin Brentwood'daki adresi gibi kişisel bilgilerin ayrıntılarına kadar hayatının tamamı için tam bir gizlilik anlaşması. Lawrence ve avukatım bu dili buldular.

"Lawrence sana ne dedi?" Bir yanım yüz ifadesinden endişeleniyor, diğer yanım ise imzalamasını istiyor.

"O bir pislik."

"O benim pisliğim. Elena."

Beni görmezden geliyor, sayfayı çevirirken parmakları titriyor. "Bana en gülünç gelen şey, özel hayatımız hakkında biriyle konuşsam bana beş milyon dolarlık dava açacak olman. Söylemekten nefret ediyorum ama Topher ve Clara Teyze seks yaptığımızı biliyor. Ona çoktan söyledim, o da Clara'ya söyledi."

Kime söyleyeceği belli olmaz. Dedikoducu küçük bir kasabadaki bir güzellik mağazasında stilist. Orada konuştukları şeyleri bir duysanız."

Beni kızdırmaya çalışıyor.

"İyi şanslar," diye ekliyor. "Benim hiç param yok. Sahip olduğum tek şey evim ve onun da bir değeri yok. Yıllarca mahkemede kalabiliriz."

"Elena, lütfen-"

"Hayır, adımı bu şekilde söylemeye hakkın yok." Başını eğiyor, saçları yüzünü örtecek şekilde sallanıyor. "Bu çok saçma ve acayip. Mahvolmuş olmalıyım. Ne düşünüyordum ki?"

Sesindeki küçümseme karşısında duvara yaslandım. Kahretsin.

"Keşke ... Keşke okusaydım, çünkü seninle asla seks yapmazdım, Jack."

Benden uzun bir iç çekiş geliyor. "Bu bizim hakkımızda daha iyi hissetmemi sağladı, Elena. Bunu bir düşünün. İmzalarsın ve her şeye yeniden başlayabiliriz-"

Ayağa kalkıyor, küçük yumrukları kıvrılmış, çenesini meydan okurcasına eğmiş. "Bunu kaç kız imzaladı? Kaç kadını bu sikiş sarayında tuttunuz?"

Dudaklarım sıkıştı. "O olduğundan beri buraya kimse gelmedi. Yaptığı şeyi yapana kadar gizliliğe ihtiyacım yoktu. Birlikte olmak istediğim ilk kız sensin. Başka hiç kimseye gizlilik anlaşması teklif edilmedi."

"Çok gururlandım." Gözlerini odanın içinde gezdiriyor. "Sophia'yı gerçekte yaşadığınız yere hiç götürmediniz mi?"

"Hayır."

"Ne kadar zamandır onunla birlikteydin?" "Aşağı yukarı bir yıl."

Başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Gerçekten kimseye güvenmiyorsun."

"Beni suçlayabilir misin?" Sesim kısık. "Korumam gereken bir kariyerim var. Ve mahremiyetimi. Hakkımda daha fazla hikâye istemiyorum Elena."

Dudaklarını yalıyor. "Garip bir nedenden ötürü kiliseye beni görmek için geldiğini düşünmüştüm ama aslında her şey bu kâğıtlarla ilgiliydi."

"Doğru değil."

"Bence öyle. İçten içe, bu Gizlilik Sözleşmesi aklını kurcalıyor."

Duraksadım. "Evet."

"Bu konuyu daha önce açmamış olmana şaşırdım."

Belki de alınacağını hissettiğim için bundan korkuyordum.

Tedirginlikten tüylerim diken diken oluyor ama tek görebildiğim Sophia'nın Good Morning America'da seks hayatımızdan, çizgiyi aştığında onu nasıl dövdüğünden bahsetmesi. Elinde onu destekleyecek tek bir polis raporu, fotoğraf ya da hastane kaydı olmamasına rağmen, bu saçmalık yine de yayınlandı. Onun sözüne karşı benim sözümü ve ben röportaj vermediğimde . . .

Elbette, Lawrence aracılığıyla bunun gerçek dışı olduğunu söyleyen bir yorum yayınladım ve hatta onu dava etmeye çalıştım, ancak bu anlamsızdı, para israfıydı ve insanlar bunu yedi. Olay ortaya çıktığında Koç bile beni sorguya çekti. Lanet olsun. Gergin birkaç haftaydı ama nasıl bir adam olduğumu biliyor. Adidas kitaba çok sinirlenmişti, özellikle de ben bu konuda kamuoyu önünde yorum yapmayı reddettiğimde.

"Sana güvenmek istiyorum, ama ..."

"Doğru. Duvarlar." Kâğıtları topladı ve bir top haline getirdi. "Gizlilik Sözleşmeniz hakkında düşündüğüm şey bu."

Gözlerimi kapatıyorum, göğsüme sert bir örs iniyor ve imzalamadığı gerçeğinden çok onu hayal kırıklığına uğrattığım için üzülüyorum.

"Haklısın," diye mırıldandım. "Sen benden daha iyisin. Sen iyi bir adamı hak ediyorsun, kötü çocuk süperstar bir futbolcuyu değil. Seni anlıyorum. Sence bundan hoşlanıyor muyum? Yalnız olmak? Berbat, tamam mı? Berbat amına koyayım. Sırada Cosmo için onu nasıl kürtaja zorladığımla ilgili bir makale yazmak var."

Dudağını ısıyor ve gözlerini benden kaçırıyor, gözleri parlıyor ve ben duraklıyorum; kahretsin, ağlayacak mı-

"Bu doğru değil, Elena. O hiç hamile kalmadı. Ben öyle biri değilim. Beni tokatlayan bir adamla büyümüş olabilirim ama kadınlara saygı duyarım."

"Sana inanıyorum." Sözleri sessizdi.

Tanrı'ya şükür.

Okyanus mavisı gözleri tekrar bana döndüğünde berraktı. "Gecemizden kimseye bahsetmeyeceğim. Topher ve Clara Teyze'ye geri döneceğim ve onlara gizlilik yemini ettireceğim. Eğer sana bir restoranda ya da VIP odasında rastlarsam -ki bu pek olası değil- sana ikinci bir bakış bile atmayacağıma söz veriyorum. Ayrıca, bir sürü başka seçeneğin var, değil mi Jack? Neden VIP odasındaki o süper modellerden birinden çatı katı kızın olmasını istemiyorsun?"

Oraya gitmiştim. O yol kasvetli ve boş.

Ve o kızlar, dudakları büzülmüş, küçük etekleri ve gözlükleriyle Elena değil.

Alay ediyor. "Söylesene, gizlilik anlaşmasını imzalayınca ne alacağım? Mücevherler, gece elbiseleri, galalar, harçlık, yeni bir araba.

."

"Durun. Bu öyle bir şey değil. Bu bir işlem değil."

"Öyle görünüyor. Eski moda takımlara ve nereye gittiğini görmeye ne oldu? Belki bir randevu. Belki senin kim olduğun ve benim kim olduğum hakkında daha fazla konuşma? Çünkü ben, azdığın ve sıcak bir bedene ihtiyaç duyduğun zaman seviştığın, aptalca kağıtlar imzalamış bir kız olmayı reddediyorum. Ben bir insanım. Ve tam açıklama . . . ha ha . . . Senin fahişen olmak istemiyorum, tamam mı? İstemiyorum! Ben sonuna kadar takım arkadaşayım, Jack."

Çenesini yukarı kaldırmış, gözleri bana bakıyor ve ben onun utangaç olduğunu nasıl düşündüğümü merak ediyorum.

Boğazım düğümleniyor. Doğru ve güzel bir şey söylemem ve bu karmaşayı düzeltmem gereken kısım burası, belki de ona beni hiç kimsenin hissetmediği gibi hissettirdiğini söylemeliyim ... ama lanet olsun, artık bir kızla nasıl kendim olacağımı bile bilmiyorum. O haklı. Duvarlarım kalktı. Bir kalede yaşıyorum.

Bana baktı. "Bekliyorum, Jack. Az önce gerçek şeyler söyledim. Bir şey söyle."

Birbirimize bakarken birkaç dakika geçiyor ve ben bizi bu konuşmadan nasıl kurtaracağımı, onu yanıma ve kollarıma nasıl geri getireceğimi bulmak için beynimi zorluyorum.

"Her neyse," diye mırıldanıyor.

Lanet olsun. Çok uzun süre bekledim, çantasını ve ayakkabılarını alıp kapıya doğru yürüdü.

Kalması için ona yalvarmalıyım. Yalvarmalıyım. Çünkü öyle hissettiriyor ki, sırf benimle birlikte olması için kızgın kömürlerin üzerinde yürümeye hazırım.

Kahretsin.

Bu çok çılgınca. Onu

çok az tanıyorum!

O kapıyı açarken dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

Bana bakıyor, sanki onu durdurmamı bekliyormuş gibi yüzünde bir kırılganlık ifadesi belirliyor.

Ona öylece bakıyorum, yüzüne, uzun kumral saçlarına, iri gözlerine iyice bakıyorum. Lanet olsun. Onu bir daha asla göremeyeceğim. O bitti. Bunu hissediyorum.

İçini çekiyor ve koridorda yemeğimizi tutan kapıcı arkadaşın yanından geçerek dışarı fırlıyor.

Lanet olsun.

Bölüm 18

ELENA

"Alarm, alarm! Dangelak ve nişanlısı kütüphaneye yaklaşıyor!" YA kitaplarının yeni bir sevkياتını rafa kaldırırken Topher ön masadan bana sesleniyor. Yığınların arkasından çıkıp renkli camlardan dışarı bakarken ellerim bir tanesini sıkıca kavriyor.

Preston ve Giselle. Park yerindeki Lexus'una geliyorlar. Adamın kızın yanına gidip ona yardım edişini izliyorum. Kız elini adamın koluna doluyor ve kapıya doğru yürüyorlar.

Biri onları kaldırımda durdurur ve Giselle yüzüğünü kaldırır. Parlıyor.

İçimi çektim. Bütün hafta onlardan kaçtım. Açıkça yapmam gereken bir şeyle uğraşacak havada değildim. Preston Pazartesi günü aramaya, sesli mesaj bırakmaya ve tekrar mesaj atmaya başladı. Hiç cevap vermedim. Salı akşamı Giselle eve geldi ama kapıyı çalmasına cevap vermedim.

Çarşamba günü annem içeri girdi ve onlarla konuşmamı istedi. Bana Giselle'in benim kız kardeşim olduğunu ve her zaman öyle kalacağını ve işleri yoluna koymam gerektiğini hatırlattı.

Dudaklarım gerildi. Neden işleri yoluna koyayım ki? Önce benimle çıktı!

Perşembe akşamı, Clara Teyze geldi ve dikiş seansının ortasında beni şaşırttı. Gizli odamın kapısını kapattım ve ona mutfakta katıldım,

Orada biraz viski paylaştık. Nişan hakkında pek konuşmadık ama beni onlarla masaya oturmaya ikna etmenin onun görevi olduğunu biliyordum. Bunun yerine ona Jack'ten ve aptal gizlilik anlaşmasından bahsettim. Kendimizi dışarıdaki verandada bulduk, biraz çakırkeyiftik, erkekler hakkında konuştuk ve getirdiği sigaraları gizlice içtik.

Bugün cuma ve Preston ile Giselle bana ikili oynamak için buradalar. Mükemmel.

Topher yanıma kayıyor ve Nirvana gömleğinin kollarını yukarı itiyor. "Seni koruyacağım, Elle."

"Yapacağını biliyorum, ama bu işin yumruklaşmaya varacağını sanmıyorum. Preston bir dövüşçü ya da aşık değil."

Dışarıda sohbet etmeye devam ederlerken Topher'ın gözleri Preston'ın yüzünden hiç ayrılmıyor. Şubat sonu için güneşli bir gün. "Tutucu bir pislik. Bahse girerim bebekken hiç kucaklanmamıştır."

"Öyleydi ama." Annem özellikle onun üzerine titrerdi. Güzel olmak onun için çok önemliydi ve şimdi fizik doktorası yapan iyi kızı Giselle'i ilgi yağmuruna tuttu.

Kızın ona bakışını, yüzündeki yumuşak ifadeyi, gözlerindeki ışıltıyı izliyorum. Aşk. Tükürmek istiyorum.

Birkaç gün önce Jack'in çatı katından çıktığımdan beri fazladan ... kızgın değil ... ama hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Neredeyse beni durdurmaya çalışacağını düşünecektim ama yapmadı.

Ama Daisy'ye geri döndü. Dün Cut 'N' Curl'e Topher ve kendim için Sun Drops almaya gittiğimde her şeyi duydum.

O çok tatlı bir adam. Kibar ve nazik! İlkokuldaki tüm çocuklar için üç yüzden fazla futbol topu imzaladı! Küçük Timmy hemen yanında. Ne kadar yakışıklı bir adam! Bu, okul sekreteri Birdie Walker'dan geldi. Aynada bakışlarımla karşılaşan ve deli gibi sırtan Clara Teyze'ye saç diplerini rötuşlatıyordu.

Gözlerimi devirdim ve bir sandalyeye oturup dergi okuyormuş gibi yaparak dinledim.

Her öğrenci ve öğretmen Timmy ve Laura ile bire bir tanışma fırsatı buldu! Neredeyse tüm gün sürdü!

Demek Laura oradaydı. Ne güzel. Neden sadece evlenmiyorlar?

Bayan Clark'ın ona telefon numarasını bile verdiğini duydum! Acaba arayacak mı? Çok güzel bir kız. İlgilenmiş görünüyordu!

İşte bu kadar. İnledim ve belki de geveze sekretere biraz ters ters baktım. Bayan Clark henüz yirmi iki yaşında ve herkese numarasını veriyor. Aynı zamanda onun tipi.

Her neyse.

Cut 'N' Curl'den kaçtım, bir yanım beni bulmaya çalışmadığı için sinirliydim.

Bu çılgınlık mı?

Ama Daisy'deydi ve kütüphaneye uğramadı bile. Kilisenin tam karşısında! Madem benim için bu kadar hevesliydi, neden daha fazla uğraşmadı? Nerede o rekabetçi yapısı?

Ama . . .

Futbolcu ve benim aramdaki her şey bitti.

Neredeyse yüzüne fırlatacaktım. Çıkıp gittim.

Ve o takip etmedi.

Doğru.

Clara Teyze, Preston ve Giselle'in yanında sihirli bir şekilde beliriyor, gözleri kütüphanenin pencerelerine kayıyor, ama pencereler güneş için renklendirilmiş ve içeri bakan kimse beni ve Topher'ı göremiyor.

Çünkü hançer gözlerimizi görseler kaçarlardı. "Bir dakika içinde burada olacaklar." Ön masaya gidiyorum ve arkasına geçiyorum. Neyse ki öğle vakti ve burası sessiz, sadece birkaç müşteri var; bazıları masalarda, bazıları da ücretsiz internet için bilgisayar başında. Düzeltilmiş ve Fransız düğümü şeklinde toplanmış saçlarımı okşuyorum. Omuzlarımı dikleştirerek gözlüklerimi düzeltiyor ve kırmızı rujumu hızla yeniden sürüyorum.

Üçü içeri girip etrafa baktılar. Eski bir bina ama çok güzel, ben devraldığım dan beri tamamen yenilenmiş; pırıl pırıl, parlak fayans döşemeler ve bembeyaz yeni raflar. Duvarlar serin bir gri, lisenin yetenekli öğrencilerinin sanat eserleri, Daisy'deki tarihi binaların çizimleri. Duvar da kilise bile var. Sağ tarafta halı kaplı bir çocuk alanı var; oyuncaklar, yapbozlar ve hikaye zamanı için kuklalarla dolu.

Giselle'in gözleri her şeye bakıyor ama gerçekten gördüğünden şüpheliyim. Beyni bu şekilde çalışmıyor. O tamamen gerçekler ve denklemlerle ilgili.

Preston bakışlarımla buluşuyor, kahverengi gözleri yüzümü arıyor ve ben ... Kesinlikle hiçbir şey hissetmiyorum.

Topher'ın bakışlarını üzerine çeker, duraklar ve bir rafa doğru yürüyüp sesli kitaplara bakıyormuş gibi yapar. Korkak.

"Konuşabilir miyiz?" Giselle masaya ulaştığında yüzünde tedirgin bir gülümsemeyle sorar. Krem rengi pantolon ve yumuşak mavi bir bluz giyiyor. Gözlerimi biraz kısarsam

neredeyse anne gibi görünüyor. "Elbette," diyorum
n e ş e y l e . "Bunu görmek için bekliyordum.

Yüzük! Herkes bundan bahsediyor!"

Bunu yapabilirim!

Clara Teyze her gün yaptığı gibi masanın etrafından dolaşıp geliyor -gelmiyor- ve yanımda hizalanıyor. Giselle yüzünü buruşturuyor, gözlerini benden Clara'ya çeviriyor.

"Yalnız mı?" Giselle
sorar. Clara Teyze
kaşlarını çatır.

"Sorun değil," diyorum Clara Teyze'ye, hâlâ gülümseyerek. "Giselle dönüp Preston'la çıkmaya başladığından beri neredeyse bir dakika bile yalnız kalamadık! İşlerin nasıl gittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Düğünler çok heyecan verici!"

Sözlerimin olabildiğince gerçek olmasını istiyorum ama yüzünü buruşturduğunda sinirlendiğimi anlıyorum. Belki de şevkatimi azaltmalıyım.

Clara Teyze koluma vurdu. "Ben gidip romantik kitaplara bakacağım. Hiç ateşli vampir kitabı var mı? Seks sahneleri istiyorum."

Başımı salladım. "Elbette. J. R. Ward. Tüm koleksiyonu okuyun.

Buna bayılacaksınız."

Bana son bir kez bakıyor ve raflara yöneliyor.

Giselle sert bir şekilde ayakta duruyor, rahatsız görünüyor.

"Elena. Özür dilerim."

Sade ve basit.

Beklediğim buydu.

O doğrudan bir insan.

"Ne için? Erkek arkadaşımı ya da nişanımı çalmak için mi?"

Yüzü kızarıyor. "Her şeyi konuşmadığımı biliyorum ve bunu anneme hiç söylemediğin için teşekkür ederim. Seni o futbolcuyla gördüğümü ona söylemedim. Ben de sır saklarım, Elena."

Onları ofisinde öpüşürken yakaladığım günü hatırlıyorum. Öğle tatilinde kütüphaneden ofisine yürüdüğümde Temmuz ayının ortasıydı ve kavurucu bir sıcak vardı. Kafam ilişkimizin nasıl bocaladığı ile çalkalanıyordu. Topher'ın benimle yaşaması ve iç çamaşırları derken aramızda bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Onu masasında çalışırken bulmayı bekliyordum, Piggly Wiggly şarküterisinden en sevdiği sandviçi getirdiğimi görünce heyecanlanmıştı ama kız kucağındaydı. İlk tepkim şok oldu ve inanamayarak onlara bakakaldım. Sonra içime bir acı çöktü. Sonra öfke yüzeye çıktı ve onlara bağırdım ve yemeğini yere çarparak masasının üzerine jambon, peynir ve domates sıçrattım ve hışımla dışarı çıktım. Cut 'N' Curl'e doğru yürüdüm, yumruklarım kıvrılmıştı, aileme ne yaptıklarını söylemeye hazırdım, özellikle de anneme. Giselle'in kaidesinden düştüğünü hayal ederek neşeyle öfkelen dim.

Güzellik salonunun kapısına kadar geldim ve durdum.

Annemin kederli yüzünü, Giselle'e ne kadar kızacağını hayal ettim. Bir yanı m bu fikirden hoşlandı ama duraksadım, duyguları mla savaştım ve ihanetlerinin ailemizi sonsuza dek nasıl değiştirebileceğini düşündüm. Babam bir araba kazasında çok erken öldü ve ninemin kocası bile

kırkly yaşlarında kalp krizinden öldü. Riley ailesindeki kadınlar yıllarca birbirlerine kenetlendiler, bir hayat kurdular, Daisy Lady Çetesi. Clara Teyze bize böyle seslendiğinde Giselle hep gözlerini devirse de, içten içe o da grubumuzun bir parçasıydı. Bunu parçalamak istiyor muydum? Annemin üzülmelerini mi istiyordum? Annem bir süre sonra bunu atlatabilirdi ama Clara Teyze asla atlatamazdı. O bana herkesten daha yakın.

Aile sahip olduğum tek şey, gerçekten. Küçüklüğümde beri içimde yer etmiş. Bu yüzden ninem öldükten sonra Daisy'de kaldım. Ninemdeki Noeller, annemin her şeye burnunu sokması, Clara Teyze'nin aşk hayatı. Tüm bu anılar kafamın içinde dönüp duruyordu. Bizi ayırmak ya da hayatlarımızın dokusunda bir yırtılmaya neden olmak istemedim ve o öpücük kesinlikle bir yırtılmaydı.

Yıllardır sahip olduğumuz her şeyin aptal bir adam yüzünden mahvolmasını istemiyordum.

Ben de kendimi toparlayıp içeri girdim ve Preston'dan ayrıldığımı ve ilişkimizin bittiğini açıkladım. Bütün yaşlı kadınların duyduğundan emin oldum. Sonra Preston ve Giselle'e mesaj attım ve onlara ne halt istiyorlarsa yapmalarını söyledim. Birkaç küfür kullandım.

Annem, Giselle'in benim bıraktığım yerden devam ettiğine inanıyor. İlk başta bundan hoşlanmadı, Pazar öğle yemeklerinde bana hep endişeli bakışlar gönderdi, ama ben elimden geldiğince idare ettim.

"Şu yüzüğü görelim," diyorum, tezgâhın üzerine eğilip kitapları iterek yoldan çekiliyorum.

Giselle uzun zarif parmaklarını masanın üzerine koyarak sertçe hareket eder.

"Vay canına. Prenses kesim. Tam bir karat mı?" Böcek gibi inceleyerek soruyorum. Benim zevkim değil. Ben zümrüt ya da yakut severim. Renk.

"Evet. Evlenme teklif edeceğini bilmiyordum, yoksa önce sana söylerdim, Elena."

"Uh-huh. Bu hafta çok meşguldüm. İkinize de geri dönemediğim için üzgünüm."

Yutkunuyor, yüzü gergin. "Seni asla incitmek istemedim. .
."

"Yine de onu öptün." Gülümsüyorum.

Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Evet. İsteyerek yapmadım. İstemedim." Boğazı kıpırdıyor, sesi biraz çatlıyor ve ben başımı eğiyorum, ondan gelen duygulara alışık değilim. Duygusal olan benim. Benim olayım bu. O ise soğuk olan. "Olmasını bile planlamadığım bir şeyin içine girdin."

Yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. Bu değil onu hiç sevmedim.

"O zaman neden yaptın?" Kaba bir şekilde sordum.

Aylar önce kalpten bir konuşma yapmalıydık ama o meşguldü, döndüğünden beri Nashville'de yaşıyordu, Vandy'de okuyordu, ben ise kafamı kuma gömüp kalbimi dikiyordum.

"Yemin ederim, bu onun ofisine ilk gelişimdi. Ağustos'taki doğum günün hakkında konuşmak için uğramamı istedi. I . . . I . Ne olduğunu bilmiyorum. O sadece ... beni öptü ... ve ..." Nefes alıp veriyor, elleriyle yanaklarını siliyor. Bir kutu mendil alıp bir tanesini ona uzattım. Aldı ve gözlerini kuruladı. "Senin gölgede büyümenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sen odaya girdiğinde tüm dünyanın nasıl sana yöneldiğini? Komik, tüm yaratıcılığıyla tatlı Elena."

Kekeledim. "Sen neden bahsediyorsun? Güzel olan sensin. Yirmi üç yaşında doktora yapıyorsun. Ben tıp fakültesini bile bitiremedim."

Başını bana doğru sallıyor. "Işıl ışıl yanıyorsun Elena. Nana bunu gördü. Seni en çok o severdi. Sana nasıl dikiş dikileceğini gösterdiğinde, araba kullanmayı öğrettiğinde, New York'taki maceralarını anlattığında bunu yüzünde görürdüm." Duraklıyor. "Sana evini bıraktı! Onun her şeyi sende: kıyafetleri, küçük bibloları, viskisi, üzerinde oynadığımız güzel merdiven, şekerleme yaptığımız kanepeler, dışarıdaki ağaçta salıncak ..." Dudağını ısıyor. "Clara Teyze bile. Ona çok yakınsın."

Oh.

Nana evini bana bıraktı. Annem ve Clara Teyze Cut 'N' Curl'ün ortak mülkiyetinin yanı sıra parasal hediyeler de aldılar. Giselle'e Daisy'deki çiftlik arazisi miras kaldı.

"Ben en büyükleriyim, Giselle. Ve o arazi çok para eder. Nashville'e yakın, güzel tepeler. İki yüz bin dolar değer biçildi. Eminim daha da artacaktır."

"Mesele para değil. Evi aldın çünkü Nana senin almanı istedi. Seni daha çok seviyordu." Ses tonundaki kıskançlığı duyuyorum ve başlıyorum. Vasiyet okunurken hiç umursuyormuş gibi davranmamıştı.

Burnunu çekiyor. "Herhangi bir çatlağa neden olmak istemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim."

İşte bu noktada birbirimize benziyoruz. Barış yapıcılar.

Sadece aylardır gerçek bir konuşmadan kaçıyoruz.

Belki de Nana beni daha çok seviyordu. Bilemiyorum. O bana yöneldi, ben de ona. Bir elmanın iki yarısı.

"Dikiş dikmeyi hiç öğrenmek istemedin. Baban sana araba kullanmayı öğretti." Duraksıyorum, duygularına karşı çıkmaya çalıştığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. İnsanlar nasıl hissediyorlarsa öyle hissederler. Bunu değiştiremezsin. İç çekiyorum. "Onun eşyalarını alabilirsin, Giselle. Senin kişisel bir eşyaya sahip olmamanı asla istemedim." Kulak misafiri olmayan Preston'a bakıyorum. "Preston'la kıskandığın için mi ilgilendiğini söylüyorsun? . kıskandığın için mi?" Aramızda her zaman küçük bir rekabet vardı. Ben ortaokulda ilçe heceleme yarışmasında ikinci olurken, o üç yıl sonra kendi yılında birinci oldu. Ben New York Üniversitesi'nden kısmi burs alırken, o Memphis Üniversitesi'nden tam burs aldı.

NYU çok daha prestijli, diye fısıldıyor küçük bir ses.

Kaşlarını çatıyor. "Tıp fakültesine gitmediğini söylüyorsun, ama isteseydin gidebilirdin, ama sen sevdiğin şeyi seçtin. Her zaman inandığın şeyi savunuyorsun. Sen ... cesursun."

Hayır, düşünmüyorum. İç çamaşırlarımı düşünüyorum. "Ben de senin iç çamaşırlarını biliyorum."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Preston. Pislik. Çeneni kapalı tutsan iyi edersin."

Bir kahkaha attı. "Tabii ki söylemem."

"Güzel. Çünkü tüm o güzel sarı saçlarını yolmak zorunda kalabilirim."

Ciddi olabiliyim.

Sırıttıyor. "İşte orada. Ateş. Eğer Preston'ı gerçekten önemsiyor olsaydın, anneme gerçeği söylerdin ve benimle aylar önce yüzleşirdin! Pazar öğle yemeğinde kaç kez patlamayı bekledim biliyor musun? Ama hiç yapmadın. Çünkü onu gerçekten sevmiyordun."

"Peki ya sen?"

Başını sallıyor. "Tanıştığımız andan itibaren bir şeyler olduğunu biliyordum. Görmezden gelmeye çalıştım ama bana mesaj atmaya devam etti ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim."

Anlık cazibe, hem de kendi evimde. Acıtıyor.

Yüzümü okumuş olmalı. Hiçbir şey saklayamam. "Mesele senin olanı almak değildi Elena. Onunla aramızın böyle olmasından nefret ediyorum. Hem de çok. Sonsuza kadar peşimi bırakmayacak. Eğer o mesajı bize göndermemiş olsaydın, onunla asla çıkmazdım, biliyorsun. Çekip giderdim."

Belki de. Ama o öpücükten sonra o ve ben zaten mahvolmuştuk. "Ateşli bir tane buldum, Elena!" Bu Clara Teyze.

Ama yine de bir aşk kitabı kapmayı başardı.

O yaklaşırken masadan doğruluyorum ve elimdekini havada sallıyorum. "Ben alırım. Sadece ateşli bir sahne okudum. Whew." Kendini yelpazeliyor, gözleri benimkilerde. İyi misin? diye soruyorlar.

Bilmiyorum. Bir kız kardeşin ihaneti zordur. Ve buna gerek bile yoktu. Preston önce benden ayrılmalıydı. Her şeyi yanlış sırayla yaptılar.

Hayat karmaşıktır, özellikle de aşk. Kafamın içinde Nana'yı duyuyorum ama gururumun beni dinlemeye hazır olduğundan emin değilim. İkisine de güvenmiş olmam hâlâ canımı acıtıyor.

Preston yaklaşımlar ve Masa, muhtemelen görmek konuşmamızın sonuna geldiğimizi fark ettim. Bana bir göz atıyor, yarım saniye boyunca gömleğime bakıyor ve ben kıllanıyorum. Üzerinde küçük kalpler var ve kırmızı kadife yakasıyla oldukça sevimli, ama gözlerini göğüslerimden uzak tutsa iyi olur. Bakışlarını hemen indiriyor ve Giselle'in elini tutuyor, onunkıyla birleştiriyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor bize.

Tam takım pijamalarını, ortalama yapısını ve vasat penis boyutunu hatırlayarak sırtıyorum. Klitorisimi bulamaması!

"Ona ... bilirsin ... hakkında sordun mu? ." diyor Preston Giselle'e, onu dürterek.

"Ne?" Dedim.

Giselle derin bir nefes alır, bakışlarını Preston'a çevirirken gözleri pişmanlık doludur. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Evet," diye mırıldanıyor. "Bu mükemmel."

Clara Teyze elindeki kitabı tezgâha çarptı. "Hepiniz tükürseniz iyi olur. Bütün gün bekleyemeyiz. Kesmem gereken saçlarım var."

Giselle gözlerini kapatır.

Preston'a kaşlarımı çatıyorum. "Bana ne soracaksın?"

O da kaşlarını çatı. "Annen nişan partisini senin evinde yapmamızı önerdi. Kasabadaki en büyük ev orası, toplum merkezi dolu, kilisede de tadilat var ama orada alkol de isteyeceğiz, o yüzden bu bir seçenek değil. Benim Oxford'da büyük bir ailem var, Giselle'in de Memphis'ten arkadaşları var ve bence sizin eviniz mükemmel olur."

Tam bir pislik!

Giselle'e bakıyorum, yüzü kızarmış. Diyor ki, "Annem nasıldır bilirsin. Aklına bir fikir geldi mi-"

"Evet, biliyorum." İçimde hangi duygunun dalgalandığını tanımlayamıyorum, ama ona güç veriyorum. Gülümsemeye çalışıyorum. "Evim mükemmel! Hadi yapalım şu işi!"

Giselle gözlerini kırpıştırır ve Preston bir kolunu ona atar. "Gördün mü? Sorun yok. Sana söylemişim. Elena en iyisidir."

En iyisi mi? Ha.

Giselle gözlerini kırpıştırıyor; bunu ellerini sıkmasından, bakışlarının benimkileri tutmaya çalışmasından anlayabiliyorum.

Onun yerine masanın üzerindeki kitaplara bakıyorum.

Ve birkaç kelime daha mırıldanıyorlar, bir şey için özür diliyorlar, ama ben zar zor dinliyorum, başım hızla dönüyor. Bir parti. Çalıları budatmam, halıları ve perdeleri temizletmem gerekecek.

Clara Teyze onları kapıdan çıkarıyor ve Topher yanımda, kollarını omuzlarıma doluyor.

"Duydun mu?" Periyodik olarak yanımdan geçtiğini gördüm.

Başını sallıyor, Lexus'a binip uzaklaşmalarını izlerken yüzü asılıyor. Beni sıkıyor. "Onlar için bir parti vermek zorunda olmadığını biliyorsun, Elena. Pek sayılmaz. Nashville'de bir yerde yapabilirler."

"Hayır, istiyorum. Gerçekten ediyorum. Şehirdeki en güzel eve sahibim ve yardım etmek bir kız kardeşin görevidir. Orada zaman geçirdi. Özel anıları var. Daisy onun memleketi."

"Çok naziksin. Ayrıca, o bir göt. Seni kesiyordu."

Omuz silkiyorum. "Memeler yüzünden. Erkeklerin elinde değil."

"Elle, tatlım, sensin. Keşke seni herkes gibi görebilseydim. Lanet olası Preston. Umarım Giselle onun gezici bir gözü olduğunu biliyordur." Duraklıyor. "Gerçekten onu korkuttuğunu düşünüyorum. Seninle yaşamamdan hiç hoşlanmadı."

İrkildim. "Ben öyle bir şey demedim."

"Anlayabiliyorum. Kirli bakışlar ve her şey."

"Kocası olacak, o yüzden olumluya odaklanalım. O ..." Duruyorum, aklıma tek bir güzel özellik gelmiyor.

"Korkunç bir yatış olduğunu biliyoruz."

Gülüyorum.

"Ve Hog from Hell'den hiç hoşlanmazdı," diye ekliyor. "Romeo bir keresinde onun ayakkabılarına sıçmamış mıydı?"

Evet.

"Bir ruloyu bitirdiğinde tuvalet kağıdını asla yerine koymazdı!"

Başımı salladım.

"Ve burun kıllarının kesilmesi gerekiyor."

Homurdanıyorum. "Ayak tırnaklarını görmeliydin. İğrenç."

Topher bana bakıyor. "Çok mu üzgünsün?"

Genelde anlayabilirim ama bugün değil."

Uzun bir iç geçirdim ve ona başımı salladım. Onları içeri girerken ilk gördüğümde gözyaşlarımın akmasını bekliyordum ama hiç akmadı.

"Biliyorsun, Greg'le konuştum."

"Öyle mi?" Ben de sordum.

Başını sallıyor. "Seninle gerçekten tanışmak istiyor."

"Uh-huh. Son tanışma randevumun nasıl sonuçlandığını biliyoruz." "Ben Ciddiyim. I gösterdi onuo

resim . Biz at

Cadılar Bayramı - hani sen tart gibi giyinmiştin, ben de rahip olmuştum ya? Çok hoşuna gitmişti." Kaşlarını sallıyor. "Sadece söylüyorum... Senin tarzındaki seksiliği seviyor."

Bir kitap aldım ve tarayıcıdan geçirdim. "Hayır. Preston ve Jack arasında, bu kızın erkeklerle işi bitti."

Bölüm 19

ELENA

Ertesi Pazartesi akşamı işten sonra Topher'la birlikte akşam yemeğinden sonra toplum merkezine girdik. Evimden sadece bir blok ötede - kasabadaki çoğu şey gibi - Ana Cadde üzerinde. Birkaç yıl önce yenisi yapılan kadar eski ilkokul olarak kullanılıyordu. Merkezin kafeteryasında tombala geceleri ve satranç kulüpleri düzenleniyor, sınıflarda bale ve salsa dansı öğretiliyor ve spor salonunda oyunlar oynanıyor.

İçeri girdiğimizde belki otuz kişilik bir kalabalık vardı, bazıları sandalyelerde oturuyor, bazıları sahnede fon ve bloklama üzerinde çalışıyor, diğerleri ise bir araya toplanmış arka duvarı okuyorlardı. Seçmelere katılanların listesi.

Etrafımıza bakarken Topher'a "Seçmelerim berbattı," diyorum. Seçmeleri geçen Cuma gecesi yapmışlardı; Giselle ve Preston'la yaşadığım fiyaskodan sonra.

Yönetmenimiz Laura, elinde pano, sahnenin önünde ve ortasında duruyor, oyuncularını tebrik ediyor. Sahneyi çevreleyen perdeler yırtık pırtık siyah kadife, kalın kıvrımlarla yumuşak bir şekilde örtülüyor. Beton duvarın üzerinde **DAISY İLKOKULU** yazıyor ve iki yanında kükreyen iki aslan nöbet tutuyor.

Timmy, Laura'nın yanında, ıslık ıslık. Bir el sallıyor ve spor salonunun zemininde koşuyor, ayakkabıları parkede gıcırıyor, bacakları pompalanıyor. Sanırım bileği daha iyi.

"Bayan Riley, Bayan Riley, Juliet'i yakaladınız!"

Sağlam kolunu belime doladı.

Ona gülüyorum. "Aslında o rol için başka kimsenin denendiğini sanmıyorum."

Siyah gözlüklerini yukarı itiyor. "Sen bunun için mükemmelsin ve tahmin et ne oldu?"

"Ne?"

Patlayacakmış gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Bir haftadır sır gibi saklıyorum ama Romeo için kimsenin seçmelere katılmadığını fark ettiniz mi?"

"Oh, fark etmemiştim." İnsanların gelip gittiği telaşlı bir akşamdı. Birkaç satır okudum ve sonra ayrıldım.

"Bilin bakalım kim o!"

İçime bir huzursuzluk çöktü. Timmy'nin bu kadar heyecanlanacağı tek kişi kim? Hayır, hayır.

"Jack Hawke!" Timmy mutlu bir ciyaklamayla haykırıyor. "O Romeo olacak! Herkese söylemek için can atıyordum ve sonunda söyleyebileceğim! Bu konuda ne düşünüyorsun? Harika değil mi?"

"Harika," diye nefes alıyorum.

Topher'a baktım. "Biliyor muydun?"

"Cut 'N' Curl'de takılıyor olabilirim ama bu şehirdeki her şeyi bilmiyorum. Bu benim ve güzellik salonunun gözünden kaçtı. Ama tiyatro programımız için harika. Belki parayı bazı iyileştirmeler yapmak için kullanabiliriz. Yeni bir spot ışığına ve mikrofonlara ihtiyacımız var."

Timmy etrafımızda daireler çizerek koşuyor. "Bu büyük bir sırdı! O

-Sadece anneme yardım etmek ve asistan olmak istiyordu ama bu çok aptalca. Ona gerçek bir rolü olmasının ne kadar anlamlı olacağını söyledim. Bir kahraman rolü. Jack'in bir kahraman olmaya ihtiyacı var. Çok nazik bir şekilde sordum."

Yalvardı. Evim üzerine bahse girerim.

Timmy durdu ve arkama baktı. "Ve işte orada!"

Başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor ve ben dönüyorum, kalbim göğsümde uçuşuyor, kelekler çırpınıyor.

Jack sanki buranın sahibiymiş gibi spor salonuna giriyor. Kot pantolon ve dar siyah-altın rengi Daisy Lions uzun kollu gömlek giymiş, beni görünce duraksıyor, neredeyse tökezliyor.

Gözlerimiz
birbirine
yapışıyor.
Bakışlarımı
indiriyorum.
Lanet olsun.
Hala inanılmaz seksi.

Topher'in omzunun arkasından gizlice bir bakış daha atıyorum. Jack'in yüzünde o dağınık ifade var ve belki de gözlerinin altındaki koyu halkalar, ama spor salonu loş. Yeni tepe lambalarına da ihtiyacımız var. Yarısı çalışıyor, yarısı çalışmıyor.

"Kurbağa kılından daha ince," diye mırıldanıyor Topher sesinde huşu ile.

"Hain," diye mırıldandım.

"Ve o gözler. Topaz gibi parlıyorlar. O aygıra binmene şaşmamalı."

Ona sertçe dirsek attım.

Homurdanıyor. "Özür dilerim. Senin için ondan nefret ediyorum. Ben sonuna kadar Elle'in tarafındayım."

Bu sözler karşısında mutsuzluk kaplıyor içimi. "Hayır, ondan nefret etme. Çok fazla insan nefret ediyor ve o ... bunu hak etmiyor." Bana yarısı hakkında anlattığı hikayeyi düşünüyorum. Annesini kaybettikten sonra başka birinin canını almak ne kadar zor olmalı. Bunun şiddetini, ıstırabını ve sonrasında yaşananları hayal bile edemiyorum. Ben istikrar ve sevgiyle büyüdüm, o öyle değildi.

Topher kolunu bana doluyor ve yüzümü izliyor. "Pişman mısın, Elle?"

Evet. Keşke onu bir kez daha öpseydim -o çok iyi yaptığı nefes nefese öpüşmelerden birini- böylece önümüzdeki birkaç yıl boyunca bunu kafamda oynatabilirdim.

"Hayır. Silahlarına sadık kaldı. Ben de öyle yaptım." "Hmm."

Ona bir bakış attım. "Benim prensiplerim var. Seksi profesyonel bir alışverişe indirgedi. Kendinden hiçbir şey vermeden düzenli bir ilişki istiyor. Ben bunu yapamam. Benden bıktığında ağlayan ben olurum."

"Kimse senden bıkmaz."

Ona yaslanıyorum, duygularım boğazımı tıkıyor. "Topher, aşık olduğum erkekler hep terk eder." Ona bir bakış fırlattım. "Ona aşık olduğumdan falan değil."

"Mohawk içeri girdi," diye ekliyor Topher, Devon'ın Jack'in arkasından kapıdan girdiğini gördüğümüzde. Üzerinde kafatası olan siyah bir gömlek, çivili bir kemer ve koyu renk bir kot pantolon giyiyor.

Şokun etkisi geçtikten sonra farkına varıyorum, büyüklüğü göğsüme sertçe iniyor. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Jack'i çok fazla göreceğim."

"Yeppers. Yakınlık. Öpüşme sahneleri. Sevişme sahneleri. Ölüm sahneleri. Ağlama sahneleri. Çapraz aşıklar romantizmi."

İki adam da bize doğru yaklaşırken, "Bu iş cehenneme dönecek," diye mırıldandım.

"Bana kader gibi geliyor," diye mırıldanıyor. "Yani, onunla restoranında, sonra da kulüpte karşılaşma ihtimalini ve Timmy bağlantısını hiç düşündün mü? Kader sizi bir araya getiriyor."

İç çekiyorum. "Kader tam bir sürtük. Onu tokatlamak istiyorum. Aşk romanlarını bırakmalısın, Topher."

Devon koşarak yanıma geliyor ve Timmy ile konuşmak için geride duran Jack'i geride bırakıyor.

Chucks ayakkabılarıma, yüksek at kuyruğuma, taytlarıma ve bol NYU sweatshirt'üme şöyle bir bakıyor. "Yine karşılaştık, güzel kız. Seni çok özledim. Kulübüme ne zaman geri geleceksin? VIP senin için her zaman açık."

Beyaz gözlüklerimi düzeltiyorum ve gülümsüyorum. Kulüpte bana karşı çok tatlıydı ve bana tamamen Topher'ı hatırlatıyor, sadece heteroseksüel.

"Kapa çeneni ve sarıl bana," diyorum, sırtıyor ve beni etrafında döndürüyor. "Sanırım o bahis için sana hâlâ borçluyum."

"Bunu yakında başka bir şekilde telafi edebilirsin." Göz kırıyor.

"Seni döverim." Omzuna bir yumruk attım, canı yanmış gibi ovuşturdu, sırtıttı.

Onu Topher'la tanıştırdıktan sonra hızlıca el sıkışıyorlar. "Memnun oldum," diyor Devon. "Jack ile oynuyorum. Wide receiver. Eminim adımı duymuşsunuzdur."

Gözlerimi deviriyorum.

"Oh, kim olduğunu biliyorum. Bu televizyon izlemiyor"- Topher beni işaret ediyor-"ama arada bir maç izliyorum."

Jack bize yaklaşıyor ve ben elimde olmadan onu yiyip bitiriyorum, hareketleri, vücudunun zarafeti.

Küçük çemberimizin hemen dışında duruyor ve bir an için yüzünde belirsizlik görüyorum.

Devon ona döner. "Dostum. Juliet'ini buldum. Evet, Timmy bize söyledi." Bana bir gülümseme attı. "Sanırım Romeo'nun

kim olduğunu biliyorsun. Bir numaralı adamım bu oyunu sallayacak." Jack'in sırtına bir tokat atıyor ve karşılığında yüzünü buruşturuyor. Jack bana bakıyor, o altın rengi gözleri ben **b a ş k a** tarafa bakamayana kadar benimkileri tutuyor.

Onların yoğunluğu karşısında kendimi sıkışmış hissediyorum, Yakalandı ve büyülendi.

Kendimi ilişkimizin bittiğine inandırmıştım ama şimdi o burada, bana hissetmemem gereken şeyleri hissettiriyor. Lanet olası kelebekler. Onları eziyorum.

"Elena. Nasılsın?"

O soğuk, boğuk sesin gürültüsü üzerimden kayıyor. Derin bir nefes alıyorum.

Kibar davranıyor. Biraz mesafeli.

Tamam, bu şekilde oynayacağız.

"Süper. Sen mi?"

Belli belirsiz gülümsüyor. "Süper."

Odayı inceliyor, yüz hatlarında tedirginlik var. "Şimdi ne yapacağız?"

Topher sahnenin önünü işaret ediyor. "Seçmeleri kaçırdınız ama sihrin gerçekleştiği yer burası. Romeo ve Juliet'in modern bir versiyonunu yapıyoruz. Eski usul Shakespeare'den çok Baz Luhrmann, silahlı gangsterler ve siyah kıyafetler. Tayt giyemeyeceğiz ve ben biraz hayal kırıklığına uğradım."

Devon gülüyor. "Seni tayt içinde görmeyi çok isterim Jack."

Jack gülümsemiyor. "Evet. Güzelmiş. O filme bayılırım. Bu şeye kaç kişi geliyor?"

"Yaklaşık iki yüz kişi. Büyük bir kalabalık değil ama ilgi artıyor. Siz de buradayken, her yerin insanlarla dolacağını tahmin ediyorum. Gönüllü olduğun için teşekkürler." Topher sırtıyor. "Gerçi Timmy'yi tanıyorsam, muhtemelen seni de bu işe bulaştırmıştır."

Jack kaşlarını çatarak başını sallıyor. Onunla ilgili bir şeyler yanlış. Topher'ın sözlerinin hangi kısmı onu rahatsız etmişti?

Timmy değil, çünkü Jack'in ona nasıl davrandığını gördüm, çocuk eldivenleriyle ve yüzünde şaşkın da olsa gerçek bir gülümsemeyle.

Daisy'den büyük bir kalabalığın onu izlemek için burada olması fikri mi?

Ama bu hiç mantıklı değil. Birdie Wheeler'a göre, kasabanın yarısı ona çoktan aşık olmuş.

Ayrıca, binlerce insanın önünde futbol oynuyor. Milyonlar televizyondan izliyor.

Oh . . . belki de-

"Shakespeare sever misin?" Ağzımdan kaçtırdım.

Başını bana doğru çeviriyor, gözleri soğuk. "İngilizce mezunuyum. Diplomamı aldım, askere erken gidebilecek olmama rağmen. Annem her zaman diploma almamı isterdi çünkü kendisi hiç diploma almadı." Umursamazca omuz silkiyor ama bu hareketinde derin bir duygu seziyorum. "Bunu onun için yaptım."

İngilizce bölümünden. Ve annesi için mezun oldu.

"Ne kadar ilginç," diyor Topher sırtarak. "Elena da İngilizce mezunu. Kütüphane işini kütüphane bilimi diploması olmadan aldı."

"Lisede öğretmenlik pozisyonu için başvurduğum ama boş bir pozisyon yoktu. Kütüphaneyi seviyorum. En iyisi bu oldu."

Jack bir kaşını kaldırır. "Uzmanlık alanın neydi? İngiliz edebiyatı benim için."

Dudaklarımı çiğniyorum ve gözleri hareketlerimi takip ediyor. "Amerikan benim favorim."

"Doğru, nasıl unutabilirim ki? Mark Twain. 'İklim için cennete, arkadaşlık için cehenneme gidin."

Edebiyatsever kalbim çarpıyor. "İmkansız olduğunu bilmiyorlardı, bu yüzden yaptılar."

"Güzel. Peki ya 'Bir insan bir kediyle çiftleştirilebilseydi, bu insanı iyileştirir ama kediye kötüleştirirdi'."

Sırıyorum. "Lafı açılmışken, istersen hâlâ bir kedim var ama artık daha çok dışarıda yaşıyor. Bütün mahalleyi dolaşıyor." Başka bir alıntı bulmak için beynimi zorluyorum. "Bir tane buldum: 'Hayatınızdaki en önemli iki gün doğduğunuz gün ve nedenini öğrendiğiniz gündür."

Çenesini ovuşturarak düşünüyor. "Peki ya 'Bekleme. Zaman asla doğru olmayacak."

"Ya da 'Her duygu, eğer samimiyse, istemsizdir. Buna bayılıyorum." Sırıyorum, sonra ona kızgın olduğumu hatırlıyorum.

Bir kahkaha atıyor. "Bu, kimin en çok Mark Twain alıntısı bildiğini göreceğimiz bir tür karşılaşma mı?"

"Bütün gece devam edebilirim," diyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor, dudağı kıvrılıyor. "Mark Twain savaşı.

Bir yarışma seziyorum."

"Bunu yapmalıyız,"
diyorum. "Denemen için
sana meydan
okuyorum."

"Bu bir meydan okuma mı?" Ellerimi ceplerimin içine sokuyorum. Titriyorlar. Bu o. Çatı katından beri onu aklımdan çıkaramıyorum, nasıl olduğunu merak ediyorum.

Eğer o da benim kadar yalnızsa.

"Yeri ve zamanı söyle, Elena."

Bana bakarken keskin bir nefes alıyorum, o gözler ısınıyor.

Ve lanet olsun, adımı böyle söylemeye hakkı yok, sanki tadını çıkarıyormuş gibi.

Gözlerim onun dudaklarına, dolgunluğuna, güçle karışık yumuşaklığına bakıyor-

Etrafıma bakıyorum ve Topher ile Devon'ın bize tuhaf tuhaf baktıklarını fark ediyorum.

"Ne?" Dedim.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor Devon.

Topher, "Ezberleme yeteneğinize hayran kaldım," diyor. Jack'e bakar. "Romeo ve Juliet'i biliyor musun?"

Jack boğazını temizler. "Evet, bütün hafta kendimi yeniledim."

Onu yatağında uzanmış, gömleksiz, oyunun sayfalarını çevirirken hayal ediyorum. Belki yüzünde okuma gözlüğü vardır. Yüzüm ısınıyor.

Bu gerçekten uzun bir ay olacak.

"Hey, çocuklar," diye tanıdık bir ses geliyor arkamdan ve ben kalkıp dönüyorum, kız kardeşimi görünce gözlerim açılıyor.

"Giselle? Oyuna katılacak mısınız?"

Başını eğip başını sallıyor. Onu kütüphaneden beri görmedim. Annem Pazar günü öğle yemeği pişirdi ama kendini iyi hissetmediğini söyledi ve gelmedi.

Tüvit bir ceket, şık bir pantolon ve topuklu ayakkabılar giyerek bize doğru yürüdü. Sanırım doğrudan Vandy'deki derslerinden gelmişti. "Annem Laura'nın hemşire rolünü oynamak için kimsenin kaydolmadığından bahsettiğini söyledi ve ben de bir deneyebileceğimi düşündüm. Sakıncası yok, değil mi?"

Kaşlarımı çatmak istiyorum ama gülümsüyorum.

"Tabii ki hayır." Ama . . .

Güzel sanatlara zerre kadar ilgi göstermedi. Bakışlarımı onun arkasına kaydırıyorum. "Preston burada mı?"

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor. "Bu şeylerden nefret eder." Doğru. Hiçbir oyunuma gelmedi.

"Çılgınlığa hoş geldin." Her iyi kardeşin yapacağını yaptım. Onu Devon ve Jack ile tanıştırtarak çemberimize katılmasını işaret ettim.

Onlarla tokalaşıyor ve sessizleşiyor, parmakları ceketinin dikişlerinde seğiriyor.

Jack kaşlarını çatıyor, onu içine çekerken alnında bir büzülme oluyor, sonra bana dönüyor, gözlerinde bir soru. Ben de ona bir

başını sallama ve noktaları birleştirmesine izin ver. Evet, eski sevgilimle birlikte olan o.

Devon bize gülümsüyor, bakışlarında takdir var. "Birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

"Elena eğlenceli olan," diye mırıldanıyor Giselle. "Ve sen de zeki olansın," diye ekliyorum.

Gözlüklerini yukarı itiyor. "Herkesin hayran olduğu kişi sensin."

Bir nefes üfledim. Onun nesi var? Onu bir kenara itiyorum.

"Yeni nişanlandı," diyorum. Bu bir non sequitur, ama yüzüğü tam orada, bize doğru parıldıyor.

Jack başlıyor, Giselle'in eline bakıyor, sonra bana kaçındığım uzun bir bakış atıyor.

"Tebrikler," diyor Devon gülümseyerek. Gülümsemeyi hiç bıraktığını sanmıyorum. "Yazık oldu. Elena'nın bekâr bayanlar tanıdığını umuyordum."

"Elena kasabadaki herkesi tanıyor. Eminim sana bir şeyler ayarlayabilir." Sesinde hüzünlü bir ton var ve kaşlarımı çatıyorum, karşı çıkmak üzereydim ama haklı olduğunu fark ettim. Herkesi tanıyorum. Uzaklara taşınmış olsam da, geri döner dönmez kütüphane ya da toplum merkezi aracılığıyla Daisy'deki herkesle yeniden tanışmaya başladım.

Devon ve Jack'e baktım. "Birkaç hafta içinde Giselle ve nişanlısı için benim evimde nişan partisi veriyoruz. Siz de gelmelisiniz." İçimden homurdanıyorum. Bunu neden söyledim ki?

Jack başlar ve Giselle'e bakar. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Lütfen gel. Elena'nın arkadaşlarıyla tanışmak hoşuma gider."

Onları davet etmemeliydim bile. Bu benim partim değil. Ben sadece ev sahipliği yapıyorum.

Jack omuz silkerek, "Programım sıkışık," dedi.

Bu hayır demek.

Devon güler. "Orada olacağım. Bu kasabaya bayılıyorum. Ne getireyim? Şarap mı? Viski? Bira? En sevdiğin ne Elena?"

Jack'in tuhaf davranışı karşısında yüzüm yanarken gülümsüyorum. Ondan, soğukkanlılığından biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var, şimdi olduğu gibi, ama dayanıyorum. "Sadece sen ve bir gülümseme."

"Ziller açık, bebeğim. Bana Daisy'deki bekar kızlardan bahset."

Başımı salladım. "İlkokulda bir öğretmen var, Bayan Clark. Yirmi iki yaşında. Uzun sarı saçlı. Üstü açık kırmızı bir Mustang kullanıyor. Senin tarzın olabilir. Seçmelere katıldı. Eminim buralarda bir yerdedir. Herkes isterse bir rol alır."

Öğretmeni bulana kadar gözlerimi spor salonunda gezdiriyorum. Bir grupta konuşuyordu ama gözleri lazer ışını gibi Jack'e odaklanmıştı. Onu Jack'e doğru koşarken ve VIP odasındaki kızlar gibi ona yaltaklanırken hayal ediyorum.

Devon daha yakına kayar. "Oh, biraz daha anlat. Beni patlatabileceği bir cetveli var mı?"

"Jack'e sor," diyorum, her ne kadar yüzümü buruşturmamaya çalışsam da. "Okulu ziyaret ettiğinde onun telefon numarasını almış. Birdie Walker'dan çok ilgilendiğini duymuş."

Devon, Jack'e sert bir bakış gönderir. "Şimdi mi yaptın?" "Ellerime bastırdı." Jack bana ters ters baktı. Onu parçalara ayırmalıydı!

Elena. Kes şunu. O senin değil. Bunu vücuduma söyle.

Juliet'ime Romeo olduğu için ona, bütün hafta onu hayal ettiğim için kendime ve son olarak her zaman bana ait olan bir şeyin parçası olduğu için Giselle'e kızgınlığım artıyor.

"Onu kesinlikle aramalısın," diye çıkışıyorum.

Jack'in burnu parlıyor, gözleri ışıltıyor. "Yapacağım. Teşekkürler." "Tam sana göre bir kız."

"Gerçekten. Neyi sevdiğimi bilmene sevindim." "VIP odası

mükemmelliği," diyorum sertçe.

Jack'in çenesinde bir kas patlar. "Elena. . . ." diye başladı ama durdu, yüzü granit gibiydi.

Birbirimize bakıyoruz ve etrafımızdaki hava daralıyor.
Giselle Kaşlarını çatıyor, bakıyor itibaren Ben
için Jack. "Uh, Her şey yolunda mı?"

"Peki," diye alay ediyorum.

Topher boğazını temizler. "Dışarıda güzel bir akşam. Acaba yağmur yağacak mı?"

Bir hava durumu sunucusu yorumu yapabilirdim ama dilimi ısırđım ve dudaklarımı sıkı tutmaya zorladım kendimi.

Bu çocuksu yanımı nasıl ortaya çıkarabiliyor?

Kıskanç bir kız arkadaş gibi davranıyorum.

am!

Ama güzellik yarışmasında Bayan Clark'ı duyduğumdan beri

Dükkânda bekliyor.

O da onu arayacağını söyledi.

Ve belli ki, muhtemelen beni bir daha düşünmemiştir bile.

Jack'in göğsünden uzun bir nefes çıkar ve Laura'yla konuşmak istediğini mırıldanır. Dönüp gidiyor, sırtı sert ve gergin.

"Harika geçti," diye mırıldandım.

Daha sonra, Laura prova tarihleri ve saatleri hakkında bazı kısa talimatlar verdikten ve herkesi tanıttikten sonra, oyuncular uzun bir masadaki sandalyelere yerleşir. Okuma zamanı.

Jack yanıma oturuyor, bacağının sıcaklığı benimkine yakın. Ona daha fazla yer açmak için yana kayıyorum.

Biz oturmadan önce mekandaki herkesin elini sıktı. Birkaç kişi imza istedi ve o da onların oyun kitaplarını imzaladı. Onu izlememeye çalıştım ama bu imkânsızdı. İnsanların gözlerini dikip baktığı türden bir adam. Onlarla konuşurken ciddi ve naziktir ve hiç de ukala değildir. Bir ya da iki kez,

Yine de, insanlar ona yaklaştığında yanaklarının kızardığını fark ettim ve bu beni meraklandırdı.

Patrick diğer tarafımda oturuyor ve Juliet'in kuzeni Tybalt'ı oynuyor. Topher tam karşımda oturuyor ve ışıltılı Mercutio'yu oynuyor. Giselle masanın ucunda bir yerde oturuyor, başı öne eğik, gözlükleri burnunun üzerinde, oyun kitabını karıştırıyor. Bayan Clark prensi oynuyor, ancak bu durumda, oyunda erkek rolleri çoğunlukta olduğu için, prensesi oynuyor. Ona yakıştığını düşünüyorum, Jack'in tam karşısında otururken rujunu yeniden sürmesini izliyorum. Sürekli masanın üzerinden uzanıp Jack'in koluna dokunuyor, futbolu ve Tigers'ı ne kadar sevdiğini söylüyor.

Lütfen.

Kendini kontrol et, Elena.

Devon spor salonunun arka tarafında Timmy ile basket atıyor.

Laura gülümseyerek, "Hadi başlayalım ve bu gece ne kadar ilerleyebileceğimizi görelim," dedi. "Birinci sahne Capulet evinden Sampson ve Gregory ile başlıyor. Eğlenceli ve hızlı. Tybalt içeri girer ve kavgaya hazırdır."

Patrick güler. "Kızgın olmaya çalışacağım. Onlara komşunuzu sevmekten falan bahsedersem oyunu erken bitirebiliriz."

Laura başını kaldırıp gülümsüyor, gözleri onun yüzünde geziniyor. "Harika olacaksın, Patrick."

Kaşlarımı

çatıyorum.

Pekala.

Laura boğazını temizleyerek devam eder. "Sonra Romeo gelir, Rosaline'e olan aşkından yakınır. İkinci sahnede Paris ve Capulet Juliet'in evliliğini tartışıyor. Ardından Romeo ve beraberindekiler maskeli baloda ortaya çıkar ve ilk görüşte aşk yaşanır! Birinci perdenin son sahnesi Romeo'nun Juliet'i öptüğü sahnedir. Bundan sonra ara vereceğiz ve soru olup olmadığına bakacağız."

Patrick beni dürttü ve eğilip fısıldadı, "Güzel. Sen ve Jack harika olacaksınız."

"Çok harika." Sesim düz.

Bir kaşını kaldırıyor, sesi kısık. "Ne? Kilisede kıvılcımlar hissettiğime yemin edebilirim. O içeri girdi ve sen de eridin."

Erimiş mi? Vaize göz kırpmıyorum. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Kıkırdıyor. "Cynthia işe yaramadığımız için yıkılacak."

Çekiniyorum. "Bizi bir araya getirmeye çalıştıysa özür dilerim. Eminim düğün için her şeyi planlamıştır."

Omuz silkiyor. "Bir vaizle çıkmak zor. İlk buluşmadan önce tüm İncil'i ezberlemeniz gerekir."

Gülüyorum. "Bu kasaba için harika olacaksın." Başımı Laura'ya doğru itiyorum. "Sparks?"

Patrick kıpkırmızı kızarır.

Jack diğer tarafıma doğru eğiliyor, bacağını benimkine bastırıyor. "Vaizle flört etmeyi keser misin? Laura'yı duyamıyorum."

Oturduğum yerde kaskatı kesildim ve ona tısladım, "Flört etmiyordum."

Baloncuğuna geri dönmesini bekliyorum ama dönmüyor, o gergin kaslı bacak bir santim bile kıpırdamıyor.

Tamam. Ben de taşınmıyorum.

Okumaya başladık ve ben onu unuttum, kelimelerin ve dilin içinde kayboldum.

Jack/Romeo ilk satırını okuyor ve ben gerçeğe dönüyorum.

Sesi güzel, derin ve boğuk ama her zamanki kendinden emin tonundan yoksun.

Başkalarının fark edip etmediğinden emin değilim ama ben fark ediyorum. Konuşmasını duydum, hecelerinin temposunu, tenimdeki ağzını ...

Bakışlarımı ona yöneltiyorum. O iyi mi?

"Biraz daha yüksek sesle," diyor Laura.

Başını sallıyor ve daha yüksek sesle okuyor. Karşılıksız bir aşk yaşayan bir adam için mükemmel bir duygusal tonlama.

Aşk. Bir an için içimi bir korku kapladı, acaba kötü bir oyuncu mu diye düşündüm ama hiç de öyle değil.

Ama . . .

Aşağı bakıyorum, elleri masanın altında kenetlenmiş.

Kaşlarımı çatıyorum, çok belli etmeden ifadesini alıyorum.

Çatık kaşları, yüzündeki konsantrasyon.

Farkına varır. Bundan hoşlanmıyor. İcraatında kusursuz olsa bile. Benim burada olmamdan bu kadar mı mutsuz? Oh. Biraz sönüyorum. Belki de beni bir daha görmek istemedi ve bu gece bir şok oldu.

Dakikalar geçiyor ve Romeo ile benim tanışıp öpüştüğümüz birinci perdenin son sahnesine geliyoruz.

Öpüşmek için durduğumuzda ona bakamıyorum, ki bunu yapmıyoruz-açıkçası. Bu sadece bir okuma.

Gözlerimi oyun kitabımdan ayırmadan, "O zaman dudaklarım onların aldığı günahı alsın" diyorum.

Jack cevap verir, "Dudaklarımdan günah mı? Ey tatlı bir şekilde çağırılan günah! Günahımı bana geri ver."

İkinci öpücüğe izin vermek için duraklıyoruz, başlarımız birbirimize bakmak için kalkıyor. Yüzü bir maske gibi.

"Kitabına göre öpüşüyorsun," diyorum ona, kehribar rengi gözlerinin içine bakarak. Sesimin titremesinden nefret ediyorum.

Hemşire Romeo ve Juliet'i kesiyor, Giselle'in sesi repliklerini söylüyor ve ben boğazımı temizleyip masaya bakıyorum.

Bu oyunun beni öldüreceği gün gibi ortada.

Bölüm 20

JACK

Okumalarımızı tamamlarken uzun bir iç çekiyorum, ayağa kalkarken omuzlarımı ve boynumu yuvarlıyorum. Tüm vücudum gergin ve gergin, ancak yorgunluk üzerimde dalgalanıyor, sanki sahadan kovulduktan sonra çıkmışım gibi. Silkeleniyorum. Gerçek anlamda. Kollarım ve omuzlarımla birkaç esneme hareketi yapıyorum, zihinsel olarak son üç saatin durgunluğunu bastırıyorum.

Ayağa kalkıp eşyalarını toplarken Elena'nın son derece farkındayım. Çantasını çapraz askılı bir şekilde omzuna koyuşunu izliyorum, narin ve ince, zarif bir hareket. Neredeyse hiç teni görünmüyor, sadece bileklerinin ve ellerinin kremi kısmı. Yutkunarak onlara bakıyorum-

Lanet olsun.

Kötü durumdayım, bir bilek tarafından tahrik edildim. Gözlerim boynunun yumuşak kıvrımında, yukarı kalkmış ve bir omzunun üzerinden sarkan kumral saçlarında geziniyor-

"Selam Jack. Okulumuzu ziyaret ettiğin için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum," diyor yanımda beliren kızın yüksek ve cırtlak sesi. Sarışın. Genç. Bir sürü mücevher ve makyaj. Kısa bir elbise. Elena hatırlatana kadar zar zor hatırladığım ilkokuldan Bayan Clark. "Oyunda rol aldığına inanamıyorum. Tüm kasaba seni takdir ediyor. Bu çok tatlı."

Güzel mi?

Cehennem gibi. Okumak için o masaya oturduğumda neredeyse tökezliyordum. Ama yaptım, ellerim sıkı, vücudum adrenalinle doluydu. Kuşkusuz, bir grup öğrencinin

Muhabirler bana sorular yöneltiyor ama yine de tanımadığım insanların önünde konuşmak zorunda olduğumu bilmek beni kıvrandırıyor.

"Rica ederim," diyorum kibarca, sonra etrafından dolaşmaya başlıyorum, bakışlarım çoktan uzaklaşmış olan Elena'da. Çıkışa doğru ilerlemeden önce Topher ile kısa bir süre sohbet ediyor. Görünüşe göre dekorlara yardım etmek için geride kalıyor.

"Buraya yakın küçük bir taverna var. Bazılarımız oraya gidiyor. Bize katılmak ister misin?" Bayan Clark kolumu tuttu ve ben de durup ona baktım. Güzel ve istekli, eğer gözlerindeki ışıltı da bunu gösteriyorsa.

"Hayır."

O yarasalar uzun kirpikler. "Bu sen Emin misin? Bu olacak olmakEğlenceli. Dart tahtası, bilardo masaları, harika bir ambiyans." "Olumlu."

Suratını asıyor ama ben mırıldanarak vedalaşıyorum ve gözlerim Elena'da, etrafından dolaşıyorum.

Koşmak zorundayım çünkü o çoktan salonun kapısında kayboldu, kıcı sallanıyor.

"Elena!"

Karanlık bir koridorda çıkışa doğru ilerlerken ona yetişiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ama . . .

Yürümeye devam ediyor, yüzü dimdik. "Bayan Clark'la bir şeyler içmeyecek misiniz?"

"Sanırım duydun. Keskin kulaklar. Onunla ilgilenmiyorum." Bazıları paslı ve ezik olan gümüş dolapların yanından geçerken ellerimi kot pantolonumun içine sokuyorum. "Burada mı okudun?"

"Evet." O güzel gözler başka tarafa bakmadan önce benimkileri buluyor. "Onu arayacağını söylemiştin."

Bir nefes üfledim. Lanet olsun. Aptalcaydı ama o beni itti, ben de geri ittim.

Elini tutup durmasını sağlıyorum. Yüzünde kararsız bir ifade belirdi. "Jack. Benden ne istiyorsun?"

Bilmiyorum.

Ve o benim çatı katımdan çıktıktan sonra, bu bizim sonumuz olmalıydı.

Ve muhtemelen onu inciteceğim.

Ama . . .

Onu unutamıyorum - yüzünü, dudaklarını, benimle sıradan bir insanmışım gibi konuşmasını, yargılamamasını, kim olduğumu umursamamasını.

Haberi duyduğumdan beri aklımda ne olduğunu soruyorum. "Giselle ve Preston nişanlandılar. Sen iyi misin?" Gözlerim yüzünü inceliyor, ipucu arıyor. "Bu senin için zor olmalı."

Omuzları düşüyor. "Onu seviyor. Benim sevdiğimden hiç emin değilim."

Topuklarımın üzerinde geri sallanıyorum.

"Anlıyorum. Şimdiden aşkın mı onu?" "Belki Giselle bana bir iyilik yapmıştır."

"Belki de tek gecelik ilişkiniz onu hafızanızdan silmiştir." Ona sırtıyıyorum, onu güldürmek ya da başka bir şey yapmak istiyorum. Ondaki bu sertlikten, yüzündeki o çekingen ifadeden hoşlanmıyorum.

Elini elimden çekiyor ve tekrar yürümeye başlıyor. Onu takip ediyorum.

Ondan uzun bir nefes geliyor. "Devon seni beklemiyor mu?"

"Ayrı ayrı sürdük. O erken çıktı. Sadece birkaç fotoğraf çekmeye geldi." Durakladım. "Seninle konuşmak istediğimi biliyordu."

"Oyunda olacağımı biliyor muydun?" "Laura söyledi."

"Geçen hafta şehirdeyken uğrayabilirdin," diyor sert bir şekilde.

Şaşırmış gibi hissederek sustum. "Benden uzaklaşmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Kızgın ayrılmıştın. Yüzümü tekrar görmek konusunda ne hissettiğinden emin değildim."

"Bayan Clark sizi gördüğüne sevindi."

Gülüyorum. Tepki vermemi ve uzaklaşacak kadar sinirlenmemi istiyor. "Bana istemediğim bir numarayı veren bir öğretmeni kıskanıyorsun."

Durduğu zaman kekeliyor. "Hayır!"

"Yalancı," diye mırıldandım. "Bütün gece zavallı Bayan Clark'a ölüm bakışları gönderdin. Eğer bakışlar öldürebilseydi ..."

"Değildim!"

Kahretsin, onu kızdırmaya bayılıyorum. "Onu aramam fikrine bile katlanamıyorsun."

Siyah taytının içinde çok güzel görünen ellerini kalçalarına koyuyor. Bana doğru ilerliyor, parmaklarıyla göğsümü dürtüyor, ben de onun koyu kırmızı dudaklarına bakıyorum. "Ve sen Patrick'i kıskanıyorsun."

"Onunla konuşmayı bırakmazdın."

"Senin hakkında!"

Kıkırdıyorum, kendimi mutlu hissediyorum. "Beni düşünmeden edemiyorsun, değil mi?"

Bir dolaba doğru geri gidiyorum, o da beni takip ediyor.

"Çok ukalasın! Bu biraz çıldırtıcı." Başını sallıyor, ifadesi değişiyor.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?"

Dişleri alt dudağını çeker. "Jack, daha önce . . . İçeri girdiğinde ve okumaya oturduğumuzda biraz keyifsiz görüdüğünü fark ettim. Harikaydın. Sesin çok güzel-" Durdu. "Ne oldu? Burada olmaktan o kadar mı mutsuzsun? Benim etrafımda olmaktan?"

Ah, fark etti. İnsanlar nadiren fark eder. Tek gördükleri bu yüz ve yetenek ve sadece kendi tenimde rahat olduğumu varsayıyorlar. "Bunu Timmy için yapıyorum ve imajım için de iyi görünüyor. Lawrence ısrar etti ve haksız da değil. Kendimi daha fazla zorlamalıyım. Romeo'yu oynamayı kabul etmek zorunda değildim- özellikle de çok iyi tanımadığım insanların yanında olmak benim için zorken. Ama kabul ettim."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor. "Gerçekten utangaçsın."

Yüzümü buruşturuyorum. "Sana öyle olduğumu söylemiştim. Çoğu insan kaba olduğumu sanıyor."

"Kaba değilsin! Buradaki herkese karşı çok naziktin."

"Ben iyi bir insanım."

"Doğru. Ama milyonların önünde futbol oynuyorsunuz. Futbolculara patronluk taslıyor ve onlara ne yapmaları gerektiğini söylüyorsunuz. Bu senin için zor mu?"

Biraz daha yaklaştığını görünce gülümsedim.

Meraklı kız.

"Ama sahaya çıktığımda savaşçı olan benim."

"Ama burada, oyunu oynayabilecek misin?"

Yaptığımız okumayı düşünüyorum. "Biraz gergindim, yeni insanlarla tanıştım, alışmaya çalışıyordum. Buradaki herkes gerçekçi ve kimse yüzüme mikrofon tutmuyor. Ayrıca sen de buradasın. Bu yardımcı oluyor. Aklımı başka şeylerde tutuyor." Söyleyene kadar bunun doğru olduğunun farkında bile değildim.

Başını eğiyor. Bir adım daha yaklaştı. "Yani sosyal açıdan biraz beceriksiz olduğunu söylüyorsun."

"Evet."

Ağzı açılır. "Ama sen çok ..." Sesi kesiliyor

Ka

pal "Ne?"

ı. "İltifat için balık avlamayı bırak."

Gülüyorum.

"Bu yüzden mi röportaj vermiyorsun?"

Başımı salladım. "Onlarla hiç rahat edemedim." I durakladı, bir an için huzursuz hissetti ve sonra bunu başından savdı. "Bunu pek fazla insan bilmez Elena."

Sözlerimi dikkatle dinliyor, duyguları yüzünden kolayca okunabiliyor; en önemlisi de kafa karışıklığı.

"Ama kadınlarla zor zamanlar geçiriyor gibi görünmüyorsunuz."

Görünüşe göre, size akın ediyorlar."

"Bunun için hiç çalışmam gerekmedi." Bana ters ters baktı. "Kibirli!" Sırıtiyorum.

"Gerçek bu."

"Ama neden Romeo olmayı kabul ettin ki?" "Aslında bu kasaba beni seviyor. Artı,

Sen buradasın." Bu sözlerin etrafımıza yerleşmesine izin verdim, boynundan başlayıp ona doğru ilerleyen kızarıklığı izledim

Yüzünü. Bu oyunu yapma fikriyle nasıl boğuştuğum hakkında bir fikri var mı? Yine de Laura, Elena'nın muhtemelen Juliet olacağından bahseder bahsetmez.

Dili alt dudağına değiyor.

Dolaba yaslanıyorum. "Hmm, sanırım şu anda seni öpmemi istiyorsun."

Bir adım daha. Göğsü yükseliyor.

"Sanki lisedeyiz ve küçük bir tartışma yaşıyoruz. Makyaj kısmına hazırım," diyorum, saçlarını at kuyruğundan çekip çıkarıyorum, yüzünün kıvrımlarına düştüğünde iç geçiriyorum. "Gözlüklerini çıkar, Elena."

Onları çantasına sokuyor. Bir adım daha yaklaşıyor. "Patronluk taslıyorsun. Bir kadın sana nasıl katlanır bilmiyorum."

"Ben de istemiyorum. İyi bir kızı hak etmiyorum. Konuşmaya devam et." Çünkü her kelimesinde, neredeyse kollarıma geliyor.

Çenesini yukarı doğru eğiyor, kokusu tatlı, yumuşak ve çiçeksi ve ben onun tüm gücüyle nefesimi emiyorum, kalbim göğsümde kıpırdanıyor.

"Ve seni öpmek istemiyorum. Bunun bir bedeli var. Benim asaletim. Evde şarj edilmiş ve kullanıma hazır bir vibratörüm var."

"Siktir et. Vibratör kullanmayacaksın. Ben buradayken olmaz," diye homurdanıyorum. "Kullanırken beni düşünüyor musun?"

"Hayır." Rengi yükseliyor.

I kıkırdama."Nasıl yap sen hayal et o, Elena?

Altımda, uysal ve istekli, daha fazlası için yalvaran sen?"

"Hayır!"

"Ben arkadayım. İşte böyle. Bunu seviyorsun. İçine girdiğimde çıkardığın o ses. Bunu çok düşündüm. Sanki bir yıl önce sana sahip olmuşum gibi."

"Edepsiz konuşmayı kes."

"Sanırım dilimin altındaki sensin, Elena.

Düşündüğüm şey bu, senin tadın. Böyle geldin

mutfakta dizlerimin üstünde. Hoşuna gitti mi? Sana tapmam?"

Ağır ağır nefes alıyor. "Pfft. Zar zor hatırlıyorum."

İrislerindeki beyaz ışınları, gözlerini nasıl parlattıklarını sayıyorum.

"Çok kötü bir yalancısın."

"Durmalsın."

"Yap beni," diye homurdanıyorum o son adımı atarken, kazağını bana bastırıyor.

"Yapacağım, Jack. Beni test etme."

"Elena, beni aklından çıkaramıyorsun."

"Birinin sana alçakgönüllülük dersi vermesi gerekiyor."

"Lütfen öğret."

Göğsüme dokunuyor ve ben inliyorum. "Siktir, Elena. Öp beni. Çünkü burada ölüyorum. Zar zor ayağa kalkabiliyorum - dolaplar için Tanrı'ya şükürler olsun- ve beni zorlamak için tek gereken senin lanet bileğın oldu."

Parmak uçlarında durup ağzımı alıyor ve ben zaferimi haykırıyorum, ellerim sanki o nokta için yaratılmış gibi kıcına iniyor, onu kaldırıyor ve dolaplara yaslanana kadar bizi değiştiriyor. Bacakları kalçalarımın etrafında kıvrılıyor, dudakları dudaklarıma yapışıyor, dili benimkiyle hiç çekinmeden, tamamen ateş ve sıcaklıkla savaşıyor. Elleri omuzlarımı yoğuruyor, kazıyor ve okşuyor, çekiyor, çekiştiriyor, istiyor.

Öpüşmelerinin arasında, "Tek gereken senin aptal ön kollarının Milano'da olmasıydı," diye mırıldanıyor.

"İyi ki oturmuşsun," diye mırıldanıyorum boynunu emerken.

"İyi ki c-l-i-t-s senin uzmanlık alanın."

"Elena," diye nefes alıyorum. "Kolumda o kadar çok numara var ki..." Dudaklarım yanağında geziniyor. "Hepsini sana göstermek istiyorum."

Onu tekrar, derinden öpüyorum, üst dudağının dolgunluğuna dikkat ediyorum, onu ısıriyorum, kulağının yanındaki onu ürperten o tatlı noktayı seviyorum.

"Ne yapıyoruz biz?" diye nefes alıyor.

"Sevişmek." Bir elimi saçlarına sokuyorum, başını yana yatırıyorum, dudaklarımı sert bir öpücük için onun üzerinde gezdiriyorum, dilini çökmüş, ritmik bir şekilde emiyorum, sanki onu beceriyormuşum gibi.

"O aptal gizlilik sözleşmesini imzalamayacağım" diyor.

"Bu konuyu hiç açmadım." Onu tekrar öpüyorum, kalçalarım leğen kemiğine doğru dönüyor. Daha da yaklaşıyor, elleri omuzlarımdan çekiliyor.

"Benim için ısladın mı, bebeğim?" Mırıldanıyorum, elim aramızda gevşiyor, tepesine sürtünüyor.

"Lanet olsun sana."

Gülüyorum, başparmağımı taytının üzerinde gezdirip tümseğine doğru döndürüyorum.

Titriyor, elleri saçlarımda, beni bir öpücük daha için kendine çekiyor.

Sesler ve salondan çıkan insanlar kulaklarıma ulaşıyor ve alnımı ona yaslıyorum. "Herkesin görebileceği şekilde koridordayız. İyi bir fikir değil."

Kollarımdan sıyrılıyor, göğsü hızla yükseliyor ve elimi tutuyor. "Gel hadi. Buradaki her odayı biliyorum."

Koridorda koşmaya başladı, ben de peşinden koştum. Ne yaptığımı bilmiyorum, çünkü onu rahat bırakacağıma, kararına sadık kalacağıma dair kendime yemin etmiştim, ama ...

Sağdaki kapıda duruyor, kilit açıldığında neşeli bir ses çıkarıyor. Beni karanlık bir odaya çekiyor, tek ışık bir pencereden içeri giren ayın parıltısı. Büyük bir masa ve ortasında uzun bir çubuk olan aynalarla dolu bir duvar görüyorum.

"Bale odası mı?" Yüzünü bana döndüğünde soruyorum, ellerimin olduğu her yerde saçlar var. Ağzı şişmiş, kırmızı ve gür.

Siktir, siktir, siktir. . . bana ne yapıyor?

"Evet, ama dans etmiyoruz. İkinci sınıfıma hoş geldiniz. Kıyafetlerini çıkar, Jack. Çabuk olalım."

Isı beni delip geçiyor, sesindeki ihtiyaç tatlı ve dayanılmaz. Sophia ile seks hiç böyle olmamıştı. Tüketen ve hızlı, sana sahip olmak için bekleyemeyeceğim türden bir his. Dikkatimin çoğunu futbol tutuyordu; Sophia tam karşımda olmadığı sürece onu hiç düşünmedim. Elena. . . Onu aklımdan çıkaramıyorum.

"Bu iş çabuk olmayacak," diyorum.

Eşofmanını kafasına geçiriyor, kırmızı dantelli sütyeni beni inletiyor. Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarının altından itiyor. Taytlar kayboluyor, ta ki minik kırmızı tangasını görene kadar, solgun tenindeki renk kontrastı beni sarhoş ediyor.

İnliyorum, bakışlarım onun üzerinde. "Emin misin?"

"Sağlıklı düşünemiyorum ve düşünmek de istemiyorum. Ve senin Romeo olman beni deli ediyor! Belki de seni sistemimden çıkarmanın tek yolu budur."

Bu ifadeden hoşlanmadığım için kaşlarımı çatıyorum. Ama onun temkinli olması benim hatam. İçeri girdiğim andan beri tartışıyoruz ve onu korkutan şeyin benim güvensizliğim olduğunu biliyorum.

Erkek arkadaşının takımında olduğunu söyledi.

Ve ben bir erkek arkadaş değilim. Onun ihtiyacı olduğu gibi değil. Ben sadece ... oraya gidemem. Annem Harvey'i severdi ve bak ona ne oldu. Sophia'yı önemsemişimi sanıyordum ve-

"Kendine gel ve bana bakmayı kes. Acele etmeliyiz," diyor ve kapıya doğru koşup kilidi kontrol ediyor. Hızlıca hareket ediyor, neredeyse çıplaklığı içinde sınır tanımıyor, kıvrımları gür ve kremi.

Kâğıtları, kalemleri ve kitapları tek bir hareketle masanın üzerinden süpürüyorum, vücudum tam anlamıyla hadi yapalım modunda. Halkın içindeysem ne olmuş? Gizlilik sözleşmesini imzalamadıysa ne olmuş? Bunu al ve onunla koş-ve hemen şimdi. Onun içine girmekten başka hiçbir şey umurumda değil.

Ve eğer beni sisteminden çıkarmak istiyorsa, beni imzala. Yukarı.

"Hâlâ giyiniksin, Jack. Düzelt şunu." Bana yaklaştı, meme uçları dantelin altında kabarıyordu.

Gömleğimi çıkardım, pantolonumun fermuarını açtım ve siyah spor ayakkabılarımla savaşıarak onları ittim. Onları odanın diğer ucuna tekmeliyorum.

"Komando," diye nefes alıyor, sertleşmiş sikime bakarak.

Kendimi yumrukluyorum, uyarılmışlığımı pompalıyorum, gözlerinin genişlemesini, ellerinin yanında seğirmesini izliyorum.

"Ben. Sen. Masa." Sıcak bakışlarını tutuyorum, birbirimize bakmayı bırakırsak bu zayıf bağın kopabileceğinden korkuyorum.

Beni içine çekerken göğsü yükseliyor, göğüsleri sütyeninin danteline doğru geriliyor.

"Bana gel, Elena." Onu gördüğümde nefes nefese kalıyorum, şimdiden onu nasıl becermek istediğimi düşünüyorum. Ve sonra tekrar. Ve tekrar.

Masaya ulaşıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

"Elena," diye inliyorum. "Seni o masanın üzerinde, domalmış bir şekilde istiyorum." "Ben de seni ağızımda istiyorum. Bunu daha yapmadık."

Elleri uzunluğumun etrafını sarıyor ve okşuyor. Beni ağızına aldığı anda tıslıyorum, dili aşağı kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, dudakları başımın etrafında büzülüyor.

"Senin sevdiğin gibi mi yapıyorum?" diye mırıldanıyor.

"Öylesin." Sesimi tanıyamadım. Yırtık. Yırtık pırtık. Bir yıl boyunca bekâr kaldığımdan değil, dudaklarının üzerimde olduğu gerçeğinden. Kulüplerde, otel odalarında, soyunma odalarında birçok kez emildim ama hiçbirisi onun dolgun, arsız ağızının üzerimde olmasıyla kıyaslanamaz.

Tökezleyerek geri çekiliyorum, kığım masanın üzerine düşüyor, ellerim saçlarına dolanıyor ve onu izin verdiği kadar aşağı indiriyorum. Boğazının arkasını hissettiğimde bir dizi küfür savuruyorum, başım aşağı iniyor, boşalma dürtüsü üzerimden geçerken bacaklarımdaki kaslar geriliyor.

"Elena! Yapacağım..." Kontrol etmeye çalışarak inliyorum.

Gözleri benimkileri buluyor. "Bunu benim için mahvetme. Bu benim ilk seferim. Repliklerinden birkaçını söyle."

Romeo'ya odaklanıyorum, birkaç tane gevelemeyi başarıyorum. Hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Bazıları onun cümleleri.

"Bu çok kötü. Romeo ve Juliet öpüşürken yaptığınız gibi daha fazla duygu kullanın."

Okurken bana nasıl baktığını hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum. "Seni öpmeyi düşünmek durumu daha da kötüleştiriyor."

"O zaman futbolu ya da başka bir şeyi düşün."

"İmkânsız," diye soluyorum, sütyenini açıp beni tekrar ağzına almasını izliyorum, sert, mükemmel göğüsleri bacaklarıma dayanıyor. Başparmağımı pembe meme ucunun üzerinde gezdirmek için uzanıyorum, o uzun uzun çekerken göğüsleri beni yastıklıyor.

"Elena, kahretsin..."

İri gözleri bana bakıyor, dudakları beni sımsıkı sarıyor ve dizlerinin üzerine çökmesi itaatkâr bir şey, ama içten içe bunun hiç de itaatkâr olmadığını biliyor mu merak ediyorum. Benimleyken tüm güç onda ve onu ne kadar istediğimi bildiğini bile sanmıyorum. Masanın kenarını sıkıyorum. Buna ihtiyacım vardı. Ona. Özellikle de az önceki endişeden sonra. Bu, o, içimdeki her şeyi yatıştırıyor.

Göğüs dekoltesinin arasına pompalarken beni kaygan ve sıcak göğüslerinin arasına kaydırıyor. Başını eğiyor, beni sıcak ağzının içine alıyor ve bana karşı mırıldanıyor ve ben I

...

"Ağzıma," diye mırıldanıyor, sanki bunu binlerce kez söylemiş gibi, ama kütüphanecim bu kelimeleri bir erkeğe hiç söylememişti ve beni derinden emmesini izlemek beni ürpertiyor, göğsüm kabarıyor. Benimkini. Bölgesel alfa pençeleri yüzeye çıkıyor ve bir kükremeye boşalıyorum, gözlerim yüzünde, arıyor, bu anı kafama kazıyorum.

Nefes nefese hepsini yutuyor, dili sikimi yalıyor.

Nefes nefese, vücudum titreyerek masaya yığılana kadar onun ihtişamına bakabildiğim kadar uzun süre bakıyorum.

"Pantolon. Prezervatif. Al şunu."

Ayağa kalkarken sesindeki memnuniyeti duyuyorum. "Bir dakikaya ihtiyacın olacak. Sanırım çok iyiydim. Benim için A artı."

"Ben henüz yaşlı bir adam değilim. Prezervatifi getir, kadın. Bacaklarım çalışmıyor."

Gülüyor, kot pantolonumu karıştırırken çıkardığı sesler bana ulaşıyor.

Ayağa kalktığımda başım dönüyor. Bana doğru yürürken dişleriyle yırtıyor.

Uyarılmış halime bakıyor ve gülüyor. "Nasıl tekrar hazır olabilirsin?"

"Sensin. Ve gülme. O hassas biri. Yumuşayabilir."

Tekrar gülüyor, iki büklüm oluyor ve ben kıkırdıyorum, onu izliyorum, rahat ve kolay hissediyorum. Belki de inanılmaz seks budur, iki insan birbirini arzuladığında - ve sadece bedenlerini değil kişiliklerini de arzuladığında.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Daha dik oturarak soruyorum. "Değerli vaktini boşa harcıyorsun."

Prezervatif paketini gözlerini kısarak yüzüne doğru tutuyor. "Kahretsin!"

"Amatör. Ver onu bana."

Yerdeki çantasına doğru koşar ve gözlüklerini takar, yüzü dehşete kapılmış bir halde ambalaja bakar. "Jack! Yırttım! İçinde küçük bir delik var. Başka bir tane var mı?"

"Bu sonsuza dek cüzdanımda kalacak." Ayağa kalkıyorum, biraz sallanıyorum, bacaklarım hâlâ jöle gibi. "Evinde hiç var mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, onları bir süre önce attım. Süresi doldu."

Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Şehirde bunları alabileceğim bir dükkan var mı?" Eğer ona tekrar sahip olamazsam öleceğim.

Gözleri parlıyor. "Gecenin dokuzunda Piggly Wiggly'ye girip bir kutu Trojan Magnum alamazsın! Herkes yüzünü tanıyor. Ya kasiyer fotoğrafını çekerse?" Duraklıyor. "Prezervatifleri nasıl alıyorsun?"

"Amazon. Sahte isim."

Birbirimizi inceliyoruz, gözlerimiz arıyor.

"Çatı katında bir sürü var." "Tabii ki var."

Ne düşündüğünü okumaya çalışarak yüzünün düzlemlerini inceliyorum ama saçları yüzünü gizliyor.

Sütyenine doğru yürüyor ve onu tekrar giyiyor. Sırada gömleği ve taytı var.

Sırada Chucks var.

Lanet olsun! Neden çatı katından bahsettim ki?

Çantasını alır ve gözlüklerini yukarı kaldırır.

Gömleğimi alıp üzerime geçiriyorum. Pantolonumu aldım ve giydim. "Tamam. Piggly Wiggly'ye gidiyorum, sonra da senin evine gidiyoruz. Kendi kendine ödeme yapan şeyler yok mu?"

Bir kahkaha atıyor. "Hiç kullandın mı?" "Hayır, ama çok zor olamaz."

"Şaşırtıcı bir baş belası olabilir. Kendi kendini kontrol et ya da etme, şehirdeki herkes yarına kadar öğrenmiş olacak."

"Şapka takacağım. Arabada bir tane var."

"İşe yaramaz. Görünüşe göre senin seksiliğin benden başka herkes tarafından biliniyor."

Birkaç saniye öylece duruyoruz ve sanki burada bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Onu gerçek evine davet et, Jack.

Ama yapamam.

İstiyorum, ama şu anda gerçekten hissettiklerime nasıl güvenebilirim?

Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum!

Yüzümü izliyor ve ne gördüğünü biliyorum; geri çekiliyorum. Kalem duvarlarını güçlendiriyorum. Etrafına bir hendek kazıyorum.

Kapıya doğru yaklaşıyor, elleri arkasında, muhtemelen kapı kolunda.

Beceriksiz parmaklarımla pantolonumun düğmelerini ilikliyorum. "Elena, yapma git."

Neden hep bunu söylüyorum?

Uzun bir sessizlik oluyor, sessiz odada tek ses nefes alış verişlerimiz.

"Elena, bunu planlamamıştım. Sadece seni öpmek istedim ve sonra bilmiyorum. Hadi başka bir yere gidelim."

Yüzünde pişmanlık ve alaycı bir kabullenişle karışık bir gülümseme beliriyor. "Bunun tam olarak ne olduğunu biliyorum. Sen bu salona girdin, ben seni istedim, sen de beni istedin. Bağlılıkları olmayan sadece iki insan. Senin de istediğin bu değil mi Jack?"

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Evet."

Birbirimize bakarken uzun bir sessizlik etrafımızı sarıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gözleri yere düşüyor, sonra kalkıp benimkilerle buluşuyor. "Bir sonraki provada görüşürüz." Odayı tarıyor, bakışları benim dışımda her yerde. "Masayı tekrar bir araya getirebilir misin?"

Ve sonra gitti, kapıyı açtı ve benden uzaklaştı.

Onu durdurmaya çalışmıyorum.

Bölüm 21

JACK

"MRI iyi değil. Ameliyat olman gerek Jack. Ya bu olacak ya da omzuna bir darbe alacaksın ve tendonlarındaki hasar onarılamaz hale gelebilir." Dr. Williams bana sempatik bir bakış atıyor, eli kalın kayıt dosyamı tutuyor. Kendisi eyaletteki en iyi ortopedist, tenisçilerden beyzbol yıldızlarına kadar süperstar sporcuları tedavi etmesiyle tanınıyor.

Geçen hafta bazı röntgenler ve MR için geldim. Kilisedeki olaydan bu yana, stadyumda egzersiz yaparken beni vuran başka bir spazm geçirdim. O sırada ağırlık kaldırıyordum, neredeyse acıdan bayılacaktım. Tanrıya şükür Aiden o gün spor salonunda değildi.

Nefes veriyorum. "Bu bir futbol sakatlığı bile değil."

Başını sallıyor, masasının arkasına oturuyor ve beni düşünüyor. "Doğru. Eski bir yara ama vücudunuzu kullanma şekliniz ortalama bir insan gibi değil. Eğer futbol oynamasaydın hiç sorun yaşamayabilirdin ama şu anki haliyle tendonların kemiğinden ayrılıyor. Onları yeniden bağlayabilirim, sorun değil."

"Tanrı'ya şükür."

"Çok heyecanlanma. Son zamanlarda özellikle sert bir düşüş yaşadın mı?"

Super Bowl sırasında yüz maskemi çekip beni yere düşüren savunma oyuncusunu hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. Ardından gelen beş top çalma. "Super Bowl."

Başını sallıyor. "Sanırım hala oynamaya devam etmek istiyorsun?"

Başım dönüyor ve sandalyemin kenarlarına tutunuyorum. "Kesinlikle evet. Hâlâ güzel yıllarım var, Doktor. Yirmi sekiz yaşındayım!"

Masasındaki kaleme vuruyor. "Dürüst olacağım. Bunun gibi ameliyatlara yaptım ve rehabilitasyon da dahil olmak üzere her şey yolunda gitse bile bazı sporcular asla yüzde yüz geri dönemiyor."

Kalbim sıkışıyor. Oyun kurucuların omuz sakatlıklarıyla ilgili istatistikleri biliyorum. Bir kolej oyuncusu için bile, omuz sakatlığı haberi NFL takımlarına ulaştığında, bu onların draft durumlarını etkiliyor ve onları sıralamada aşağılara itiyor. Çok az takım sakatlığı olan bir oyuncuya şans vermek ister. Benim gibi tecrübeli bir oyuncu için bu daha az oynama süresi, erken emeklilik anlamına gelebilir. Sikerim böyle işi. "Ben çoğu atletten farklıyım. Ben en iyisiyim. Son birkaç yıldır masaj, iğneleme, hacamat, her şeyi kullanıyorum. Tedavi için kendi cebimden para bile ödüyorum. Bahsettiğiniz o adamların sakatlıkları fırlatma kollarında. Bu benim sol omzum."

"Doğru, doğru. Sadece ne beklemen gerektiğini bilmeni istiyorum. Ameliyattan sonra bile tekrar sert bir şekilde düşersen, tekrar yaralanabilirsin."

Midem bulanıyor. "Peki. Anlat o zaman. Ne beklemeliyim? Yaz kampı Haziran'da başlıyor ve ben buna hazır olmak istiyorum." Duraksıyorum. "Kahretsin. Önümüzdeki bir ay boyunca bu oyunu oynayacağım."

"Bunu ESPN'de gördüm. Güzel dokunuş."

"Evet. Hayranların hoşuna gidiyor." Beni çok rahatsız etse de, imajım biraz düzeldi. Son zamanlarda Milano'daki masama oturduğumda hiç ters ters bakan olmadı. Ama hayranlar vefasızdır. Bir de omzumdan sakatlandığımı bilselerdi. Lanet olsun. Koç'un beni takas etmesine anında hazır olurlardı. Aiden'a aşık olurlardı. O dengeli ve hazır.

Devam ediyor. "Seni Nisan başına alalım. İlk iki hafta sadece elden ağza hareket edeceksin; sonra altıncı hafta civarında araba kullanmaya geçeceğiz. Ondan sonra da yaz kampına bakacağız."

"Lanet olsun."

"Egzersiz yapmayı sevdiğini biliyorum Jack, ama ağırdan al. Koşmaya devam et. Bu sezon dışı. Normal bir insan gibi tatile çık. Bir süre ağırdan al."

Sakin mi olayım? Evet. Yerimi korumak istiyorsam öyle bir şey olmayacak.

"Ben hallederim."

Kaşlarını çatıyor. "İyileşirken sana bakacak biri var mı?"

Lucy, gerçi ona sormaktan nefret ediyorum. Bu fırsatı kaçırmazdı ama yeni bir kocası var ve Nisan ayında dünya turuna çıkmayı planlıyorlar. Quinn var. Devon'a da sorabilirim ama lanet olsun, onun da kendi hayatı var ve oyuncularından herhangi birinin beni zayıf görmesinden nefret ediyorum, onun bile. Aklıma Elena geliyor ama o düşünceyi itiyorum. Oraya gitmiyorum bile.

"Evet." Ayağa kalkıyorum, kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum. Oyun oynayamama, hayatta en iyi yaptığım şeyi yapamama düşüncesi bile kusacakmışım gibi hissetmeme neden oluyor. Ve Koç dışında kimseye güvenemiyorum bile. Yalnızım.

Doktor benimle birlikte ayağa kalkıyor ve sanırım yüzümü okuyor. "Bu dünyanın sonu değil, Jack. İçinde hala biraz oyun var."

"Super Bowl mu?"

Gülüyor. "Her yıl çok yaklaşıyorsun ..."

"Doğru. Ama asla bir kupa alamadım."

Gülümsüyor. "Nashville için bir tane olsa ne güzel olurdu."

Başımı salladım. "Sen ameliyatı yap, ben de bize bir tane bulayım."

Ama ofisinden çıkıp arabama doğru ilerlerken, kendimden o kadar da emin değildim. Kahrolası Harvey. Ölüyken bile bana musallat oluyor. Kafam o güne geri dönüyor, anılar içimi parçalıyor, annemin hayatını alan o kurşunlar, bana doğrulttuğu kurşun. Ve eğer bir şekilde uzanıp silahı elinden almasaydım beni tekrar vuracaktı. O zamanlar çok küçüktüm, cılız bir çocuktum,

Timmy'ye çok benziyordum, kaslarım ve gücüm henüz futbola adanmışlıkla bilenmiş değildi. Gözlerimi kapatıp tetiği çektim ve açtığımda ölmüştü, alnında bir kurşun vardı. Onu ve annemi halının üzerinde, kan sızarken hayal ettiğimde yükselen endişeyle savaşıyor ve yutkundum. Ona koştum ve komşular eve girene kadar çığlık attım. Sonra ambulansa bana hayatta olup olmadığını söylemeyi reddettiklerinde ağladım ve bu omzumdaki acı için değil, beni önemseyen tek kişi için duyduğum ıstırap içindi.

Sadece onu terk edecek kadar önemsememişti. Onunla en son geldiğim için nefret ediyorum.

Aşkının onu öldürmesinden nefret ediyorum.

Kimin böyle bir duyguya ihtiyacı var ki? Hiç kimse. Özellikle de

Ben.

"Bu oyunla kendine işkence etmeyi bırak. Haberlerim var." Ben Super Bowl'un videosunu izlerken Lawrence dairem içinde karşımda oturuyor. Doktor randevumdan sonra geldi, işin iç yüzünü öğrenmek istiyordu.

"Öyle mi? İyi olsa iyi olur." Gerginim, ekranı izliyorum, kendimi son attığım topa hazırlıyorum. Kahretsin. Topu Devon'a atarken irkildim, uzanmış kollarını devirdi, Pittsburgh yan hakemi topu yakaladı ve maçı bizim için bitiren gol için sahanın sonuna kadar koştu.

"Sophia bu sabah bana ulaştı."

İrkilerek dönüp onun kendini beğenmiş yüz ifadesine bakıyorum. "Ne istiyordu ki?"

Sırıttırıyor. "Görünüşe göre hokey oyuncusundan ayrılmış."

Kaşlarımı çatıyorum. "Umursamam mı gerekiyor?" "Seni görmek istiyor."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Bir yıl boyunca birbirimizden ustalıkla kaçtık."

Omuz silkiyor. "Telafi etmek istediğini söylüyor. Özür dilemek istiyormuş. Gelecek hafta bir hayır galası var ve seninle çıkmak istiyor."

Bir kahkaha attım. "Telafi etmek mi? Yayınladığı bir kitabı geri almak zor Lawrence. O iş bitti. İşimiz bitti. Onu bir daha görmek umurumda değil."

"Hmm, ama hala şu Cosmo makalesini sallıyor. Onu yazmamaya ikna edebileceğini söylüyor. Garip, değil mi?"

Hem de çok. Düşünüyorum. Söylediği hiçbir şeye güvenemem. "Bir şeylerin peşinde. Ona başka bir enayi bulmasını söyle." Televizyonu kapatıp ayağa kalkıyorum ve bir Gatorade alıp içmek için mutfağa gidiyorum.

Beni takip ediyor. "Bunların hepsi doğru. O senin zamanına değmez, ama medya sizi birlikte dostça görürse, onu dövdüğüne dair dedikodulara bir son verebilir."

Elena aklıma geliyor. Ona kadınları incitmediğimi söylediğimde bana inanmıştı.

Bütün haftayı birlikte prova yaparak geçirdik, kibar davrandı ama mesafesini korudu, tek duygusu sahnede birlikte olduğumuzda Juliet'e yüklediği duygulardı. Dün gece Laura doğru yapana kadar balkon sahnesinin üzerinden üç kez geçmemizi istedi. Dekorcuların yaptığı balkon penceresinin altında durup onun Romeo'ya olan aşkını itiraf edişini dinleyişimi hatırladıkça ellerim kenetleniyor. Benim için olmadığını bildiğim halde sözlerini dinlerken kalbim küt küt atıyordu. Yüz yüzeydik, gözlerimiz birbirine yapışmış, o çiçekli cümleleri söylüyorduk ve kahretsin, kahretsin, her birini kalbime batan bir iğne gibi hissediyordum.

Ama o satırlar biter bitmez bana bakmadı, benden başka herkesle konuştu. Onun ahlakını seviyorum. Ne istediğini bilmesi ve benimle oynamaması hoşuma gidiyor.

Ama . . .

Burası farklı bir dünya olsaydı ve kendimi bırakabilseydim diye düşünmeden edemiyorum.

Uzun bir nefes veriyorum.

"Beni dinliyor musun ki?" Lawrence bana şaşkınlıkla bakarak soruyor. "Yine o oyunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Peki galada Sophia'yla içeri girmeye ne dersin? Samimi olmanız gerektiğini söylemiyorum ama gizlice birkaç fotoğraf çekerim ve bunu 'Eski sevgililer şimdi arkadaş oldu' şeklinde çevirebiliriz."

"Hayır."

"Kahretsin, Jack! Yardımı olurdu ve eminim o cazibeni kullanıp onu o makaleyi yazmamaya ikna edebilirsin. Ondan hoşlanıyormuş gibi yapsan ölür müsün?"

Gatorade'imi çöpe attım. "Sahip olduğum tüm güveni mahvetti. Bir daha asla oraya gitmeyeceğim."

Kollarını kavuşturur ve tam konuşmak üzereyken kapı çalınır.

Yanına gidip açıyorum ve oradaki kişiye başımı sallıyorum.

"Kahretsin, Aiden, beni rahatsız etmekten başka yapacak daha iyi işlerin yok mu? Adresimi nereden buldun?"

"Sana da merhaba ihtiyar." Beni geçip çalışma odasına giriyor, geniş daireyi, modern deri mobilyaları, duvardaki şehir silüetini gösteren resmi, kitaplıktaki Heisman Kupamı ve birkaç MVP plaketini inceliyor. Lisedeki ve üniversitedeki fotoğraflarına bakarak bir daire çiziyor. Yüzünü bana döndü. "Güzel ev. Bir dekoratöre ihtiyacım var. Bu hafta koridorun karşısındaki eve taşındım bu arada, stadyuma yakınlığına dayanamadım. Emlakçı kadın seninkini birkaç yıl önce sana sattığını söylediğinde şaşırmıştım. Sanırım ikimizin de harika bir zevki var. Ve sen bana kızmadan önce, aynı binada oturduğunuzu bilmiyordum. Stadyuma yakın çok fazla lüks emlak yok. Şanslıymışım. Devon buralarda mı?"

Arkasından ben de girdim. "Binaya mı taşındınız? Aman Tanrım. Beni spor salonunda takip ettin ve şimdi de burada mı? Senin bir hayata ihtiyacın var, Alabama."

Homurdanıyor. "Tek istediğimin spor yapmak olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Ve bana yardım etmeni istiyorum."

Homurdanıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Neden sana yardım edeyim ki?"

Aiden yüzündeki çekiciliğin bir kısmını kaybediyor, yanaklarında renk yükseliyor. "Çünkü tereddüt ettiğimi söyledin! Bunu düşünmeden edemiyorum ve eğer bana yardım etmezsen, neyi yanlış yaptığımı söyleyene kadar her gün kapını çalacağım."

Sırıtarak deri koltuğuma oturdum. "Bunun için bir oyun kurucu koçun var, serseri."

"O tatilde! Ve kimse senin kadar iyi değil."

Gülümsedim. "Biliyorum."

Kanepeye oturur. "Hadi Hawke, beni yalvartma. Biraz kaset izleyelim."

"Az önce kaçırdınız. Sadece son maçı izliyordu," diye ekliyor Lawrence, ikimize de bakarak. Muhtemelen Aiden'ı halkla ilişkiler için nasıl elde edebileceğini düşünüyor. "Adidas seninle anlaştı mı?"

Aiden'ın dişleri gıcırıyor. "Hayır. Görünüşe göre onlar için yeterince büyük değilim. Söylentilere göre Pittsburgh'un oyun kurucusuyla devam edeceklermiş."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Pislikler."

"Biliyorum, doğru!" Aiden daha dik oturur. "Bak, şu televizyonu tekrar aç ve benim sahada olduğum yere koy. Ben ciddiym, Jack. Kaseti binlerce kez izledim ve bana göre tam yerindeyim, ama kahretsin, belki de bir şey kaçırıyorumdur."

Yüzünü fırçalıyor. Yüzündeki teri ve antrenman kıyafetlerini inceliyorum. Sırıyorum çünkü aklına girdim ve o endişeli. Lanet olsun. Bana onun yaşındaki halimi hatırlatıyor, hevesli ve aptal.

"Her zaman parti mi yapıyorsun,

Aiden?" "Hayır, efendim!"

"Güzel."

Hevesle başını sallıyor. "Doğru. Senin ilk hatalarını yapmayacağım."

"Dikkat et, Alabama."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Artık havalısın. Buz gibi soğuksun. Ve o kızın senin hakkında söylediği hiçbir şeye inanmıyorum."

Hmm. Yüzünü inceliyorum.

Nasıl fırlattığını düşünerek omuz silkiyorum. "Bak, bu sadece içgüdü - tecrübeyle elde edersin. Oyuncuları okumayı, çizgilerin nerede kırılacağını bilmeyi ve tepki vermeyi öğrenmelisin. Bunu başarmak için yüz profesyonel maça çıkmak gerekir, Alabama. Burası artık üniversite değil."

Ayağa kalkar ve etrafta dolanır. "Doğru. Bir numara olmayı sevdiğini biliyorum ve bu sorun değil, bunu kabul edebilirim ama benim zamanımın geldiğini biliyorsun. Bir gün sen de gideceksin ve ya hala sahip değilsem?"

"Hiçbir yere gitmiyorum." Sesim sert ve kararlı. O kupayı lanet olası ellerime alana kadar olmaz. Ameliyatımı düşünmeyi reddediyorum.

Sert bir bakışla beni tepeden tırnağa süzüyor. "Bugün seni spor salonunda göremedim ve bu çok garip. Oyun için replikler üzerinde mi çalışıyorsun? Kulüpten çıkarken takip ettiğin VIP odasındaki kızla görüşüyor muydun? Söylemem gerek, bu sen değilsin. Bahse girerim senin paran için koşuyordur. Böyle kızları severim. Seni uğraştırırlar."

Yüzüme sıkılmış bir ifade yerleştirdim, onun yemine gelmedim. "Tüm bunları yapabilirim ve yine de asla tereddüt etmem."

Bir nefes üflüyor. "Dostum. Sana yalvarıyorum! Hadi ama, sadece birkaç ipucu."

Sandalyemde rahatça oturuyorum, bunun tadını çıkarıyorum. Bir fikir beliriyor. "Kız arkadaşın var mı Alabama?"

"Kimin vakti var?"

Başımı salladım. "Doğru. Ama biraz yardıma ihtiyacım var ve sen de bana yardımcı olabilirsin."

"Anlat bana."

"Sophia Blaine. Görünüşe göre özgür ve bir galada kolunda seksi bir futbolcu arıyor."

"Jack, seni istiyor-" Lawrence başlıyor.

Elimi kaldırıyorum. "Pek sayılmaz. O bir süperstar istiyor, kim olduğu önemli değil."

Aiden'ın rengi soldu. "Senin hakkında o aptal kitabı yazan hatun mu?"

Benim gözümdeki itibarı bir kademe daha arttı. "Evet."

İki elini de saçlarında gezdiriyor. "Tek yapmam gereken onu dışarı çıkarmak mı?"

Başımı salladım. "Ve onu aptalca bir makale yazmaması için ikna et. Bunu yazılı hale getir."

Lawrence homurdanıyor. "Dostum, bu işe yaramaz ..."

"Hayır, Lawrence. Ona bir bak," diyorum. "Genç ve yakışıklı ve Adidas anlaşmasını almadığını bilmiyor. Bunu kullan, Alabama. Ona iyi vakit geçirt ve kahramanın Jack Hawke hakkında bir şey yazılmasını istemediğini kabul ettir. Bunu yapabilir misin?"

"Kahraman mı? Ah, kahretsin." Yüzünü buruşturuyor.

Gülüyorum. "Senin kahramanın. Bana tapıyorsun. Beni çok seviyorsun."

"Kendimi hasta hissediyorum," diye mırıldanıyor.

Lawrence, Sophia'nın Instagram'daki bir fotoğrafını getiriyor, ancak Aiden'ın onu benimle partilerde hatırladığından eminim. Eğilip plajda çekilmiş bir selfie'sine bakıyorum, parlak sarı bir bikini giymiş sandalyeye uzanırken pembe parlak dudaklarıyla kameraya somurtuyor. Onu gördüğümde hiçbir şey hissetmiyorum, onu özlediğime dair en ufak bir belirti bile yok.

Aiden bana bir bakış fırlatıyor, gözlerinde açık bir ilgi var. "Onu becerirsem kızacak mısın?"

"Senin hayatın, benim değil."

Düşünüp taşınıyor. "Çok güzel bir kız." "Uyarı. Isırır."

Uzun bir iç çekiş yapar. "Tamam." Lawrence'a bakar. "Bunu nasıl yapacağız?"

Lawrence başını sallar. "Evlat, umarım neye bulaştığını biliyorsundur. O bir yılan."

Alabama sırtıyor. "Büyük botlar giyeceğim." Kanepeye geri oturur. "Şimdi televizyonu a ve bana neyi yanlış yaptığımı söyle."

Bölüm 22

ELENA

Öğleden sonra dört sularında Cut 'N' Curl'e gittim ve içeri daldım.

Annem ellerini Birdie Walker'ın saçlarına daldırılmış, köklerine dokunuyor. Geçen hafta buradaydı ve yemin ederim bu hanımlar sadece eşlik etmek için geliyorlar. Selam verip Clara Teyze'nin sandalyesine koşuyorum. "Bir kabarıklığa ihtiyacım var. Şık bir şey, belki güzel bir Fransız bükümü. Vaktin var mı?"

Kalçasını kaldırıyor ve benim özel dikim takım elbiseme bakıyor, Nana'nın eskiden giydiği yumuşak lavanta rengi bir takım, sadece eteğini biraz daha kısalttım ve daha modern bir görünüm için ceketin yakasını ayarladım. Nana'nın güzel stilinin boşa gitmesine izin vermenin bir faydası yok ve yemin ederim onun kişiliğini kumaşta hissedebiliyorum, hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendiriyor.

"Güzel takım. Nereye gidiyorsun?"

Birkaç adım ötedeki anneme bakıyorum. Beni bir an bile kandıramıyor. Birdie'nin söylediği her şeye başını sallıyor olabilir ama kulaklarının her şeyi duyduğunu biliyorum. "Sadece Nashville'de bir toplantı. Yetişmek için kütüphaneden erken çıktım."

Clara Teyze sırtıyor ve sandalyesine vuruyor. "Buraya gel."

Başımı sallıyorum ve saçımı dağınık topuzdan çıkarıp sandalyeye oturuyorum.

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve aynada gözlerimle buluşuyor. "O futbolcuyla gerçekten buluşacaksın, değil mi? Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Ben hazırım. Hadi halat çekelim."

Onu içeri al. Kartlarınızı doğru oynarsanız, Giselle'inkinden önce o kilisede bir düğün olabilir."

Bir kahkaha attım. "Randevu yok, yemin ederim. Buluşma."

Saçımı taramayı hiç bırakmıyor ama kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum. "Huh. İş görüşmesi o zaman? Bu gördüğüm en güçlü kıyafet."

"Ne işi?" Annem odanın diğer ucundan soruyor.

İnledim. Biyonik kulaklar.

"İş görüşmesi değil! Sadece bir toplantı!" Diye sesleniyorum ve boncuk gibi gözlerini bana dikeyor.

Bakışlarımı indiriyorum. Yemin ederim yalan söylediğimi anlıyor.

Clara Teyze'nin parmakları kafa derimde çalışmaya devam ediyor ve ben de arkama yaslanıp bir iç çekiyorum, bu hafta provalarda Jack'in yanında olmanın verdiği aptalca endişenin uzaklaşmasına izin veriyorum. Onun Juliet'i olmak dayanılmaz bir şey. Ve henüz sahnede öpüşmedik bile, ikimiz de sadece duraklıyor ve hafifçe sarılıyoruz, sanki oluyormuş gibi davranıyoruz. Laura'nın bunu gerçekten yapmamız için ısrar edeceği zaman yaklaşıyor. Onun yanında olmak bile beni çıldırtıyor. Ve tabii ki, ilk gece beni öpmeye kıskırttığında ona karşı koyamadığım o oral seksi unutamayız. Suçu Bayan Clark'ın kıskançlığına atabilirdim ama içten içe onun tadına bir kez daha bakmak istiyordum. Gerçekten. Beni ne kadar çok istediğini, ayaklarının dibinde hissettiğim o baş döndürücü gücü hatırlayarak sıırttım. Bana bakışı, sanki asla doyamayacakmış gibi.

Bunu yapmanın tüm kontrolü bana vereceğini kim bilebilirdi ki? "Gülümsüyorsun. Ne tür bir toplantı?" Clara Teyze soruyor

saçımı бүkerken. Kulağıma doğru eğildi. "Şu dayanıksız iç çamaşırı, değil mi? Üzerinde küçük kediler olan bir tane görmüştüm. Çok şık. Benim için biraz fazla ışıltılı ama Scotty heyecanlanabilir. Benim bedenimde bir tane yapabilir misin? Kalçalarımı bunun içine sıkıştırmayı düşündüm ama zarar vermek istemedim." Kıkırdıyor.

Neredeyse sandalyeden fırlayacaktım ama koltuğun kenarına tutundum. "Sana kim söyledi?"

Titriyor, yüzü neşe çizgilerine yerleşiyor. "Şşşt. Kızım. Hiç kimseyi. Kiliseyi kaçırdığın o Pazar günü annenin kalan güveçlerinden biraz bıraktım ve elbise formlarındaki tüm o süslü şeyleri gördüm. Oldukça yaratıcısın. Çıktısını aldığın bir e-postayı okumuş olabilirim."

"Clara Teyze! Orası özeldi! Ve o kapı kilitliydi! Evden her çıkışımda emin olurum."

"Ben o evde büyüdüm. Tek gereken bir toka, Elena. Burnumu sokmak istemezdim -tamam, soktum- ama ne zaman gelsem o oda hakkında çok ketum davranıyorsun; orada ateşli bir adamı kilitli tuttuğundan endişelendim."

Abartılı bir nefes verdim. "Çok meraklısın. Ve seni cezalandırmak için sana asla bir şey söylemeyeceğim."

"Tüm şehirdeki tüm Güneş Damlalarına erişimim var. Bana ihtiyacın var."

Randevularını bekleyen kadınlara, burada çalışan diğer stilistlere göz gezdiriyorum. Anneme geliyorum. "Eğer ona söylersen, seni öldürürüm."

Elleri hala saçlarımda ve ilk kez bakışları ciddi bir şekilde benimkilerle buluşuyor. "Tatlım, yapmayacağım."

Annem Birdie ile işini bitiriyor ve ön taraftaki tezgâha doğru giderken sohbet ediyorlar. Birdie sandalyemde durana kadar güvende olduğumu düşünüyorum. Ellili yaşlarının sonunda, ben okuldayken sekreterlik yaptığı zamanlardaki kadar dedikoducu. "Elena, iyi görünüyorsun."

Yalan söylüyor. Jack'le yaptığım provalar, Marcus ve iç çamaşırı şirketiyle yapacağım toplantının heyecanı derken gözlerimin altında koyu halkalar oluştu ve yüzüm kesinlikle solgun. Bir teşekkür mırıldanıyorum ve iyiliğine karşılık veriyorum. Herkes gibi ben de güneyle tatlılığını sunabilirim.

"Oyun nasıl gidiyor? Bayan Clark ne kadar eğlenceli olduğunu anlata anlata bitiremiyor ama bence Juliet rolü için seçmelere katılmış olmayı dilerdi. Senden daha genç ve mükemmel olurdu." Sırıttırıyor. "Bence o oldukça

o yakışıklı oyun kurucuya aşık. Çok tatlı bir çift olurlardı."

Aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve Jack hiç ilgi göstermemiş olsa da Bayan Clark'ın benim için hassas bir nokta olması dışında kelimelerin nereden geldiğini bilmiyorum. Muhtemelen o gizlilik anlaşmasını hemen imzalayacaktır. Ve lanet olsun, o benden daha genç, ama ben Juliet'im!

"Korkarım bir kız arkadaşı var. Sürekli ondan bahsediyor."

Birdie eğilir. "Gerçekten mi? Kim?"

Arkamda Clara Teyze'nin boğuk kahkahasını hissediyorum.

"Sevgililer Günü'nde tanıştığı bir kız. Belki fotoğraflarını görmüşsünüzdür - Topher'ın izlediği dedikodu programlarından birinde olduğuna eminim. Gerçekten aşık olmuş. Belki de ona söylemelisin ki antrenmanda ona yaltaklanmasın."

"Yaltaklanmak mı dedin? Bunu söylediğini ona söylemem gerekecek."

Burnunu çekiyor, kollarını kavuşturmuş.

Peka

la.

Kahr

etsin

.

Bayan Clark'ın onun yeğeni olduğunu nasıl unutabilirim?

Bir peni için . . .

"Bunu yap. Bunu ilet. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum.

kendini utandırıyor."

Oflayıp puflayıp gidiyor.

"Şimdi yaptın ve yaptın. Öfkeni dışa vurdun. Ona tam olarak ne söylediğini anlatacak, muhtemelen süsleyip püsleyecek."

Saçıma üflüyorum. "Lanet olsun."

"Küfretmeyi kes, Elena Michelle." Annem yanımda belirdi ve beni bir kez daha süzdü. "Nana'nın kıyafetleri sana çok yakışmış. Şimdi, nereye gidiyorsun?"

"Nashville." "Ve?"

"Sadece halk kütüphanecileri için bir toplantı." Yalan söylemekten nefret ederim, bunu çok yaparım ve içeri bile girmemeliydim ama saçımın akıllı ve anlayışlı olmasını istedim. Kendim yapmalıyım.

Bunu kabullenmiş gibi başını sallıyor. "Patrick'i dün Laura ile yemek yerken gördüm. Görünüşe göre bir rakibin var canım. Belki de onu aramalısın."

"İlgilenmiyor anne. Sanırım kilisedeki pembe ayakkabılar yüzünden." Gülümsedim.

Homurdanıyor. "Biliyordum. Onu bilerek korkuttun. Ama o seninle oyun oynuyor. Sadece biraz flört et ama çok fazla değil. Bilirsin işte, gömleğine iltifat et ya da bazı dizelerden alıntı yap-"

"Anne! Aklıma gelen hiçbir dizeyi bilmiyorum bile ve Laura onun için mükemmel. Onları provalarda görmelisin. Gülüyorlar ve Timmy ile oynuyorlar. Çok tatlı bir çift oldular. Bırak gitsin."

"Onun her yerinde mi? Bunu biliyordum. O kız her zaman güzeldi ve kocasının ölümünün çok kötü olduğunu biliyorum - Allah kalbini bağışlasın- ama Patrick'in gerçekten senden hoşlandığını sanıyordum."

"Anne, Laura flört etmez. O tanıdığım en tatlı insanlardan biri."

İç çekiyor. "Ama Giselle evleniyor ve şimdi nişan partisi senin evinde-"

"Senin sayende."

"Ve ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum." "Kendimden geçtim."

"Ve ne zaman depresyonda olduğunu biliyorum. Gözlerinin altında torbalar oluyor-"

"Gözlerim iyi-"

"Ve sen gizemli davranıyorsun. Şu futbolcuyla mı çıkıyorsun? O neredeyse bir Yankee."

"Ohio Orta Batı'da, anne. O küçük bir kasabada büyüdü. Kesinlikle bir Yankee değil."

"Bu daha kötü. O bir saman tohumu."

"Anne! Daisy'de yaşıyoruz. Bundan daha kırsal bir yer bulamazsın."

"Ve çıktığı tüm o kadınları okudum." İç çektim.

"İnternette bir şeyler okuma."

"Bana cevap vermedin. Sevgililer Günü'nde tanıştığın, Birdie'ye bahsettiğin kız sen misin? Hava durumu sunucusuyla olan randevu değil miydi o? Yoksa o muydu?"

Lanet olsun. Gerçeğe çok yakın. Giselle ya da Preston ona söyledi mi?

Gülümsüyorum. "Anne, bütün bu konuşmalar beni kavurdu.

Bana bir Güneş Damlası getirebilir misin?"

Oflayıp pufluyor ve arkasındaki eski buzdolabından bir soda almak için dönüyor. Bana uzatıyor, ben de üstünü çevirip emiyorum. "Bu şeyler senin için iyi değil. Çok fazla şeker var."

"Hmm." İçtiğim sürece cevap veremeyeceğimi düşündüm. Onu.

Postacı tarafından kurtarıldım. Scotty vals yaparak içeri girdi.

Şık mavi-beyaz üniforması, elinde bir tomar paket ve mektupla ön tarafa doğru ilerlerken gözleri Clara Teyze'nin üzerindeydi.

Mekândaki herkes kıpırdamadan dururken sırtışıma geri alıyorum. Yakışıklı bir adam, bekâr ve kasabanın dışında küçük bir çiftliği var. Kumral saçları, ela gözleri ve ilgi çekici sırtışıyla kaslı ve fit bir vücuda sahip.

Daisy'nin en gözde bekarlarından biri ama teyzeme aşık.

"Posta," diye sesleniyor ve Clara Teyze'nin saçımla işinin bittiğine seviniyorum çünkü neredeyse koşarak ona doğru gidiyor. Ona nasıl güldüğünü, ona bakarken gözlerinin nasıl ısındığını fark ediyorum. Hüzün beni çekiyor ve dudaklarımı çiğniyorum. Ben de bunu istiyorum. Bir erkeğin bana ayı asmışım gibi bakmasını istiyorum, sanki benden bir an uzak kalmak çok fazlaymış gibi, sanki hiç uzaklaşmak istemiyormuş gibi, sanki bana güvenmeden önce bir kağıt parçasına ihtiyacı yokmuş gibi...

"Scotty! Bugün bizim için ne getirdin?" Clara Teyze ona ısıltı ısıltı gülümsüyor.

Yüzü kızarıyor. "Oh, sadece birkaç saç malzemesi. Kutuları arkaya koymamı ister misin?"

Annem fısıldıyor, "Bu adam aşık olmuş."

Clara Teyze'nin bana anlattığı gece ziyaretleri ve seksi zamanlar hakkında gerçekten ne kadar şey bildiğini merak ederek başlıyorum. Bahse girerim pek bir şey bilmiyordur. O bunu onaylamazdı.

Clara Teyze saç ürünlerini sakladıkları depoya doğru ilerlerken annem kaşlarını çatarak onlara bakıyor. Kapıyı onları göremeyeceğimiz kadar kapattığını fark ettim. Eminim gizli öpüşüyorlardır.

Annemin dikkatini başka yöne çekmek umuduyla sessizliği bozuyorum. "Anne, benim için endişelenmeyi bırak, tamam mı? Ben iyiyim."

Bana bakıyor, gözlerini saçlarımda gezdiriyor, bir kısmına dokunuyor. Özlemle gülümsüyor. "Bir anneye bunu söyleyemezsin canım. Biz hep endişeleniriz. Sen git toplantını yap, bu hafta Pazar öğle yemeğinde görüşürüz."

Ayağa kalkıp saçıma bakıyorum. Güzel. Yumuşak. Çok gergin değil. Takım elbisemi düzeltip anneme bakıyorum. Birkaç yirmilik çıkarıp Clara Teyze'nin tezgahına bırakıyorum. Geri vermeye çalışacak ama ben her zaman öderim. Kapıya yöneliyorum ve annem de beni takip ediyor. Ben çıkamadan koluma giriyor. "Elena, nişan partisi için senin evini önerdiğim için özür dilerim. Düşünmeden ağzımdan kaçiverdi. O ev bizi ve ailemizi temsil ediyor, biliyorsun ve sanırım ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Ona sarıldım. "Sorun yok, anne."

Başını sallıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm ama bazen seni okumak zor oluyor. Benden bir şeyler saklıyorsun."

Çünkü benden mükemmel küçük güneyli kız olmamı bekliyor.

Onun benim hakkımdaki fikirlerini takip etmek için.

Kapıyı açtım ve ona baktım. "Sakın Patrick'i bir daha yemeğe davet etmeye kalkma. Yoksa yemin ederim Cadılar Bayramı'ndaki tart kostümümü giyerim."

Sırıtiyorum ve o cevap vermeden kapıyı kapatıyorum.

Marcus ile toplantıdan çıkıp Nashville şehir merkezindeki işlek kaldırıma çıkıyorum. Hava neredeyse kararmış, hafif bir yağmur başlamış ve tabii ki şemsiyem yok.

Telefonum çaldı. Topher.

"Nasıldı?" diye soruyor.

"İyi haber: tasarımlarımı çok beğendiler ve ekiplerinin bir parçası olmamı çok istiyorlar. Kötü haber: Hala gerçek bir iş teklifi yok. Stajyer istiyorlar. Yirmi altı yaşında, sosyal hakları olmayan bir gofer. Bu çılgınlık." Telefonu kulağıma götürüyorum ve soğuk havada hızlı adımlarla yürüyerek bir blok öteye park ettiğim arabama doğru ilerliyorum.

"Kütüphane tam bir drama alanı. Az önce iki küçük çocuğun bir dinozor kitabı için itişmesini kaçırdınız. Karşılıklı tokatlar atıldı. İki anne kimin neyi başlattığı konusunda birbirine girecek sandım. Şimdi o ikisini sakinleştirdim ve yüzlercesi de kitap için yalvarıyor. Sadece arayıp seni kontrol etmek istedim. Seninle gelmeliydim."

"Birinin kütüphaneyi yönetmesi gerekiyor. Yarı zamanlı birini işe almalıyım."

"Elle, sesin kötü geliyor." Telefondan gelen küçük sesler duyuyorum. Onu kütüphanede, yeni yürümeye başlayan çocukların Red Hot Chili Peppers tişörtünü çekiştirirken hayal ediyorum. "Üzülme. Bir yolunu bulacaksın."

İç çekiyorum. "Keşke zamanda geriye gidebilsem ve kendime moda alanında bir diploma almamı söyleyebilsem."

"Sen bu yetenekle doğdun, Elle. Birileri oturup fark edecektir. Artı, blogun ve Instagram hesabın var-"

Homurdanıyorum. "Romeo'nun IG'de benden daha fazla takipçisi var." "Belki ona iç çamaşırı giydiririm. Jammies için

Hammies."

Gülüyorum. "Seni seviyorum."

Küçük, şirin bir fırının önünde duruyorum. Biri çıkarken kapıdan yayılan şeker ve erimiş tereyağı kokusu midemi bulandırıyor.

"Bana karşı sessizsin," diyor Topher. "Şu özel kovboy çizimleri ve deri ceketlerin olduğu şık butiklerden birine mi gittin? Onlara bayılıyorum." Hüzünlü bir iç geçiriyor.

"Hayır, daha iyi."

"Yemekten olmalı. Michael'ın doğum günü için gittiğimiz Tayland lokantasındasın."

"Daha sıcak. Tatlı düşünün." Dükkanın dışındaki pankarta bakıyorum, günün turtalarını okuyorum.

"Şu küçük turta dükkanındasın, değil mi? İkinci Cadde'deki." Duraksıyor. "Breton Otel'i'ne yakınsın, biliyorsun değil mi?"

Bunu görmezden geliyorum. "Ve bugünün spesiyali limonlu tart, en sevdiğim." Tereyağlı kabukla karışık tartın tadını ağızımda hissedebiliyorum. "Neredeyse akşam yemeği vakti ve istediğim şey bu. Şeker."

"Telefonu kapat ve git kendine bir dilim al. Eve bütün bir turta getir. Bu gece pişiririm, sonra paylaşıyoruz. Seni seviyorum, Elle."

Telefonu kapattım ve fırına girdim. Uzun bir iç çekiyorum. Şeker, beni mutlu et.

Kabinlerden birinde yerimi alıyorum, çantamı ve iç çamaşırlarımla birlikte giysi çantalarımı yanımdaki koltuğa yerleştiriyorum. Görüşmemi hatırlayarak çantalara bakıyorum. Little Rose'un CEO'su Marcus benimle şahsen görüştü. İnanılmaz derecede nazikti ve çalışmalarımı övüyordu, özellikle Romeo ve Juliet'ten küçük alıntılar içeren kirli beyaz bir takımda gözleri parlıyordu. İpeksi kumaşı oyunu ilk duyduğumda internetten bulmuştum.

Garson, etekleri fırfırlı beyaz bir elbise ve yumuşak pembe bir önlük giymiş genç bir kız, dilim turtamı bırakıyor. İlk tadı dilime çarptığında inliyorum. Sıcak bir fincan kahveyle birlikte rekor sürede bitiriyorum ve tabağımı almaya geldiğinde tüm turtayı sipariş ediyorum.

Ancak kasaya geldiğimde ve beni kasaya oturttuğunda küçük bir panik yaşıyorum. Bulamıyorum

Cüzdanım. Arkamda sıra bekleyen müşteriler varken çantamı karıştırıyor, her şeyi bir kenara itiyorum. Burada değil. Kahretsin.

Saçımın parasını ödemek için cüzdanımı çıkardığımda yere düşürmüş ya da Clara Teyze'nin tezgâhında bırakmış olabileceğimi fark ettiğimde beynimi yokluyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor kasiyer kız, sanki ödeme yapmadan kapıdan fırlayacakmışım gibi bana bakarak.

"Hayır, tamam. Bana bir dakika ver. Bırakın diğer çocuklar kontrol etsin. Hemen döneceğim." Gülümseyerek kabine geri döndüm, dizlerimin üzerine çöktüm ve oturduğumda düşmüş olma ihtimaline karşı koltuğun kenarlarını yokladım. Hiçbir şey yoktu. Cüzdan yok.

Ayağa kalkıp oturuyorum. Topher'ı arayabilirim ama kütüphaneyi kapatıyor olacak ve ondan Nashville'e kadar gitmesini istemekten nefret ediyorum. Giselle hâlâ şehirde olabilir ama bunu bir kenara bırakıyorum. Bugün Cuma ve muhtemelen Preston'la planları vardır.

Telefonumu çıkardım ve istediğim kişiyi bulana kadar kaydardım. Gerçek olduğunu bildiğimden beri telefonumda onun bağlantısı vardı ama hiç kullanmamıştım.

İşte bir şey yok. Weatherman Wannabe'e bir mesaj gönderdim.

Bölüm 23

ELENA

Fırını bir kral gibi süpürüyor, uzun gövdesi girişteki alanın çoğunu ve benim tüm havamı kaplıyor. İç çekiyorum. Dar siyah koşu pantolonu, uzun kollu uyumlu bir gömlek ve tüm o muhteşem saçları gizleyen Kaplan örgüsü bir şapka giyiyor. Yoğun gözleri müşterilerin üzerinde gezinip bana takılıyor. Avcı avını buldu.

El sallıyorum.

Kaşlarını çattı.

İki kadın ona bakıyor, biri diğerini dirsekleyerek fısıldaşıyor. Yüzleri eğik, kirpikleri kırpışarak ona doğru koştuklarında şaşırmadım. Duraksıyor, önce bana sonra onlara bakıyor. Omuz silkiyorum ve gözlerim "Hayranlarınız" diyor. Devam edin. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Cüzdanım yok.

Onlar içeri girerken inanılmaz derecede hareketsiz duruyor, ona sorular sorduklarında yüzü ciddileşiyor. Ona gülüyorlar ve çantalarından çıkardıkları kalem ve kâğıtları ona uzatıyorlar. Kibarca ama dalgınca başını sallıyor, VIP odasındaki tavrına çok benzer şekilde gerçekten dinlemiyor. Tahminimce dikkatini

. . kaba mı davranıyor? Yanaklarındaki renk artışını, onlar yaklaştıkça nasıl kıpırdandığını fark ediyorum. İçlerinden biri telefonunu çıkarıp onunla birlikte bir selfie çekiyor. Yine de, eğer bakarsanız, samimi ve rahat görünen bir ifadeyi koruyor, ama rahatsız - ve beni bir kez daha şaşırtıyor, bu muhteşem adam milyonları (onu bir kez tanıdığınızda) girmeye yetecek kadar çekiciliğe sahip artı ünlü bir

Ona bu kadar çok başarı getiren yetenek.
Garip.

Aramızda küçük bir sır varmış gibi hissediyorum ve dudaklarımı yukarı çeken küçük gülümsemeye engel olamıyorum.

İki kadın daha kalabalığa katılırken bakışları benimkilerle buluşuyor. Başlarının üzerinden bana "Üzgünüm" diye sesleniyor ve başka bir imza için geri dönüyor. Başka bir kız selfie çektiirmek için ısrar edince kaşlarını çatıyor, yutkunuyor, kontrolünün bir kısmı kayboluyor. Farkına bile varmıyorlar ve kaç kişinin ona gerçekten bakıp sınırları olan gerçek bir insan gördüğünü merak ediyorum. Hiç kimse.

Daha dik oturuyorum, her şeyi, yüzünde beliren her nüansı izliyorum.

Sürekli ilgi odağı olmak zor olmalı. Oyunu seviyor ama onunla birlikte gelen ilgiden hoşlanmıyor, yine de kendini zorluyor, bu arada kimseye asla güvenmiyor, mesafesini koruyor, kimsenin çok yaklaşmasına izin vermiyor.

Oh, Jack. Keşke . . .

Başını sallayıp kızların arasından sıyrılıyor, ama kızlardan biri elini tutuyor ve uzanıp yanağına bir öpücük konduruyor, kız öpücükten kaçmaya çalışırken pembe ruj her yere bulaşılıyor. Kasiyer kız. Yapacak işi yok mu?

Nefes alıp veriyorum ve eşyalarımı kabinde bırakarak ayağa kalkıyorum.

Onlara doğru yürüyorum ve omuzlarımla kadınların arasına giriyorum. "Affedersiniz," diyorum en uzun boylu olana, beni geçmeye çalışan sıska bir esmere. Hiç sanmıyorum. Topuğumun sivri ucu ayağına çarpıyor ve irkilip bana bir bakış atıyor ve geri adım atıyor. Bu doğru. Kısa olabilirim ama topuklu ayakkabılarım var. Dikkatli ol.

Derinleşmiş, damlayan güneyle aksanıyla bolca özür dileyip etraftan dolanıyorum, kasiyer kızın elini Jack'in kolundan çekiyorum ve hepsine şöyle bir bakıyorum. Annemin, biri onu kızdırdığında ama yine de kibar olmak istediğinde kullandığı, kızgınlık sınırında eğlenceli bir kahkaha attım. "Üzgünüm hanımlar ama lütfen elimi bırakır mısınız?

erkek arkadaş?" Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "İmza dağıtmak ve fotoğraf çekirmek için çok nazik davrandı ama onu bütün gün görmedim. Eminim siz hanımlar beni anlıyorsunuzdur." Sözlerimi sahte ama görünüşte gerçek bir gülümsemeyle yumuşatıyorum. "Ayrıca, belli ki o kadar egzersizden sonra yorulmuş." Ellerimi koşu takımına doğru sallıyorum. "Biraz hava almaya ihtiyacı var."

Ağzılarını açıp mırıldanıyorlar.

"Tabii ki. Burada biriyle olduğunu bilmiyorduk," diye mırıldanıyor içlerinden biri, ondan uzaklaşırken beni süzüyor. Gülümsüyorum ve kendimi ona tutkal gibi yapıştırıyorum, ceketimi koluna bastırıyorum. Bir santim bile kıpırdamadan. Zerre kadar kıskançlık hissetmiyorum. Sadece koruyordum.

"İmza için teşekkür ederim," diyor uzun boylu olan ve topallayarak uzaklaşırken eline bir kart sıkıştırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Hay Allah. Adam telefon numaraları verilmeden bir fırına bile giremiyor mu?

Ben onu uzaklaştırırken kasiyer kız surat asıyor.

Bana sırtıyor ve beni kabine kadar takip ediyor. "Erkek arkadaş mı?" diye mırıldandı. "Güzel."

Keşke bugün ikinci kez ona sahip çıktığımı bilseydi.

Omzumun üzerinden bir bakış fırlattım ve tısladım, "Seni kurtardım. Bundan nefret ediyordun ve burada kılı kırk yarma. Ayrıca acele etmeliyiz. Kasiyer kız aylaklık ettiğim için polis çağırmak üzere olabilir, özellikle de benim için burada olduğunu bildiğine göre. Sırf beni yolundan çekmek için bunu yapabilir."

Sırtıyor ve ellerini açıyor. "Ve işte buradayım, seni kurtarmaya hazırım. Cüzdanını unuttun, ha?"

"Bu konuda o kadar mutlu görünme." Hesabı ona doğru itiyorum ve o da yüzünde hâlâ şaşkınlık ifadesiyle hesaba bakıyor. "Bir dilim turta, kahve ve bütün turta mı? Ne çeşit?"

Kafamı masanın üzerindeki pembe kutuya doğru itiyorum. "Key lime."

"Misket limonunu severim." "Topher da öyle."

Gölüyor ve pantolonunun fermuarlarından birinden cüzdanını çıkarıyor. Bir tomar banknot çıkardıktan sonra masanın üzerine fırlatıyor ve bana bakıyor. "Eve mi gidiyorsun?"

"Teşekkür ederim. Pazartesi günü antrenmanda sana geri ödeyeceğim." "Hmm."

Omzunun üzerinden bakıyorum ve kadınların gittiğini görüyorum, bizi gözetleyen kasiyer kız hariç hepsi. O da telefonunu çıkarmış. Harika.

"Neden şehirdesin?"

"Bir iç çamaşırı şirketiyle toplantı." O kutulu turtayı alırken ben de giysi çantamı ve cüzdanımı alıyorum.

"Öyle mi? Nasıl geçti?"

Duraksıyorum, kafam karışmış gibi hissediyorum, soruya değil, sadece burada onunla birlikte olmanın düşündüğümünden daha kolay olduğu gerçeğine, onu oyun antrenmanının dışında görmeye, oral seksten beri aramızda olan gerginliğin hiçbiri olmadan.

Şu anda bunu düşünme.

"İyi misin?" Kaşlarını çatıyor, yaklaşıyor. "Yüzünde tuhaf bir ifade var."

"İyi idi. İyi idi. Stajyer istiyorlar. Pas geçmek zorundayım."

"Anlıyorum. Kütüphanede mi kalacaksın?"

Hayal kırıklığını yüzümden uzak tutmaya çalışarak başımı sallıyorum.

Bir kolunu omuzlarıma atıyor ve tezgâhın yanından kapıya doğru yürürken beni kendine çekiyor. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Omuz silkiyor. "Ne oldu? Sadece buradan çıkana kadar oynuyoruz. Belki de o kız hala bizi izlediğine göre öpüşmeliyiz?"

"Hayır. Sanırım ben hallettim." Sırıttıyor. "Sen kaybedersin."

Dışarıdaki hafif yağmur tam bir sağanağa dönüşürken kapıya ulaşıyoruz.

İç geçiriyor. "Sanırım şemsiyen yok?" "Yok."

"Harika. Nashville'e bütün gün yağmur yağacağını bile bile geldiniz ve yanınıza bir palto ya da şemsiye almadınız."

"I yapmadı Biliyorum o olduğidiyor için
yağmur hepsi gün, hava durumu sunucusu!"

Gülüyor ve örgü şapkasını çıkarıyor, saçları yontulmuş
elmacık kemiklerinin etrafına ipek gibi dökülüyor.

Duraklıyor. "Ve şimdi kaşlarını çatıyorsun."

Öfkelendim. "Neden hep bu kadar güzel
görünüyorsun!" "Kadın, ben yetişkin bir erkeğim.

Güzel değilim." "Öylesin ve bu çok sinir bozucu."

Bir kahkaha atıyor ve şapkayı kafama geçiriyor, gevşemiş
saç tellerini örmenin içine sokarak örtüyor. "İşte oldu. En
azından gergin saçların ıslanmayacak."

"Gergin değil. Şık."

"Aşağıdan hoşlanıyorum."

"Peki." Şapkayı çıkarıp saçlarımı çekiştiriyorum, saçlarım
omuzlarıma dökülene kadar tokaları çekiştiriyorum. Şapkayı
tekrar takıyorum. "Mutlu musun?"

"Henüz değil." Uzun kollu gömleğinin yakasını kaldırıp
boynuna geçiriyor. Gözlerimi açıyorum. "Jack! Gömleksiz
gezemezsin. Kadınlar sana saldırır."

Gülüyor ve altında kısa kollu bir tane daha olduğunu
görüyorum. "Soğuk bir koşuya hazırlıklı geldim. Sen
hazırlanmamışsın." Elini uzatıp gömleği başımın üzerinden
geçiriyor. "Bunun ıslandığında bile kuru kalması gerekiyor."

"Oh." Gömleğe bakıyorum. Göğsüne sıkıca oturuyor ama
üzerimde gevşekçe dalgalanıyor.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Üşüyeceksin. Tek ihtiyacım
olan turta için paraydı. Bütün bunları yapmana gerek yoktu."

"Üşümeni istemiyorum Elena."

Birbirimize bakarken nefesim kesiliyor. Birbirimize
bakarken birkaç dakika geçiyor. Bakışlarımızı kırıyor. "Nereye
park ettin? Hava karanlık, seninle yürüyeceğim."

Başımı sallıyorum, nedense hayal kırıklığına uğramış
hissediyorum. "Doğru. Buradan yaklaşık iki blok ötede, İkinci
Cadde'nin sağında, Marks Binası'nın yanında. Belki de sen
gitmelisin, ben de yağmurun dinmesini bekleyebilirim."

Muhtemelen Jack Hawke'ın kötü giyimli bir kadınla fotoğrafını çeken kasiyer kıza başıyla işaret ediyor. "Seni onunla mı bırakayım? Hiç sanmıyorum."

Elimi tuttu. "Koşmaya hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve o da kapıyı yağmur perdesine doğru açıyor. Caddeden aşağı iniyoruz, vitrinlerin ve şemsiye getirecek kadar akıllı olan insanların yanından uçarak geçiyoruz.

Şaşırmamam gerekse de bunun olacağını asla tahmin edemiyorum. Burada, yürüyüşü benimkinin üç katı uzunluğunda olan bir adamın yanında, çok dar bir etek ve ince topuklu ayakkabılarla koşuyorum. Evet, topuğum bir ızgaraya sıkıştığında ve dizlerimin üstüne betona devrildiğimde, bu çok uzun bir günün son damlası gibi görünüyor.

Bölüm 24

JACK

"Elena!" Vücuduna doğru eğildim ve onu yukarı çektim. "Kahretsin! Özür dilerim. O ızgarayı görmedim bile. Sen iyi misin?"

O bana sarılırken yağmur bizi ıslatıyor. "Sanırım öyle. Dizlerim ağrıyor ama yürüyebiliyorum." Yüzüne düşen suyun içinden gözlerini kısarak bakıyor. "Ne kadar yol aldık?" Tekrar yola koyuluyor, ben de onu geri çekip bir tentenin altına götürüyorum. Uzakta çakan şimşek onu ürkütüyor.

Aşağı bakıyorum, gözlerim açılıyor. "İkisinin de derisini yüzmüşsün. Bacaklarından kan akıyor. Lanet olsun. Çok hızlı koştuğum için özür dilerim."

"Özür dileme. Senin hatan değildi. Eteğim çok dar ve bu topuklar ..." Yüzünü buruşturuyor, bacaklarına bakmak için eğiliyor. "İyiler. Eve gittiğimde biraz sabun ve suyun düzeltemeyeceği bir şey değil."

Hayır. O şekilde sürmüyor. Sanırım bunu mırıldandım, çünkü kalçasını salladı, sonra yüzünü buruşturdu. "Ben sürebilirim."

"Hayır, yapamazsın. Ayrıca burada muson yağmuru var." Rüzgar hızlanırken gökyüzüne bakıyorum.

"Dayan," diyorum ve eğilip onu kollarımın arasına alıyorum.

"Jack Hawke, beni arabama kadar taşıyamazsın!"

Tentenin altından sıyrıldım ve koşmaya başladım. "Biliyorum. Ama benim evim daha yakın. Başını omzuma koy ve eşyalarına sıkı tutun."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor -onu tanıyorsam, protesto etmek içindir- ama başka bir şimşek çakıyor.

mesafe.

"Ayrıca, bu benim için iyi. Kardiyo. Kaç kilosun?" Sırıttıyorum, neşeli hissediyorum.

Homurdanıyor. "Sanki sana söyleyecekmişim gibi. Konuşmayı kes ve bizi oraya götür."

Bir kahkaha atıyorum, onu daha yükseğe kaldırıyorum ve bir blok ötedeki Breton'a doğru koşuyorum. İşten eve dönen yayaların arasına girip çıkıyorum, ayaklarım ıslak betona çarpıyor ve kaymamaya odaklanıyorum.

Elinde çantası ve giysi torbasıyla bana ters ters bakıyor. Turta kutusu en üstte ve ona verdiğimi hatırlamıyorum bile, ama vermiş olmalıyım. Çantayı ölümüne tutuyor. Gülmeye başlıyorum ve kahretsin, kızgın ve ıslak görünmesi dışında nedenini bile bilmiyorum.

"Neden gülüyorsun?" diye sesleniyor yağmurun içinden. "Bilmem ki! Beni hep güldürüyorsun."

Yüzünde bir gülümseme başlıyor ve kıkırdayana kadar giderek büyüyor. "Aman Tanrım, eğer beni ve bu turtayı düşürürsen, seni asla affetmem."

"Merak etme. Turtayı saklayacağım."

"Bir parça bile alamayacaksın!" Yüzündeki ıslak saç parçasına üflüyor.

Ona bakıyorum, daha fazla gülüyorum, sonra duygular beni pençelerken ayılıyorum, yumuşak ama bir şekilde korkutucu bir şekilde göğsümün içine doğru ilerliyor. Midemde bir düğüm oluşuyor ve nefes alamıyor gibi görünüyorum ve bunun koşmakla hiçbir ilgisi yok.

Beni korkutan kollarımdaki kız.

"Her yerim damlıyor," diye mırıldanıyor Elena, onu çatı katının fuayesinde ayağa kaldırırken. Çantasını, giysi çantasını ve ezilmiş turta kutusunu kapının yanındaki masanın üzerine bırakıyor.

Örgü şapkasını çıkarıp ayakkabılarını çıkarırken "Ama çok seksi görünüyorsun" diye takılıyorum.

"Islaklığın yeni bir şey olduğunu duydum."

"Hmm." Gözlerimi yüzünden ayırıp tekrar dizlerine bakıyorum ve oradaki çiziklerden irkiliyorum.

"Oha! Bir dahaki sefere beni uyar," diyor onu tekrar kaldırıp çalışma odasına taşırken ve sandalyelerden birine oturturken. "Jack, sıırıslıklam oldum! Mobilyalarını mahvetmek istemiyorum."

"Aptal sandalyemden çok senin dizlerin için endişeleniyorum." Bana bakıyor, saçları ıslak ve yüzüne yapışmış, kıyafetleri damlıyor. Benimkiler de daha iyi değil. Titriyor, ayağa kalkarken kollarını ovuşturuyor.

Onu içime çekerken vücudum kenetleniyor, eteği o dolgun kıvrımlara nasıl da yapışıyor. Aklını başına topla, Jack. O bunun için burada değil.

"Havlu kullanmamın bir sakıncası var mı?" Alt dudağını çiğniyor. "Belki eski kıyafetler ödünç alabilirim? Onları provada sana geri verebilirim."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve ona olması gerekenden daha uzun süre baktığımı fark ediyorum. Doğru, doğru.

Başımı salladım. "Evet."

O banyoya yöneldi, ben de yatak odama koştum ve ona uyabilecek bir şeyler bulmak için sandığımın çekmecelerini açtım. İpli bir şort ve üniversite günlerimden kalma eski bir antrenman tişörtü buluyorum. Kapıyı çaldıktan sonra uzanıp onları alıyor, göğsüne kabarık beyaz bir havlu sarıyor. Krem rengi omuzlarını görüyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. "Bunları giy ve giyindiğinde şu dizlerine bir bakayım."

"Jack, bunu yapmak zorunda değilsin. Burada yıkanabilirim." "Hayır. Onları görmek istiyorum. Çalışma odasında buluşuruz."

"Teşekkür ederim." Başını sallarken kirpikleri yanaklarına çarpıyor, kıyafetleri alıyor ve kapıyı kapatıyor.

Beş dakika sonra, bir çift jogger ve bir tişört giydikten sonra, elimde antiseptik ve

bandajlar. Onu oturttuğum sandalyede arkasına yaslanmış, ellerini kavuşturmuş, odaya bakıyor. Yüz ifadesi çekingen, beni beklerken omuzları gergin ve ben iç çekiyorum.

Lanet olası çatı katı.

Burada olmak istemiyor, bunu biliyorum ama gerçek evim buradan iki blok ötede.

Yine de onu oraya götürür müydün? diye soruyor içimden bir ses.

Bilmiyorum!

Olabilir.

Dur.

Dur artık.

Onunla herhangi bir romantik ilişkiden uzak durmalısın.

Ayrıca, o senin için fazla iyi. Senin verebileceğinden fazlasını istiyor. Unutma.

Doğru.

Ama bu o.

Ve ben hiç . . .

Elimdeki bir tomar sargı bezine bakıp gülümsüyor. "Ciddi görünüyorsun. Dizlerim o kadar kötü mü?"

"Ah, evet." Kahretsin, doğru düşünemiyor gibiyim. Onun önünde yere oturuyorum, gözlerim onu baştan ayağa süzüyor. Boğazımı temizliyorum ve sesim amaçladığımdan daha hırçın çıkıyor. "Kıyafetlerimin içinde iyi görünüyorsun."

Kızarıyor ve ben de renginin yükselişini izliyorum. "Ne oldu? Neden yüzüme bakıyorsun?"

Dizlerine odaklanıyorum. "Hâlâ kızaran bir kızıdan ne kadar hoşlandığımı hiç fark etmemiştim."

"Oh."

Birbirimize bakıyoruz. Nefes veriyorum.

Hayatım boyunca bir kıza hiç bu kadar bakmış mıydım?

Benim neyim var böyle?

Önce bakışları düşer. "Buradan uyarıyorum. Tıp fakültesine gidemememin bir nedeni de, bu konuda çok korkak olmamdır.

kana gelir. Çılgınca. Bir keresinde Nana'nın evinde kaldırmaya çalıştığım bir pencere kırıldığında bayılmıştım. Eski ve sıkışmıştı, çok sert ittim ve elimi kestim. Her yerim kanadı. Ve acıdan nefret ederim. Ağlayabilirim."

"Doğru. Dizlerin," diye mırıldanırken bir alkollü mendili yırtıp yırtıklarına sürüyorum. Her iki dizinde de birkaç tane var ve elimden geldiğince nazıkçe siliyorum.

"Stings! Aman Tanrım!" Keskin bir nefes alıyor ve sandalyenin kenarını sıkıyor. "Jack, Jack, konuş benimle; bana iyi, komik ya da başka bir şey söyle, lütfen!"

Bir kahkaha attım. "Justin Bieber'ın müziğini seviyorum. Koşarken dinliyorum." Ona sahte bir sert bakış atıyorum. "Gizlilik yemini ettin. Eğer Devon bilseydi, bunu unutmama asla izin vermezdi."

Bana geniş gözlerle bakıyor. "Asla olmaz."

"Evet. 'Love Yourself' benim favorim."

"Söyle."

İlk birkaç satırı mırıldanıyorum.

"Durma," diye mırıldanıyor, gözleri yüzümde.

"Konsantre olmak ve dizlerinizin üzerinde çalışmak biraz zor." "Çok hoş."

Alay ediyorum ama şarkıya yeniden başlıyorum, sözleri söylüyorum, nakarata kadar geliyorum. Kendi kızarıklığının yükseldiğini hissediyorum. Bir boka yarayacak şarkı söyleyemiyorum.

Ona baktım. "Nasıl hissediyorsun?"

Beni dikkatle izliyor. Dudaklarını yalıyor. Yutkunuyor. "Hiç Taylor Swift tanıyor musun? Yani, Biebs'i seviyorsan ..."

Gülüyorum. "Doğru. Bu benim, pop müzikten hoşlanan bir futbolcu. Üzgünüm, onunkinin tüm sözlerini bilmiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Meghan Trainor'ın 'All about That Bass' şarkısına ne dersin? O benim tema şarkım ve eğer onu söylersen, belki turtayı sana bırakırım."

"Hmm. Tema şarkın Lizzo'dan bir şey olmalı, belki 'Good as Hell'. Seni böyle görüyorum; saçını savuruyor, tırnaklarını kontrol ediyor ve güzel kışını kapıdan dışarı çıkarıyorsun."

"Ama Meghan Trainor'ı tanıyorsanız ..." Göz kırpıyor. "Buna değmesini sağlarım." Bir kızarıklık daha. "Turta yani. Yemek."

"Hmm. Şu öpüşme öpücüklerinden birine ne dersin?" Başımı eğiyorum, yüzümü görmemesi için geniş yara bantlarından birini dikkatlice açıyorum. Onu istiyorum. Ve bu ihtiyacım olduğu gibi gitmiyor.

"Tamam, anlaştık. Çünkü bunu bildiğini sanmıyorum."

"Mmm, 'All about That Bass.' Bakalım, hatırladığım kadarıyla o şarkı . . ."

"Bunu bilmiyorsun!"

"Elena, her kelimesini çok iyi biliyorum." Gözlerim onunkileri buluyor.

"Söyle." Dudağını ısıırıyor, beklentisi gözlerindeki parıltıdan belli oluyor.

Son yara bandını dizine koyarken kahkahayı patlattım. "Yine sırrımız."

"Doğru."

Ayağa kalktığımda kim olduğumu bilmiyorum, mikrofon olarak kullanmak için kumandayı alıyorum ve şarkıyı seslendiriyorum. Sözler üzerinde biraz tökezliyorum, uygun kelimeler uyduruyorum ama şarkı çoğunlukla nakarattan oluşuyor ve elimden geleni yapıyorum.

"Biraz dans edebilir misin? Şu vücut taklalarından birini yapar mısın?"

Göğsümü yuvarlıyorum. Ben kötü bir dansçı değilim ama o ağlıyor/gülüyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Kahretsin, kızım. Bana çılgınca şeyler yaptırıyorsun."

"Eğer futbolda başarılı olamazsan, eminim bir pop yıldızına vokal yapabilirsin."

Kanepeye uzandım. "Sinirlendiğimde ve sakinleşmem gerektiğinde sahada kafamın içinde bu saçmalıkları söylüyorum. Gergin olduğumda da. Romeo ve Juliet için yaptığım ilk antrenmanda, Katy Perry'nin 'Dark Horse' şarkısını nefesimin altında mırıldanıyordum."

"Kapa çeneni."

"Gerçek hikaye." Ellerimi açtım. "Ben aslında genç bir kızım."

Başını bana doğru sallıyor, gözleri parlıyor.

Yanımdaki koltuğa vuruyorum. "Hadi gel. K- dramamı izleyelim. Bu hafta yeni bir bölüm var ve ben izlemedim."

"Yaramı iyileştirdiğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ayağa kalkarken.

Zıplayıp elini tutuyorum ve bana doğru yürürken ona yardım ediyorum, bol lacivert şortum sallanıyor. Birkaç kez altından geçirmiş ve dizlerinin üst kısmına denk gelmiş.

Kumandayı açıyorum, kolum omuzlarına dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. İtiraz etmiyor, bana doğru eğilirken iç geçiriyor.

"Lee ve Dan-i'den ne haber? Henüz öpüşmediler mi?"

"Hayır. Kahretsin. Yani, onların nesi var?"

"Sanırım hâlâ halletmeleri gereken şeyler var?"

Dizideki karakterleri izliyorum. Lee, Dan-i'yi başka bir adamla çıkarken gördükten sonra onun peşinden koşuyor.

"Duyguları hakkında konuşmakta zorlanıyor. Kendini tutuyor."

"Neden?"

"Sanırım bir kız için hiç bu kadar deli olmamıştı.

Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor."

Başı omzuma rahatça oturuyor. "Hmm. Peki ya o?"

"Ondan hoşlanıyor ama korkuyor. Geçmişteki sorunlar.

Önceden kötü bir erkek arkadaşı varmış."

"Aptal insanlar. Neden sadece

konuşmuyorlar?" "Doğru."

Sessizleşiyoruz ve ben nefes alıyorum, sanki artık Lee ve Dan-i'den değil de bizden bahsediyormuşuz gibi hissediyorum.

"Elena?"

"Hmm."

Ona bakıyorum. Boş bir ifade takınıyor, uyuşuklukla savaşıyor. "O deja vu hissini bilir misin?"

Bir şeylerin tanıdık geldiği ve daha önce yaşanmış gibi görüldüğü bir yer?"

Gözleri kapanıyor, çırpınarak açılıyor, sonra tekrar kapanıyor. Gülümsüyorum. "Uykun var mı?"

"Yorgunum. Romeo ile zor bir hafta. Provalarda beni deli ediyor. Sürekli bana bakıyor ve ..." Sesi kesiliyor. "Evet, déjà vu yaşıyorum. Bu gösteriyi daha önce de izlemiştik; belki de sorun budur?"

Gözleri kapanıyor, ağzı usulca aralanıyor.

Cevap vermeden önce uykuya dalması için ona birkaç dakika veriyorum. "Hayır, öyle değil. Sanki bunu daha önce hayal etmişim gibi - burada benimlesin, birlikte olduğumuzu hayal ediyorum ... sadece bu his ..." Aklıma bütünlük geliyor ama önemsemiyorum. "Sanki geçmiş yaşam diye bir şey olsaydı, ki ben woo-woo insanı değilim ve ruhların her zaman bir araya geldiğine inanmıyorum, ama eğer olsaydı, daha önce bir şeyimiz olduğunu söyledim ... bütün bir yaşam gibi ... kahretsin, bu tamamen aptalca. Bunu sadece uyuduğun için söylüyorum bu arada."

Küçük bir horlama sesi çıkarıyor, ben de saçlarını yüzünden çekiyorum.

Benimki
ni.

Hayır,

Jack.

Senin değil.

Sen o derin duyguları yapmazsın.

İç çekiyorum ve tekrar diziye odaklanıyorum, Lee'nin Dan-i'ye nasıl hissettiğini açıklamaya çalışmasını izliyorum, ama o susuyor ve uzaklaşıyor. Doğru, dostum. Seni anlıyorum.

Ama lanet olsun, Elena'ya karşı aklımı kaybediyorum. Neyim var benim böyle?

Senin sorunun ne biliyor musun, göt herif?

Aşk anneni mahvetti. Sophia neredeyse kariyerini mahvediyordu.

Doğru.

Şu anda ihtiyacım olan şey biriyle ilgilenmek değil. Yaklaşan ameliyatıma ve imaj sorunlarıma odaklanmalıyım. Ve

Eğer bir Super Bowl kazanmak istiyorsam, antrenman kampından başlayarak kesinlikle her şeyimi vermeliyim. Elena sadece futboldan önceki bir ara dönem.

Ve oyun bittiğinde, onu bir daha asla görmeyeceğim.

Ama neden bu kadar yanlışı hissediyorum?

Elbette, sevişebiliriz, ama o daha fazlasını istiyor.

Ona veremeyeceğim her şeyi. Tam güven, bağlılık.

Başımı kanepeye yasladığımda göğsümden uzun bir nefes çıkıyor.

Bölüm 25

ELENA

Beni neyin uyandırdığını bilmiyorum. Gözlerim belli belirsiz tanıdık gelen bir odanın karanlığında kırpışarak açılıyor ve başımın altındaki yastık pelüş ve yumuşak. Jack'in yatağı. Yatağımın yanındaki saat gece on olduğunu gösteriyor ve ben başlıyorum. Uyuyakalmış olmalıyım, o da beni buraya taşımış. Kıyafetlerim hala üzerimde. Bakışlarımı odanın üzerinde gezdirirken pencereden gelen ay ışığına sevinerek yavaşça oturuyorum. Jack nerede? Daha önce bana ne kadar tatlı davrandığı için vücudum ısınıyor, peki ya şarkı söylemesi? Berbattı. Gülümsüyorum. Onun bu yönünü hiç gören oldu mu? O yumuşaklığı? Endişelendiğinde gösterdiği özeni?

Yataktan kalkıp odayı adımlıyorum ve ana banyoyu kontrol ediyorum. Boştu.

Çalışma odasına gittim ve onu kanepeye uzanmış, bir kolunu kanepeden kaldırıp yere koymuş halde gördüm. Beni yatağıma yatırdı ama daha rahat edebileceğim halde bana katılmadı. Evet. Onun da benim gibi mesafeye ihtiyacı var. Bir bakışta giysilerimi askıya astığını ve masasındaki sandalyenin üzerine örttüğünü görüyorum. Elbise çantam ve cüzdanım yüzeyin üstünde duruyor. Turtayı hiçbir yerde göremiyorum ve belki de buzdolabına koymuştur diye düşünüyorum. Onda kalabilir. Dizlerimi tedavi ettikten sonra bunu hak ediyor. Dudaklarımı çiğniyorum ve gitmeden önce ona bir not bırakmak için kağıt kalem aramak üzere sessizce mutfağa doğru ilerliyorum.

Her şey için ona teşekkür ederek notu yazıyorum ve çalışma odasına geri dönüp notu sehpanın üzerine koyuyorum. I

ona bakıyorum, gözlerim yüzünün düzlemlerini, hafifçe ayrılmış dolgun dudaklarını, yüzüne düşen maun rengi saçlarını izliyor. Lanet olsun. Sadece lanet. Tüm o sıcaklık tam burada. Nefes veriyorum.

Gözleri açıldı ve benimkileri buldu. "Elena."

Göğsümü tutuyorum. "Uyanmışsın! Uyuduğunu sanıyordum."

"Sen bana bakarken uyumak zor." Sırıttıyor, oturur pozisyona geçip omuzlarını yuvarlıyor.

"Burada rahat edemezdin." "Hayır, iyiydim. Gösteri sırasında bayılmışsın." "Özür dilerim. Bu hafta beni yakaladı."

Ayağa kalkarken geriniyor ve bir noktada tişörtünü çıkardığı gerçeğiyle yutkunuyorum, boynunu döndürürken göğsünün kasları esniyor ve kollarını çekiyor, sanki onları ısıtıyor. Bakışları üzerimde geziniyor, arkama bakmadan önce ağzımda oyalanıyor. "Az önce gidecek miydin?"

Başımı salladım.

"Bu saatte arabana kadar yürümene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Tabii ki hayır."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ben büyük bir kıyım. Ayrıca burası güvenli bir mahalle."

"Kötü ceplerle birlikte. Burası şehir merkezi."

"İyi olacağım." Ondan bir adım uzaklaşıyorum, gergin kaslarına kesinlikle bakmıyorum.

"Hmm, bir şey unutmuyor musun?" Bana gözleri kapalı bir şekilde bakıyor.

Dudaklarımı yaladım. "Hayır, tüm eşyalarım masanın üzerinde. Teşekkür ederim."

Vücudu yaklaşıyor, eli ağzıma değmek için uzanıyor. "Bana bir öpücük borçlusun, Elena. Şarkı için."

Göğsüm yükseliyor. "Ver onu bana."

Sesindeki o otorite tonu içimi ürpertiyor. Ses tonundaki bu sıcaklık çok hoşuma gidiyor.

Bunu yapabilirsin, Elena. Adamı öp ve bitsin - belki sadece onu kızdırmak için yanağından - ve ben de tamamen bunu yapmayı planlıyorum, ama ona yaklaşıp ellerimin altında göğsünün sıcaklığını hissettiğim anda, bedenim kontrolü ele alıyor. Parmaklarımı yukarı kaydırıp ensesine doluyorum, gözlerim onunkileri tutuyor. Söz konusu o olduğunda kendimi kontrol edemiyorum ve aklım ne derse desin, dudaklarında kaybolmamam gerektiğini, bunu istediğimi zaten biliyorum. Ağzını tekrar ağızıma almak için ölüyorum.

Sadece bir tane, sadece bir tane, sadece bir tane.

Başını aşağı çekip dudaklarını yalıyorum, o da dudaklarını ayırıyor ve ben onu usulca öperken beni içeri alıyor. Bana karşı iç geçiriyor, kolları belime dolanıyor ve beni sıkıca kendine çekiyor. Beni yönlendirmeme izin veriyor ve ben de onu keşfediyorum, tadına bakıyorum, teninin kokusuyla inliyorum, göğsünün hala üzerimde olan tişörtüne sürtünmesiyle.

O devralıyor, parmakları kıcımlı kazıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, daha sert, daha ısrarcı.

"Elena. . . ." diye mırıldanıyor. "Öpüşmeyi hiç bu kadar sevmemiştim." Ağızı tekrar benimkini alıyor ve ben onun içinde eriyorum, bacağım onun kalçalarına sürtünüyorum. Elini kalçamda gezdirip okşarken ve yoğururken parmaklarım saçlarını çekiştiriyor. "Buna karşı koyamıyorum," diye gürlüyor boynuma karşı. "Seni yatağa yatırdım ve seninle birlikte olmayı o kadar çok istedim ki."

Arzu vücudumun her yerinde ateşleniyor ve titriyorum. Aramız o kadar sıcak ki, benden ona uzanan bir elektrik teli gibi.

Ve biliyorum, bunun ne olduğunu biliyorum. Seks. Sadece seks, ama bir daha ne zaman böyle hissedeceğim? Bu bağ. Ona sahip olmazsam ölecekmişim gibi hissetmek. Durmalıyım, durmalıyım.

Çünkü bana zarar verecek. O-

Bizi ayıran o oldu, beni tutuyor, bana bakıyor, boğazı çalışıyor. Göğsü hızla hareket ediyor. "Bir öpücük Elena. Eğer gitmezsen ..."

"Gitmek istemiyorum." Gözlerimi kapatıyorum. Ne yapıyorum ben? Burası onun sikiş sarayı! "Bir keresinde beni bu kanepeye domaltmak istediğini söylemiştin. Ne kaçırdığımı merak etmeyi bırakmadım."

Keskin bir nefes alır. "Elena. . ."

"Aslında 'Seni arkadan becereceğim' dedin. Sanırım. Belki tam ifadeyi kaçırıyorum ama kafamda çizdiğin o görüntü çok ateşliydi."

Üzerimdeki tişörtü çıkarıyorum, gergin hissediyorum. Ama cesurum. Ve buna azimle tutunuyorum. İstedğim şey bu.

"Elena. . ." Dudağını ısıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Lütfen her ne yapıyorsan durma. Lütfen."

Parmaklarım şortumu aşağı itiyor. Sütyenimin düğmesini açıyorum ve başparmaklarımı tangamın bel bandına sokup biraz aşağı indirdikten sonra tekrar yukarı çekerken, bakışlarındaki o parıltının tadını çıkarırken göğüslerim sallanıyor. Göğsü kabarıyor ve gözleri parlıyor.

Gah, ben deli bir kadıyım. Deliyim. Şu anda kim olduğumu bilmiyorum -belki de gerçek benliğim- onunla çok kolay görünüyor. Özgürlük. Bu istek.

"Sözünü tutacak mısın Jack?"

İnliyor, beni izliyor. "Evet, sikeyim evet. Külotu üzerinde bırak. Onları çıkarmak istiyorum."

Sözleri karşısında alt bedenim sıkıştı. "Şortunu çıkar, Jack."

Aletini avuçluyor. "Sen yap." Duraklıyor. "Ama bana sakso çekmek yok. Bu seninle ilgili."

"Hmm," diyorum, ona doğru adım atıyorum, meme uçlarım tenine değdiğinde iç çekiyorum. Kumaşı aşağı itmek için ayak parmaklarımı kullanarak şortunu aşağı itiyorum. Ereksiyonu sert ve uzun, parmaklarımı mantar şeklindeki başının üzerinde gezdirirken zonklayan damarlarla kalın.

Titriyor ve ellerini bana doluyor, tenlerimiz sonunda birbirine yapışıyor. "Tanrım. Elena. . ."

"Hiç kimse adımı senin gibi söylememişti."

Duraklıyor ve yüzümü avuçluyor. "Güzel."

Nefes nefese kalışına, durgunluğuna, yüzündeki endişeli ifadeye gülümsüyorum, sanki kaybolmamdan korkuyormuş gibi.

Yüzünde emin olmayan bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ortadan kaybolmuyorum."

Gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Gidersen ölürüm."

Beni öpüyor, parmakları meme uçlarımı okşuyor, ardından ağzı geliyor, dili göğüslerimin üzerinde geziniyor, emiyor. Onları birbirine iterek bana masaj yapıyor, dili ve dişleri ortalığı kasıp kavuruyor.

"Benim için islandın mı Elena?" diyor kulağıma.

"Fırından içeri girdiğin andan beri. Bu konuda ne yapacaksın? Belki de bana her şeyi anlatmalısın."

Bir kahkaha atıyor ve elini külotumun içine kaydırıyor, başparmağı yumruma doğru dönüyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, geri çıkmadan önce biri içime girerken parmaklarına doğru eğiliyorum.

Bir derin öpücük daha. Vücudumun haritasını çıkarırken ondan daha fazla inilti.

"Kaba davranıyorsun ve edepsiz konuşmuyorsun," diye nefes nefese kaldım birkaç dakika sonra.

"İyi bir şey için biriktiriyorum." Başka bir parmak içime giriyor, tatlı noktamı döndürüyor ve kışkırtıyor.

Uzunluğunu kavıyorum, ucundaki ıslaklığın üzerinde dans ediyorum, aşağı ve yukarı doğru okşuyorum.

Tıslıyor ve iç çamaşırımı aşağı itiyor. "Seni kaç kez burada benimle hayal ettiğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Kaç tane?" Boynunu sertçe emiyorum, üzerinde izimi bırakmak istiyorum, böylece bu bittiğinde izimi göreceksin ve beni tekrar isteyeceksin.

"En az yüz. Sen yayıldın, ben arkadayım . . . bok . . . sen kucağımda . . . sen yerde . . . sen duvara yaslanmış. Aklımdan çıkmayacaksın."

Beni kanepenin arkasına çeviriyor, ellerimi yüksek sırtın kenarına koyuyor ve bedenim ne yapacağını biliyor, eğilerek ona hazır hale geliyor.

Elleri sırtımın kıvrımlarında gezinirken, dudakları kürek kemiklerimin üzerinde gezinirken, omurgamdan aşağı kayarken, ağzı kıcımlı ısırırken nefesim kesiliyor.

Pencereden yansımamıza bakıyorum, arkamda diz çökmüş, beni ayırıp vücudumu yalarken elleriyle beni avuçluyor. Parmakları içimde sallanıyor, beni okşuyor, ben onu o sinir yumağına geri döndürmek için kıpırdandıkça beni kızdırıyor.

"Jack," diye haykırıyorum, dilini göbeğime değdirirken, hâlâ onu istediğim yerde değil, parmakları ve ağzı üzerimde dans ediyor, beni yayıyor ve her santimde, hatta hiçbir erkeğin ayak basmadığı o gizli yerlerde geziniyor. Bacaklarım makaslanıyor, ona doğru eğiliyor, yaklaşıyor, kanepenin arkasına tutunurken arzu başımı döndürüyor.

"Seni böyle seviyorum," diye mırıldanıyor. "Zayıf. Ben içine girene kadar boşalmanı istemiyorum."

"Jack," diye bağırarak bedenimi ona doğru itiyorum. "İhtiyacım var..."

"Şşşt, bir dakika." Ayağa kalkıyor ve bir eliyle kalçamı kavriyor, diğer eliyle sert uzun aletini yarığım boyunca kaydırıyor, benimle alay ediyor, tam olarak içime girmiyor. Tekrar tekrar bana sürtünüyor. "Bebeğim, seni prezervatifsiz sikmeyi çok istiyorum. Bunu hayatımda hiç yapmadım. Bir kere bile." Etrafıma uzanıyor ve klitorisime zar zor dokunuyor, sadece yumuşak bir fiske. Isı üzerimde parlıyor, o ihtiyaç sarmalı sıkılaşıyor. "Yapabilir miyim, Elena? Lütfen..." Aleti girişimi okşuyor, sonra kayboluyor ve beni ürpertiyor.

Bana yalvarıyor ve ben nefes alamıyorum. Ve o, hepsi o, beni delirtiyor. Bunu hiç korumasız yapmamıştı. Bunu düşünecek vaktim yok ama önemli bir anmış gibi geliyor. Kelimelerim düzensiz. "Hap kullanıyorum. Yeni jinekolog. Temiz-"

Bitirmemi beklemiyor ve içimde sonuna kadar kayıyor ve ilkel bir hırıltı çıkarmadan önce iki saniye hareketsiz duruyor, tamamen dışarı çekiyor ve sonra geri çekiyor, itişleri yavaş ve derin, sonuna ulaştığında kalçalarını döndürüyor, kıcıma sürtünüyor. "Siktir," diyor. "Amin çok sıkı. Çok ıslak, bebeğim, çok ıslak."

Saçma sapan bir şeyler mırıldanıyorum, bu duygunun içinde kayboluyorum, ipeksi sertliği içimde ilerliyor. Başımı koltuğa yaslıyorum, gözlerimi camdaki yansımamızdan ayırmıyorum, yüzündeki ihtiyaç, bir araya gelmiş halimize bakarkenki konsantrasyon.

Bizi izlerken kendimi kaybediyorum, bedenim onun sert bedenine karşı uysal ve yumuşak. Beni böyle istemesi çok güzel. Ve işin güzel yanı, bu sadece aramızdaki seksle ilgili değil; onunla, onun beceriksizliğiyle, beni nasıl elde ettiğiyle, beni yağmurda nasıl taşıdığıyla ilgili. Duygular kalbimi çekiştiriyor; bu benim için seksten daha fazlası ve belki de bunu mutfakta dizlerinin üzerine çöktüğü o ilk andan beri biliyordum, ki bu çılgınca ve delice, ama işte orada. Bu, bu, bu daha sonra çekeceğim tüm acılara değer. İşte bu. Ya bir daha onun gibi biriyle karşılaşmazsam? Ya hayatım boyunca bu duyguyu bir daha asla hissedemezsem? Bunu kabul edeceğim. Ona sahip olmak için milyon kere kabul ederim. Milyonlarca kez.

Parmakları klitorisimin etrafında dönüyor, itişlerine uyum sağlıyor, nefesi düzensiz. "Elena, daha sert?" Sesinde bir yalvarış var.

"Daha sert."

Üzerime eğiliyor, ağzı boynumda, sertçe emiyor, keskin dikenler patlıyor, içime çekmeme neden olan lezzetli dikenler. "Daha fazla," diye yalvarıyorum. Benimleyken kontrolünü kaybetmesini, bunu düşünmesini ve sonsuza dek bana sahip olmayı dilemesini istiyorum.

Homurdanıyor, saçlarımı çekiyor, boğazımı sıkıyor, parmakları dansını hiç bırakmıyor, hassas ve sarhoş edici. Kalçalarımı vahşi elleriyle tutmak için duruyor, tutuşu vücudumdaki terin üzerinde kayıyor. İçimde dönüyor, parmakları yere indiğinde morluklar bırakıyor ve ben cesaretimi haykırıyorum. "Daha, daha, daha," diye inliyorum.

"Siktir. . ."

"Henüz gelmedim," diye hatırlatıyorum ona nefes nefese.

Hırlıyor. "Seni bütün gece becereceğim, yemin ederim.

Oraya varacaksın."

"Şimdi." Elim klitorisime gidiyor ve onu geri fırçalıyor.

"Benimkini." Daha hızlı itiyor, tekrar üzerime eğiliyor, parmağı dönüyor, daha hızlı ve daha hızlı, ağzı boynumda, emiyor ve vücudum sertleşiyor, omurgamda karıncalanmalar oluşuyor, vücudumda kayıyor, ruhuma sızıyor. Biz, o. Nefes alışının sesi, yüzünden damlayan ter, bedenlerimizin tokatları. Ağzım bir çığlık için açılıyor ama asla

geliyor, daha yükseğe ulaşıyor, daha yükseğe ...

"Benim, benim, benim. Bu küçük amcık bana ait, Elena. Seni ben boşaltacağım, anladın mı? Vibratör saçmalığı yok."

Sesindeki sahiplenme duygusuna boğuk bir kahkaha atıyorum.

"Katılmıyor musun?" İçimden çekiliyor.

Saçlarımı savurarak ona bir bakış fırlatıyorum. "Neden duruyorsun? Delirdin mi sen? Orgazm olmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Benimle dalga geçiyor. "Benimle değil."

"Jack Hawke, neredeyse oradaydım." Kalın kalın yutkunuyorum. "Eğer yapmazsan-"

Gülüyor ve sonuna kadar sokuyor, ben de inleyerek ona karşı kıpırdanıyorum.

"Daha hızlı."

Uyuyor, daha vahşi hareket ediyor, gözlerimiz birbirine kenetlenirken onun kayışı mükemmelleşiyor. Ona dönüp bakmak boynumu ağrıtıyor ama çok güzel, hareket ediş şekli, gözlerindeki o alçak ve ağır arzu. Tepemdeki tüyleri çekiştirirken ağzını ayırıyor, üzerimde çıldırtıcı daireler çizerken aşağı doğru sürtünüyor. Açımızı değiştiriyor, daha derine iniyor, itiyor, boğazından sert bir erkek sesi kaçıyor. Bizi oluşturan evren patlıyor, etrafımıza kıvılcımlar yağıyor.

Serbest bırakılmam beni bir şelale gibi vururken kirpiklerim çırpınıyor, duysal bir zevk yolculuğuna düşüyor ve düşüyor. Ellerim kanepenin kenarını kavriyor, vücudum onun etrafında kenetlenirken onu yırtıyor, ona karşı spazm geçiriyorum.

"Elena, evet, evet, böyle, çok tatlı, çok mükemmel ..." İnliyor ve içimden çıkıyor, beni çeviriyor, yüzümü yukarı kaldırıyor. Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra beni sertçe öpüyor. Sahipleniyormuş gibi hissediyorum.

Beni kaldırıyor ve bacaklarım beline dolanıyor.

"İnmedin," diyorum, başımı boynuna yaslayıp kokusunu içime çekerek.

"Daha bitmedi. Sakın beni uyutma." "Pfft.

Sanki."

Beni duvara doğru götürürken sehpadan bir lamba düşüyor. İkimiz de ona bakmıyoruz. "En azından kırılmadı. Beni kıracak mısın?" Alay ediyorum.

"Sadece en iyi şekilde, bebeğim."

Titriyorum ve pelvisimi ona doğru itiyorum, ıslaklığım sikinin üzerinde kayıyor. "Söz mü?"

Gözleri dalgalanıyor. "Hmm."

Beni duvara yasarken elleriyle kıcımlı kavriyor. "Bacaklarını kilitle."

Yapıyorum ve bedenimi ayarlıyor, içime giriyor, beni zahmetsizce hareket ettiriyor ve ne kadar güçlü olduğuna iç çekiyorum.

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım, çünkü bir kahkaha attı. "Seni becermek nefes almak gibi. Çok kolay, çok iyi."

Gözleri yüzümde, beni orada kıstırırken sırtımı duvara dayadım.

İçime kayıyor ve ben inliyorum. "Elena. . . ." diye pantolonunu indiriyor. "Sen . . . sen . . . beni . . ."

"Biliyorum." Ve biliyorum. Ne demek istediğini anlıyorum. Bu tür bir seks, normal olamaz. Değil mi? Bu tüketen ihtiyaç ve arzu, içimizi yalayan, gözlerini benim için yakan, yüzüne o duygu ifadesini veren bu ateş

Bana hep böyle mi bakar? Sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi? Sanki onun için hayati önemdeymişim gibi?

Bilmiyorum. Belki de her kızın yüzüne bakıyordur.

Hayır.

Bunu bir kenara bırakıp ona ve bu ana odaklanıyorum. Duvarlarım onun etrafında sıkışıyor ve öpücüklerim derinleşiyor. Kulağına yaramaz şeyler mırıldanıyorum, topuklarım kışına bastırıyor. Serbest kaldığını haykırıyor, vücudu titriyor, ellerim saçlarındayken yüzü boynuma gömülüyor.

Dikkatli elleriyle beni yatağa geri taşıyor ve birlikte yatağa çöküyoruz. Tavana bakarken göğüslerimiz neredeyse senkronize bir şekilde hızla yükseliyor. Odadaki tek ses biziz, nefeslerimiz gürültülü bir şekilde içimize çekiyoruz. Sessizlik rahatsız edici değil ama keşke bir şey söyleseydi. Diğer yastıkta yatan ona bakıyorum ve o da aynı anda başını çeviriyor.

Yutkunuyorum.

Beni izliyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama onun yerine dudağımı çiğniyorum. Kaşlarını çatıyor. "Şimdiye kadar yediğin en iyisiydi, değil mi?"

Koluna vuruyorum. "Bana şimdiye kadarkilerin en iyisi olduğunu söylemen gerekiyordu. Her şeyin kraliçesi olduğumu. Tekrar yapmak için sabırsızlandığını."

Daha geniş sırtıyor. "O ilk geceden daha iyi - ki onu yenmek zordu."

Doğru. Sevgililer Günü'nde biraz sarhoştum ve bunun inanılmaz olduğunu düşündüm, ama bu benim tam farkındalığımdı.

Umursamazca omuz silkiyorum. "Olabilir. Benim gümüş kurşunum senin kadar kibirli değil-"

Düşündüğümde daha hızlı hareket ediyor ve beni üzerine yuvarlıyor. "Orgazmlarının kime ait olduğuna dair başka bir ders mi istiyorsun?"

Parmağımı kaşlarının üzerinde gezdirerek ona gülüyorum. "Belki de."

"Bana beş dakika ver."

"Tembel. Mermimin pili var."

Hırlıyor. "O şeyi dışarı atsan iyi edersin. Artık buradayım."

Dudaklarım sol omzundaki yara izinin üzerine konuyor. "Omzun nasıl?" Onu içeri almak için ayağa kalkarak soruyorum. "Hey, neden kaşlarını çatıyorsun?"

Benden uzağa bakıyor, sonra geri dönüyor, elleri boş boş saçlarımla oynuyor. "Ameliyat olmam gerekiyor."

Birbirimizi incelerken bir duraklama oluyor. Yüzündeki ciddiyeti, gözlerindeki endişe ışıltısını fark ediyorum. "Özür dilerim. Bu futbol için iyi olamaz, değil mi? Hâlâ oynayabilir misin?"

İç çekiyor. "Belki. Muhtemelen. Göreceğiz." Kaşlarının arasında bir çatık oluşuyor ve ben onu ovuyorum.

"Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. Ameliyat kötü geçerse ya da doğru şekilde iyileşmezsem, bu kariyerimin sonu anlamına gelebilir. Ve eğer insanlar sakat olduğumu ya da oyunumun zirvesinde olmadığımı düşünürlerse ..." Sesi uzaklaşıyor. "Yetenekli olduğumu anladığım andan beri futbol benim için her şey demek oldu. On beş yaşımdan beri hayatımdaki tek istikrarlı şey oldu. Onu kaybedemem."

Endişesini görerek ve hissederek başımı sallıyorum. "Buna ihtiyacın var." "İhtiyacım var."

"Senin için nasıldı . . annen olmadan?"

"Sanki biri bir uzvumu koparmış gibi. Çok nazik bir insandı ama Harvey'den bir bok almadı. Sanırım onun değişeceğini düşünüp duruyordu. Ama değişmedi." Yüzünde uzaklara bakan bir ifade beliriyor. "Bazen onun yüzünden insanların yanında kararsız olduğumu düşünüyorum. Beni korkuttu. Onun yanında yumurta kabuklarının üzerinde yürürdüm. En ufak bir şey onu kızdırırdı. Soğuk yemek, dağınık ev, yüzüm."

Onu, annesinin terk etmeyi reddettiği adamdan korkan küçük bir çocuk olarak hayal ediyorum. Bu hoşuma gitmiyor.

"Peki ya Lucy, koruyucu annen, o sana iyi davrandı mı?" Her kelimesine takılıyorum, onu anlamak için yanıp tutuşuyorum.

Başını sallıyor. "Her şey olup bittikten sonra, on dört yaşındayken onun yanına taşındım. Dul bir kadındı, emekli bir öğretmendi ve davranışlar hakkında bir sürü kuralı vardı.

Egzersiz. Bana destek oldu, beni yeni şeyler denemeye itti, yoksa elime futbol topunu hiç almayabilirdim, ama aldığımda sanki ... evimde gibiydim."

O iyiliği biliyor. Onun her şeye sahip olmasını istiyorum.

"Peki ya sen? Babanı genç yaşta kaybettin, değil mi?"

"Uyuyakaldığını ve bir ağaca çarptığını düşünüyorlar. Sadece ben, annem, Giselle ve Clara Teyze kaldık. Ninem iki yıl önce vefat etti. Bu yüzden eve geri taşındım. Bazı nedenlerden dolayı, hiç ayrılmadım." Duraksadım. "Peki babamın öldüğünü nereden biliyordun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Lawrence ben istedikten sonra seni araştırdı. Adresini bu şekilde öğrendim, hatırladın mı?" Nefes verdi. "Seni tekrar görmeye kararlıyım."

"GİZLİLİK SÖZLEŞMESİ." Gözlerim kısıldı.

"NDA'yı tartışmayalım. Sadece o değildi. Sadece bu değildi. sen."

"Bana tüm kötü yollarını öğretmek istedin."

Gülüyor. "Benim kötü yollarım mı? Aklımı başımdan aldın. Tek boynuzlu atlı, ışıltılı külotlar. Lütfen. Bunun elimden kayıp gitmesine nasıl izin verebilirim?" Eli bacağımı okşuyor, beni döndürüyor, böylece birbirimize bakıyoruz. Bana bakıyor. "Dizlerin nasıl?"

"Doktorum mükemmeldi. Çok iyi bir hasta başı yaklaşımı vardı."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Ne kadar iyi?"

Üstüne rahatça çıkıyorum.

"Yaşadıklarımın en iyisi." "Biliyordum."

"Böyle gülümsemeyi kes."

"Ne gibi?" Sert boyu tepe noktama gelene kadar kayıyor.

Nefesim kesildi. "Çok ukala."

"Bu siki istiyor musun?" Kalçalarımı kaldırıyor ve manevralar yaparak içimde kaygan ve sert bir şekilde ilerliyor. Geri çekilip tekrar içeri girdiğinde inliyorum.

"Hmm, sanırım biliyorsun ..."

"Buraya sadece edepsiz konuşmalar için geldim," diye mırıldandım. "Belki bir orgazm daha. Belki pasta."

"Tekrar boşalana kadar pasta yok." Hızlı hareket ediyor, beni ters çeviriyor, bacaklarımın arasına yerleşirken üzerimde geziniyor, birini kolunun üzerine atıyor.

Ellerimi başımın üstünde tutup içime girerken "Sözler, sözler" diye inliyorum. Mükemmel koreografisi yapılmış bir dans gibi hareket ediyoruz, vuruşları yumuşak ve telaşsız, ağzı benimkinde, beni yavaşça öpüyor, tadımı çıkarıyor.

"Sen tamamen benimsin."

Başparmağı geliyor ve beni çılgına çeviriyor, acele etmiyor. Kendimi tekrar onun hissinde, bana bakışında, ayrılıp adını söylediğimde beni alıp götüren duygularda kaybediyorum.

Benimle birlikte geliyor, gözlerini benimkilere dikmiş, birlikte ilerlerken bana bakışında bir şeyler var.

Gözlerimi kapatıyorum, ona sarılıyorum. O da bunu hissediyor mu? Ne kadar iyi olduğumuzu?

Sen benimsin, dedi.

Ama . . .

Ne kadar süre için?

Bölüm 26

ELENA

Yemek odasının ön pencerelerindeki son örtüyü de indirip dikkatlice katlıyorum. Kadife ve koyu kahverengi olan bu örtüler yaklaşık yirmi yıldır asılı, ama klasik ve biraz tozlu olsalar da çok güzel duruyorlar. İyi bir temizlik ve ütölemeden sonra, birkaç hafta içinde nişan partisi geldiğinde herkes için mükemmel olacaklar. Oyundan sonra bir tarih belirledik ve bunu doğru bir şekilde yapacağım. Bol bol yemek, içki için bir bar, evin etrafında Giselle ve Preston'ın fotoğrafları...

"Elena! Telefonun mesajlarla bipleyip duruyor ve şimdi de çalıyor," diye sesleniyor Giselle mutfaktan, onu daha önce gümüş parlatırken bıraktığım yerden. "Weatherman Wannabe mi? Futbolcu olan mı? Sana getirmemi ister misin?"

"Kahretsin!" Katlamayı bırakıp mutfığa koşuyorum, tüylü kedi çoraplarımın içinde kayıyorum. Ayakkabılarımı giymeliyim.

"Onunla konuşmak için neredeyse yere düşüyor," diyor Clara Teyze sinsice, ben telefonumu alıp cevaplarırken, sesimi temizlerken sırtışını görmezden gelerek.

"Hey."

"Ben uyanmadan gitmişsin." Sesi alçak ve boğuk, sabah saat beş civarında ayrıldığımda onu hâlâ o büyük yatakta hayal ediyorum. Şimdi saat dokuz. Bu kadar uzun süre uyudu mu?

"Yaptım," diyorum, perdeli arka verandaya çıkıyorum, Romeo'nun girip çıkarken süpürdüğü yaprakları temizlemem gerektiğini zihnimde not alıyorum.

"Kimse arabamın evde olmadığını fark etmeden geri dönmem gerekiyordu. Ayrıca, Giselle ve Preston'ın partisi için bir temizlik günü planlamıştım."

"Mor iç çamaşırını unutmuşsun."

"Lavanta. Ve bu bir hediye. Külot konusunda ne kadar tuhaf olduğunu biliyorum."

"Sadece seninkiler. Şimdi cebimdeler."

Sanırım yatakta değil.

Arka plandan gelen hışırtı sesi kulaklarıma çarpıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Koştuğum spor salonundan yeni çıktım. Arabama biniyorum. Gerçekten öylece kaçıp gideceğini mi sandın?"

"Hayır, yani, isteyip istemeyeceğini bilmiyordum, bilirsin . . ." Endişeyle dudağımı ısırarak duruyorum; bir yanım aradığı için heyecanlı, diğer yanım ise gerçekten işe dönmem gerektiği için hayal kırıklığına uğramış durumda.

"Geç bir öğle yemeği yemek ister misin? Sen gelirsin, biz de Milano'yu ararız?" diye soruyor.

Çatı katına.

"Temizlik yapıyoruz. Her şeyi halletmem gereken tek gün bu. Oyun ve iş arasında çalıları budamam, halıları temizletmem, parkeleri cilalamam, kaldırımı elektrikli suyla yıkamam gerekiyor. Şimdi herkes burada. Belki Preston sonra gelir. Yapacak çok iş var."

Arabası çalışır ve uzun bir duraklama olur. "Bu parti ... seni rahatsız etmeyecek mi?"

Giselle vals yaparak verandaya çıkıyor ve fazladan süpürgelerden birini kapıyor. Yüzüğüne bakıyorum, genelde yüzüğü gördüğümde oluşan irkilmeyi bekliyorum ama kütüphanede olduğu gibi kalbime çarpmıyor. Bana el sallıyor, futbol topu atıyormuş gibi yapıyor ve kaşlarını sallıyor. Saat sekizde erkenden geldi, içeri girip evi incelerken yüzünde emin olmayan bir ifade vardı. Preston'la tanıştığı 4 Temmuz'dan beri burada olduğunu hatırlamıyorum. Kendini gerçekten suçlu hissediyor olmalı.

Cevap vermeden önce eve geri dönmesini bekliyorum. "Her şey bir yana, o aileden biri. Her şeye sahip olmayabiliriz ama bu işte beraberiz. Büyükanнем böyle söylerdi."

"Ya Preston? Sevgililer Günü'nde onun için kesinlikle üzgündün" diye ekliyor. "Her zaman biriyle bu kadar çabuk mu ilgilenmeye başlarsın?"

Kekeledim. "Bu nasıl bir soru böyle?" "İyi bir soru."

Giselle'in kütüphanede söylediklerini, onu gerçekten seviyorsam neden anneme söylemediğimi ya da en azından onunla yüzleşmediğimi düşünerek ofluyorum. "Daisy'deki herkes benden sonra onunla birlikte olduğunu biliyordu ve o benim kız kardeşim. Sence ben nasıl hissettim?"

"Yani incinen sadece gururun. Kalbin değil mi?"

Neden bu kadar zor sorular soruyor?

Nefes veriyorum. "Kalbim kırık olsaydı, partiyi kabul etmezdim."

"Hmm. Olabilir. Sen nazik bir insansın. Ondan hoşlanmıyorum," diye homurdanıyor. "Ve bugün seni görecekt olması beni rahatsız ediyor."

"Eski sevgilimi ve vaizi kıskanıyorsun. Tsk, tsk." "Telefondan gülümsediğini duyabiliyorum."

Gülüyorum.

İç çekiyor. "Tamam, yani beni görmek istemiyorsun." "Sorun o değil."

"Demek beni görmek istiyorsun. Her zaman akşam yemeği ya da başka bir şey var." Sesi derinleşir.

Sakin ol, Elena. Kalbini koruduğun kadar Yapabilirsin.

Anne geliyor dışarı ile Romeo içinde onu Silahlar. Kız

Ona geçen yıl ördüğüm mavi kazağı giydirdim. Beni telefonda gördü ve ona bir dakika içinde çıkacağımı el sallayarak söyledim.

Beni görmezden gelerek eğiliyor ve fısıldıyor, "Elena, dikiş odası kilitli. Dikiş için kullanmak istemiyor musun?"

Parti mi? Şuraya birkaç sandalye koyabiliriz. Giselle burada en az yüz kişi olacağını düşünüyor."

İnledim.

"Sorun nedir?" Jack sorar.

"Hiçbir şey. Gitmem gerek," diyorum.

Hoşça kal bile demeden bitirme düğmesine basıyorum ve annem beni takip ederken ayağa kalkıp eve geri dönerken nefesimi üflüyorum.

Mutfağa girdiğimizde, "Görüşmenizi bölmek istememiştim," diyor.

"Hayır, sorun değil." Dikiş odasının kapısına bakıyorum. "Çalışma odamı gerçekten kullanmak istemiyorum. Bütün eşyalarım her yerde. Malzemeler dağınık. Makineleri taşımak çok zor. Birakalım öyle kalsın." Sesimi sert tutuyorum, gözlerim onunkilerde.

"Tamam. Senin evin, senin kararın."

O çalışma odasına girdiğinde kendimi yorgun hissederek rahat bir nefes alıyorum.

İki saat sonra kiraz merdivenleri parlatırken garaj yolunda arabaların kapılarının kapandığını duyuyorum. Preston mı? Birini mi getirmiş? Hâlâ gelmedi ve Giselle ne zaman geleceğini öğrenmek için ona mesaj atıp duruyor.

"Topher, kim olduğunu görebiliyor musun?" Merdivenin tepesinden sesleniyorum.

"Buldum, Elle!" Mutfaktan koşarak fuayeye giriyor ve ön kapıyı açıyor.

"Vay anasını!" Ön verandadan seslendiğini duydum.

Vay anasını, bu büyük bir şey demek, özellikle de annem bir elinde temizlik bezi, diğerinde bir bardak buzlu çayla mutfaktan içeri dalarken onu açıkça duyduğu için.

Mırıldanıyorum ve bu tür bir iş için çok fazla katman olduğu belli olan eski Daisy Lions gri sweatshirt'ümü çekiştirip merdivenlerden aşağı iniyorum. Keşke Jack'le telefonda daha çok konuşsaydım. Keşke . . .

Clara Teyze beni aşağıda karşıladı ve beni takip etti. "Kim o?"

Kapıyı açıp verandaya çıkıyorum.

Jack, Quinn, Devon ve Aiden evin önünde dolaşırken çiçek tarhlarına bakarak konuşuyorlar.

Ne oluyor be?

Donup kalıyorum, içimden ruhsuzluğuma, çılgın topuzuma ve eski Chucks ayakkabılarıma lanet ediyorum. Ve yüzümde toz olduğuna eminim.

Annem kaldırımdan onlara doğru ilerliyor. Topher verandadan şaşkınlıkla onları izliyor.

"Sen şu futbolcusun" diye selamlıyor, gözleri onu tepeden tırnağa süzüyor, kalça kaslarına yapışan siyah tasarım skinny jean'ini ve mavi flanel gömlekli boğazlı kazağını inceliyor. Lanet olsun. İç çekiyorum. Her şeyin içinde seksi görünmeyi nasıl başarıyor?

"Evet, hanımefendi. Siz Elena'nın annesi olmalısınız. Tanıştığımıza memnun oldum." Adam elini uzatıyor ve kadın elini tutmadan önce duraksıyor.

Gökyüzüne bakıyorum. Tanrım, eğer yukarıdaysan, lütfen ona iyi davran.

"Resmi bir tanışma yapmamızın zamanı gelmişti. Kiliseden kaçtın ve Elena'yı da yanında götürdün. Öğle yemeğini kaçırdı. Yemeklerimden birini asla kaçırmaz. Özellikle onun için pişirmiştım. Vaiz de oradaydı. Hayal kırıklığına uğradı."

Hayır, değildi! Laura'dan hoşlanıyor!

"Ah, evet. Bunun için üzgünüm. Elena beni eve bırakmayı teklif etti. Bir çeşit acil durum." Yüzü kızardı ve bana baktı. Annem de onun bakışlarını takip ediyor, yüzü bomboş.

Boş olması iyi değil. Çarkları dönüyor demek. Bu demek oluyor ki-

Oh, kimin
umurunda!
Cehennem gibi
görünüyorum!

Yüzümü ovuyorum, dökülen ve yüzüme yapışan saç tellerimi itiyorum.

Annem tekrar Jack'e odaklanıyor, kollarını kavuşturmuş. "İnternette senin hakkında yazılanların hepsi doğru mu?"

Hayır, hayır! Neden her zaman doğrudan konuya girmek zorunda?

Jack ellerini pantolonunun içine sokar. "Peki, hangi bölümden b a h s e d i y o r s u n ? Bir sürü var." Duraksıyor.

"Gurur duymadığım bazı şeyler yaptım ama bunlar uzun zaman önceydi."

Akıllıca. Alkollü araç kullanma ve parti yapma suçlarını kapsayan genel bir ifade.

"Bir kızın senin hakkında yazdığı kitap. Bir kısmını okudum. Korkunçtu!"

Gözlerimi kapatıyorum.

"Hayır, hanımefendi. Bu doğru değil. Sadece para istedi ve insanlar benim hakkımda konuşmaya bayılıyor. Ben de karşılık vermemeye meyilliyim ve bu onları çıldırtıyor."

"Çünkü sen ünlüsün." Annem ellerini kalçalarına koyuyor. Eski bir eşofman altı ve önünde pembe Cut 'N' Curl logosu olan bir tişört giymiş, her zamanki pantolon ve ceketini giymemiş ama asil duruşundan bunu asla anlayamazsınız.

"Ben sadece futbol oynuyorum."

Oh, Jack. Lütfen. Sen ünlüsün.

"Ben sizi hiç duymadım," diye karşılık veriyor annem. "Daisy'de hiç futbol takımımız bile olmadı. Okul çok küçük."

Devon gülüyor. "Ben bile mi Bayan Riley? Beni duymuştunuz, değil mi?"

Başını ona doğru çeviriyor, muhtemelen saçlarına, kollarından görünen dövmelelerine ve siyah küpelerine bakıyor. "Hayır, ama unutulmazsın. Saçındaki ne renk? Beni görmeye gelmelisin. Düzeltirim."

Gülüyor. "Devon Walsh, geniş alıcı. Elena ve Giselle'in annesiyle tanıştığımıza memnun oldum. Güzel kızlarınız var." Elini tutuyor ve öpüyor.

Göz kırpıyor.

Genç James Bond öne çıkar, kaslı ve sarışındır. Bugün bile siyah bir balıkçı yaka ve koyu renk bir kot pantolon giymiştir. "Ben Quinn, hanımefendi. Jack'in güvenliğini sağlıyorum. Burada güzel bir mülk var. Kasabayı seviyorum. Jack bizi biraz gezdirdi ve etrafı gösterdi."

Manzaralar mı?

Annem başlıyor. "Güvenlik mi? Çok şükür. Silah taşıyor musun?"

Quinn gülerek Jack'e bakar. "Hayır. Ben genellikle buzdolabını doldurur ve programını düzenlerim, bunun gibi şeyler."

"Bu sıkıcı olmalı."

Anne!

"Beni meşgul ediyor ve beladan uzak tutuyor, hanımefendi. Jack ve ben üvey kardeş sayılırız."

"Anlıyorum." Gözlerini Aiden'a dikti. "Peki ya sen?"

"Aiden Woods. Takımdaki en iyi oyun kurucu." Onun elini sıkıyor.

"Dikkat et, Alabama," diye mırıldanır Jack. "Sen sadece işe yaramak için buradasın. Seni istediğim zaman eve gönderebilirim."

Aiden utangaç bir şekilde gülümseyerek başını Jack'e doğru itiyor. "O benden daha iyi. Şimdilik."

Annem Jack'e dönmeden önce ayaklarını yere vurarak her şeyi anlıyor. Yüzünü göremiyorum ama onu ölçüp biçtiğini, kendi zevkine uygun olup olmadığına karar verdiğini biliyorum. İnternette, kitapta okuduğu her şeyi tekrar oynuyor, muhtemelen Timmy'nin okuluna nasıl gittiğini hatırlıyor.

Nefesimi tuttum, cevabını bekliyorum.

Eğer ona saman tohumu derse. . .

Bir ayağından diğerine geçerken kıpırdanıyor, kadın ona bakarken yanaklarında renk yükseliyor. Gözleri tekrar bana takılıyor ve ben ona başımı sallıyorum. Annem seni gözüne kestirmiş, diyor gözlerim. Dikkat et!

Uzun bir nefes verir. "Okuduğum şeyler hakkında... Dedikodu korkunç bir şeydir. Hayatları mahveder. İnsanların zamanlarını değerlendirecek daha iyi şeylere ihtiyaçları var. Timmy ve Laura için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Kocasını öldüğünde kaybettiği evlerini geri aldığınızı duydum. Eminim bunu yapmak zorunda değildiniz."

Gözlerim parlıyor. Bunu o mu yaptı? Nereden biliyor? O her şeyi biliyor.

"Oyalanmayı bırak. Cynthia korkutucu." Clara Teyze beni arkamdan dürttü. "Onları kaçırmadan önce oraya gitsen iyi olur."

Yapmaz! Belki
de . . .

Topher oturduğu ön salıncaktan gülüyor. Eski bir kot pantolon ve solmuş bir Queen gömleği giymiş, her şeyi içine sindirmeye çalışıyor. "Bayan Clark ve Birdie Walker geldikleri günden beri iki kez evin önünden geçtiler. Daisy'de öğle yemeği vakti trafik sıkışıklığına neden oluyor. Sanırım bir Escalade, Range Rover ve kırmızı Maserati'yi kaçırmak zor. Acaba bu kime ait? Mohawk olduğuna bahse girerim."

"Arabalar ve yoldan geçen insanlar sorun değil! Bahçemde dört futbolcu var ve nedenini bilmiyorum" diye haykırıyorum.

"Biliyorum. Bu harika." Sırıttıyor. "Burada hiç bu kadar heyecan yaşamamıştık. Gidip günlüğümü almalıyım ve bunları not etmeliyim. İyi malzeme. Belki birkaç fotoğraf çekerim." İç çekiyor. "Gerçi o turtayı onun evinde bırakmışsın. Bunun için ondan nefret etmeliyim."

"Kılını bile kıpırdatmıyorsun. Sana ihtiyacım olabilir." Anneme doğru merdivenlerden iniyorum ama birkaç adım geride duruyorum, ayakkabımı bağlamak için eğilir gibi yaparken bocalıyorum. Jack'in anneme nasıl davranacağını görmek için sabırsızlanıyorum, ya da tam tersi.

O neden burada?

Neden bu kadar gerginim?

Annem gözlerini dört adamın üzerinde gezdiriyor. "Peki, neden buradasınız?"

Sanki aklımı okuyor. Kahretsin, yaşlandıkça annene dönüştüğün doğru mu? Hayır, kesinlikle doğru değil. Lütfen hayır.

Jack gülümser. "İşe. Elena hazırlanman gereken bir parti olduğundan ve yapacak çok işi olduğundan bahsetti. Benimle akşam yemeği yiyemeyeceğini söyledi."

Ayağa kalkıyorum; yüzümde renk çiçekleri açıyor. Bunu ona söylemeye nasıl cüret eder? Bizim her neyse... olduğumuzu öğrendiğinde onu asla rahat bırakmayacağını bilmiyor mu?

"Akşam yemeği için zaman yoksa, Pazar günü öğle yemeği için her zaman zaman vardır" diyor.

Tam içine düştüm! Jack'e ters ters baktım.

Giselle ve Clara Teyze yanımda belirdi. Onlar da benim gibi eşofmanlı, makyajsız ve kötü saçlıydı. Yavaş yavaş yaklaşırken en azından yalnız değilim.

"Verandadan iyi duyamıyoruz. Neler oluyor burada?" Giselle tısılıyor.

"Tanrılar dualarımızı kabul etti ve bizi göz alıcı güzelliklerle kutsadı. Büyük kaslar ve yakışıklı yüzler," diye mırıldanıyor Clara Teyze saçlarını kabartarak.

Giselle yüzünü buruşturuyor. "Preston gelmiyor. Geç saate kadar çalışacağını söyledi."

Cumartesi günü, hem de her türlü yardıma ihtiyacımız varken? Kaşlarımı atıyorum.

"Hafta sonları çok çalışıyor mu?" Onlar konuşurken gözlerimi önümdeki gruptan ayırmadan fısıldıyorum.

Giselle başını sallar, yüz ifadesi tereddütlüdür. "O şirketteki yeni adam."

"Jack'e gerçekten onunla yemeğe çıkmayacağını mı söyledin? Yemek yemelisin, Elena." Clara Teyze kıkırdıyor. "Dün gece geç yattım, o yüzden arabanın garaj yolunda olmadığını görmediğimi sanma."

Mahremiyet yok. Asla.

Ona dirsek atıyorum. "Doğu halılarını temizlemesi için Scotty'yi çağırdığımı söylemiş miydim? Onda şu temizlik makinelerinden var. Belki daha sonra senin evine gelip seninkileri de temizleyebilir."

Gözleri büyüdü. "Seni şıfıntı! Yapmadın!"

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. "Birazdan burada olur. Çok heyecanlandı, hatta ücretsiz yapmayı bile teklif etti, özellikle de burada bize yardım edeceğini söylediğimde."

"ayına fare zehri koyacağım," diye fısıldıyor.

Glyorum.

Giselle i geçirir. "Aranızda bir şeyler olduğunu herkes biliyor. Neden bunu resmileştirmiyorsun anlamıyorum, Clara Teyze."

Öfkelendi. "Ben ondan on yaş büyüğüm! Bu çok saçma. Herkes beşiği çaldığımı düşünecek." Gömleğine bakar. "Lanet olsun. Şimdi o gelmeden üstümü değiştirmeliyim."

Yolun aşağısındaki evine doğru gitmeden önce kolundan tuttum. "Gitmeyeceksin. Hepimiz Romeo'nun sürüklediği bir şey gibi görünüyoruz ve sen bizi göstermeyeceksin."

İç çekiyor. "Doğru. Bir dakika bile kaçırmak istemiyorum. Annenin çocuklara ne yapacaklarını söyleyip söylemeyeceğini ya da Jack'in kontrolü ele almaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyorum. Sorumluluk sahibi olmayı seviyor; bunu söyleyebilirim."

Gruba tekrar bakıyoruz, Jack'in siyah Escalade'ine doğru ilerlemişler, Mama da hemen arkalarında.

"Jack'in elektrikli yıkayıcısı var," diye mırıldanıyor Giselle, Jack onu aracın arkasından çıkarırken.

"Ve Home Depot'tan yepyeni görünen bir çit kesme makinesi," diye ekliyor Clara Teyze iç çekerek. "Elena, sence gidip bunu sadece bizim için mi aldı?"

"Bende gayet iyi bir tane var," diye mırıldandım. "Kulübede."

"Sarışın adam kim? Futbolcu değil mi?" Topher diğer tarafımdan seslendi. Sanırım merak onu da sardı ve bize katılmaya karar verdi.

"Quinn. Jack'in üvey kardeşi."

"Güzel," diyerek adamların yanına gidiyor ve kendisini Aiden ve Quinn'e tanıtıyor.

Annem bize bakıyor. "Elena? Arkadaşına merhaba demeyecek misin?"

Terbiyen nerede? Yüzünde yazıyor. Doğru, doğru.

Giselle kolunu benimkine doluyor, Clara Teyze de diğer tarafa ve üçümüz gruba yaklaşıyoruz. Daisy Lady Çetesi.

Jack'in bakışları üzerimde, dudakları seğiriyor. "Elena. Seni gördüğüme sevindim."

Beni gördüğüne sevindin mi? Lütfen! Dün gece beni her şekilde kandırdı! Vücudum net bir şekilde hatırlıyor.

"Yardıma gelmen ne güzel," diyorum güçsüzce.

"Fazladan yardıma ihtiyacınız olacağını düşündüm ve bu adamların yapacak daha iyi bir işi yok."

"Maç kaseti izliyor olabilirdik," diye mırıldanıyor Aiden ve Jack onun koluna vuruyor.

"Sabır bir erdemdir, Alabama. Şu çim biçme makinesini al ve çiçek tarhlarına başla. Seni güçlendirebilir," diyor Aiden'a. "Spor salonunda bana ayak uydurmaya çalışıyorsun ama cılızsın. O kutuyu taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Aiden düzelticiyi aldı ve omzunun üzerinden seslenerek uzaklaştı, "Bana borçlusun ve sadece bunun için değil."

"Başka ne yapmalıyız Jack?" Devon sorar ve Jack gözlerini evin üzerinde gezdirir, herkese ne yapmaları gerektiğini söylerken rahat görünmektedir.

"Kaldırım ve ön verandayı yıkayın." Diğerlerine işaret ediyor. "Quinn, sen ve Topher bahçedeki yapraklar üzerinde çalışın. Eminim Elena'da tırmık vardır. Belki dış pencereleri de yıkarsınız."

"Tırmıklar kulübede. Topher nerede olduğunu biliyor," diyorum.
Katılalım bari.

"Arka bahçeyi de kontrol edin. Yaprakları çöp torbalarında toplayın" diye ekliyor Jack.

Adamlar uzaklaşırken ben de saçlarımı tarayarak yaklaşıyorum. Tekrar. Faydası yok. "Geldiğiniz için teşekkürler. Bütün bunları yapmana gerek yoktu."

Dudakları yukarı doğru eğildi. "Hmm."

Orada öylece duruyoruz. Yutkunuyorum. Anneme bakmıyorum ama onun bize baktığını hissediyorum.

Beni dürttü. "Elena, buraya içecek bir şeyler getir. Buzlu çay, su ya da Cut 'N' Curl'den Sun Drops var. Bugün kapattım ama işte anahtarım." Elime tutuşturdu. "Onları taşıması için Jack'i yanına al."

"Elbette." Başını sallıyor, gözleri bende. Durduğunu sanmıyorum bana bakıyor. "Hiç Güneş Damlası içmedim," diye mırıldanıyor.

"Narenciyeli soda. Bağımlılık yapıcı. Orta Tennessee'de şişelenmiş."
Söyle.

Annem gözlerini kısarak ona bakar. "Çünkü sen bir Yankee'sin. Güney'de biz her zaman içeriz. Yarın öğle yemeği için ne dediğimi duydun. Geliyor musun?"

Jack duraklar, yüzü kızarır. "Davetiniz için teşekkür ederim, ama ..." Bana baktı, ben de omuz silktim.

Hepsi senin suçun dostum.

"Benim zaten planlarım var."

Kaşlarımı çattım. Gerçekten mi? Bu sezon dışı. Ama ben ne olduğunu biliyorum.

Biraz istiyor ama çok değil.

Anladım ve iyiyim.

Tamamen iyi.

"Bir dahaki sefere o zaman." Bizi uzaklaştırdı. "Hadi gidin; birbirinize aval aval bakmayı bırakın. Ben merdiveni bitireceğim. Siz de döndüğünüzde sundurma üzerinde çalışabilirsiniz."

Sanki yeniden ergenlik çağındayım ve bana emirler yağdırıyor. Tanrım, burası benim evim. Güzel.

Caddenin karşısındaki güzellik mağazasına doğru yola çıkıyorum ve Jack de bana ayak uydurarak peşimden geliyor.

Ugh! Neden bu sabah en azından ruj sürmedim ki? Birkaç adım sonra sessizce "Bana kızgın mısın?" diye sordu. sessizlik.

Önce ona, sonra da önümüzde uzanan yola bakıyorum. "Geldiğin için mi?"

Başını sallıyor.

"Hayır. Pazartesi provada görüşürüz diye düşünmüştüm." Bunun üzerine kaşlarını çattı.

"Preston'ı görmedim."

Alay ettim. "Bu yüzden mi geldin? Hak iddia etmek için mi?" "Kısmen. Ayrıca nerede yaşadığını görmek istedim."

"Main'in hemen dışındayım. Herkes evimi bilir."

"Çok güzel bir yer."

"Teşekkür ederim. Hâlâ yapmak istediğim çok şey var: mutfağı modernize etmek, parkeleri yenilemek, bir garaj eklemek; sırada bunlar var."

"Güzel."

Konuşmamız çok ... sıradan! Neyim var benim?

Ayrıca, annemi öğle yemeği için geri çevirmesine sinirlendim.

Bırak gitsin, Elena.

Dükkânın kapısına yöneldim, kilidi açtım ve içeri girdim. Işıkları açtıktan sonra beyaz buzdolabına doğru yürüyorum ve içecekleri koymak için üstteki karton kutulardan birini alıyorum.

Jack arkamda. "Keşke bana baksaydın, Elena. Gelmemeli miydim? Sadece seni görmek istedim ve sesin yardıma ihtiyacın varmış gibi geliyordu."

Gözlerimi kapattım. Sadece orgazm konusunda harika değil, aynı zamanda nazik . . .

Ama bir yanımda korkuyor.

Kalbimin içine girecek.

Onu milyonlarca parçaya ayıracak.

"Evet. Geldiğine sevindim." Arkamı döndüğümde daha da yaklaştı ve beni buzdolabına yasladı.

Yanağımı siliyor. "Yüzünde leke var." "Tozlanma."

Dirsekleri başımın iki yanında buzdolabına dayanmış, gözleri benimkileri tutuyor. "Beni terk ettiğine inanamıyorum, sonra da telefonu yüzüme kapattın. Kimse bana bu kadar kötü davranamaz."

Kalçamı kaldırıyorum, kendime güvenim yokmuş gibi davranıyorum. "Beni terk ettiğin sabah için sana bir borcum olduğunu düşündüm."

Burnu boğazımda gezinirken başını eğiyor. "Ayrıca boynumda çok kötü bir morluk bıraktın; o yüzden bu berbat balıkçı yaka. Annenin görmesini istemedim."

Nefesim kesiliyor. "Jack . . ."

Kulağımı öpüyor, dişleri lobumu ısıyor. "Evet, tekrar böyle söyle, nefes nefese, beni terk ettiğin için seni affedeceğim ..." Göğsü bana doğru bastırıyor. "Annemi seviyorum. Alıngan biri. Bu kadar vahşi olmana şaşmamalı. Küçük zebani."

"Ben vahşi değilim! Ben bir kütüphaneciyim."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama içinde bir çizgi var ve bu hoşuma gidiyor." Eli kalçamı tutmak için aşağı kayıyor. "Uyandığımda istediğim şey buydu. Seni. Kollarımda. Ben senin içinde. Kelepçeleri bile çıkarabilirdim. Kaçırdın."

"Benim kendi kelepçelerim var. Pembe ve tüylü

..." "Vahşi kadın."

"Geri dönmeden önce kotundaki o çadırdan kurtulsan iyi olur," diye fısıldıyorum.

Boğazımı öpüyor. "Evini güzelleştireceğiz Elena. Ve herkes gittiğinde, yatağında sana kötü şeyler yapacağım. Şu eski moda, yerden yüksek olanlardan mı?"

"Hayır, yeni bir büyük boy" diyorum, saçımı çekiştirip aşağı indirirken iç çekiyorum.

Bana bakıyor. "Saçlarını seviyorum, rengini, uzunluğunu."

"Sadece geri koymam gerekecek. Ve bunu güzellik salonunda yapamayız."

"Sadece seni öpmek istiyorum."

"Uh-huh. Öpüşmeyi bu kadar çok seven bir adam tanımamıştım." Ellerimi omuzlarından yukarı kaydırıp saçlarına doladım. "Şimdi konuşmayı kes. Annem muhtemelen zaman tutuyordur. Eğer burada çok kalırsak, içeri dalecektir."

Gülüyor ve ağzımı alıyor, dudaklarımız birbirine yapışırken inliyor.

Ve ben yine kayboldum.

Her şey bittiğinde gitmesine nasıl izin vereceğim?

Bölüm 27

JACK

Kafama bir kaplan şapkası geçirip cipten çıkıyorum ve Daisy Elena'nın şehirdeki en iyi paket servis yeri olduğuna yemin ettiği Leo's Pizzeria'nın kapısını açıyorum. Kapıdan yavaşça girip içeriyi kontrol ediyorum. Küçük bir kasabada cumartesi akşamı saat dokuz için cehennem kadar kalabalık ama bugün yaptığımız onca işten sonra açlıktan ölüyor. Onu doyurmam gerektiğinden başka bir sebep yokken sırtıyorum ve eğer pizza istiyorsa ...

Okuldan tanıdığım birkaç müşteri bana iri gözlerle bakıyor, sonra da el sallıyor. Dostça ama bana saldırmak için zıplamıyorlar. Bu hoşuma gidiyor ve el sallıyorum. Havadan sudan konuşmak istemiyorum. Sadece onun evine dönmek istiyorum.

"Sarımsaklı düğümünüz var mı?" Ekmeği ne kadar sevdiğini hatırlayarak soruyorum.

Kasiyer, kırmızı bir Leo şapkası ve önlük giyen, diş telleri olan bir kız. Bana şöyle bir baktı, sonra da bir daha baktı. "Ah, evet. Bir siparişte altı tane var." Hızla göz kırpmıyor.

"Tamam. O zaman bunlardan iki tane. Bir büyük boy peynirli, bir büyük boy supreme ve bir büyük boy pepperoni." Lanet olsun. Muhtemelen sadece ikimiz için çok fazla sipariş veriyorum, ama tam olarak neyi sevdiğini bilmiyorum. Onu evde bıraktım, kucağında o küçük domuzla kanepeye uzanmış, göz kapakları kapanıyordu. Sadece kestirmek istediğine yemin etti. Gülümsedim. Bir tane alsa iyi olur, çünkü planlarım var . .

.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor kız, bana sert sert bakarak.

Cüzdanımı çıkarmak için yere bakıyorum, ilgiye alışkınım ama yine de ilk başta hep garip geliyor. Biraz zamanımı alıyor.

dakika. "Tatlı için bir şey var mı?"

"Ev yapımı çikolatalı turtalarımız var. Ev sahibinin karısı her Cuma yapar. Genelde akşama kadar biter ama bizde üç tane var."

Başımı salladım. "Bunları içine at."

Bana toplam tutarı söyledi, ben de kartımı okuttum.

Bana geri verdi. "Jack Hawke siz misiniz?" İşte burada.

Gülümsedim ve yukarı baktım. "Evet." "Bugün seni televizyonda gördüm."

İçten içe inliyorum. "Umarım iyi geçmiştir." Çünkü muhtemelen değildi.

Gözlüklerini yukarı kaldırıyor ve ben otomatik olarak Elena'yı düşünüyorum. Bu o olabilirdi, uzun zaman önce bir mağazada çalışan, üniversiteyi bekleyen bir genç kız. Acaba lisedeyken nasıl biriydi? Eminim tam bir inekti. Utangaç. Ama değil. Vahşi. Ama bunu asla göstermezdi. Eminim yıllık kulübünü ya da kütüphane topluluğunu demir yumrukla yönetmiştir. Keşke onu o zaman tanısaydım. Ah, kahretsin, kimi kandırıyorum? Bana iki kere bile bakmazdı. Futbolcu. Jock. Mecbur kalmadıkça hiç konuşmazdım.

Kasiyer, "Bu sabah Today Show'un hafta sonu programındaydı," diyerek beni geri getirdi.

Kaşlarımı çattım. "Neydi o?"

"Kucağında bir kızla koştuğun bir videoydu. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve siz bir otelin içine saklanmıştınız. Bir de fotoğraf vardı; siz ve Bayan Riley bir pastanedeymişsiniz gibi görünüyordu."

Lanet olsun. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. "İmzanızı alabilir miyim?"

"Ah, evet." Bana uzattığı peçeteyi imzalarken aklım bir milyon mil ötede.

Derin bir nefes alıyorum. Elena'yı uyarmam gerekecek. Onu bu şekilde spot ışıklarının altına koymaktan nefret ederek irkiliyorum. Eğer muhabirler buraya gelmeye başlarsa. . lanet olsun, oyundan sonra gelmediklerine şaşırdım ama Timmy ve benim oyundaki o ilk fotoğrafımızdan beri kaybolup gittiler. Bu serseriler için iyi hissettiren bir hikayeye uzun vadede pek ilgi yok.

Her neyse. Bu işe imajımı düzeltmek amacıyla başlamış olabilirim ama Timmy ve Laura'yı seviyorum. Gerçek, dürüst insanlar.

Pizza ve siparişimin geri kalanı birkaç dakika sonra elimde, tam telefonum çalarken arabama geri dönüyorum.

"Ne oldu?" Aiden'a sordum. Sophia'yla randevusuna hazırlanmak için Elena'dan saat iki gibi çıktı. Şimdiden aradığına göre galadan erken ayrılmış olmalı.

"Merhaba demenin yolu bu mu?"

"Bana sadece ne dediğini söyle. Her şeyi." Ellerim direksiyonu sıkıyor ve onun Cosmo makalesini önümde sallandırmasının düşündüğümde daha fazla aklımda olduğunu fark ediyorum.

Ondan uzun bir iç çekiş gelir. "Sophia çok ateşli, dostum. Sigara içmek."

"Uh-huh."

"O da benden gerçekten hoşlanıyordu."

"Sadede gel, Alabama," diye homurdanıyorum, öfkem artıyor ve bunun nedeni onunla birlikte olmasını umursamam bile değil, ama beni manipüle etmesine o kadar sinirleniyorum ki.

"Bak, ona harika vakit geçirttim. Yemek yedik, dans ettik ama seni görmek istediğini ve ne istersen imzalayacağını söyledi."

Koltuk başlığına yaslanıyorum. "Başarısız oldun, Alabama."

"Yapmadım! İstedığın her şeyi yaptım dostum, ama onun görmek istediği sensin."

Lanet ediyorum. Zaten yarım yamalak bir fikirdi. İçgüdülerim, gözlerini bana dikmeden ve çıkmak istediği şeyi söylemeden tatmin olmayacağını biliyordu.

"Bu bana yardım etmeyeceğin anlamına mı geliyor? Dostum, hadi ama. Tüm cazibemi ortaya koydum ve bunu fazlasıyla elde ettim - kadınlar bana bayılıyor. Elimden geleni yaptım-"

Telefonu yüzüne kapattım ve dişlerimi sıkarak Lawrence'ı aradım. "Hey! N'aber? Seni daha önce aramaya çalıştım. Gördün mü?"

Sen ve Elena'nın videosu mu? Fena değil. Çok centilmence.

Hâlâ Gizlilik Sözleşmesini bekliyorum."

"Boş ver onu. Avukatlara git ve Sophia'ya bulabileceğin en sıkı gizlilik anlaşmasını gönder. Yaşadığı sürece bir daha benim hakkımda tek kelime etmeyecek. Bunu şimdi yap Lawrence, bu pisliğin bitmesini istiyorum. İmzaladığında onunla buluşacağımı söyle. Söyleyeceğini söylesin. Sonra bu iş biter. Anladın mı?"

Etrafta hışırdadığını duydum, muhtemelen yazıyordu. "Anladım." İç geçiriyor. "Bundan nefret ettiğini biliyorum. Üzgünüm dostum. Onunla başa çıkabileceğinden emin misin?"

Çenem patlıyor. Gerçekten nasıl olacağını bilmiyorum onu tekrar görmek.

Ama onun saçımdan çıkmasını istiyorum. Sonsuza kadar.

Ayrıca, Elena'yı ve tüm ailesini, bir sonraki adımda bulmaya karar verdiği her ne boksada onu okurken hayal etmek içimi sıkıyor. Artık gazeteciler Elena'nın yüzünü bildiğine göre, yakında bir isim de öğrenecekler ve ya peşine düşerlerse, geçmişini araştırırlarsa, iç çamaşırlarını öğrenirlerse?

Daha sonra, Elena'nın garaj yoluna girdim. Topher'ın arabası hâlâ yoktu. Devon ve Quinn ile Razor'da takılmak için ayrılmıştı. Eminim bizi biraz yalnız bırakmak istemiştir.

Kapıdan içeri girdiğimde hoparlörden Taylor Swift'in müziği yükseliyor ve Romeo çalışma odasındaki küçük çadırdan fırlayıp bana ters ters bakıyor. Küçük domuz hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Elena'yı her yerde takip ediyor ve bana ters bakışlar atıyor.

"Hey, ahbap," dedim. "Annen nerede?" Geniş mutfağa girip yiyecekleri adaya bırakıyorum. Romeo kapının girişinde oturmuş beni izliyor.

"Biraz sarımsaklı ekmek ister misin, küçük domuzcuk?" Sarımsak düğümlelerinden birini çıkarıp parmaklarımin arasında sallandırıyorum.

Burnu seğiriyor.

"Hayır mı?" Büyük bir ısırık alıyorum. "Çok güzel, mmm."

Kamburundan kalkıp başını eğerek ağır ağır bana doğru yürüyor, gözleri ekmekte.

"Bunu alabilirsin, değil mi?" Başını kaşımak için eğilerek söylüyorum.

Ver bana, ver bana, diyor kahverengi gözleri.

Ağına yakın tutuyorum, o dişlerden biraz emin değilim. Düşündüğümde daha hızlı kaptı ve sarsılıp kıcımın üzerine düştüm. Bana küçümseyici bir bakış atıyor -Amatör- ve çalışma odasına geri koşuyor.

Kahkahalar geliyor ve içeri giren Elena'ya bakıyorum, saçları ıslak, üzerinde tek boynuzlu atlar olan uzun bir pijama pantolon ve atlet giymiş. "Romeo'dan korkuyor musun?"

"Hayır! Sadece beni korkuttu. Dişleri beni ısırды."

"Ona ekmekle rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

Alay ederek ayağa kalktım. "Hayır."

Pizzanın yanına gidiyor, en büyük dilimden bir dilim alıyor ve büyük bir ısırık alıp çiğniyor. "Tanrım, bu çok güzel." Dolaba doğru sallanıyor ve tabakları çıkarıyor, buzdolabından peçete ve gazlı içecek alıyor. Onu izliyorum, hareket edişini, kalçalarını sallayışını, yemeğimizi düzenlerken tamamen rahat oluşunu. Bir tabureye oturuyor ve yanındakini okşuyor. "Hadi, yiyelim." Gözleri düşüyor. "Bugün için teşekkür ederim bu arada. Her şeyi çok hızlı yaptınız. Bana çok zaman kazandırdınız."

Arkadaşlığımızı sona erdirmek istemediğim için onu içeri alırken sinirlerim geriliyor. Ona Sophia'dan bahsetmeliyim.

Kahretsin. İstemiyorum.

Onun yerine bir dilim alıp yiyorum, kafam garip, karışık Yukarı.

Elena Sophia'yı görmem konusunda ne hissedecek? O çıldıracak mıyız? Neyiz

biz?

Gerçekten ona söylemem

gerekiyor mu? Biri ona

söyleyecektir.

Kahretsin, çok güzel bir gündü.

Gidip mahvetmek zorunda mıyım?

Gülüyor, gözleri parlayarak bana bakıyor. "Ne?"

"Ne?" diyorum.

Sun Drop'tan bir yudum alıyor. "Taylor Swift'e mırıldandığının farkında mısın? Bu şarkıya bayılıyorum."

Sırıtiyorum, rahatlıyorum. Bir an için ne kadar yıprandığımı görebileceğini düşündüm.

Başımı eğiyorum. "'You Belong with Me'?"

"Vay be. Adını bile biliyorsun." Kıkırdıyor. "Hmm, amigo kızla çıkan adamı isteyen kız hakkında bir lise şarkısı."

"Lisedeyken nasıl olduğunu düşünüyordum."

"Belalı inek."

"Biliyordum. Bana iki kez bakmazdın."

"Oh, iyi görünebilirdim." Bana küçük bir sırıtış gönderdi. "Benim için söyle."

Gözlerimi deviriyorum. "Bir adam huzur içinde yemek yiyemez mi? Hem neden yememi istiyorsun? Sesim berbat."

"Söyle! Söyle!" Yumruklarını tezgâha vuruyor. "Kahretsin, kadın. Hayır. Senin dizlerin özel bir durumdu. Nasıllar?"

"Tamam. Lütfen, Jack, lütfen. Daha sonra ne istersen yapacağıma söz veriyorum." Gözleri parlıyor, hınzırca bir parıltı ve ben kayboldum.

Elimdeki pizzayı bırakıp nakaratı açıyorum, Taylor soluk kot pantolonlu adam ve yanlış kızla birlikte olmasına rağmen kızın onu nasıl istediği hakkındaki dizelere geçerken onunla birlikte şarkı söylüyorum, oysa onu anlayan tek kişi o. Onun en sevdiği şarkıları ve hayallerini biliyor ve kendisini görmesini istiyor.

Ben şarkıyı bitirirken Elena göğsü kıpırdamadan dikkatle beni izliyor. Kendimi tam bir aptal gibi hissetmeliyim. Ama hissetmiyorum.

Bu o, ve bok . . .

Beni anlıyor.

Taylor Swift'i bütün gün mırıldanabilirim ve bunu bilen tek kişi o olabilir.

Bitirdiğimde birkaç dakika sessizlik oluyor, müzik seti başka bir şarkıya geçiyor.

Bana bakıyor ... gibi ... gibi ... Onu incitmek istemiyorum.

"Elena, sana bir şey söylemem gerek."

Duraklıyor, bir parça daha pizza alırken kısa ses tonuma kaşlarını çatıyor. "Kulağa ciddi geliyor."

"Yakında Sophia ile buluşacağım."

Gözleri titriyor, yüzü dikkatle boş. "Hâlâ onunla mı konuşuyorsun?"

"Hayır. Onu bir daha asla görmek istemiyorum ama o görüşmek istiyor. Benim hakkımda bir daha asla konuşmayacağına dair bir belge imzalayacağını söylüyor. Gitmemin tek nedeni bu. Şu gala şeyine gitmemi istedi ama Aiden'ı gönderdim ve onun gitmesi gerekiyordu, unuttun bunu. Onun istediği benim."

"Ah. Bu yüzden mi yarınki öğle yemeğini reddettin?" Ağzını peçeteyle siler ve ayağa kalkar.

Duraksadım, yüzümü buruşturdum. Hayır, bu sadece . . . Bilmiyorum.

. çok fazla, çok erken.

Buna cevap veremiyorum, o yüzden "Onu görmek istemiyorum, bunu biliyorsun, değil mi?" diyorum.

Mutfak gerginleşiyor ve ben yutkunuyorum, yüzünde tereddüt görüyorum, o küçük mesafe-

"Elena, eğer yapmazsam, kim bilir daha sonra ne ile gelecek? Kürtaj meselesini ortaya atıyor ve bunu gördüğünde ya da duyduğunda yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum."

"Onu hiç sevdin mi Jack?"

Bir an düşünerek dudaklarımı yaladım.

"Hayır." "Tereddüt ettin."

"Onunla çıktım. Oyunlara ve partilere gelirdi. Onu önemsedim. onun hakkında."

"Hiç onsuz yaşayamayacağın bir kızla birlikte oldun mu? Üniversite?"

"Hiç zamanım olmadı. Asla çok fazla dahil olmak istemedim. Futbol her zaman önce gelirdi."

Yüzü daha da kapanıyor, pizzaya bakarken gözlerini yere indiriyor. "Anlıyorum."

"Kızgın mısın?"

Parmaklarını adaya vuruyor, düşünüyor ve sonra bana bakıyor. "Onunla görüştüğün için kızgın değilim. O sana ihanet etti."

Teşekkürler, İsa!

"Ben onu aştım."

Ondan alaycı, solgun bir gülümseme geliyor. "Biliyorum. Kızların gitmesine izin veriyorsun ve asla arkana bakmıyorsun."

Bu ses tonundan hiç hoşlanmadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Elena, onu unutup hayatımıza devam edebilir miyiz?"

"Elbette." Pizza kutularını kapatırken ve tabaklarımızı alıp çöpe atarken elleri titriyor. Gözlerini bana dikti. "Oyun bittiğinde bizimle ne olacak?"

Kaşlarımı çatıyorum. I . . .

Bilmiyorum. Hâlâ beni görmek isteyecek mi?

O, bilmiyorum, benim mesafemden bıkacak mı?

. . .

"Bunu daha sonra konuşabiliriz. Sadece zamana ihtiyacımız var."

Bu tamamen bir kaçış, ama içim düğümlendi. Korkuyorum, tamam mı, çok korkuyorum.

Bir peçete koparıyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Elim kolum bağlı, onun boş yüzüne bakıyor, başka ne söyleyebilirdim diye düşünüyorum. Oda gergin ve bana çekip gitmemi söyleyeceğinden korkuyorum-

Siktir et.

Ona doğru yürüyorum ve ellerimizi birleştiriyorum. Ona bakıyorum. "Onu gördüğümde seni düşünüyor olacağım. Sadece seni. Karşımda otururken bile. Sen . . . Sana güveniyorum, Elena."

"Öyle mi?"

Var. Zayıf ve kırılğan ama var. Aksi takdirde onunla asla prezervatifsiz seks yapmazdım ve hatta bugün buraya gelmezdim. Eğer ona güvenmeseydim, en başından beri gizlilik anlaşması konusunda katı davranırdım, ama artık bu işin peşini bıraktım.

"Onu istemiyorum."

"Onun için endişelenmiyorum, Jack." O zaman neden bu kadar yanıış görünüyor?

Güven tazelemeye ihtiyacı var, Jack. Sana ihtiyacı var. Ama . . .

Hayır, henüz duygulara giremem. Daha çok erken!

Olabileceğimi düşünmek çok saçma ve delice- Dur. Sadece dur. Yavaş ol. Yavaş.

Bu yüzden düşüncelerimi görmezden gelip işe yarayan şeyi yapıyorum. Başını yukarı kaldırıp onu uzun ve yavaş bir şekilde öpüyorum. Geri çekiliyor, elleri göğsümde duruyor, iri deniz yeşili gözleri gözlerime yapışıyor.

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Bebeğim, onun aklına girmesine izin verme. Beni geri öp, lütfen."

"O benim kafamın içinde değil. Sen ..." Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama söylemiyor, uzun bir nefes veriyor.

Orada durduk ve o düşünüyordu, ben de endişeliydim, bunun bizi mahvetmesini istemiyordum.

Bir karara varmış gibi görünüyor ve usulca gülümsüyor, parmak uçlarına uzanıp ağzını ağızıma bastırırken ellerini saçlarımda dolaştırıyor.

İnliyorum, öpücüğü derinleştiriyorum, ona karşı hissettiklerimi bu şekilde, kollarımdayken görebilmesini umuyorum. Ayaklarını yerden kesiyorum ve ağızımı onunkinden hiç ayırmadan mutfığı geçip yatak odasına doğru ilerliyorum.

Bölüm 28

JACK

Üç gün sonra, öğleden sonra saat üçte Milano'ya giriyorum. Mekan ölü - öğle kalabalığı gitmiş, erkenci kuşlar henüz gelmemiş. Her şey planlandığı gibi.

Bernie, şef garson, arka taraftaki her zamanki masamı işaret ediyor. "Misafiriniz çoktan geldi."

Yüzümü buruşturuyorum. Tabii ki öyle.

Arka tarafa doğru yürüyorum ve Lawrence ile avukatımı görüyorum, ikisi de barın yanında oyalanıyorlar. Onlara başımla selam verdim. İşler sarpa sararsa diye tanıklara ihtiyacım var. Lawrence dün Sophia'dan evrakları almış, hepsi imzalı ve mükemmel. Tüm bu saçmalıkları geride bırakmış olmam gerçekten mümkün mü?

Lawrence'ın sözleşme bende olduğu için onu ekebileceğimi söylediği bir telefon görüşmesi yaptık ama ben öyle biri değilim. Ben sözünün eri bir adamım ve belki de küçük bir parçam onu görmek, kendim için onay almak istiyor.

Beni gördüğünde ayağa kalktı, derin dekolteli kısa kırmızı elbisesi içinde zarif ve uzun boylu. Beyaz-sarı saçları uzun ve dalgalı, yüzü mükemmel makyajlı, dudakları hafif bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmış. Boynunda, uçlarında iki mükemmel pırlantanın salındığı gümüş zincirli bir kolye var. Şık ama gösterişli değil. Pahalı. Bilmem gerekirdi. Bunu ona doğum gününde almıştım. Dört ay sonra ayrıldık. Acı beni çekiyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Jack! Çok uzun zaman oldu," diyor geniş bir gülümsemeyle ve göğüslerini bana bastırarak sarılmaya çalışıyor.

Takım elbisemin ceketi. Gözlerinde kırılğan bir parıltı var, kısmen meydan okuma, kısmen ... başka bir şey.

Onu kendimden ayırdım. "Lütfen, oturun."

Otururken kırmızı dudaklarını büzüyor. "Çok soğuk, Jack. Bunu bekliyordum ama beni gördüğüne en azından biraz sevinirsin diye düşünmüştüm."

Dişlerim gıcırıyor. Yine de gülümsemiş olmalıyım, çünkü o da gülümsüyor.

"Geleceğini biliyordum. Aiden çok tatlıydı, ama sen . . ."
Gülüyor, sesi çınlıyor. "İkimiz de bunun çok gecikmiş olduğunu biliyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum. Öyle mi yaptık? Onu hayatımda bir daha görmesem mutlu olurum.

Beyaz şarabından bir yudum alıyor, düşünceli ve zeki gözlerle beni izliyor. Ben de ona bakıyorum, yüzüm dikkatle boş. O varlıklı, düşkün bir ailenin tek kızı; statü ve güç onun dünyasını yönetiyor. Güzel yüzünün ardındaki sığ kızı görmem gerekirdi ama onunla ilk tanıştığımda samimi görünüyordu. Canlı ve dışa dönük bir kişiliğe sahipti, konuşmak istemediğim zamanlarda boş kalan yerleri dolduruyordu. İnsanlar ona, onun ilgi çekici kahkahasına, gülümsemesine yöneliyordu ve ben bunu samimiyetle karıştırıyordum.

"Aynen öyle. Beni tam istediğin yere getirdin."

"Evraklarını imzaladım," diye nefes alıyor. "Senin hakkında bir daha tek kelime etmeyeceğim."

"Sen yaptın."

"Nedenini bilmek istemiyor musun?"

Acımasızca gülümsüyorum. "O kitabı yayınladığında seni anlamaya çalışmaktan vazgeçtim Sophia."

"Para, tabii ki. Bunun için yarım milyon." Duraklıyor, parmakları şarap kadehinin etrafında daireler çiziyor. "Sana kızgındım Jack. Bana bağlanmanı istedim." Koyu kahverengi gözleri bana bakıyor.

"Evet."

"Ve sonra Rodney ile tanıştım."

"İşlerin kötüye gittiğini
duydum."

Omuz silkiyor. "O senin kadar süperstar değil ama beni meşgul etti. Beni geri istiyor, biliyorsun."

"Seçeneklerimizin olması güzel."

Bir tutam saçını omzunun üzerinden atıyor. "O sen değilsin ama sanırım beni seviyor."

"Harika. Onu kilitleyin. İstedğin bu değil mi?

Profesyonel bir sporcuyla evlilik mi? Para mı? Yaşam tarzı mı?"

Dudakları büzülmüş, gözleri pişmanlık dolu. "Bunu seninle yapmak istedim ama sen beni hiç içeri almadın Jack."

Doğru. Benim daireme hiç gitmedi. Onu Lucy'nin evine hiç götürmedim. Hiçbir zaman çok derin bir şey paylaşmadım. Ve onunla bir yıl geçirdim. Bu konuda doğru olmayan bir şeyler var, ama onu uzaklaştırıyorum.

"Ciddi bağlılık sorunların var, Jack." Bakışlarını omuzlarımda gezdirerek iç geçiriyor. "Kimseye tam anlamıyla bağlanacak cesarete sahip olmamanın zor ve oldukça üzücü olduğunu tahmin edebiliyorum."

Sözleri canımı yakıyor çünkü içlerindeki gerçekliği duyuyorum. Uzun bir iç çekiş ince omuzlarını kaldırıp indiriyor.

"Her neyse, keşke Keşke birlikte çalışabilseydik."

"O zaman bu yalanlar niye?" Tersliyorum. "Neden benimle konuşmak istiyorsun, Sophia? Kitapla intikamını aldın. Konuşacak başka bir şeyimiz kalmadı sanıyordum."

Uzun bir yudum alıyor. Gözlerinde parıldayan yaşlarla gözlerini benimkilere doğru kaldırıyor. "Jack, yaşadığımız şeye karşı nasıl bu kadar bağımsız olabiliyorsun? Ben seni sevmiştim." Boğazı düğümleniyor ve bir damla gözyaşı yüzünden aşağı süzülüyor. Görünüşe göre utanmış, ellerini çırpıyor ve çantasındaki mendillere uzanırken başını eğiyor.

Bu kelimeleri içime çektim. Bu sözleri bana defalarca söyledi, özellikle de son birkaç aydır, yüzü hep bu duygulara karşılık vermem için yalvarıyordu ama ben hiç karşılık vermedim. Ona iyi davrandım, zamanımı ve bağlılığımı ona verdim ve asla başkasına bakmadım. Eğer düşündüğüm gibi biri olsaydı, belki bir gün onu sevebileceğimi kabul ediyorum.

Hala.

Seni sevdiğimi söylediğini duymak beni huzursuz ediyor. Bağıllık sorunlarım olduğunu söyledi ve bu konuda haklı ve bir parçam bunun insanların bana ihanet etmesinden ve başarımı kendi çıkarları için kullanmasından daha derin olduğunu biliyor. Tüm güvensizlik duygularımın izini annem ve Harvey'e kadar sürebilirim. Sevgi, kendini savunmasız bırakmak anlamına gelir; bu, birine seni incitmesi için güç vermek demektir. Kimin buna ihtiyacı var ki?

Sophia'ya gerçekten bağlanamamamın ve onu sevemememin nedeni

Bana zarar verdi mi? Hayır.

Bunu kendisi yaptı; seçimi o yaptı. O sığ biri ve bir şey istediği gibi gitmediğinde, onu yürütmenin bir yolunu buluyor.

Boğazımı temizliyorum. "Yalanlar aşk değildir, Sophia. Gittiğinde beni manipüle etmek istedin. Rodney için beni terk etmenin beni harekete geçireceğini düşündün. Ama olmadı. Bu da yetmeyince beni incittin. Ne kadar özel olduğumu biliyordun."

Elena'yı düşünüyorum. O bir yalancı değil. Böyle bir şeyi asla yapmaz.

Sophia başını sallıyor, boğazı düğümleniyor. "Pişmanım. Ailem bu kadar ilgi çekmesinden nefret ediyor. Rodney nefret ediyor."

Şaşkınlık üzerimde dalgalanıyor.

Arkama yaslanıp kaşlarımı çatarak onu anlamaya çalışıyorum.

Koluma dokunmak için uzandı, ben de geri çektim. "Ne istiyorsun?" Sesim hırçınlaşarak soruyorum. "Kapanış mı?"

Burnunu çekiyor, gözlerini siliyor. "Bilmiyorum. Belki de. Sadece bir yıldır birlikteydik ve senin o kadar uzun süredir hiç kız arkadaşın olmamıştı. Senden çok erken vazgeçtim Jack. Daha sabırlı olmalıydım. Seni görmek zorundaydım, eğer ... eğer ..."

"Ne?" Dedim.

Yüzünü buruşturuyor. "Bana karşı bir şeyler hissediyor olsaydım? Bunu aşıp yolumuza devam edebilseydik, belki ara sıra birbirimizi görebilseydik."

Ağzım açık kaldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Dudağını ısıtır. Yutkunuyor. "Hayır. Benden sonra kimseyle görülmediğini biliyorum - bir kızla olan videon hariç. I . . . Ben sadece ..." Derin bir nefes aldı ve gözlerinde özlemle bana baktı. "Jack, hâlâ seninle olmak istiyorum."

Ne oldu? Kafası karışır. Gerçekten bu kadar kolay olacağına inanıyor mu? Güvenimi yerle bir etti. Derin bir nefes alıyorum. "Eğer tekrar bir araya gelseydik, herkes sana vuran adamla neden tekrar birlikte olduğunu sorduğunda ne yapardın?"

"Bunu düşündüm. Bunun doğru olmadığını söylemeye hazırım."

Kendimi dengesiz hissediyorum. "İnsanların bunu unutmaması için bunun yeterli olacağını mı düşünüyorsun?"

Başını sallıyor, eğiliyor, kokusu etrafımda dolaşüyor, ağır ve çiçeksi, biraz da yasemin. Ona aldığım parfüm. "Biliyorum. Ayrıldığımız için üzgün olduğumu söyleyebilirim. Bunu kabul edebilirim Jack. Senin için."

"İnsanlar senin bir yalancı olduğunu öğrendiğinde modellik kariyerin sona erebilir."

Daha yakına eğiliyor, parmağı elimin üzerinde geziniyor. Geri çekiliyorum ve yüzünü buruşturuyor. "Yirmi sekiz yaşındayım ve modellik sonsuza kadar sürmeyecek. Ve kim bilir, her haber benim için iyi haberdır. İstedğim gibi yorumlayabilirim. Ayrıca bu senin için de harika olur ve benim için buna değer. O hayranlar barışmamızla ilgili bir hikayeye bayılırlar. Seni seviyorum, Jackie. Senin şartlarınla seninle birlikte olmaya hazırım."

Bu lakattan utandım. "Biriyle görüşüyorum."

Donup kalıyor, yüzünde sanki ona tokat atmışım gibi bir ifade var. Birbirimize bakarken birkaç dakika sessizlik oldu. "Ona aşık değilsin, yoksa gelmezdin. Beni görmek istedin."

"Geleceğim dediğim için geldim."

Önce masaya, sonra tekrar bana bakıyor, gözleri yalvarıyor. "Jack, elimizde iyi bir şey vardı. Eğer sadece

Bana bir şans ver, beni affedebilirsin. Büyük bir kalbin olduğunu biliyorum. Her şeye yeniden başlayabiliriz ve ciddi olduğumu göreceksin. Bunu istiyorum. Daha iyi bir insan olmak istiyorum. Evlilik istemeyeceğim. Sadece seninle birlikte olma şansından başka bir şey istemeyeceğim."

Kendini bu şekilde ortaya koyma isteği beni iki kere düşündürüyor. Buraya belki bir kez daha bana karşı bir şeyler yapmak istediğini düşünerek geldim, ama şimdi görüyorum ki o ...

Daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettiğimde göğsümden uzun bir nefes çıkıyor.

Onu incitmemeye çalışsam da fark ettiğimden çok daha fazla incittim. Mesafemle. Duvarlarımla. Sevgi sözcükleri söylemeyi reddedişimle.

Bunun kanıtını endişeli yüzünde görebiliyorum.

Beni seviyor, onun gibi bir insanın sevebileceği kadar.

Duraksıyorum. Kendimden daha çok şey vermiş olsaydım ilişkimiz ne kadar farklı olurdu? Hâlâ birlikte olur muyduk?

Bir düşünce içimi kemiriyor, sinsice yaklaşıyor: Sophia'yı incittiğin gibi Elena'yı da incitmeyecek misin?

Hayır.

Ama . . . Bilmiyorum.

Kahretsin.

Neyim var benim? Neden sadece ...

Boğazımı temizleyip karşımdaki kıza dönüyorum. "Sophia, işimiz bitti."

Gözlerini kapatıyor, açıyor, gözle görülür bir şekilde sarsılmış. "Söylediğim her şey doğrudu. Kalbimi kırdın, Jack; beni kullandın ve fırlatıp attın-"

"Sana değer veriyordum Sophia. Ama sen sahip olduğumuz şeyi mahvettin.

Ben değil." Bakışlarım sertleşiyor.

"Benden nefret ediyorsun." Bakışları benimkine yapışırken yüzünde pişmanlık ifadesi beliriyor, yanağından bir gözyaşı daha süzülüyor. Ona bir peçete uzattım, o da benden aldı, parmakları benimkileri kavradı ve birbirine geçirmeye çalıştı.

Ellerimizi çözerek derin bir nefes verdim. "Sophia, senden nefret etmiyorum. Mutlu ol. Rodney'e geri dön ya da kendini bul. Hayatını yaşa."

Sesi geldiğinde titrekti. "Mutlu musun?" Balık tutuyor.

"Gitmem gerek Sophia." Masadan kalkıyorum ama kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, ona söylemek istediğimi fark edene kadar aklımda ne olduğunu düşünüyorum. "Görüştüğüm kız... nazik ve iyi biri."

Yüzünde kuşkulu bir ifade belirir. Gözleri kısıldı. Belki de ses tonumda bir şey vardı. Belki de onun iyi bir insan olmadığını ima ettiğim içindir.

Başımı salladım ve gitmek için dönüyordum ki sesi beni durdurdu.

"Senin için bir şeyim daha var." Yüzünde sinsi bir ifade vardı ve onunla çıkarken kör olduğum için bir kez daha hayal kırıklığına uğrayarak yüzümü buruşturdum.

"Ne?"

Zarif bir şekilde ayakta duruyor, elinde şarap kadehiyle bana doğru süzülürken kalçaları baştan çıkarıcı bir salınımı hiç kaçırmıyor. Sıvıyı boşaltıyor ve masaya geri koyuyor. Gözyaşlarının izleri silinmiş olsa da yüzünde çaresizliğin izleri var. "Videodaki kız mı? Elena Riley. Kütüphaneci olan."

Kaskatı kesildim. Ev ödevini yapmış. "Peki ya o?"

Gülüyor ve içimi bir tedirginlik kaplıyor.

"Ondan uzak dur Sophia."

Yüz hatları sertleşir. "O sıradan kız umurumda bile değil. Sadece onunla birlikte olduğuna inanamıyorum. Özellikle de onun kim olduğunu düşünürsek." Bana bilmiş bir gülümseme veriyor, bakışlarında okuyamadığım bir şey parlıyor.

"Peki ya o?" Tersledim. "Ne oyunu oynuyorsun?"

Ondan kırılğan bir kahkaha geliyor. "Onun hakkında bildiklerim çok iyi ama sana söylemeyeceğim. Eminim yakında kendi başına çözersin."

"Bana ne söyleyeceksin?" Söylüyorum.

Çabucak çantasını kapıyor, zahmetsiz bir hareket. Yüzü kendini beğenmiş.

Kalbim olması gerekenden daha sert atıyor. "Sophia, bana ne demek istediğini söyle."

Ellerini omuzlarımda gezdirerek yanımdan geçip gidiyor. Bir kahkaha daha. "Ona güvenme, Jack. O söylediği kişi değil. Bunu bir düşün. Bugün sana hediye bu."

Dudaklarında zekice bir gülümsemeyle uzaklaşırken vücudum geriliyor. Kapıdan çıkıp hayatımdan sonsuza dek çıkıyor ve ben kalın bir şekilde yutkunuyorum. Rahatlama ve zafer benim. Öyleyse neden bir şeyler korkunç bir şekilde yanlış gitmiş gibi hissediyorum? Göğsüme bir ağırlık çöküyor, itemediğim bir kaya gibi.

Elena hakkında ne demek istedi? Ne tür bir ihaneti ima ediyordu? İç çamaşırını mı yoksa daha kötü bir şeyi mi kastediyordu?

Ona güvenme, diyorum içimden ve bu tekrar tekrar geliyor.

Donup kaldım, titriyordum.

Bekle. Kime güvenmemem gerektiğini düşünüyorum- Sophia'ya mı yoksa Elena'ya mı?

Elena'ya
güvenebilirim.
Değil mi?

Lawrence ve avukatımla kısa bir süre konuştuktan sonra arabama bindim, Sophia'nın ne demek istediğini anlamaya çalışırken zihnim çalkalanıyordu.

O söylediği kişi değil.

Bir mesaj geldi. Elena'dan. Rahat bir nefes aldım, Sophia'nın duygusal iniş çıkışlarından uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

You all done?

Yeah. All over. So glad.

Great.

Sözlerine bakakalıyorum.

Son birkaç gündür aramızdaki şeyler kolay değildi ve bunun bir kısmı Sophia'dan, diğer kısmı da benden kaynaklanıyordu.

Belki de bir nefes alıp yeniden değerlendirmem gerekiyor. Ona güvenme, dedi. Ama

. . .

Sikeyim.

Ben . . .

Elena.

Sen de ona asla bağlanamayacaksın, diye mırıldanıyor içimden küçük bir ses ve bunu anladığında seni öyle bir tekmeleyecek ki bir daha ayağa kalkamayabilirsin.

Dur.

Bu düşünceleri kilitliyorum.

Porsche'deki bir şişe suyun kapağını çevirip içerken boğazım kuruyor. Onu görmem gerek.

Meet me at the penthouse.

Can't. I'm at work plus play practice is at seven. Are you coming?

Bu toplantı yüzünden kendimi o kadar endişeye kaptırmıştım ki, prova sonradan aklıma geldi.

Right. I'll head to your house. Meet you there before practice.

Are you okay?

Öyle miyim?

I will be when I see you.

Telefonu bıraktım ve arabayı çalıştırdım.

Nalburdaki bir işimi hallettikten sonra Daisy'ye doğru yola koyuldum ve Sophia'nın sözlerini tekrar çalmaya başladım.

Elena'nın geçmişinde bana söylemediği bir şey mi var?

Hayır. Bu fikri çöpe atıyorum.

Hala . . .

Dişlerim gıcırdıyor. İçimde bir şüphe tohumu oluşuyor ve büyüyor, kalbimin etrafında yılan gibi kıvrılıyor.

Endişeli ve telaşlı hissederek arabamı garaj yoluna park ettim ve koşarak kapısına gittim, kısa bir süre çaldıktan sonra içeri girdim. Son iki geceyi burada geçirdim. Yatağında uzun saatler geçirdik, konuştuk ve seviştik. Bir kız için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım. Ona herkesten daha fazlasını verdim. Gizlilik anlaşması yok. Gerçekte kim olduğumu saklamak yok. Omuzumu biliyor. Korku içimi sarıyor ve onu bastırıyorum.

İçeri giriyorum, kendimi kötü hissediyorum, odayı tarıyorum.

"Yatak odasında," diye sesleniyor ve ben de koridorda yürüyüp çatlak kapısını açıyorum.

Yatağın ayak ucunda duruyor. Çok ateşli. Siyah dantel tangası kıkında, dantel sütyeni göğüslerini sarıyor. Topher'ın nerede olduğunu merak ederek kapıyı sıkıca kapattım. Muhtemelen üst kattadır.

Odaklan, dostum.

Bana baktı. "Tuhaf görünüyorsun."

"Öyle mi?"

Başını salladı ve bana doğru yürüdü. Her şeyin yoluna girmesini istiyorum.

Aramızdaki bu şeyi istiyorum. Ama benim şartlarımla.

Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Kahretsin.

Elena ile ne yapıyorum ben? Ona zarar vereceğim. Sophia'ya yaptığım gibi.

Ona asla zarar verme!

Ceketimi çıkarıp koklarken ve tıksırırken keskin bir nefes alıyorum - kahretsin - yeniden toparlanmaya çalışıyorum ve ona odaklanıyorum. "İğrenç. Bu parfümü sevmedim."

Sophia seçti ve benim de favorim değildi, ama şu anda onu gündeme getirmekten daha iyi olduğunu bildiğim için çenemi kapalı tutuyorum.

Elena başını kaldırıp bana bakıyor, yüzünde sert bir ifade var. "Onu tartışmayacağız. Bu iş bitti. Şimdi o kıyafeti çıkar. Hafızanı bir Jedi zihin numarası gibi siliyorum. Milano'da görmek isteyeceğin tek kız Elena," diyor ellerini yüzümün önünde sallayarak.

Benden kaba ve emin olmayan bir kahkaha geliyor. "O pozda durup içeri girmemi mi bekliyordun?"

"Emin olabilirsin. Her şey planlandı."

"Vixen."

"Sana beş dakika daha veriyordum ve vibratörü çıkaracaktım."

"Yalancı."

Gömleğimin düğmelerini hızla açıp pantolonumdan çıkarıp bir kenara atarken Taylor Swift'in sesini açıyor. Sırada pantolonum var. Çoraplar gitti. Üzerimdeki çoraplardan nefret eder.

Dönüyor ve kollarıma atlıyor, bacakları kalçalarımın kilitleniyor. "Hadi yapalım şunu. Yıldızlar çarpışan aşıklar olmadan önce güzel ve hızlı bir şekilde."

Sonunda. Kollarımdaydı ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile. Başımı boynuna koydum, içime çektim, tüm bölgesel içgüdülerim yüzeye çıktı. O benim. İnledim ve onu yatağının ucuna kadar taşıdım, Ben onun üzerinde gezinirken onu yere seriyor.

Ona sor.

"Elena?"

"Hmm?" Bana gülümsüyor.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Duruyor, bakışlarımı tutuyor. "Ne gibi?"

Onu sorgulamak bile çok yanlış geliyor. Bu . . . Elena. O tatlı, iyi ve nazik biri.

"Sophia ... kahretsin ... Elena, sana güvenebilir miyim?"

Gözleri uzun süre benimkileri arıyor, derin derin. Ne demek istediğimi biliyor, benim hakkımda konuşuyor, eğer anlaşılmazsak bir hikaye satıyor-

"Evet," diyor usulca ve ben de gözlerimi kapatıp onu öpüyorum.

Bölüm 29

ELENA

"Ey mutlu hançer, bu senin kınındır. Orada paslan ve ölmeme izin ver!" Sahte hançeri kendime saplıyorum ve Jack'in karşısında yere yığılıyorum, kendimi onun göğsüne bırakıyorum, yüzüm seyircilerden uzakta. Saçlarım uzun dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülüyor. Bileklerime kadar uzanan, çan kollu ve bağcıklı beyaz bir elbise giyiyorum, bu gece tam bir kostüm içindeyim, açılış gecesine sadece üç gün kaldı.

"Güzel ölüm, Juliet. Keşke hayatta kalabilseydik," diye mırıldanıyor Jack.

Gözlerimi ona dikiyorum. Bu haliyle o kadar kaygısız ki, kafasında Sophia'yla ilgili hiçbir şey yok. Saçlarını yüzünden geriye doğru savurmuş, sahne elemanlarından birinin yaptığı bir levha gibi taşın üzerinde yatıyor. Dar siyah bir gömlek, dar bir kot pantolon ve motosiklet botları giymiş, kılıfına sokulmuş sahte bir altın silah taşıyor. İnanılmaz görünüyor. Bütün gece ellerimi ondan zar zor uzak tuttum.

Bana bakıyor.

Sırıtiyorum. "Bensiz yaşamaya dayanamadığın için zehir içtin. Gözlerin neden açık?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Güzel kokuyorsun. Senin hatan. Bu elbise çok seksi. Kimse görmeden elimi altına nasıl sokacağımı bulmaya çalışıyorum."

Kıkırdıyorum, sesimi boğuk tutmaya çalışıyorum. İki haftadır bu böyle, birlikte antrenman yapıyoruz, bana her baktığında ve repliklerini söylediğinde, özellikle de beni sevdiğinden bahsettiği repliklerde hissettiğim yoğun duygular.

Hayır, Elena. Acele etme.

Ama elimde değil.

Onunlayken, içimdeyken, adımları bir ayın gibi mırıldanırken, elleri bedenimdeyken yükseklerde uçuyorum.

Ama yalnız olduğumda.

Şansımı deniyorum, içimden kendime hatırlatıyorum. Buna değmez mi?

Her an dağılılabiriz.

"Sorun ne?" diye soruyor usulca, sesini alçak tutarak. "Repliğimi mi yanlış söyledim? Son öpücükte dilimi fazla mı kullandım? Kahretsin. Çok fazla dil."

Sahne beni öptüğünde alt bedenim sıkıştı. Bu ilk kez birkaç gece önce oldu, gerekli değildi ama yine de gitti, balkon sahnesi sırasında bana bir tane koydu. Tüm ekip bizi izledi ve ben umursamadım bile. "Sevişmeyi kastettiğini sanmıyorum..." Gülmemeye çalıştım. "Repliklerin harikaydı."

"Hâlâ bir repliği unutacağım diye endişeleniyorum."

Yavaşça kayıyorum, elini sıkmayı başarıyorum. "Ben burada olacağım. Hepsini mirmekler olarak hayal et, silindir şapkalar takıyorlar ve gülünç oluyorlar. Erken öğrendiğim iyi bir numara." Duraksıyor, hâlâ fısıldıyor. Kimse bizi duymasın diye mikrofonlarımızı kapatmayı öğrendik. "Hey, dün gece arabamı çizdim. sürüş o içindesenin Baraka. Testere o ne zaman! Sol Bu sabah."

"Zavallı Porsche. Ona yer açtığım için şanslısın."

"Bu sabah garaj yolundan çıkarken Clara Teyze bana el salladı. Bu gece çatı katına gelmek ister misin? Bugün Cuma ve yarın çalışmak zorunda değilsin. Erkenden çalışmam lazım ama sonra takılabiriz. Biraz televizyon izleriz. K-dramalarımı özledim."

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde gömleğine bakıyorum. Fırından sonra orada seviştığımızden beri çatı katına geri dönmedim; teklif ettiğinde onu başından savıyordum. Ve muhtemelen onunla konuşmalıyım ama gururum buna engel oluyor.

Benden gerçek evine gitmemi istemesini reddediyorum. I . . . Bunu yapmamalıyım.

"Elena? Kaşlarını çatıyorsun."

Ona bakıyorum, gözlerimi yüzünün keskin hatlarında gezdiriyorum.

"Ne oldu?"

Alnı çatlarken yutkunuyorum.

"Elle?"

Topher'dan aldığı bu lakap karşısında usulca iç geçiriyorum. Kehribar rengi gözleri benimkileri inceliyor, kırıştıtırırken kalın kirpikleri yanaklarına çarpıyor. Berraklığın gelmesiyle sahnedeki herkes kayboluyor ve büyük bir gelgit dalgası gibi kalbime çarpıyor.

Bilmem gerekirdi.

Ve belki de beni yağmurda taşıdığı gecedен beri biliyordum. Kim demiş aşkın bu kadar erken olamayacağını? Çünkü göğsümdeki bu his o kadar büyük ki acıtıyor.

Romeo'ma derinden, geri dönölmez bir şekilde aşığım. Yabancılarla tanıştığındaki beceriksizliği, geceleri beni kendine doğru tutuşu, mırıldandığı aptal pop şarkıları, bana bakışı.

Her geceyi onunla geçirmek istiyorum. Ama onun çatı katında değil.

Boğazım düğümleniyor.

"Hasta mısın?" Jack, seyircilerden uzak duran eliyle kolumu ovuşturarak "Hasta mısın?" diye soruyor.

"Hayır." Dudaklarımı yaladım. "Jack. Çatı katına çıkmak istemiyorum. Asla. Bunu konuşmalıyız."

Bunu bilmek zorunda. Anlamak zorunda.

Kaşlarını çattı. Birbirimize bakarken uzun bir duraklama oluyor ve aklımdan geçenleri bilip bilmediğini anlamak için yüzünü izliyorum ve bildiğini düşünüyorum çünkü kıpırdamadan duruyor. "Elena-"

Bayan Clark'ın sesi onu durduruyor. Ön tarafa bakmıyorum, ama tam olarak nerede olduğunu biliyorum, sahnenin sağında, kürk astarlı uzun mor bir elbise giymiş, repliklerini söylüyor.

Pelerin. Prens. Ayağını yere vuruyor. "Bu ikisi susmazken ben sözlerimi nasıl söyleyeceğim?" diye sesleniyor.

Gözlerim parlıyor ve gevşeyip arkamı dönüyorum, başını eğmiş bizi yerden izleyen Laura'yı gördüğümde yüzümü buruşturuyorum.

"Tüm konuşmam boyunca konuştular!" Altın sarısı saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Ah, özür dilerim," diyorum, Jack'i rahatlatıp ayağa kalkarken dudağımı ısıırıyorum.

Bana ölümcül bir bakış attı. "İkinizin de ölmüş olması gerektiği her seferinde bu oluyor. Geri kalanımızın repliklerimizi söylemesine izin versen ölür müsün? Ayrıca, tüm bu öpüşmeler çok saçma. Bu gösteride çocuklar da olacak. Şunu biraz kısabilir misiniz?"

Jack ayağa kalkar. "Evet. Evet. Sadece sahneyi nasıl daha iyi yapabileceğimizi tartışıyorduk."

"Uh-huh," diyor. "Buradaki herkes ikinizin çıktığını biliyor, o yüzden bahaneleri bir kenara bırak. İkinizin yağmur altında otele koşarken çekilmiş videosunu hepimiz gördük. Televizyonun her yerindeydi. Dürüst olmak gerekirse ilişkinizin tüm oyunu engellediğini düşünüyorum."

Sırıtiyorum. Birisi Jack'ten hiç telefon almadığı için üzgün.

Jack nefes verirken ve omuzlarını kaldırırken ona bir bakış fırlatıyorum, yüz ifadesi "Ne diyeceğim?" diyor.

Patrick sahneye çıkar, kırmızı gömleği ve pantolonuyla, Romeo'nun eliyle çoktan ölmüş olan Tybalt'ı oynamaktadır. Bayan Clark'a bakar. "Oh, iyiydi. Açılış gecesi gibi değil. Sahne arkasında onları zar zor duyduk."

Kahretsin, bizi duydular mı?

Bayan Clark manikürlü tırnaklarına bakıyor. "Yine de, birbirlerinin üzerinde olmadıkları bir antrenman yapmak güzel olurdu."

"Haklısın," diyorum, sadece barışı korumak istiyorum, her ne kadar çok uzun sürdüğünü düşünsem de

Bu konuda. Kirpiklerimi ona doğru kırıştırıyorum. "Sahneye baştan başlamamızı ister misiniz, yoksa sadece repliklerinizi mi söylemek istersiniz?" Çok az replik var, keskin bakışım ona bunu söylüyor.

Dudakları gerilir. "Laura ne düşünürse" diye cevap verdi.

"O ölüm sahnesini tekrar yapmalılar!" Timmy yerdeki katlanır sandalyeden sesleniyor. Jack'e sırtıyor. "Jack o zehri içip yere düştüğünde harika görünüyor."

Gülümsüyorum.

Jack küçük bir selam verir. "En büyük hayranım."

Laura gülüyor. "Tamam, Romeo mezara girip Juliet'i gördüğünde devam edelim mi? Hazır mısın?"

Hepimiz başımızı sallayıp yerimize geçiyoruz.

Ve bu sefer, kendimi bıçaklayıp Jack'in üzerine düştüğümde, gözlerini sımsıkı kapalı tutuyor, bir kez bile açıp bana bakmıyor, tıpkı benim çok istediğim gibi.

"Oyuna iki gün kaldı!" Ertesi gün antrenmandan sonra eşyalarımızı toplarken Timmy bize söylüyor.

Jack onun saçlarını karıştırır. "Sabırsızlanıyorum, küçük adam. Bir dakikalığına gidip futbol topu atmak ister misin?"

Timmy topunu kaldırıyor. "Ben hazırım!"

Gülüyorlar ve spor salonuna doğru gidiyorlar.

Gülümsememi gizliyorum. Jack'in Timmy ile ne kadar iyi olduğu hakkında bir fikri var mı?

"Hepiniz sahnede harika görünüyorsunuz, Elle,"

diye mırıldanıyor Topher. İç çekiyorum. "Evet."

Laura başını sallar. "Gelmiş geçmiş en iyi çift. Çıktığınız için çok mutluyum."

"Evet." Başımı sallıyorum, biri bu kelimeyi kullandığında içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

Hala pazar öğle yemeğine gelmedi. Bana hala nasıl hissettiğini söylemedi.

Sen de öyle, diyor bir ses.

Ama bir geceyi bile ayrı geçirmedi - benim evimde. Güneş doğmadan kalkıp bana kahve yapmasına, sonra ben işe gitmeden ve o Nashville'e gitmeden önce arka verandada benimle sohbet etmesine alıştım. Sonra öğleden sonra geri geliyor, yemek yiyoruz, gülüyoruz, okuyoruz ve sonra sevişiyoruz. İkimizden oluşan bir balonun içinde yaşıyorum. Kendimi şaşırmış ve denizde hissediyorum... gelgitin beni kıyıya, gerçekliğe geri itmesini bekliyorum.

Oyunumuz yakında bitecek ve o zaman, evet, o zaman, gerçekten konuşmamız için bir karar vereceğim.

Ama şimdilik . .

. Sadece onu istiyorum.

Giselle temkinli bir ifadeyle yukarı çıkıyor. Bu gece antrenman sırasında iyi değildi. Gözlerinin altındaki koyu gölgelere bakıyorum.

"İyi misin?"

Başını eğiyor. "Evet."

Kaşlarımı çatarak uzaklaşmasını izliyorum. Omuzlarındaki çöküklük hiç hoşuma gitmiyor. O ve Preston iyi mi? Geçtiğimiz Pazar öğle yemeğinde iyi görünüyorlardı ama sonra aklım Jack'teydi. Etrafımdaki diğer insanları pek fark etmiyordum.

Telefonum çalıyor ve arayan kişiye bakıyorum - New York'taki eski patronum. Her üç ya da dört ayda bir kontrol etmek ve bana iş teklif etmek için beni arar.

Boş sahneye doğru yürüyüp yere otururken Laura ve Topher'a el sallıyorum.

"Marvin! Nasılsın?" Gülüyorum. "Araman için biraz geç oldu."

"Ah, beni bilirsin," diyor derin sesi. "Her zaman çalışıyorum. Kütüphane hayatı ve iç çamaşırları nasıl?"

Sırıtiyorum. Onun için çalışırken, molalarımda beni çizim yaparken yakalardı. Beyaz saçlı ve kocaman gülümseyen yaşlı bir adam, New York Üniversitesi'nden yeni mezun olmuş beni redaktörlerinden biri olarak işe aldı. İki yıl içinde basamakları hızla tırmandım.

Kıdemli editörlük pozisyonu, işe açlık, ailemi düşündüğümünden daha fazla özlemek. Blue Stone'un küçük bir baskısı olan romantizme odaklandım.

"İş mi istiyorsun?"

Gülüyorum. "Yine mi?"

İçinden bir kıkırdama yükselirken bir çıtırtı duyuyorum ve saat gecenin dokuzu, onun saati olmasına rağmen hala masasında olduğunu, Doritos atıştırdığını ve Diyet Kola içtiğini biliyorum.

"Elimde değil. Tarihsel serimizin genel yayın yönetmeni istifa etti ve ben de seni düşündüm. En iyi editörlerimden biriydin, yazarlar sana bayılıyor ve moda dünyasının gerçek olduğu yere geri dönmek isteyebileceğini düşündüm."

Sırıtiyorum. "Havuç gibi sallanan moda."

"Denemeye değer. Moda endüstrisi Tennessee'de gülünç olmalı."

"Hiçbir fikrin yok." Şimdilik pes ettim, günü gününe yaşıyorum.

"Tüm taslaklar, işe alma ve işten çıkarma, teslim tarihleri, programlar ve dolgun bir maaş üzerinde söz sahibi olabilirsin. Bugünlerde ne kadar kazanıyorsun?"

"Bu seni ağlatır."

Gülüyor. "Bak. New York'a geri dön. Karım bir daire bulmana yardım edecek. O seni seviyor."

Beni Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairelerinde birden fazla kez besleyen sevimli karısı Cora'dan bahsederken çok yumuşak biriydi.

"Tatlı konuşuyorsun, ama ..."

"Vay be. Orayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Bu delilik. Annem hala beni çileden çıkarıyor ve Tanrım, sana olanları anlatana kadar bekle-"

Duruyorum. Neredeyse Jack'ten bahsediyordum. Göğsüm sıkışıyor. Bizim hakkımızda konuşabilmeliyim.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece yeni bir oyun için heyecanlıyım."

"Onları seviyorsun. Doğru. Dinle, sana iş tanımını göndereyim, sen de bir göz at ve bana geri dön. Belki buraya uçar, departmana bir göz atar, ne düşündüğünü görürsün?"

Topu Timmy'ye atarken gözlerim Jack'e takılıyor.

"Daisy artık evde, Marvin."

Jack ve ben çalışmasak bile, burayı seviyorum.

Uzun bir nefes verir. Bir cipsi mideye indiriyor. "Tamam, başka bir şey daha var ve yemin ederim bunun iş teklifiyle hiçbir ilgisi yok."

"Tamam."

"Bir süre önce yayınladığımız kitabı hatırlıyor musun, Sophia Blaine'in hikayesi, Gerçek Jack Hawke?"

"Çöp parçası."

"Ah, evet, New York'a gelip ekibimizle buluştuğunda siz de buradaydınız."

"Onunla görüşmedim. Bu benim departmanım değildi." Tedirginlik içimi dolduruyor. İki hafta önce Jack Sophia'yı gördükten sonra tuhaf bir şekilde geri dönmüş, ona söylemem gereken bir şey olup olmadığını sormuştu ve eski işim aklımdan geçse de sessiz kalmıştım. Ona eskiden aşk romanları editörü olduğumu söyledim. Elbette bunun bir önemi olmazdı.

"Doğru, doğru, ama onunla görüşüyorsun, Elena. Ben futbolu zar zor takip ediyorum ama oğlum takip ediyor ve bana seni o videoda ve bir sabah programındaki fotoğrafta gördüğünü söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Bunun konuyla ne ilgisi var? Benim kişisel hayatım özeldir."

"Biliyorum, ama Carla Marsden -onu hatırlarsınız- o kitapla ilgileniyordu ve videoyu da gördü. Geldi ve seni arayıp arayamayacağımı sordu-"

"Marvin! Ona Jack hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim! Ben Sophia Blaine değilim." Sesim yükseldi ve Jack gözlerini bana dikti, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı. Gülümsüyorum ve yüzümü ondan uzaklaştırarak yana dönüyorum. "Bana onu sorman bile hiç hoş değil."

"Kabul ediyorum. Hoşuma gitmiyor ama seninle yakın olduğumuzu bildiği için sordu. Ve Jack hakkında saçma sapan bir kitap yazmanı istemiyor. Onun hikayesini istiyor. Sophia'dan hiç hoşlanmadı, o kitap peynir ekmek gibi satmasına rağmen-"

"Hikaye onun. Neden bana soruyorsun?" Ses tonum sinirli.

"Çünkü kimse ona yaklaşıyor. Menajeri yayıncıların telefonlarına çıkmıyor. Halkla ilişkiler sorumlusu Carla'dan gelen hiçbir şeye cevap vermiyor. Kimsede Jack'in teklifini postalayabileceği bir adres bile yok. Ulaşıyor."

"Bir sebebi var!"

İç çekiyor. "Ama hikâyesini anlatmak istediye, o da bunu istiyor. Ve sana ulaşmak için beni kullanıyor ve kahretsin, üzgünüm. Blue Stone'a geri dönmeni gerçekten çok isterken bu konuşmanın içine ettim."

Ellerim telefonu sıkıca kavlıyor. "Onu çok az tanıdığımı söyle, Marvin."

Bunun doğru olmadığını bilsem de, bu bana acı veriyor. Biliyorum.

Onu tanıyorum.

Ama ne olduğumuzu bilmiyorum. "Bana kızgınsın."

İç çekiyorum. "Bana iş teklif ediyorsun, sonra da bunu bana mı atıyorsun?"

"Ama ben sana her zaman iş teklif ediyorum Elena. Bunu kastetmiştim. Onu sadece departmanı daha büyük olduğu ve onunla konuşmak için ağzı köpürdüğü için gündeme getirdim."

Ve o kocaman gülümsemesinin altında bir yayıncı yatıyor. İyi bir yayıncı.

"Jack benim aracılığım ile Blue Stone ile anlaşır sen de pay alır mısın Marvin?"

"Bilmiyorum. Belki. Evet."

Yutkunuyorum, sarsılmış hissediyorum, o videonun sonuçlarını yeni yeni fark ediyorum, Jack'in bir gram bile mahremiyete sahip olmaması ne kadar korkunç. Ve Marvin benim dostum, ama işte burada, Jack'e ulaşmak için beni kullanıyor.

"Sana kızgınlım," diyorum sıkıca, sesimi fısıltıya kadar alçaltarak.

Ağır ağır iç geçiriyor. "Evet. Cora öyle olacağını söylemişti. Ama ben deneyin."

Carla Marsden'a dönüp fısıldıyorum, "Ona söyle Bu gece söylediklerimi unutma ve bir süre beni arama. Hoşça kal, Marvin."

Aramayı sonlandırıyorum.

"Marvin de kim?"

Sahnede dönüp duruyorum. Jack yaklaşık bir metre ötede yerde duruyor, yüzü taş gibi, gözleri karanlık ve sert. "New York'tan bir arkadaş." Ne kadarını duydu? Yalarım Dudaklarım, Marvin hakkında açıklama yapmaktan korkuyor. Jack'in güveni dantel gibi, keskin kenarlar ve deliklerle dolu. Zar zor. Narin.

"Ne kadar iyi bir arkadaş?" diye homurdanıyor, kollarını kavuştururken göğsü yükseliyor.

İrkildim. Ses tonunda tüylerimi diken diken eden bir keskinlik var. Bana zarar vereceğinden değil ama sanki beni çoktan yargılamış gibi. Granit yüzünü, kendini tutuşundaki dikkati, hareketsizliği ve donukluğu inceliyorum. O ... kızgın.

Etrafa baktım. Oyundaki herkes gitmişti. Laura ve Timmy ben konuşmamı bitirirken gitmiş olmalılar.

"Jack . . ." Ayağa kalkıyorum, elbisem bacaklarımın arasında sallanıyor. "Hadi evime geri dönelim-"

"Hayır," diyor soğuk bir şekilde. "Bunu burada yapalım. Bu konuşmayı bana açıkla." Duruşunu genişletir. "Özellikle de 'Jack benim aracılığımla Blue Stone'la anlaşırsa sen de pay alırsın' dediğin kısmı. Benden bahsediyordun ve Blue Stone'un kim olduğunu çok iyi biliyorum."

Tek taraflı bir konuşmayı dinlemekten duyduğu öfkeyle başa çıkabilirdim, ama gözlerindeki buz gibi bakış bana dinlemeyeceğini söylüyor.

Kalbim küt küt atıyor. "Burada olmaz." Evde, eşyalarımın arasında olmak istiyorum. Onunla oturup eskiden Blue Stone'da nasıl çalıştığımı anlatmalıyım.

Göğsü yükseliyor. "Az önce duyduklarımdan sonra evine geri dönmeyeceğim. Marvin kim? Açıkla bana," diye bağırır.

Nefes alıyorum, midem düğümleniyor. Yüzünü inceliyorum, onu tanıyamıyorum. "Tamamını duymadığın tek taraflı bir konuşmanın bir kısmını okuyorsun. Ve bana karşı bu ses tonunu kullanma."

"Lanet olsun Elena," diyor, ben yere atlarken benden uzaklaşarak. "Sakın bana bunu yapmaya cüret etme. Sana güvenmiştim."

"Bana hiç güvenmedin." Önünde duruyorum, adrenalin yükseliyor, öfke ve onun güvensizliğinden duyduğum korku beni zorluyor.

Beni nasıl bu kadar çabuk yargılayabiliyor?

Tek bir yoruma dayanarak mı?

Ve neden arkamdan gizlice yaklaştı?

Başını sallıyor. "Ben yaptım."

"Hayır, yapmadın! Sophia'yı görmeye geldiğinden beri ayakkabının düşmesini bekliyorsun!"

"Blue Stone ile konuşuyorsan iyi bir sebebin var." Kırılmış ve kendini bırakmış gibi görünürken nefes alış verışı artıyor. Yüzünü ovalıyor ve bir şeyin büyüklüğü ona sertçe çarparak soluyor. "Kahretsin, sen . . . benimle çok iyi oynadın. Sophia bana bir şeyler olduğunu söylemişti ama hiç hayal etmemiştim-"

"Benim hakkımda konuşmasına izin mi verdin?" Bir nefes çekiyorum. "Bu yüzden bu kadar tuhaf döndün. Tek gereken gerçek bir konuşma, Jack, gerçekten sahip olmadığımız bir şey ve belki de bunu çözebilirdik. Ve bu oyun biter bitmez, birbirimizi bir daha görebileceğimizi düşünüyor musun? Bunu hiç düşündün mü? Gelecek hakkında konuşmayız. Plan yapmayız. Ayrıca, beni Lawrence'a soruşturttuğuna göre, Blue Stone'da çalıştığımı biliyordur. Tanıştığımız gece sana aşk kitaplarının editörlüğünü yaptığımı söylemiştim!" Bağırıyorum ve bundan nefret ediyorum.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, sesi alçak, sakın ve çelik gibi. "Oyalanmayı bırak. Sadece bana onun kim olduğunu söyle Elena."

İçimi korku kaplıyor. Ne söylediğimin bir önemi olmayacağından şüpheleniyorum. "Eski patronum. Beni her zaman arar ve iş teklif eder."

Yüzü daha da düzleşiyor. "Ve bunu tatlandırmak için bir kitap anlaşması?

Ne kadar para alacaksın?"

Gözlerimi kapatıyorum, duygular boğazımı tırmalıyor.

Beni kafasında Sophia ile aynı kategoriye koyuyor. Yalancı. Kullanıcı. Manipülatör.

İçime işliyor. Asla kimseye güvenmeyecek.

Hiç.

O asla-

Ellerim çantamın etrafında kenetlenirken onu elbisemin üzerine örtüyorum.

"Tüm gerçeği istiyorum. Benim hakkımda bildiklerinle ne yapmayı planlıyorsun? Her şeyi biliyorsun, değil mi? Harvey hakkında kimseye anlatmadığım hikayeler. Ne kadar emin olmadığımı. Omzum. Hap kullanıyor musun?"

Bu beni bir bıçak gibi derinlemesine kesiyor ve dudağımı ısııyorum, gözyaşlarım tehdit ediyor ve beni daha fazla incitemeyeceğini düşünmüştüm, ama beni eziyor. Boğazım sıkıldıkça öfkem geri tepiyor, savaşıyor.

"Sana bu sorulara bir cevap borçlu değilim," diye fısıldıyorum. Kalbim zaten onun elinde. Ve gururum beni sıkıca kavlıyor, çünkü onunla nasıl olduğumu bilmesi gerekirken neden böyle şeylere cevap vermeliyim, benim

Başı eğik, omuzları kambur, bir sandalyeye sırt üstü düşer.

Gözyaşlarım kükreyerek geri geliyor ve bu kez yüzümden aşağı düşerken onları durduramıyorum.

"Ağlama Elena, lütfen. Baş edemiyorum..." Sesi düzensiz ve yorgun. Bitti.

Çantama tutunuyorum, beni dik ve ondan uzak tutacak bir çapaya ihtiyacım var, çünkü içimdeki her şey

Onu kollarıma alıp beni görmesi için yalvarmak için savaşıyordum.

"Seni seviyorum," diyorum, kelimeler kırık dökük. "Beni sürükleyip götürceğini ve sonunda ezip geçeceğini biliyordum. Tüm yol boyunca seninle kaldım çünkü senin dünyanın bir parçası olmamaya dayanamadım!"

Kılını bile kıpırdatmıyor. "Sophia da beni sevdiğini söyledi."

Sert bir kahkaha attım. "Doğru. Ne aptalım. Bütün kızlar böyle söyler. Ama ben herhangi bir kız değilim, Jack. Ben o kızım. O kız. Milano'da tanıştığımız gece hakkında şakalaştığımız. İçten içe, sanırım biliyorsun-"

"Artık hiçbir şey bilmiyorum." Ayağa kalkar, yüzünde savunmasız ve korkmuş bir ifade vardır. Elleri titriyor ve pantolonunun içine sokuyor. Yutkunarak nefes alıyor. "Evindeki eşyalarımı almam gerek."

Dizüstü bilgisayarını. Biz gelmeden önce değiştirdiği kıyafetleri. Sabahları benimle kahve içmek için getirdiği komik bir kupa. Kahve masamın üzerine koyduğu bir gerilim filmi.

Dönüyor, sonra duraklıyor ve neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi "Seni bırakmamı ister misin?" diye soruyor.

Ciddi mi bu? Zar zor nefes alabiliyorum ve o . . .

Sesimi kontrol etmeye zorluyorum, ama kenarları titriyor. "İki blok yürüyeceğim. Güzel bir gece. Lütfen önden gidin. Kapı kilitli değil."

Bana bir bakış fırlatırken çenesi patladı. Korkmuş bakışı gitmiş, yerine çenesindeki bir kas dışında boş bir yüz gelmişti. "Seni ben getirdim. Seni eve götürebilirim."

Omzunun üzerinden bir noktaya bakıyorum. "Çıkıp gittiğinde orada olmak istemiyorum Jack."

Bir an tereddüt ediyor, sonra dönüp uzaklaşıyor, spor salonunun çıkışından çıkıp koridora doğru ilerlerken omuzları sallanıyor. Bana inanması için yalvarmak üzere onu geri aramamak için dilimi ısırıyorum.

Sahnedeki bir kapının kapandığını duyuyorum ve döndüğümde Giselle'i görüyorum, yüzünde dehşet ifadesi var. "Elena, duyduğum için çok üzgünüm. I

sahne malzemelerinden bazılarını alıyordu ve sonra siz ikiniz konuşmaya başladınız ... ve ..."

"Sorun yok," diye zorluyorum ama iyi değilim. İyi değilim. İyi değilim.

Çantasını bırakıp bana doğru koşuyor ve ben yeniden ağlamaya başlarken kollarını bana doluyor. Eliyle saçlarımı okşadı. "Her yerin titriyor, Elle. Bırak içini, tatlım; burada benden başka kimse yok."

Kafamda tek gördüğüm onun sırtı. Uzaklaşıyor.

Onu seviyorum. Onu seviyorum.

Ve her şeyi bir kenara atıyor.

Bizi hiç denemeden reddediyor. Bizi bırakıyor.

Duygularım beni darmadağın ediyor ve onun omzunda uzun süre ağlıyorum, sözlerinin kesinliği zihnimde tekrar tekrar oynuyor.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Ne yapabilirim ki?" Gözlerimi kapatıyorum.

"Hiçbir şey."

"Taşaklarına tekme atabilirim."

İstemeden de olsa kısık sesle gülüyorum ama Giselle'in Jack'e saldırdığı görüntüsü ...

Elimi tutuyor, küçükken birbirimize sırlarımızı fısıldadığımız zamanlardaki gibi parmaklarımızı birleştiriyor. Yüzümü siliyor. "Hadi Elle. Seni eve götürelim."

Home.

Başımı sallıyorum ve spor salonundan çıkıyoruz, karanlık salonun durgunluğu kalbimin bir yansıması. Arabasına bindik ve orada birkaç dakika oturduk, ikimiz de dümdüz önümüze bakarak, özümseyerek. Uyuşmuş hissediyorum. Yorgun. Onun evime doğru yürüdüğünü, az sayıdaki eşyasını topladığını ve gittiğini hayal ediyorum.

Tanrım. Çok fazla risk aldım. Her günü geldiği gibi kabul ettim, biraz daha fazlasını elde etmeyi umdum.

Aşk dağıniktır ve bunun için iki kişinin çalışması gerekir, iki istekli insanlar.

Jack kalbinin gitmesine asla izin vermeyecek. Yarını düşündükçe boşluk içimi kemiriyor. Ve ertesi günü. Duygularım yeniden kabarıyor ve ellerimi sıkarak onları uzak tutuyorum.

Giselle elimi tutuyor.

Uzun bir nefes verdikten sonra, "Sanırım şimdiye kadar gitmiş olurdu," diyorum.

Arabayı çalıştırdı ve eve gidip içeri girdik. Arabası gitmişti tabii ki. Topher bizi mutfakta karşılıyor, gözleri üzerimde, endişeli. "Neler oluyor? Jack geldi, sonra gitti. Darmadağın görünüyordu."

Giselle, Marvin'le olan konuşmasından Jack'le olan konuşmasına kadar her şeyi kesik kesik bir sesle anlatıyor ve ben de dolaba yönelip Pappy'yi çıkararak hepimize birer içki dolduruyorum.

Giselle'e bardağını uzatıyorum, ellerim titriyor. Derin bir nefes alıyorum ve Giselle'e bakıyorum . . . "Yüzüğün nerede?" Jack'i derinlere itip kız kardeşime odaklanarak soruyorum.

Başlıyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Elena, senin hakkında ve bu oyunu nasıl atlatacağın hakkında konuşalım-"

"Ne oldu?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum.

Bir yudum yutuyor. "Bugün Preston'la nişanı attım."

"O ne yaptı?"

"Hukuk bürosundaki sekreteriyle cinsel içerikli mesajlaşmalar. Dün telefonunda buldum. Çok açıklayıcı. Meme resimleri. Her zamanki iğrenç şeyler." İçkisini yutuyor.

Giselle asla küfretmez.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım.

"Pislik." Topher başını sallar.

Mavi gözleri benimkileri buluyor. "Bir süredir bir şeyden şüpheleniyordum. İş yerindeki cumartesiler. Geç akşamlar."

"Erkeklerin nesi var?" Kendime bir kadeh daha dolduruyorum. "Topher hariç. Seni seviyoruz."

"Bildiğim iyi oldu," diyor, bakışları hâlâ dikkatle beni izliyor.

Yüzünü buruşturup bardağına bakıyor. "Beni hiç affedecek misin Elena? Hala çok üzülüyorum. Onunla çıkmak

Aptal. Tanrıya şükür onunla hiç yatmadım. Sanırım sırf ben yatayım diye yüzük taktı."

İçkim biterken öksürüyorum. "Ne oluyor be? Sen Hala bakire misin? Yirmi üç yaşında mı? Ben sadece bir noktada düşündüm

. . ." Ona bakakaldım. Lisedeyken neredeyse hiç kimseyle çıkmamıştı. Üniversiteden eve hiç erkek getirmemiş.

Homurdanıyor. "Yüzünü görmelisin."

Ona başımı salladım. "Sen masumsun! Onun gibi pisliklerle hiç deneyimin yok. Onun büyüüne kapılmana şaşmamalı! Aman Tanrım. Onu öldüreceğim."

İç çekiyor, yüzünde hala o endişe var ve ben ne istediğini biliyorum. Bunu benden duymaya ihtiyacı var çünkü hiç duymadı.

Ben de iç çekiyorum. "Seni affediyorum, Giselle. Uzun zaman önce affettim. O sadece bir zerre ve sen benim kanımdansın ve seni şiddetle seviyorum ve hiçbir şey ailemin arasına giremez. Sahip olduğum tek şey bu ve benim için her şey demek. Bu ev, bu küçük kasaba, anılarımız. Ne kadar şanslı olduğumuzu biliyor musun? Bazı aileler birbirleriyle aynı odada olmaya bile dayanamazlar, vazgeçerler ama ben vazgeçmeyeceğim. Vazgeçmeyeceğim. Sen sonsuza dek benim kardeşimsin." Gözyaşlarımın tekrar akmak için can attığını hissediyorum. "Ayrıca, sen onu sevdin. Ve ben sevmedim, çünkü aşkın gerçekte ne olduğunu biliyorum. Jack'i seviyorum." Bu son sözler fısıltıyla söylendi.

Dudağını ısırды ve bana sarıldı. Geri çekilip, "Özür dilerim. Ve Jack sadece korkuyor. Temizlik için geldikleri gün sana bakmayı hiç bırakmadı. Sen mutfağa girdin, o da seni takip etti. Sen dışarı çıktın, o da çıktı. Sanki onun ayının güneşiymişsin gibi seni izledi. İkinizin repliklerini söyleme şekliniz. . ."

"Bu rol icabı," diyorum. "Oyun için. Ki bu gerçekten berbat olacak." Derin bir nefes alıyorum. Bunu nasıl atlatacağım?

"Hayır, değildi Elena. O seni seviyor."

Kirpiklerim titriyor. "Evet, o zaman şimdi nerede?"

Bölüm 30

JACK

Kendimi tanıyamıyorum. Göğsüme batan bu korkunç umutsuzluk da ne? İçimdeki bu hastalıklı his? Mide bulantısı midemde yükselip kabarıyor ve Porsche'nin direksiyonunu otoyoldan çıkarıp bankete doğru itiyorum. Göğsümden derin nefesler yükseliyor.

Arabanın kapısını açtım ve yolun diğer tarafındaki çimlere koştum, eğildim ve kustum. Elena. Elena. Bunu nasıl yapabildin? O kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmediğim o küçük inancı, diğerlerinden farklı olduğuna dair o kırılgan inancı ve umudu nasıl parçalayabildin? Başım dönüyor ve ellerimi sıkıp arabaya yaslanıyorum. Onun bir arkadaş olduğunu söyledi. Ona payının ne olacağını sordu.

Arabada çalan telefonum beni geri getiriyor.

Derin bir nefes alarak arabaya geri dönmeyi ve onu almayı başardım.

"O sesli mesaj da neydi Jack?"

Lawrence. Arabaya biner binmez onu aradım. Ne dediğimi bile bilmiyorum, hala Elena'nın evinden çıkmanın etkisindeydim.

"Elena eskiden Blue Stone için çalışırdı. Sophia oradayken o da oradaydı. Neden bilmiyordun?" Sesim kayaların arasından sürüklenen ve kayalara çarpan çakıl taşları gibi. "Sen işini yapmadın."

"Bu hiç ortaya çıkmadı." Telefonda bir sessizlik oldu. "Sana ona gizlilik sözleşmesini imzalatmanı söylemiştim."

Pişmanlık omuzlarıma çöküyor.

Devam ediyor. "Beni dinlemeliydin ve burada olmazdık."

Başım koltuk başlığına yaslanıyor. Yorgunluk vuruyor. Marvin'e o sözleri söylediğini duymak, kendini açıklamayı reddetmesi, Sophia'nın ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra aşkını ilan etmesi...

"Sana söylemiştim demene ihtiyacım yok Lawrence."

Duraklıyor. "Tamam, onunla konuşayım ve bu konuda tam olarak ne durumda olduğunu göreyim."

Dişlerim gıcırıyor. "Sana hiçbir şey söylemeyecek." "O zaman sen konuş onunla."

"Yapamam. Yapamıyorum işte. O beni ..." Gözlerimi kapatıyorum.

Çünkü ağlarsa, o kocaman gözleriyle bana bakarsa... Ben sadece-

"Tamam. Sadede gelip planlarının ne olduğunu öğrenebilirim."

"Her şeyi biliyor," diye mırıldanıyorum. "Sophia'yı nasıl idare ettiğimizi, Aiden'in yardımını ..." Kahretsin, bunu düşünmemiştim bile.

"Omuz ameliyatı mı?"

"Evet."

"Jack, lanet olsun, neden?" Çünkü ben . .

.
Çünkü ben . . .

Yumruğumu direksiyona vuruyorum. "Hallet şunu. Onunla konuşamam."

Çünkü onu kaybedebilirim.

Göğsümü tırmalayan duyguyu kavrayamıyorum bile.

Sophia kitabını açıkladığında bile, hiçbir zaman bu umutsuzluk hissi yoktu.

"Boşluğa ihtiyacım var."

"Uzay mı? Bu oyunu bırakamazsın."

"Öyle olduğumu hiç söylemedim." Sesim titriyor, kontrol için mücadele ediyorum.

Onunla tekrar nasıl yüzleşeceğim?

Nihayet eve döndüğümde saat neredeyse on bir olmuştu. İçimdeki düğüm hâlâ çözülmemişti. Odaklanamıyorum, anahtarımı kapıya zar zor sokuyorum.

Devon beni kapıda karşılıyor, belli ki yatmaya hazır, ayakları çıplak, üzerinde bir çift pijama pantolon var.

"Lawrence beni aradı. Bok gibi görünüyorsun."

Yanından geçip mutfağa gidiyorum. "Votka nerede? İyi mal."

"Dondurucu." Kaşlarını çatarak beni takip etti. "Sen iyi misin?"

"Hayır. Ama olacağım." Grey Goose'u çıkarıp yarım bardak dolduruyorum ve uzun bir yudum alıyorum. Dolduruyorum. "Çok yakında."

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat." Tezgâha oturur.

"Her zamanki gibi. Kız erkekle tanışır. Başından beri onun kim olduğunu bilir, belki. Onunla zaman geçirir. Sırlarını bilir. Ona ihanet eder."

"Gerçekten mi? Bunu gerçekten söyledi mi? Çünkü seni tanıyorum. Bir şey olduğunda kendini kapatıyorsun. Konuşmuyorsun ve sen-"

"Bunu açıklamadı."

Devon nefesini tutmuş, sert bakışlarını yüzümde gezdiriyor. "Ama bu Elena. Düşün-"

"Düşünmek yok," diye mırıldanıyorum, sonra bir yudum daha alıyorum. Bardağı tekrar tezgâha çarpıyorum. "Benimle içecek misin, içmeyecek misin?"

Yüzüme bakıyor ve ne gördüğünü biliyorum.

Bitkin bir yüz. Kambur omuzlar. Lanet olası kandırılmış.

Tekrar. Bana keskin bir baş selamı verdi. "Doldur. Yarın konuşuruz."

Ertesi sabah, Devon yatak odama girdi ve panjurları açtı. Güneş ışığı pencereden içeri giriyor.

"Ayağa kalk, pislik. Stadyumdaki antrenmanını kaçırdın ve Aiden arayıp nedenini öğrenmek istiyor."

Homurdanarak yatakta doğruldum. "Ona siktirip gitmesini söyle."

Devon bana bakıyor, bakışlarını komodinin üzerindeki boş votka şişesinde gezdiriyor. "Kafayı bulmayalı yıllar oldu Jack. Sen değil."

Onu görmezden geliyorum ve ayağa kalkarken yüzümü ovuyorum. Duşa doğru ilerliyorum. "Saat kaç?"

"Öğlen."

Başlıyorum, geçmişim önümde dans ediyor, yirmili yaşlarımda başında tükettiğim içkiler. Elena'nın konuşmasını kafamda binlerce kez tekrarlayarak yatakta sızdığım saat neredeyse sabahın üçüydü. "Aiden'a bir bok söyleme. Onu yarın falan ararım." Bu ihtiyacım olan son şey, desteğimin Elena'yı bilmesi.

"Tamam. Lawrence daha erken geldi. Bu sabah Daisy'ye gitti ve Daisy kütüphaneyi açtığında oradaydı."

Tedirginlik içimde yılan gibi kıvrılıyor. "Ve?"

"Ondan NDA'yı imzalamasını istedi."

Endişem artıyor, kalbim güm güm atıyor. "Ne dedi o?"

"Daha çok onun yaptığı gibi. Kitabı yırtıp yüzüne fırlattı. Topher onu kütüphaneden dışarı attı."

Başım zonkluyor ve gözlerimi kısıyorum. "Şimdi mi?" Onu küçük eteği içinde, saçları toplanmış, yüzü dün geceki gibi öfkeden kıpkırmızı, gözleri alev alev yanarken hayal ediyorum. "Anlaşıldı."

"Hmm. O gizlilik anlaşması olan bir kız değil, Jack. O senin elinde olan kız." Kapıda oyalanıyor. "Onu ben aradım."

"Neden?" Şak diye söyledim.

"Çünkü ben onun-"

"Ne dedi o?" Kelimelerden nefret ediyorum çünkü kulağa zayıf geliyorlar ve göğsüm ağrıyor. Ovalıyorum.

"O da senin gibi ağzı sıkı biri. Kız bir kasa Jack. Senin hakkında birileriyle konuştuğuna bir an bile inanmıyorum. O öyle biri değil ve eğer durursan-"

Başım dönüyor. "Onu bıraktım, Devon. I . . . I . . ."

"Aşık oldun."

Tüm vücudum titriyor. Aşk mı? Aşk.

I Yapma. Hatta Biliyorum ne o öyle. I

Biliyorum o Bu tehlikeli.

"En azından onunla konuş."

Başımı iki yana sallıyorum. "Şimdi ne söylersem söyleyeyim

o."

"Haftalardır her gün onunla birliktesin. Onunla yattın

Her gece eve gelmeden yatağına giriyor. Bunu asla yapmazsın! Onunla dans ettiğim o gece çok öfkeliydin. Bizi onun evinde çalışmaya zorladın! Onun hakkında her konuştuğunda farklı oluyorsun, Jack. Ona baktığında, cehennem

."

"Çık dışarı."

Kaşlarını çattı. "Sıçp batırıyorsun." "Biliyorum. Ona güvenmiştim."

"Belki kafanın içinde öyle olduğunu düşünüyorsun."

Dudaklarımı yalıyorum, kararsız hissediyorum, keder dalgaları içimi dövüyor, üzerinde durmak istemediğim bir duygu tsunamisi.

Devon dışarı çıkıyor, ben de tökezleyerek banyoya giriyorum ve gözlerimin altındaki koyu halkaları, ıssızlığı görünce inliyorum.

Siktir et.

Ona aşık olamam, çünkü bu . . . Bu beni daha da öldürür.

Dün geceye dair her şey kafamda yeniden birikiyor ve tezgâhın üzerine eğiliyorum, onun harap olmuş yüzünün görüntüleri bana çarparken mide bulantısı yeniden yükseliyor - onunla yüzleştiğimde, öfkesi, onu sıkıştırdığımdaki sessiz asaleti.

Ama . . .

Bana gerçek bir açıklama yapmadı.

Seni seviyorum, dedi. O üç küçük kelime, çekiştirip duruyor.

Sonra . . .

Neden bana Mavi Taş'tan bahsetmedi?

Bölüm 31

ELENA

"Dur, ben yapayım," diyor Clara Teyze banyoma girip saç maşasını elimden alırken ve saçımı yapmayı üstlenirken. İşten sonra hazırlanmama yardım etmek için gelmişti. İki gecedен beri otomatik pilotta ilerliyorum. Ve sonra Lawrence dün kütüphaneye geldi, pahalı bir takım elbise giymişti, kapıdan zorbalıkla girdi ve kasada bana doğru ilerledi. Asık bir suratla bir Gizlilik Sözleşmesi daha tokatladı ve imzalamam için ne kadar para gerektiğini sorduğunda kendimi zor tuttum. Ona dünyada yeteri kadar para olmadığını söyledim. Öfkem alevlenince makası çıkardım ve küçük şeritler halinde kesip ayaklarının dibine fırlattım. Adam kustu ve sanki iki kafam varmış gibi bana baktı. Gerisini Topher halletti ve çıkışa kadar ona eşlik etti.

Dün gece son provamızda Jack geç geldi, yüzü asıktı. Repliklerimizin üzerinden geçmemiz dışında benim dışımda herkesle konuştu. Sıra öpüşme sahnelerine geldiğinde, Laura'ya üşüttüğünü söyledi. Kendimi tuttum, ellerim kenetlenmişti, kalbim parçalanmıştı, kızgındım ve sadece ... kırılmıştım. Laura kaşlarını çattı ama yüzümüzde her ne okuduysa boş verdi ve üstümüze gelmedi.

Antrenmandan sonra kimseye tek kelime etmeden, omuzları gergin ve çekik bir şekilde dışarı çıktı.

"Yardım ettiğin için teşekkürler." Yansımama göz kırpıyorum, boğazım Kuru.

"Makyajını da yapmamı ister misin?" Clara Teyze soruyor.

Ona cevap vermiyorum. Yüzüm solgun. Kafam milyonlarca kilometre ötede, onun soğuk tavrına geri dönüyor. Nasıl olur da öylece çekip gider ... sonra da halkla ilişkiler görevlisi pisliğini temizlemesi için gönderir? Yüzüm gergin, kemiklerin üzerine gerilmiş gibi hissediyorum ve nefesimi içime çekiyorum.

Onu düşünme. Onun var olduğunu unut-

"İyi misin, Elle?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Elbette. Bu sadece bir oyun." Ona el salladım. "Makyajla ne yapmak istiyorsan yap. Ne kadar çok olursa o kadar iyi." Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Şimdi olmaz. İşim bitti. Tek yapmam gereken oraya girip repliklerimi söylemek ve çıkmak. Bitti. O Nashville'e dönecek, ben de Daisy'de devam edeceğim. Sanki hiç olmamış gibi.

Başını sallıyor ve işe koyuluyor.

Yirmi dakika sonra taytımı ve bol bir kot gömleğimi giymiş, saçımı ve makyajımı bozmayacak şekilde kolay kıyafet değişimi için düğmelerini iliklemiştım. Juliet'in maskeli balodaki ilk sahnesi için kostümümü alıyorum, dantelli, dayanıksız, kısa, beyaz bir elbise. Kaşlarımı çatıyorum, yatak odamın etrafında dolanıyorum. Parti sahnesi için küçük kabarık kanatlar nerede? Onlar üzerinde birkaç gün çalıştım, küçük mücevherler ve küçük güller ekledim.

Clara Teyze ve annemin konuşmakta olduğu mutfağa koşarken "Kanatları bulamıyorum," diye feryat ediyorum.

Annem yüzümü inceliyor. "Onları en son nerede yedin?"

Başımı sallıyorum, kendimi kötü hissediyorum. Yönümü şaşırmış. Dudaklarımı çiğniyorum. "Onları yatak odamdaki kancaya astığımı sanıyordum-"

Ayağa kalkıyor. "Dağınıksın, canım. Git tekrar kontrol et. Ben çalışma odasına bakacağım."

Başımı sallıyorum ve yatak odama dönüyorum, dolabımı tekrar açıyorum, kıyafetlerimi karıştırıyorum, banyo kapısındaki kancayı kontrol ediyorum. Gözyaşları oluşuyor. Lanet olsun. Düzgün düşünemiyorum. Onları daha dün gördüm! Neyim var benim böyle?

Yatak odasından dışarı fırladım. "Anne, onları buldun mu?"
Cevap vermiyor, ben de koridorda yürüyorum.

"Elena." Sesi alçak, kapalı. "Nedir bu?" Hayır.

Hayır. Hayır.

Köşeyi dönüyorum, dikiş odamın kapısının açık olduğunu görüyorum, annem odanın ortasında duruyor, bakışları elbise formlarımın üzerinde. Bir daire çizerek dönüyor, örnekleri incelerken yüzü bembeyaz oluyor. Püsküllü Barbar Prenses en çok dikkatini çeken şey gibi görünüyor. "Bunları sen mi yaptın?"

Clara Teyze mutfaktan içeri giriyor ve bana çarpıyor.
Bana geniş gözlerle bakıyor. "Kilidi açık bırakmışsın."

Annem dönüp ikimize de bakıyor, gözleri benden kız kardeşine kayıyor. "Biliyor muydun?"

Clara Teyze başını sallar ve arkasını dönüp uzaklaşır.
Ben de ona ters ters baktım. Destek için teşekkürler.

"Anne, açıklayabilirim." Odaya giriyorum ve onun parıltılı tek boynuzlu at setine geçtiğini görünce yüzüm buruşuyor.

"Duymak isterim." Sütyeni parmaklıyor, kumaşı inceliyor, ellerini payetlerin üzerinde gezdiriyor, nasıl renk değiştirdiğini gördükçe kaşları çatılıyor. Tek boynuzlu atlar parladığında boğazından bir ses çıkarıyor. "Bu kapı bu yüzden mi hep kilitli?"

"Onları bulmanı istemedim."

"Neden?"

Gözlerimi kapatıyorum. Ya şimdi ya hiç ve gerçek şu ki bunu saklamaktan bıktım usandım. "Onları yapmayı seviyorum. Nashville'deki toplantı bir iç çamaşırı şirketiyle ilgiliydi."

Çizim masama oturmuş, eskizlerimi karıştırıyor. "İşinden ayrılmak mı istiyorsun?"

Yavaşça giriyorum. Kanatlar burada. Onları alıyorum, sıkıca kavriyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Gitmem gerek anne. Sonra konuşuruz."

Topher merdivenlerden iner ve odaya girer. "Elena, hazır mısın?"

Gözleri parlayarak durur. "Kahretsın." Önce anneme, sonra bana baktı ve tekrar dışarı çıktı.

"Hemen buraya gel, genç adam," diye sesleniyor. Adam kafasını içeri uzatır. "Evet, hanımefendi?"

"Biliyor muydun?"

Topher ona boyun eğmiş bir şekilde başını sallıyor. "Elena yıllardır bunun hayalini kuruyor-"

Sözünü kesiyor, yüzü geriliyor. "Peki Giselle, o biliyor mu?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Preston da öyle. Bundan nefret ederdi." "Piç," diye mırıldandığını duyuyorum Clara'nın kapı aralığından ve ben

Sanırım geri çekilecek cesareti bulmuş.

Annem orada oturuyor, başı öne eğik. "Bunu sır olarak sakladığın tek kişi benim." Yutkunuyor, yüzünde duygular uçuşuyor.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve pencerenin yanındaki şezlonga doğru ilerliyorum. Oturduğumda bacaklarım lastik gibi oldu. "I . . . Benim hakkımda kötü düşünmeni istemedim."

Dudağını ısıyor ve ben irkiliyorum. Annemi sadece üç kez ağlarken görmüştüm. Babamın öldüğü gün; sonra cenazesinde o kadar çok ağladı ki hiçbirimiz onu teselli edemedik; ve ninem vefat ettiğinde. O bir kayadır, sağlam bir granit parçasıdır.

Yaklaşıp mendilleri aldım ve ona doğru ittim. "Anne, lütfen. Bunları dikmekten hoşlandığım için özür dilerim. Senin için bir hayal kırıklığıym."

"Kes şunu," diyor yüzü buruşarak. "Lütfen. Öyle deme. Sen asla bir hayal kırıklığı olmadın."

"Tıp fakültesine gitmedim. Hemen evlenip çocuk sahibi olmadım. Kiliseye zar zor geliyorum-"

"Berbat bir doktor olurdun. Kandan nefret ediyorsun ve kalbin çok hassas. Yine de arada sırada bir vaaz dinlemek sana iyi gelirdi." Omuzları çöktü, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı ve bu güçlü kadının ağladığını görmek beni kırdı. "Senin için yeterince önemliyken bunu benden sakladığını düşünmek beni öldürüyor..." Sesi kesiliyor ve burnunu çekiyor.

"Anne, ağlama, çünkü sen ağlarsan ben de ağlarım ve makyajım çoktan yapıldı ve güzel görünüyor.

Clara her şeyi baştan yapmak zorunda kalacak."

"Bunun için çok geç, çünkü zaten ağlıyorsun."

"Biliyorum!" Dizlerinin dibinde yere oturdum, Jack'ten ve şimdi de bundan dolayı duygularım beni zorluyordu. "Farklı olmak istediğim için bana kızma, lütfen."

Gözleri benimkileri buluyor, parlak ve ıslak. "Elena, kızacağımı nasıl düşünebildin? Şaşırdım. Şok oldum.

. ... kışkırtıcı ... şeyler." Başını sallıyor. "Sadece kütüphaneden daha fazlasını istediğini hiç düşünmemiştim." "Ama bu beni asla tatmin etmeyecek. Kendimi güzel hissettirecek şeyler yapmak istiyorum.

başka bir şey."

"Oh, Elena . . . sevdiğin şeyi yaptığın için seni yargılayacağımı nasıl düşünürsün? Annem sana dikiş dikmeyi öğrettiği andan itibaren, bu işe balık gibi sarıldın. Bana nasıl söylemezsin? Ben o kadar kötü bir insan mıyım? Beni bu kadar mı küçük görüyorsun? Aynı fikirde olmasam bile seni hep desteklemedim mi? Üniversite için New York'a gitmene izin verdim; orada kaldığında çenemi kapalı tutmaya çalıştım - o Avrupa gezisine tek başına gittiğinde çok uğraştım!"

Sesindeki ıstırap beni kendime getiriyor ve kollarımı beline doluyorum. "Hayır, asla. Anne, bu kasaba senin için her şey demek. Kiliseniz. Arkadaşların. Seni utandırdığım için endişelenmeni istemedim."

Yüzünden bir damla gözyaşı daha süzülüyor. "Neden olmasın bilmiyorum. Seni seviyorum Elena. Sen benim değerli küçük kızsın ve seni her zaman onaylamasam bile desteklemek istiyorum; sen benimsin, bu ailenin bir parçasısın ve bunu bildiğini sanıyordum." Nefesini içine çekiyor. "Bir annenin sevgisi koşulsuzdur, Elena. Dünya hakkında pek bir şey bilmeyen küçük bir kasaba kadını olduğumu biliyorum ama sen farklısın ve bunu biliyorum; kabul ediyorum. Sen ben değilsin. Belki hiç evlenmeyecek ve bana torun vermeyeceksin. Bu sorun değil. Sadece mutlu olmanı istiyorum Elena. Ben mutlu olmak istemiyorum.

en son öğrenecek kişi." Sesi kesildi ve kollarımı ona doladım. Başını benimkine yaslıyor. "Bazen zorlanıyorum, biliyorum ama sonuçta sadece mutlu olmanı istiyorum. Eğer bunları yapmak senin için bir hayalse, insanların ne düşündüğü umurumda değil. Sadece her şeye sahip olmanı istiyorum. Olmak istediğin kişi olmanı istiyorum." Uzun bir nefes alır. "Bunu görmüyor musun?"

Yüzünü buruşturuyor ve yanağımı siliyor. "Sen her zaman tam olarak ne isterse onu yapan küçük kızsın. Çok fazla yeteneğin, yaratıcılığın ve azmin var Elena. Seninle ve olduğun kişiyle gurur duyuyorum. Ve asla olmadığın bir şeyi yapmanı ya da olmanı istemiyorum. Önce kendini sevmeni ve kendi yolunu çizmeni istiyorum, benim yolum olmasa bile, hayal ettiğimden daha ileriye gittiğin, mutlu olduğun benim yanımda bir yol. Sana olan sevgim çok güçlü bebeğim. Hiçbir kuralı yok; sınırsız. Senin sen olmanı istiyorum." Sesi güçleniyor. "Ve bu kasabada senin hakkında kin dolu tek bir şey mırıldanmaya cüret eden herkesi ezip geçeceğim."

"Sana hiç söylemediğim için çok üzgünüm." Benimle aynı fikirde olmasa da beni sevdiğini fark ederek daha çok ağlıyorum.

Çenemi yukarı kaldırıyor ve kendimi yeniden beş yaşıdaymışım gibi hissediyorum. "Senin yanından asla ayrılmayacağım. Ben buradayım."

Clara ve Topher yanımda yere oturmuşlardı ve sanırım içeri girdiklerini fark etmemiştim bile.

"Hiçbir şey bizi birbirimizden ayırmamalı," diyor Clara, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölürken.

"Ben neden Daisy Lady Çetesi'nin bir parçası olamıyorum? Ben bir hanımefendi değilim ama kadın kıyafetleri giymeyi seviyorum," diye fısıldıyor Topher ve kollarını bize doluyor.

"Olabilir. Onursal üye," diyor annem usulca, yüzünü silerek. "şu kızlar birliğinin yaptığı gibi bir tür kabul töreni yapmalıyız. Pelerinler, mumlar ve yemin töreni."

"Ve viski," diyor Clara başını sallayarak. "Viskiye ihtiyacımız olacak."

Annem alay ediyor ama "Zararı olmaz." diyor. Bana uzun uzun bakıyor. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama makyajını yeniden yapman gerekecek."

Ona sıkıca sarılarak kucaklıyorum. "Seni karanlıkta bırakmayacağım anne. Bunu bir daha yapmayacağım."

Gülümsüyor. "Güzel. Ve sen süperstar bir külotçu olduğunda, eğer Birdie Walker tek kelime ederse, saçlarını Devon'un ki gibi parlak mora boyayacağım ve buna galibiyet diyeceğim."

Gülüyorum.

"Hadi," diyor Clara, beni ayağa kaldırarak. "Gitmemiz gereken bir oyun var."

Bölüm 32

JACK

Oraya vardığımda spor salonu tıklım tıklımdı, sandalyeler iki grup halinde bir koridorla zemin boyunca dizilmişti, tribünler insanlarla dolup taşıyordu.

"Dostum. Herkes seni görmek için burada." Devon bana sorgulayan bir bakış attı. "Bunu sen mi aldın?"

"Evet."

"Yalancı. Yine kusacak mısın?"

Otoyolda bir kez kenara çekmek zorunda kaldı. Dün gece son provaya giderken de aynı şey oldu. Midem berbat durumda. Yemek yiyemiyorum. Düşünemiyorum. Elena'nın düşünceleri, tüm bu insanların önünde konuşmanın verdiği gerginlikle karışıyor.

"Onlar muhabir değil," diye hatırlatıyor bana. "Sadece seni görmek isteyen iyi insanlar. İşte Timmy." Timmy olan kasırga beni görüp hızla yanımıza gelirken başını salladı. Üzerinde kot pantolon ve hafif buruşuk bir elbise gömleği var.

Onu ayağa kaldırıyorum ve kocaman sarılıyorum. "İyi görünüyorsun, küçük adam," diyorum ona, sesime sıcaklık katmaya çalışarak - oysa kendimi çok üşümüş hissediyorum.

"Geç kaldın! Annem herkese nerede olduğunu soruyor!"

Yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim. Al şimdi. Git ona geldiğimi söyle." Başını salladı ve spor salonuna geri döndü.

"Bu sadece bir gecelik bir gösteri. Elena'yı son kez göreceksin," diye mırıldanıyor Devon, ellerini pantolonunun içine sokarak. "Bunu bu gece düşün."

"Evet."

"Güzel. Bir bacağını kır o zaman. Sen git. Ben ön tarafa gidiyorum. Elena, Quinn ve bizim için yer olduğunu söylemişti."

"Ben de," diyor Lucy, Quinn'le birlikte kapıdan içeri girip bizi duyunca. O sürpriz bir misafir. Bir hafta önce ona oyundan bahsetmiş, kasaba halkından bahsetmiştim. Elena hakkında.

Yakın zamanda grip olduğu için gelebileceğini sanmıyordum. Artık pek araba kullanmadığı için onu Quinn aldı, ben de Devon'la gittim.

"Telefonda bahsettiğin şu Juliet'e iyice bakmak istiyorum," diyor kaşlarını çatarak. Yetmişli yaşlarının sonlarında, küt kahverengi saçlı, siyah bir elbise pantolonu, beyaz ipek bir bluz ve geçen yıl Noel'de ona aldığım bir dizi inci takıyor. Bana Elena'yı düşündürüyorlar. . .

"Evet," diyorum tonsuzca.

Gözleri ela ve soluk ama keskin. Ona olanlarla ilgili hiçbir şey anlatmadım çünkü endişelenmesini istemiyorum ama Quinn . . .

Başımı salladım. "Önde üç koltuk olmalı. Laura'ya söyledim, o da ayırttı."

Beni başından savdı. "Git o zaman. Bizim için endişelenme." Bana şans dilediler ve ben de ön tarafa doğru ilerledim,

Ama duraksadım, göğsüm düğümlendi. Geri çekiliyorum, her yönden gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Spor çantamı omzuma kaldırırken ellerim titriyor.

Bir parçam kaçıp gitmek istiyor.

Diğer tarafım Elena'yı görmek istiyor. Son kez.

İnsanlar beni sahneye doğru koşarken izlerken içimi bir endişe kaplıyor, kapıyı kapatıp sahneye çıkan merdivenleri tırmanırken içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Perdeler çekiliyor ve herkes son hazırlıklarla uğraşıyor. Oyuncular gruplar halinde toplanmış, repliklerin üzerinden geçiyor. Kahretsin, geç kalmaktan nefret ediyorum. Erkeklerin soyunma odalarından birine giriyorum, kıyafetlerimi çıkarıp Romeo'nun gömleğini, kot pantolonunu ve siyah botlarını giyerken boş olmasına şükrediyorum.

Dışarı çıktığımda, mikrofonumu taktığımda ve diğer oyuncularla birlikte beklediğimde, Elena'yı hala görmemiştim.

Geç mi kaldı?

O da benim kadar gelmekten korkuyor muydu? "Jack."

Sesini duyunca döndüm, neredeyse tökezliyordum.

Çok güzel görünüyor. Kısa elbisesi dizlerinin üzerine düşüyor, kanatları ellerinde. Dün gece provada onun etrafında olmak cehennem gibiydi, berbattı.

"Ağlıyor muydun?" Huysuzca söyledim. Yüzü mükemmel ama gözleri yol haritası gibi.

Hafif bir gülümseme. Bana bir Tigers kupası uzatıyor, Nashville'e askere gittiğimde aldığım ilk kupa. "Bunu unutmuşsun. Sanırım acelen vardı."

"Oh." Sert parmaklarımla alıyorum, parmaklarımı onunkilere değdirmemek için kendimle savaşıyorum.

"İyi ki saklamışım. Clara onu duvara fırlatmak istedi." Gitmek için döner.

"Elena?"

"Ne?"

Bana tekrar bakarken derinlerden uzun bir nefes geliyor ve yapmayacağımı söylediğim bir şeyi söylüyorum, ama durduramıyorum, çünkü buraya gelirken tek düşünebildiğim oydu, spor salonundan ayrılırken yüzündeki o yırtık, öfkeli ama teslim olmuş ifadeydi.

Seni seviyorum. Beni sürükleyip götüreceğini ve sonunda ezip geçeceğini biliyordum. Tüm yol boyunca seninle kaldım çünkü senin dünyanın bir parçası olmamaya dayanamadım.

Onu güçlü tutan gözlerinde okuduğum gururu hatırlıyorum. Benimle konuşmasını engelledi.

"Telefon görüşmeniz ne hakkındaydı? Hazırlıklı olabilmek için bilmek istiyorum."

Bana profesyonelce başını sallıyor, belli belirsiz gülümsüyor. "Evet, tabii ki. Tüm hikâyeyi öğrenmeden çekip gittin." Yüz ifadesi bomboş -Tanrım, onun duygularını özlüyorum- ve asla

değişir. "Özetle, Marvin hikayenizi satmak isteyip istemediğinizi öğrenmemi istedi. Sophia'nın menajerliğini yapan ve videomuzu izleyen bir iş arkadaşı adına sordu. Seni ikna edebileceğimi ya da konuşmak için iletişim bilgilerini verebileceğimi düşünmüşler."

Bayan Clark mor elbisesiyle yanımızdan vals yaparak geçti. Bize sırtıyor. "Şimdiden aşk kavgasına mı tutuştunuz, Romeo ve Juliet? Şaşırdığımı söyleyemem. Siz ikiniz birlikte olamazsınız."

Elena ona hiç bakmıyor, sesi hâlâ tınısız. "Siktir git, Sheila."

Bize hançer gibi bakarak hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve kaçıp gidiyor.

Tekrar Elena'ya odaklanıyorum. "Bana orada çalıştığını hiç söylememiştin."

"Bana güvendiğini sanıyordum. Bildiğini varsaymışım. Yanılmışım. Eninde sonunda söyleyecektim Jack. Çok acil görünmüyordu ama şimdi anlıyorum ki bunu hemen söylemeliymişim." Sözleri kırılmış, öfkeyle karışık ve bunu daha çok sevdiğimi fark ediyorum, çünkü en azından bana bir şeyler hissettiğini söylüyor.

Hâlâ birbirimize bakıyoruz ve ben onun yüzüne, elmacık kemiklerinin kıvrımına, saçlarının çene çizgisinin etrafına düşüşüne bakmaktan kendimi alamıyorum. "Benden ne istiyorsun?"

O zaman biraz kırılıyor, susturmadan önce yüz hatlarında bir hüznün beliriyor.

Kontrolüm azalıyor, duyguların tavşan deliği beni çekiştiriyor. Kollarım onu tutmak için ağrıyor.

Ama . . . lanet olsun . . .

Yüzünü buruşturuyor, elbisesinin belini çekiştirirken acı çekmiş gibi görünüyor. "Kesinlikle hiçbir şey, Jack. Sözlerimi tutarım. Bana söylediğin hiçbir şeyi kimse bilmeyecek."

Onu hiç bu kadar okunması zor görmemiştim.

Boş. Akuamarin gözlerindeki o her zamanki ışıktan yoksundu.

Onu oraya sen koydun.

Patladın ve onu terk ettin. Onun sözlerini görmezden geldin.

Kaşlarını çatıyor. "Oraya gitmeye hazır mısınız?"

Ona sarsak bir baş selamı verdim. "İyi olacağım." Botlarıma bakıyorum. "Dışarıda benimle olduğun zaman işe yarıyor. Seyircileri düşünmüyorum bile."

"En azından ben bu konuda iyiyim. Mirketler de işe yarıyor."

Gözlerimi kapatıyorum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum, sadece gitmesini istemediğimi. Beni tekrar sevdiğini söylemesini istiyorum. Onu istiyorum. "Elena-"

"Perdenin açılmasına beş dakika kaldı!" Laura gözlerini üzerimizde gezdirerek bağırıyor. Gözleri bana takılıyor. "Hazır mısınız?"

Elena sanki doğru fırsatı bekliyormuş gibi benden uzaklaşıyor ve sahnenin diğer tarafına, gireceği yere doğru ilerliyor.

Laura'ya başımı sallıyorum, başım dönüyor. Başım dönüyor ve bunun konuşma konusunda gergin olmakla hiçbir ilgisi yok.

Onu bir daha asla göremeyeceğim.

Sanki maçı kazanmak için bir pas atmak üzereymişim gibi derin bir nefes alıyorum ve kapsama alanı çılgınca, örtülü ve ben ... bulamıyorum.

Dehşet, kalın ve karanlık, etrafımda kıvrılıyor, göğsümü sarıyor.

Berraklık etrafıma yerleşiyor ve belki, belki de geçen gece bana tam olarak açıklama yapmadan cevap verdiği andan beri biliyordum, sanki telefon konuşmasını savunmasına gerek olmadığını zaten bilmeliymişim gibi, ama bunu bastırdım, duygularımı bir kutuya kilitledim, etraflarına bir zincir sardım ve bana çok fazla şey hissettiren her şeyi koyduğum yere attım. O beni sonuna kadar koruyacaktı. Fırındaki o kadınlarla nasıl başa çıktığını, sertliğini hatırlıyorum ve sonra onu kollarımın arasına alıp çatı katına koştüğümü hatırlayarak kayboluyorum.

Hiç gitmek istemediği bir yere.

Kendini hiç rahat hissetmediği bir yere gitti.

Elena'yla işleri berbat ettim. Ben . . . Sophia'nın hareketlerine göre onu yargıladım, oysa Elena o kız değil.

Beni hiç kullanmadı.

Gerçek bir endişe dışında beni hiçbir zaman ona bir şey söylemeye zorlamadı. Başka hiç kimseye açmadığım kadar çok şeyi isteyerek açan bendim ve o zaman bile bir parçamı hep geride tutuyordum.

Gitmesine izin verdim.

Onu uzağa ittim, korktum. Hayatımın eski hataları tekrarlamasından korktum.

Ama Elena bir hata değil.

Omuz ameliyatım yaklaşırken ve NFL'deki geleceğimle ilgili içimi kemiren endişelerim varken bile, bu ay geçirdiğim en mutlu ay oldu.

Tanrım.

O bir erkeğin bir gün bulmayı hayal ettiği kız... Her zaman istediğim her şey.

Ben de yüzüne geri fırlattım.

Dinlemeden tepki verdim. Siktir. Yine araya girdin, Jack. Lanet oyunu kaybettin.

Bölüm 33

ELENA

Şövalye kostümü giymiş olan Jack, maskeli baloya Romeo olarak giriyor ve Laura'nın deyimiyle Romeo'nun "Dang, tek istediğim o ve dudaklarımı onun dudaklarında istiyorum" bakışıyla bana bakıyor. Rol yapıyorum.

Sahnenin sağındayım, makyajım yapıldı, kanatlarım takıldı, kıcıımı oynuyorum.

Bana doğru ilerliyor, yanaklarında koyu bir kızarıklık var, replikleri eskisi kadar kesin değil. Oyun başladığından beri bocalıyor. İlk repliğini söyler söylemez bunu fark ettim. Bakışlarımda cesaretle onu izliyorum. Jack, Jack, Jack. Sen çok güzelsin. İnsanların seni etkilemesine izin verme. Umarım yüzümde bunu görür.

Elini benimkine bastırıyor. Öpüşüyoruz. Zar zor. Ayrılıyoruz. Parti sahnenin ortasında devam ederken birbirimize bakıyoruz.

"O zaman onların aldığı günahı benim dudaklarıma ver," diyorum. "Günahımı bana tekrar ver," diye mırıldanıyor.

Yutkunuyorum. Birkaç satır ileri atladı ama başımı sallayıp onu tekrar öpüyorum.

Ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor ve iç çekiyor, eli hâlâ yüzümde, bedenlerimiz olması gerekenden daha yakın.

"Elena." Yüksek sesle değil ama duyulabilir ve net. Oyuncular bize hiç bakmadan devam ediyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtığında gözleri benimkileri arıyor, ama bu benim repliğim.

"Kitaba göre öpüşüyorsun," diyorum hararetle, tıpkı satırların çağırdığı gibi için.

"O zaman bir tane daha alacağım."

Sıra bu değil. Hemşire kendi sırası için beliriyor ve Jack onu görmezden gelip beni tekrar öpüyor, elleri saçlarıma kayıyor. "Elena," diye fısıldıyor kulağıma ve ben gözlerimi kocaman açarak geri çekiliyorum.

Mikrofon sıcak, onu yakalıyor ve seyirciler mırıldanıyor. Eğer geçen sefer ka ırmışlarsa, bu sefer kesinlikle duymuşlardır.

Giselle repliğini söylüyor ve Jack'in sahneyi terk etmesi gerekiyor ama etmiyor. Gözleri benimkileri bırakmayı reddediyor.

Giselle boğazını temizliyor, repliğini tekrar söylüyor ve ben geri geliyorum.

Gözlerimi ona diktiğimde sahne ekibinden biri omuz silkiyor. Romeo'nun gitmesini bekliyor, ama Jack hâlâ yanımda.

Garip bir duraklama oldu, ta ki ben gözlerimi kulise çevirene kadar. Perdeleri kapatın!

Sahne, birinci perdenin sonunda perdelerin düşmesiyle sona erer.

Bir nefes üflüyorum ve kostüm değiştirmek için sahnenin sağına koşuyorum. Jack beni takip etti, ben de etrafımda döndüm. Sahne ekibi bize bakıyor ama ben fark etmiyorum bile.

"Bunu sahnede yapamazsın," dedim ona. "Seni duyabilirler." Bana nasıl hissettirdiğini düşünmeyi reddediyorum, ağzı benimkine karşı, onu gerçekten  pmemi istiyor.

Giselle aramıza giriyor ve parmağıyla onu işaret ediyor. "Olman gereken yere geri d nsen iyi olur Romeo! İkinci perdenin ilk repliği sende."

Yutkunuyor, boğazı düğümleniyor, sonra dönüp uzaklaşıyor.

Giselle bana baktı. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. Evet. Ama daha çok oyunumuz var. Başka ne yapacak ki?

Balkon sahnesine geldiğimizde, aklını kaybettiğinden eminim.

Uzun bir sıranın yarısında, merdivenden pencereme tırmanıyor - bunu yapmaması gerekirken - ve geri kalanını söylüyor. Yüz yüze geldik ve ben onun erkekliğinden, gözlerindeki yoğunluktan çok etkilendim.

Bu bir oyun, Elena. Oyunculuk. Bu Romeo'nun senin yatağına girip meşgul olmak istediği sahne.

Ama sahnede ne isterse yapıyor, yanımdayken bana yaklaştırmaya çalışıyor.

Odaklan.

Nefesimi tuttum ve repliğimi söyledim. "Bu gece nasıl tatmin olabilirsiniz?"

"Aşkının sadık yemininin benimkiyle takası," diyor usulca.

Kirpiklerim titriyor. "Sen istemeden önce benimkini vermiştim. Yine veririm."

Her şeyi berbat ettim. Her şey yanılttı. Çok şey atladım. Tanrım. Yardım edin.

Bana bakıyor. "Tekrar verir misin?" Aman

Tanrım. Bu onun cümlesi değil!

Boğazımı temizliyorum. "Cömertliğim denizler kadar sınırsız

."

Benim sözümü söyleyerek sözümü kesti. "Benim aşkım derin

Sana daha fazlasını veriyorum. Daha fazlasına sahibim, çünkü ikisi de sonsuzdur. Sonsuza dek."

Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Bana tekrar söyleyecek misin? Daha önce hiç kimse bunu söyleyip ciddi olmamıştı Elena."

Başımı ona doğru sallıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Çekiç gibi. "Bunun bir çizgi olmadığını biliyorum ama bilmek zorundayım."

Koltuklarının kenarında oturan izleyicilere bir göz atıyorum. Annemi ve Clara Teyze'yi görüyorum. Birdie Walker aval aval bakıyor. Quinn ve Devon, aralarında yaşlı bir kadın.

Hemşire içeri girip Juliet'i uzaklaştırıyor, ama oyun benim tekrar balkona Jack'in yanına gitmemi gerektiriyor. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Kendi bölümümde tökezliyorum, Juliet gibi çıkıyorum, sonra onu bir kez daha görmek için geri koşuyorum. Genç, pervasız ve aptal bir kız. Aşkı sadece kalp kırıklığıyla sona erecek ve Romeo'su Tybalt'ı öldürdükten sonra sürgün edilecek ve her şey parçalanacak.

Belki de Jack'i zorlayan yüzümdeki tedirginliktir, çünkü bu sefer hiç hata yapmıyor, zamanlaması mükemmel, replikleri senaryo dışı değil.

Rahiple aceleyle evlendiğimizde tam bir felakete dönüşmüştüm ve düğün gecesi geldiğinde tüm mantıklı düşünceler yok olmuştu. Sevdığım adam Juliet'in yatağında, yanımda yatıyor, güneşin doğuşuna uyanmış gibi yaparken bacağını bacağıma bastırıyor. Ben uzun beyaz bir gecelik giyiyorum, o da uzun beyaz korsan tarzı bir gömlek ve koyu renk bir pantolon.

Balkon pencereden çıkarken elleri ellerimi tutuyor. Düzgün düşünemiyorum. Deli gibi replik atıyorum, işe yaraması için doğaçlama yapıyorum. Bir sonraki öpücüğü, bana bir sonraki sarılışını düşünmeden edemiyorum.

Sözümü tekrar çalıyor, değiştiriyor. "Bir daha karşılaşacağımızı düşünüyor musun?"

Bekle, sıradaki cümle ne?

"Bundan hiç şüphem yok," diye küçük bir gülümsemeye devam etti. "Beni seviyorsun, değil mi?"

Ona bakakaldım. Bu Romeo'nun çizgisi değil. Ya da benim. "Beni seviyor musun?"

Ellerim kenetlendi. "Ben öyle demedim mi?"

"Aşkım bunu ilk duyduğunda beni terk ettiğim için affedecek mi? Onu bu yola iten sadece korku ve güvensizlikti."

Ona öfkeyle bakıyorum. Laura, Tanrım, şok içinde bize baktığını hissedebiliyorum.

Kendimi silkeliyorum, bir sonraki kısmı kesiyorum ama çıkarıyorum. "Sanırım şimdi seni, denizin dibindeki bir ölü gibi görüyorum."

bir mezar. Ya benim gözlerim görmüyor ya da sen solgun görünüyorsun."

Gökyüzüne bakıyor, güneşin doğuşunu görüyor ve Romeo'nun Verona'dan sürgün edildiği için üzgün olması gerekirken, Jack üzgün değil. Kararlı görünüyor, bana bakarken gözlerinde bir parıltı var.

"Bir öpücük daha, sonra ineceğim."

Hayır, bunu zaten yaptık. Tekrar yapmayacağız.

Bana doğru yaklaşıyor, beni kollarının arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerine koyuyor, yavaşça, dikkatlice ayırıyor, sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi. Sol eli sahneden uzakta kalçamı tutuyor, öpücüğü derinleştirirken tenimde bir iz bırakıyor. Eli belime dolanıyor ve ben de ona karşı eriyorum, onu daha fazla içime alıyorum, kokusunun, deri ve erkek kokusunun, sert göğsünün göğüslerime verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Onu itiyorum, göğsüm kabarıyor.

Başparmağı dudaklarıma değerken gözleri bana doğru parlıyor. "Seni seviyorum."

Benden uzaklaşıyor ve ben kendimi kontrol etmek için savaşıyorum, onun sahneden çıkışını izlerken kendimi topluyorum. Juliet Romeo'yu son kez canlı görüyor. Bu son kez.

"Juliet?"

O kafese tırmanırken ben de başlıyorum.

"Romeo, dönmüşsün. Bu ne sürpriz."

Seyircilerden biri kıkırdıyor. Sanırım Timmy.

"Birisi bir keresinde hayatınızın en önemli iki gününün doğduğunuz gün ve nedenini anladığınız gün olduğunu söylemişti. Ben nedenini biliyorum."

Mark Twain mi? Yanlış yüzyıl! Yanlış yazar!

"Seninle tanışmak için. Sana aşık olmak için. Kader garip bir şey; bazen korkunç şeylerle vuruyor seni, hazır olmadan büyümene neden oluyor. Kadere hiç inanmadım ama ya hiç tanışmasaydık? Ya senin başka biriyle dans ediyor olman gereken maskeli baloda tanışmamız gereken o anda orada olmasaydım. Ama ben oradaydım. Ve oradaydım.

Öyleydin. Doğru tişörtü, kostümü giymiştim, yanıma oturdun ve kalbim çarpmaya başladı. Bu kader değil mi? Hayat bize bir şans vermiyor mu? Değil mi? Lütfen bana öyle olduğunu söyle, çünkü benden vazgeçmediğini bilmeden senden bir daha uzaklaşmam."

Söyleyecek bir şey bulamıyorum. Düşünmeliyim de, çünkü şu ana kadar iki yaşındaki bir çocuk bile burada Romeo ve Juliet değil, Jack ve Elena olayını yaşadığımızı anlamıştır.

Devam ediyor. "Aynı yazar, sevginin akıl yürütmelerin ve istatistiklerin bir ürünü olmadığını, sadece kendiliğinden geldiğini de söyledi.

-kimse nereden geldiğini bilmiyor- ve kendini açıklayamıyor." Duraklıyor. "Bunu beklemiyordum, hiç hayal etmemiştim, hiç arzulamamıştım. Ama işte burada. Senin."

Juliet'in annesi sahneye girer, yüzünde şaşkın bir ifade vardır. Kimse ne yapacağını bilemez.

"Git," diye fısıldadım. "Lütfen."

"Adieu, aşkım." Uzun uzun baktıktan sonra kafesten aşağı iner ve uzaklaşır.

Ruhum onun geri dönmesi, bana bu sözleri tekrar söylemesi ve böylece onları içime çekebilmem için ağlıyor, ama yapamaz; bunu yapamayız ... her neyse ... tüm bu insanların önünde.

Gözlerimi ayıramadan omuzlarını izliyorum.

Bölüm 34

JACK

Prenses son repliğini bitirdiğinde perde iniyor ve kulaklarımıza gök gürültüsünü andıran bir alkış ulaşıyor. Tanrıya şükür! Bunun bitmesine çok hazırım, böylece Elena ile konuşabilirim. Zavallı Romeo'nun repliklerini karıştırmak yerine.

"Harika iş!" Patrick alkışlayarak haykırıyor. "Büyük başarı." Şaka mı yapıyor?

Elena üzerimden kalkıyor ve ben onu tekrar aşağı çekiyorum. Yüzünü tarıyorum, onu okuyorum, ama berbat balayı sahnesinden beri tek kelime konuşmadık; onun yerine burada yatıyordum ve o bana sarılmışken ereksiyon halindeydim.

"Elena. . ."

"Şu anda olmaz, Jack. Yapamam." Ayağa kalkar ve sahnenin sağına doğru koşar.

Hay sikeyim. Hala onu anlayamıyorum.

Yerime gidiyorum, aramızda koca bir sahne var.

Laura isimlerimizi teker teker sayıyor ve selam veriyoruz, kalabalık ayağa kalkmış alkışlıyor.

Juliet'in adı okundu ve Elena sahneye koşup selamını verdi; sonra ben de selamımı verdim. Birlikte selam verirken onun elini kendi elimle kavıyorum. Islıklar ve tezahüratlar patlıyor ve ben utangaç bir şekilde sırtıyorum. Bu bölüm hiç de zor olmamıştı. Aklımdaki tek şey Elena'ydı. Başka hiç kimse umurumda değildi.

Seyirciler üç dakika boyunca alkışladı. Bazı Tigers taraftarları tribünlerden "Jack, Jack, Jack" diye bağırmaya başlıyor ve ben de onlara el sallıyorum. Devon ön sıradan bana sırtıttı ve

bana bir başparmak verir. Quinn bakışlarını Elena'ya çeviriyor ve bir kaşını kaldırıyor.

Evet. Henüz
bilmiyorum. Beni hala
istiyor mu?

Yoksa içimdeki karanlığın bir kısmına iyice baktı mı ... ve
... kahretsin-

Belki de bu zahmete değmem?

Kalabalığın bir kısmı öne doğru itilip bizimle, Laura ve Timmy'yle ve benimle konuşmak için peşine taktığı bazı arkadaşlarıyla birlikte sahneye atlayınca kaos başladı. Hepsinin elinde kalemler ve oyun fişleri vardı. Yüzümü buruşturuyorum ama belli etmemeye çalışıyorum. Bir parçası, Jack.

"Oyuncular partisi bir saat içinde Taverna'da, çocuklar!"
Laura yüzünde geniş bir gülümsemeyle sesleniyor. "Jack'in izniyle bedava bira ve pizza."

Alkışlar yükseliyor.

Bana kocaman sarıldı. "Jack, bunu yaptığın için çok teşekkür ederim."

"Oyununu kendi kişisel kullanımım için kaçırdım-"

"Kapa çeneni. Sen ve Elena. Seyirciler bunu yedi. Tennessean'den birkaç muhabir buradaydı. Sizinle röportaj yapıp yapamayacaklarını sordular, ben de hayır dedim."

Ona tekrar sarıldım. "Teşekkür ederim. Zaten her zaman istediklerini basıyorlar."

Gülümsüyor. "Bugün senin hakkında söylenecek kötü bir şey yoktu. Sen ve Elena . . . kimyanız . . . sakın ol, kalbim."

Timmy ve arkadaşları geldiğinde kalabalık sahnenin etrafına bir göz atıyorum.

Elena'yı göremiyorum.

İki saat sonra, ben ve hâlâ beni görmek için sırada bekleyen birkaç hayranım dışında herkes gitmişti. Son imzayı ve selfie'yi bitirdikten sonra kendimi yorgun ama neşeli hissediyorum. Devon, Quinn ve Lucy ile birlikte tebriklerini ve vedalarını ilettikten sonra ayrıldılar bile.

Hiçbir yerde Elena'nın izi yok.

Bölüm 35

ELENA

Oyuncular partisine çok erken gittim, herkesi kucakladım ve pizza yedim. Kimse Jack'ten bahsetmiyor ama sorgulayan bakışlarından bana neler olduğunu sormak istediklerini anlayabiliyorsunuz. Belki de yüzüm onları sorgulamaktan alıkoyuyordur.

Bir saat sonra kapıdan girer girmez arka çıkıştan çıkıp eve dönüyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var ve bunu o karşımdayken, cevaplar isterken yapamam. Boşluğa ihtiyacım var. Eve ihtiyacım var.

Eve uçarak giriyorum, yatak odasına giderken kostümümü çıkarıyorum, pijama pantolonumu ve NYU sweatshirt'ümü alıyorum. Bir bardak viski içtikten sonra arka verandaya çıkıyorum, ısıtma lambaları yanıyor.

Merdivenlerde oturmuş, soğuk Mart gecesine doğru üflüyorum ve dolunaya bakıyorum. Nisan neredeyse geldi. Ve bahar.

Oyun sonunda bitti. Gözlerimi kapatıyorum. Tanrım, onu özleyeceğim.

"Seni evde bulacağımı düşündüm." Jack'in boğuk sesi mutfağın arka kapısından geliyor.

Yanımda oturuyor, vücudunu aşağı indiriyor ve tepelerin belli belirsiz hatlarına bakıyor.

Ona bakmıyorum ama bana baktığını hissediyorum, bu da beni utandırıyor. Yüzümü görmemesi için başımı eğiyorum.

Rüzgâr hızlanıyor ve ben kollarımı ovuşturuyorum. Ayağa kalkıp eve geri dönüyor ve mutfak kapısının yanındaki askıda duran ceketlerden birini alıp geliyor. Ceketini omuzlarıma örtüyor, yanıma oturmadan önce elleriyle saçlarımı okşuyor, aramızda birkaç santim mesafe bırakıyor. Uzun bir nefes veriyor. "Özür dilerim Elena. Marvin yüzünden çıldırdım ve senin suçlu olduğunu düşündüm. Ben de yanlış."

Göz ucuyla bir elini saçlarında gezdirdiğini görüyorum.

"Kafamı kaybettim. Bu seni de kaybettiğim anlamına mı geliyor?"

Bakışlarını karşılıyorum, alaca gözlerinde korkuyla karışık bir endişe görüyorum. "Hiçbir şey olmamış gibi beni kendinden uzaklaştırdın."

Boğazı düğümleniyor. "Saf, katıksız bir korkuydu. İçimde, henüz kabul etmediğim bir yerde, kalbimi sana çoktan teslim etmiştim, sadece o konuşmayı duymak ve her şeyin yüzüme patladığını düşünmek için. Tüm koruyucu içgüdülerim alevlendi. Tekrar aptal yerine konmak mı? Bir kadının beni sevdiğine inanmak mı? Saçma geliyordu. Beni seven kadınlar genellikle sonunda bir şekilde bana zarar verirler."

"Seni asla kasten incitmem."

"Biliyorum. Ve şimdi hepimizi mahvettim."

Berbat olmamızı istemiyorum. Olmamızı istiyorum.

Kısa bir hüznü gülümsemeyle gözlerini kaçırıp iç geçiriyor. "Bu gece herkesin önünde sana kalbimi verdim. İnanılmaz bir histi."

Karnım zonkluyor.

"Lawrence seni görmeye geldiği ve seni kızdırdığı için de üzgünüm." Pişmanlık sesinin tonlarına sinmiş. "Çok fazla yanlış yaptım ve bu benim kendi hatam.

. . tanıştığımız andan beri kırık."

İç çekiyorum. "Daisy Halk Kütüphanesi'ne girmesi yasaklandı. Yüzünü arıyor posterine koyabilirler."

"Kendisini savunmak gerekirse, beni gerçekten ilk sıraya koyuyor."

Başımı sallıyorum, daha önce söylediği bir şeye geri dönüyorum. "Sen kırık değilsin Jack. Herkesin bir ilişkiye getirdiği yükler vardır, ama sen bir inanç sıçraması yapmalısın."

Pantolonunun ön cebine uzanıp bir şey çıkarıyor ve elime küçük ve soğuk bir şey tutuşturuyor. "Nedir bu?" Ayın ışığında tutuyorum, metal nesneyi alarak.

"İnanç sıçramam. Dairemin anahtarı. Sophia'dan ayrıldıktan sonra, o sana güvenemeyeceğimi söyledikten sonra senin için yaptırdım. Sana vermek için doğru zamanı bekliyordum, cesaretimi toplamak için ..." Sesi yumuşar. "Bunu seninle daha fazlasını istediğimin bir sembolü olarak görüyordum ama sonra geriliyor ve konuyu açmıyordum. Kendimi çok güvensiz hissediyordum. Daha önce hiç kimseyi sevmedim. Aptalın tekiyim." İç çekiyor.

Birbirimize bakarken uzun bir sessizlik oluyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Sanırım bir keşif yaşıyorum." "Öyle mi?" Yüzünde umut görüyorum.

Beni gerçekten seviyor. Bunu bana sahnede herkesin önünde söylemişti ama o ana kadar bu duygunun içime işlemesine izin vermemiştim. Kendimi buna inandırdım. Onun gibi güvenmeyen bir adam bana bir anahtar vermenin eşiğindeydi, bu bazılarına anlamsız gelebilir ama onun için bir deklarasyona eşdeğerdi.

İç geçiriyor, yüzümün kıvrımlarını izlemek için uzanıyor. "Beni affedecek misin, Elena?"

Ona, onun yoğunluğuna, insanlar tarafından defalarca incitilmiş bu adama bakıyorum. Ve hiç bir kızı sevmemiş.

"Seni kendimden uzaklaştırdığım için beni affet. Pazar öğle yemeklerine gitmediğim için beni affet. Kırıldığım için beni affet."

Gözlerim yaşıyor. "Ninem derdi ki, kırık insanlar en zor sevenlerdir çünkü kalplerini çarptıran şeylere değer verirler. Ben senin kalbini attırıyor muyum?"

Başını sallıyor, yaklaşırken kirpikleri titriyor, sonra duraksıyor, kararsız görünüyor. "Tanrım, Elena. Korkarım sen

beni uzaklaştıracaksın. Mükemmel olmadığımı, bunun üzerinde çalışmam gerektiğini biliyorum ama seni bırakamam. Sensiz iki sefil gece geçirdim. Bir daha asla bu kadar hasta olmak istemiyorum. Seni seviyorum, Elena. Hem de çok. Bunu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum."

Nefesim kesiliyor.

Diyor ki, "Her gün senin yanında uyanmak ve hayatın bize neler getirdiğini görmek istiyorum. Deneyecek misin?"

Deneyecek miyim? Onun için kızgın kömürlerin üzerinde yürürüm.

Göğsümde büyüyen sevinç genişliyor. Kalbim yerinden fırlıyor. "Seni seviyorum, Jack. Sen her şeye değersin."

Yüzünde bir gülümseme, şaşkın ve hayret dolu bir ifade belirir. "Tanrıya şükür." Eğiliyor ve beni usulca öpüyor, dili benimkine değiyor. "Ben mükemmel değilim," diye nefes alıyor birkaç dakika sonra boynuma doğru. "Hayatımı kurtarmak için Super Bowl kazanamam, yeni insanların yanında telaşlanıyorum, çok fazla K-drama izliyorum ve domuzun benden nefret ediyor. Sunacak pek bir şeyim yok."

Glyorum, başım dönüyor. "Romeo senden nefret etmiyor.

Belki hoşlanmadım. Porsche'nizi de beğendim."

Boynuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "O senin."

"şaka yapıyordum!" Gözlerimin içine derin derin bakarken gülüyorum.

Parmak uçlarıyla yüzümü sabit tutuyor. "Bunu hiç yaşamamıştım Elena. Hiç onsuz yaşayamayacağım biriyle birlikte olmadım. Daha önce kaderden bahsetmiştım ve bunun üzerinde durdukça, belki de her şeyin bir nedeni olduğunu anlıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bazen kader size kötü bir oyun sunar ama sonunda kader bunu düzeltir. Ve sen kazanırsın. Sen ve ben kazanacağız." Bana bakıyor ve beni her şeyiyle seven bir adam gördüğüm için keskin bir nefes alıyorum.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bu kader saçma olsa bile, seni bulurdum. Bir şekilde. Belki bir kitapçıda. Belki de Timmy'yi ziyarette geldiğimde Daisy'de evinizin önünde lastiğim patladığında - bilmiyorum. Biz

hep öyle olması gerekiyordu. Bizi bir araya getiren çok fazla şey var. Eğer kader bizi bir araya getirdiyse, bu bizi bir arada tutmak için savaşıacağı anlamına gelir."

Eğilip beni öpüyor, sert ve hızlı bir şekilde ve kayboluyoruz, ben ellerimin altında onu hissederken, o elleri saçlarıma dolanırken.

Ayağa kalkıyor, beni kollarının arasına alıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Ona gülümsüyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Arka kapıda duraklıyor. "Seni yatağa götürecektim ama şimdi düşündüm de, hemen şimdi evlenebiliriz. Patrick'in bunu yapacağından eminim. Laura bir keresinde noter olduğundan bahsetmişti. Birkaç şahit bulabiliriz."

Neredeyse kollarından fırlayacaktım. Kıpırdanıyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

Başını sallıyor, yüzünde savunmasız bir ifade var. "Sayılır. Bilmiyorum. Hızlı görünüyor. Ve çılgınca. Kesinlikle delice. Ama hiç böyle hissetmemiştim. Tamam, çok hızlı. Doğru. Kendimi kaybediyorum.

. . ama ya gidersen? Ya yarın uyandığında çok fazla çalıştığıma karar verirsen?"

İşte orada. Az önce sevgi, güven ve inanç dolu bir sarsıntı geçiren güzel adamım ona bir gülle gibi fırlatıldı ve o tam olarak emin değil ...

"Sanırım kendini o ana kaptırmışsın, Jack." Gülümsüyorum. "Bu hoşuma gidiyor."

Arka kapıyı açmayı başarıyorum ve o da beni takip ediyor, yüzünde odaklanmış bir ifade var.

"Sen Juliet elbiseni giyebilirsin, ben de bunu giyebilirim." Sesi ciddi, tüm şakacılığı gitmişti ve ona başımı sallıyorum, ağzım açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Birbirimize bakıyoruz.

Sesimi buldum. "Annem bizi öldürecek; ayrıca ruhsat için başvurmak zorundasın."

"Yani bu bir hayır mı?" Yüzü olağanüstü niyetli, kurt gibi.

"Bu bir 'Önce harika bir seks yapıp sonra devam edebilir miyiz? Anne her şeyi planlamak isteyecektir."

Kıpırdamadan duruyor, kehribar gözleri garip bir ışıkla aydınlanıyor. Sanırım bu aşk. Göz kırıyor. "Az önce sana evlenme teklif ettim ve sen de evet dedin, doğru mu?"

Aval aval ona bakıyorum. Benden bir kahkaha geliyor. "Y-e-s.

Yakın bir zamanda."

Az önce ona bir şey çarpmış gibi görünüyor. Biraz korkmuş. Ama mutlu. Yavaşça başını sallıyor. "Anlaştık. Bunu sonra hallederiz. Şimdi yatak odası. Senin içinde olmak istiyorum." Bizi odama götürüyor.

Kendimi gergin, gergin ve gergin hissediyorum, buna ihtiyacım var, ona ihtiyacım var. "Çoraplarını çıkar," diye mırıldanıyorum.

Onları çıkarıp omzunun arkasına atıyor.

Siyah kot pantolonunun fermuarını açıp aşağı iterken dudağımı ısıyorum. Sırada gömleği var.

"Beni burada çıplak mı bırakacaksın?" Sıcak gözler

Ben.

Eşofmanımı çıkarmama yardım ediyor, inleyerek göğüslerimi avuçluyor. İç çekerek tozluklarımı itiyorum ve beyaz dantel külotumla onun karşısında duruyorum.

"Çok güzel. Çok güzel." Eli köprücük kemiğimden göğüslerimin yarığına, oradan da bacaklarımın arasındaki tepe noktasına doğru kayıyor. Yüzünde bir ifade vardı. Huşu. Saygı.

Sevgi. Danteli aşağı kaydırıyor ve yere bırakıyor. "Bana karşı her zaman bu kadar açık olmanı seviyorum; bunu biliyor muydun? Gözlerini, saçlarını ve beni güldürme şeklini seviyorum. Sana bakmadan duramıyorum. Vücudun

Ben. Ve bunu çok yavaş yapacağım."

Takındığı ağır bakışlar yüzünden şimdiden nefes nefese kaldım. "Çok yavaş değil."

"Hızlı ve sert mi?"

"Evet, sonra yavaş kısmı."

"Önce yavaş kısmını düşünüyorum."

Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı ayırırken inliyorum, dudakları karnımın pürüzsüz derisi üzerinde hafifçe dans ediyor. Ortamı yalıyor, inliyor.

Kıvranarak ona daha da yaklaşıyorum ve bana karşı gülüyor, o gözler bana bakıyor. "Bundan hiç bıkmayacaksın. Milyon yıl geçse bile."

Tek bir parmağı içimde kayıyor, yavaş ve kolay, dili klitorisimin üzerinde, daireler çiziyor.

Ellerim saçlarında.

"Tıpkı o ilk gece gibi, Elena. Sana bir kez baktığımda ve seni tekrar görmem gerektiğini anladığımda ..." Başka bir parmak ilkinde katılıyor, nefesim kesilene kadar ıslaklığıma sürtünüyor, ellerim saçlarını sıkıyor.

Şok dalgaları üzerimde dalgalanırken, vücudum parmaklarının etrafında kenetlenirken, hızlı ve şiddetli bir şekilde kenardan devrildim ve adını haykırdım.

İç uyluğuma bir öpücük konduruyor ve üzerimde geziniyor. "Benim," diye mırıldanıyor kulağıma, beni yere yatırıp içime kayarken. Ellerimi başımın üzerinde tutuyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Her zaman."

Gözleri parıldıyor

tutkuyla, aşkla.

Ve aşk... aşk bildiğimiz tek şey.

SonsÖz

JACK

Birkaç yıl sonra

Mart ayındayız ve evimizin pencereleri açık, bahar esintisi yeni tadilattan geçmiş mutfağımıza usulca giriyor. Aynı zamanda dumanı da temizliyor.

"Üstü biraz kızarmış," diye mırıldanıyor Cynthia, fırından çıkardığım tavuk güvecine bakarak. Çatalıyla dürtüklüyor, yüzü ifadesiz ama ondan yayılan küçümsemeyi hissediyorum. Elinde değil. Dudaklarımın seğirmesine neden oluyor.

"Cynthia'nın dediği gibi kırk beş dakika boyunca üç buçukta mı pişirdiniz?" Clara yanımıza sokulup koklarken bana soruyor.

"Dürüst olacağım, o Ritz Krakerleri yanmış," diyor Giselle, kendi fikrini söyleyerek.

"Sadece üstünü kazıyın. Zaten bütün iyi şeyler altta," diyor Topher, çay için bardaklara buz koymaya çalışırken.

Cynthia sırtımı sıvazladı. "Eminim güzeldir canım. En sevdiği bu ama benim peynirli makarnamı da yiyebilir."

"Pazar öğle yemeğine ev sahipliği yapmanın tüm o baskısı. Bu onu etkiledi." Clara sırtıyor. "Katy Perry söylemekle çok meşguldü ve ana yemeği unuttu. Amatör. Super Bowl şampiyonu olabilir ama iş karısına yemek yapmaya gelince

...

"Katy Perry'nin 'Firework' şarkısı harika," diye mırıldandım. "Scotty'nin geleceğini söylemiş miydin? Evet. Her an kapıyı çalabilir."

Yüzü alev alev yanıyor. "Seni aşüfte!"

"Hmm, Cuma günü postayı getirdiğinde davete balıklama atladı. Onu bizzat ben davet ettim." Gözlerim parlıyor.

"Sen sadece bekle. Bir dahaki sefere saçını kestirmeye geldiğinde hepsini keseceğim." Bana ters ters baktı.

Cynthia dikkatini kız kardeşine yöneltir. "Sadece adamla evlen. Jack'e bak; Elena'yı yıllar önce resmileştirdi. Yakında yaşlanacaksın ve sonra ne yapacaksın? Kırklı yaşlarında bir bakire mi olacaksın?"

"Masayı hazırlayacağım!" Yürüdü gitti ve hepimiz güldük.

"Rujunu gerçekten düzeltecek." Giselle kıkırdıyor.

Korkunç, berbat tavuk güvecine bakıyoruz.

"Bunu gerçekten doğru yapmak istedim."

Cynthia bana sarıldı. "Oh, tatlım, o her şeyi yer -Özellikle de sen başarırısan. Ayrıca, sana ayak uydurmak ve iç çamaşırı şirketindeki işi arasında, umursamayacak kadar yorgun."

"Bu duman da neyin nesi?" Devon, Quinn ve Aiden'la birlikte mutfağa girerken ellerini sallayarak şöyle diyor.

"Yangın söndürücüyü getirmem gerekiyor mu?" Quinn ekliyor. "Hayır. Jack az önce Elena'nın en sevdiği yemeği mahvetti." Giselle diyor.

"Kayıyorsun, yaşlı adam. Tereddüt mü ettin? Dışarı çıkıp biraz KFC almamı ister misin?" Aiden bana sırtlıyor.

"Dikkatim dağıldı," diye haykırıyorum. Bu büyük bir gün.

Giselle ağzına bir parça kızarmış bamya atarken, "Dans ederek ve şarkı söyleyerek," diyor. "Hep bir pop yıldızı mı olmak istiyordun, Jack? Futbola devam et, tamam mı?"

Cynthia, "Denedi; Tanrı onu korusun," diyor. "İyi ki yedek getirmişim." Giselle'i dürtüyor. "Git arabada getirdiğimi getir. Arka koltukta bir kabın içinde."

Başka bir tavuk güveci getirmesine hiç şaşırmadım ama öfkeli davranıyorum. "Geçen hafta tarifi üzerinden üç kez geçtikten sonra bile yapamayacağımı mı düşündün?"

Romeo koşarak odaya giriyor, küçük burnuyla havayı kokluyor. Yeni özel paslanmaz çelik buzdolabına yönelip küçük bir salatalık çıkarırken ve onu kapıp kaçması için eğilirken bakışları beni takip ediyor.

"İşte, o domuza rüşvet veriyorsun. Hâlâ en çok beni seviyor." Cynthia sırtıyor.

"Her gün üzerimde uyuyor," diye karşı çıkıyorum. Tam olarak doğru değil ama iki yıl önce resmi olarak taşındığımdan beri bana alıştı.

Gülüyor. "Git Elena'yı kontrol et. Gerisini ben hallederim."

O devrilmek istiyor ve ben karımı görmek istiyorum, ellerim onu tutmak için can atıyor.

Yemek odasına giriyorum, gözlerim onu bulduğunda nefesim kesiliyor. Kot pantolon ve yumuşak mavi bir kazak giymiş, yemek odasında duruyor, masayı hazırlarken güneş ışığı uzun kumral saçlarını yakalıyor.

Onunla ilgili her parçayı çağıran bir şey var.

Ben

. O benim.

Ağustos ayında evlendik.

Ameliyat takım elbise giymeme izin verdi. İlk tanışmamızdan altı ay sonra, onun memleketindeki kilisede yan yana durduk ve Patrick'in yönetiminde yeminlerimizi ettik. Cynthia'nın ve ninesinin giydiği, Elena'nın özenle değiştirdiği, inciler ve danteller eklediği yadigâr uzun beyaz bir elbise giymişti. Koridorda bana doğru yürüdüğünü, kalçalarının sallandığını, o muhteşem saçlarının döküldüğünü, elinde pembe ve mor çiçekler olduğunu çok net hatırlıyorum.

O zaman nefesimi kesmişti.

Beni sevdiğini bilmek.

Ben onun tekiydim. O da benim bir tanemdi.

Yeminlerimi fısıldadım ve bunun nedeni emin olmamam değildi - hayır, konu ona ve onun bana hissettirdiklerine geldiğinde vücudumda en ufak bir tereddüt yoktu. Onun tarafından, aşkımın derinliği tarafından, odaya her girdiğinde beni çeken duygu dalgası tarafından havaya uçurulmuştum.

Bunca zaman sonra hala bazen ona bakıyorum ve sadece . . . bak.

Bu nasıl benim hayatım olabilir ki?

Onu nasıl buldum, kaderin bana getirdiği bu çılgın aşkı?

Tigers geçtiğimiz sezon Super Bowl'u kazandı, omzum onarıldı, ben oyunumun zirvesindeyim. Ama bu zafer bile yatağımızda onun yanımda olmasıyla, uyurken kolumun onun beline dolanmasıyla kıyaslanamaz.

Kütüphaneci olarak çalıştığı işinden istifa etti ve Little Rose Lingerie'de stajyer olarak işe başladı ve kısa sürede araştırma ve geliştirme bölümünde ücretli bir pozisyona yükseldi. Hâlâ sadece benim için bir şeyler yapıyor.

İmajım organik ve gerçek bir şekilde kendini onardı, özellikle de Tennessean oyun ve küçük bir kasaba kütüphanecisine olan sonsuz aşkımı itiraf ettiğim harika bir makale yazdıktan sonra. Hâlâ röportaj vermiyorum. Kimsenin de umurunda değil.

Henüz on bir aylık olan küçük Eleanor Michelle Hawke, Lucy'nin kucağında oturmuş bana bakıp gülerken, küçük elleri bana uzanırken "Dada!" diyor. Onu yukarı kaldırıyorum. Bir tutam siyah saç, iri akuamarin rengi gözleri ve iki küçük dişi var.

Elena gülüyor, bakışlarını önce bana sonra Eleanor'a çeviriyor, onun gözlerinde de aynı sevgi ve şaşkınlık var. Her şeye sahibim. Kahkahalarla dolu gerçek bir yuva. Güven. Sevgi. Aile. Sahip olmayı hayal bile edemediğim şeyler.

Lucy'nin yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. Kocası Roger onun yanında oturuyor. Seyahatleri arasında gelebildikleri tüm Pazar yemeklerine geliyorlar.

Elena yanımda beliriyor ve Eleanor'un yüzündeki Cheerios kalıntılarını siliyor. "Tatlı kız. Babasını çok seviyor."

"Onu ve annesini seviyor."

Eleanor kalçamı okşarken bana yumuşak bir öpücük veriyor. "Ellerini birbirlerinden uzak tutamazlar. Her zaman

Öpüyorum. Bir işi bitirebilmeniz bile mucize," diye mırıldanıyor Cynthia, elinde benim olmadığı belli olan bir güveçle içeri girerken.

"Bu mide bulandırıcı," diye onaylıyor Devon, onu odaya kadar takip ederek.

"Ne zaman bebek bakıcılığı yapabilirim?" Topher soruyor. Birkaç sokak ötede kiralık bir evde yaşıyor. Elena ve ben onun evini ana evimiz haline getirdik, gerçi Nashville'deki dairemde de zaman geçiriyoruz, çoğunlukla futbol sezonunda- ama bizi merkezde tutan bu ev. Bu küçük kasabayı ben de en az Elena kadar sevmeye başladım.

Quinn atlar ve Topher'la omuz omuza durur. "Sana yardım edeceğim, dostum. Grease'i henüz izlemediğine eminim."

Hmm, şu ikisi . . .

"Ona nasıl futbol topu atılacağını ne zaman öğretebilirim?" Aiden huffs. "Çünkü babasında o yetenek yok."

"Dikkat et, Alabama. Sen hâlâ yedeksin," diye homurdanıyorum, sonra da saçımı çekiştirirken kıkırdayan Eleanor'a sırtıyorum.

Scotty içeri girdi. Sanırım kapıyı çaldı ve biz kaçırдық. Birkaç beyaz balondan oluşan bir ip tutuyor. "Bu işe yarayacak mı, Elena?"

Ona bakarken parlıyor. "Mükemmel!"

"Neler oluyor?" Cynthia başını eğmiş, "Ne oluyor?" diyor. Kollarımı ona doladıgımda Elena utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Senin için bir sürprizimiz var," diye mırıldanıyorum.

"Uzatmayın," diye sesleniyor Clara. "Balonlar ne için?"

Ellerimi Elena'ninkilerle birleştiriyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Hamileyiz," diyorum ama ona bakmadan duramıyorum. Her zaman ona.

"Aman Tanrım, yine mi?" diye soran Giselle, birinin masaya koyduğu kızarmış bamyaı çalmaya çalışırken donup kalmıştı.

"Bunu biz planladık," diyor Elena sessizce, gözleri üzerimde. "Bütün bebekleri. İstedğimiz her şeyi."

"Hmm," diye mırıldanıyorum ve onu tekrar öpmeyi başarıyorum.

"Balon şu cinsiyet açıklayan şeylerden biri. Jack, bugüne kadar aileden kimse bilmesin diye beni görevlendirdi," diyor Scotty.

Ona ters ters bakan Clara'dan "Tek kelime bile etmedin!" sesi gelir.

Cynthia'nın gözleri parlıyor. "Umarım öğle yemeğinden sonraya kadar bekleyerek bize işkence etmezsin! Patlat şu şeyi."

Scotty'den balonu alarak gülüyorum. Elena ve ben hamile olduğunu öğrenir öğrenmez onlara söylemeyi düşündük ama o bunu böyle yapmak istedi, Pazar öğle yemeğinde cinsiyetini ve hamileliğini bir anda paylaştı. Doktordan gelen mühürlü zarfı bir hafta önce Scotty'ye verdiğimiz için biz bile bilmiyoruz.

"Sağ ol dostum." Elena'ya bakıyorum, o da bana omuz silkiyor. Eleanor'u benden alırken gözleri devam et diyor.

"Hayır, önce yemek yiyeceğiz," diyorum.

"Kes şunu hemen, Jack Hawke!" Cynthia haykırır.

Devon gülüyor. "Zavallı adam. Muhtemelen çok korkmuştur. İki lanet bebek."

"Tavuk," diye ekliyor Aiden.

Gülerek bir çatalla patlatıyorum ve pembe konfetiler havaya uçup usulca yere iniyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve göğsüm sıkışıyor. Bunaldım. Tüm hayatımın böyle olmasını istiyorum: Ben, o ve bizim olan şey, arka verandamızda oturup Tanrı'ya şükrediyoruz.

Onu Milano'ya ve doğrudan kollarıma getirdiği için yukarıdaki yıldızlar.

Bana gülümsüyor. Nazik elleriyle yüzümü siliyor.

Kahretsin. "Oh, Jack . . ."

"Mutlu, bebeğim, sadece mutlu."

Clara yumruklarını sıkar. "Kızım! Daisy Lady Gang! DLG!

Miras büyüyor!"

Sadece gülüyorum, Elena'yı kendime çekiyorum ve onu öpüyorum.

YAZAR HAKKINDA

Wall Street Journal, New York Times ve USA Today çoksatan yazarı Ilsa Madden-Mills, mizah ve kalp ile yeni yetişkin ve çağdaş romanlar yazıyor.

Tek boynuzlu atları, köpüklü kahve içeceklerini ve kılıç kullanan kadınları içeren her türlü kitabı sever.

En son haberleri almak ve kitaplar, şarap ve Netflix hakkında konuşmak için lütfen Unicorn Girls adlı Facebook okur grubuna katılın: www.facebook.com/groups/ilsasunicorngirls/.

Madden-Mills hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.ilsamaddenmills.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilir; www.ilsamaddenmills.com/contact adresindeki haber bültenine kaydolabilir ve Book + Main'deki sayfasını ziyaret edebilirsiniz: www.bookandmainbites.com/ilsamaddenmills.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.